

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

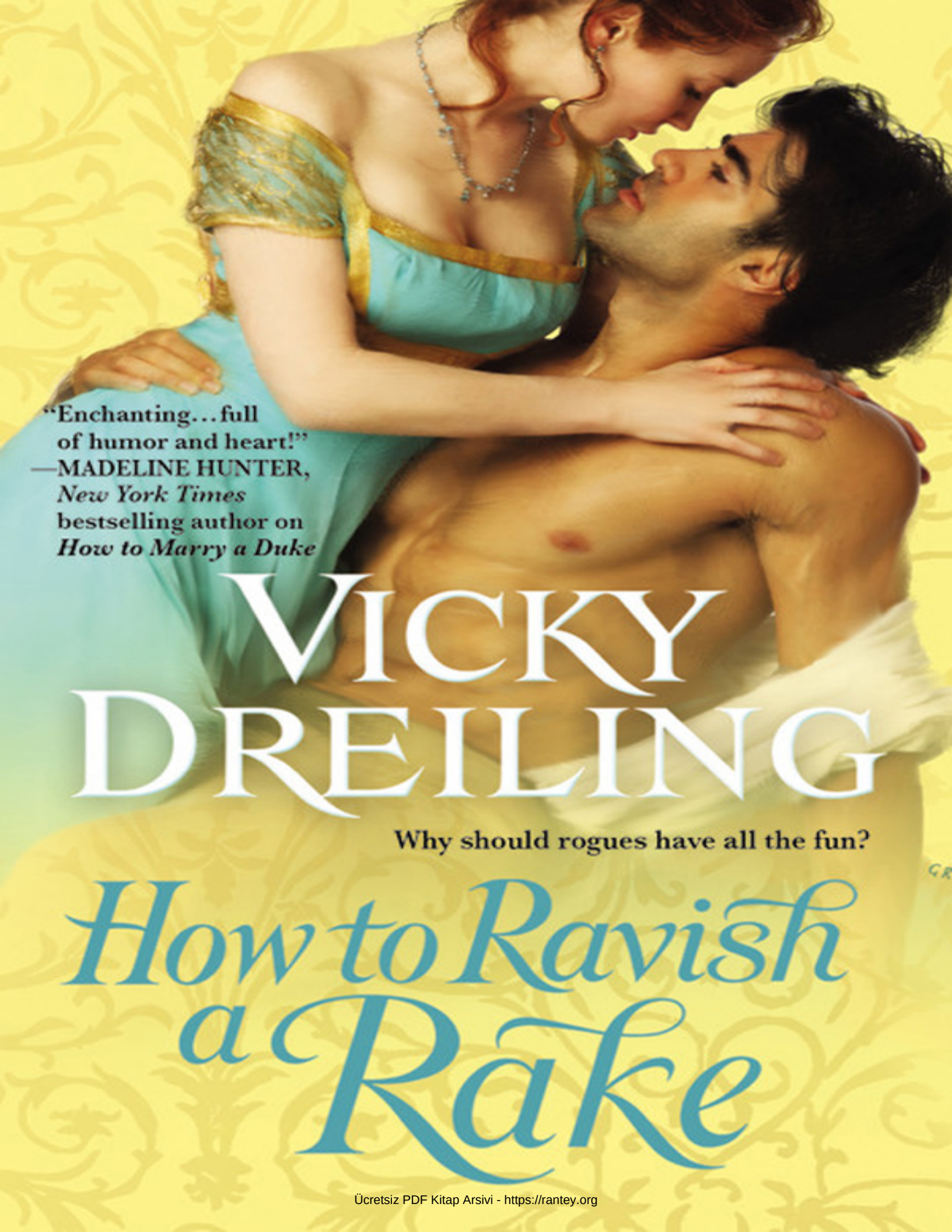
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic scene between a man and a woman in 18th-century attire. The woman, with red hair, wears a light blue dress with gold trim and a necklace. She is leaning over the man, who is shirtless and has dark hair. They are in a close embrace, nearly kissing. The background is a yellow patterned wallpaper.

“Enchanting... full
of humor and heart!”
—MADELINE HUNTER,
New York Times
bestselling author on
How to Marry a Duke

VICKY DREILING

Why should rogues have all the fun?

How to Ravish a Rake

How to Ravish Rake

VICKY DELING

FOREVER

NEW YORK BOSTON

Okumaya Başlayın

İçindekiler

Bir Dük ile Nasıl Evlenilir'in Önizlemesi

Bir Alçağı Nasıl Baştan Çıkarırsınız Telif

Hakkı Sayfasının Önizlemesi

*Yetenekli ve anlayışlı editörüme,
Michele Bidelspach, çünkü Amy'yi başından
beri sevdin. Sizin gibi bir editöre sahip
olduğum için çok şanslı bir yazarım. Her şey
için teşekkürler. xoxoxo*

Teşekkür

Çok yetenekli *menajerim* Lucienne Diver'a tüm rehberliği, açıklamaları, hızlı yanıtları, profesyonelliği ve eğlencesi için çok teşekkür ederim! Böylesine zeki ve yetenekli bir menajerim olduğu için çok şanslıyım. Teşekkür etmek bile yeterli değil ama sizinle daha nice başarılı yıllar geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Not: Umarım bir dahaki sefere öğle yemeğinde buluştuğumuzda yağlı bir tavuk tarafından ısılatılmazsınız. ☺

Tüm desteği ve tweetleri için Deidre Knight'a da teşekkürler. Birçok Elaine Spencer'a zamanında yanıt verdiği için teşekkür ederiz. The Knight Agency'nin tüm yetenekli personeline ayrıca teşekkür ederiz.

Forever Romance'deki herkese çok teşekkürler. Harika blog turunu düzenlediği için Brianne Beers'e, #mancandymonday'e konuk olduğu için Lauren Plude'a☺ , muhteşem kapaklar için Sanat Departmanına (ben bir hayran kızım!) ve tanıtım fırsatları sağladığı için Jillian Sanders'a teşekkür ederim.

Ezber bozan fikirleriniz için Forever Romance'in tüm muhteşem editör kadrosuna kocaman bir alkış gönderiyorum. Sizler harikasınız!

Beta okuyucularım Jamie Lynn Murawski ve Katie Rodriguez'e çok teşekkür ederim. Ayrıca Jamie, Katie ve Rita'ya eğlenceli Vokle röportajı için çok teşekkürler.

Web Crafters'daki yetenekli web tasarımcım Shelley ve asistanı Peggy'ye teşekkür ederim.

Destekleyici ailemi kucaklıyorum: Annem, Daniel, Regina, Amber ve Jonathan.

Poppet'in rol modeli olan oğlumun gıcırdayan kedisi Foxy'ye bir selam.

En çok da tüm okurlarıma teşekkürlerimi ve takdirlerimi sunuyorum. Sihirli Aşk Perileri sizinle olsun!

Birinci Bölüm

Londra, 1818

Bu sezon muhtemelen onun son sezonu olacaktı.

Amy Hardwick arkadaşı Georgette'i Beresford'ların tıklım tıklım dolu balo salonunda takip ederken orkestra canlı bir melodi çalıyordu. Canlı tempo damarlarında dolaştı ve müziğin enerjik ritmine ayak uydurarak yürüdü. Kalabalık salondaki sıcaklık, balonun meyveli kokusunu vurguluyordu.

çok sayıda saksı portakal ağacı. Sarmaşık çelenkleri iki krem renkli ağacı süslüyordu. İon sütunları ve altın yaldızlı ormolu mermer şöminesi de. Amy'nin baktığı her yerde bembeyaz elbiseler giymiş kadınlar odanın içinde kelebekler gibi uçuşuyordu.

Ona göre bahar mevsimi bir başlangıcı ve çiçek açmak, gelişmek, neşeli ve kaygısız olmak için son bir şansı temsil ediyordu. Şüphelerinden ve aşağılık duygusundan kurtulmak için bir şans. Dans etmek, flört etmek ve çekinmeden gülmek için bir şans. Her zaman olmayı hayal ettiği kadın olma şansı.

Bir tepsi şişe taşıyan pudralı peruklu bir uşaktan kaçtı ve arkadaşına yetişmek için acele etti. "Leydi Beresford çok heyecanlanmış olmalı. Balosu tam bir eziyet," dedi Amy sesini yükselterek.

Georgette yaklaştı ve sesini biraz daha yükseltti. "Orkestraya konuşamayacak kadar yakınız. Arkadaşlarımızı bulalım."

Çok sayıda insan grubunun yanından geçerken Amy, on yedi yaşındayken bu balo salonuna ilk kez girdiği günü hatırladı. O akşam, balonun güzel kızı olma hayalleri kurmuş ama kimseyi tanımadığı için korkmuştu. Sofistike elbiseler giymiş onca hanımın yanında kendini bir köy faresi gibi hissetmişti.

Sade beyaz elbisesi yedek iskeletine çuval gibi asılmıştı, çünkü sahneye çıkmadan önceki iki hafta boyunca doğru düzgün yemek yiyemeyecek kadar gergindi.

Duvar çiçeği sırasına oturmuş, tüm neşeyi izlemiş ve umudunu canlı tutmuştu ama tek bir beyefendi bile kır dansı için elini istememişti.

Aradan geçen yıllar içinde sadece bir kez soran oldu.

Beş başarısız sezonun ardından beklentilerini çok daha düşük tuttu. Onun gibi sade, utangaç hanımlar beyefendilerin dikkatini çekmezdi. Ama bu yıl, duvar çiçeği ününden kurtulmaya niyetliydi.

Amy çenesini kaldırdı ve duruşunu düzeltti, bunu yapmanın kendisini bir zürafa gibi gösterdiğini hayal etse de. Georgette'e baktı ve onun kadar minyon ve zarif olmayı diledi.

Georgette, "Bakın, Sally diğer hanımlarla birlikte orada," dedi. "Bu tarafa doğru geliyorlar."

Amy onları tanıdı. Sally, Catherine, Charlotte ve Priscilla'nın hepsinin yüzünde heyecanlı bir ifade vardı. Hiç kuşkusuz dedikodu yapmak niyetindeydiler. Catherine ve Charlotte dedikoduya özellikle düşkündüler.

Onlara ilk ulaşan Sally oldu. Bakışları Amy'nin beyaz elbisesinin üzerinde gezinirken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Bir tanrıça gibi görünüyorsun."

Sally'nin bu saçma abartısı karşısında Amy'nin yüzüne bir sıcaklık yayıldı. Amy konunun kendisinden uzaklaşmasını bekliyordu ama Charlotte Amy'nin eteğinin beyaz kumaşını parmakladı. "Bu krep," dedi sesinde hayranlık dolu bir dokunuşla. "Omuzlarından akan zümrüt kurdeleler öyle güzel ki çarpıcı."

"Arkanı dön," dedi Catherine. "Yavaşça, lütfen."

Georgette sırtıttı ve parmağını çevirerek Amy'nin itaat etmesi gerektiğini işaret etti. Amy derin bir nefes alarak yavaşça döndü - soluklar eşliğinde.

Charlotte nefes nefese bir sesle, "Bu çok güzel," dedi.

"Kırmızı ipek güller çok etkileyici," dedi Catherine. "Onları elbisenin arkasına yerleştirmek ne kadar akıllıca. Yürüdüğünüz her yerde başkaları sizi gözleriyle takip etmek zorunda kalacak."

Amy kirpiklerini indirdi ve teşekkürlerini mırıldandı. Biraz utanmış olsa da, övgüleri onu gizliden gizliye memnun etmişti.

"Bize modacınızın kim olduğunu söylemelisiniz," dedi Priscilla. "Benim de aynı derecede güzel bir şeyim olmalı."

"Katılıyorum," dedi Catherine. "Elbiseniz çok moda olacak."

Georgette Amy'ye konuşur gibi bir bakış attı. "Sen mi anlattırın, ben mi anlatayım?"

Amy bir kez daha kızardı. "İtiraf etmeliyim ki tasarımı memleketteki yerel bir modacı için çizdim." Bir hevesle, geçen baharın sonunda Londra'dan kumaş ve süslemeler satın almıştı, çünkü onlara karşı koyamamıştı.

Georgette hariç diğer hanımlar ona bakakaldı. Acaba elbisesinin en önde gelen tasarımcılardan biri tarafından yapılmadığını açıkladığı için miydi? Londra'daki terziler mi?

"Tasarımı sen mi çizdin?" Charlotte şok olmuş bir sesle konuştu.

Amy başını salladı. "Çizim yapmaktan her zaman keyif almışımdır. Zaman geçirmek için zevkli bir yol."

Catherine'in çenesi düştü. "Georgette, Amy'nin ne kadar yetenekli olduğu hakkında bir fikri var mı?"

Georgette, "Hayır, başarıları konusunda çok mütevazı," dedi. "Onun yetenekleri sadece çizim yapmanın ötesine geçiyor. Amy'nin kumaşlar ve süslemeler konusunda da bir gözü var. Gelinliğimin arkasına süs koymayı asla düşünemezdim."

Bir zamanlar Amy moda hakkında çok az bilgiye sahipti, ancak iki Yıllar önce Georgette ve Julianne ile arkadaş olmuş ve onlardan tavsiye istemişti. Geçen bahar onlarla alışveriş yaparken, Londra'daki bir modacıdan öneriler almıştı. Madam DuPont'a sormuştu. kumaşlar ve süslemeler hakkında sorular sordu. Modacı Amy'yi kanatları altına almış ve ona hangi renklerin görünüşünü güzelleştirdiğini göstermişti. Ayrıca, hem elbisenin hem de kalçaların mükemmel uyumunun, elbisenin vücudunu nasıl örttüğü konusunda nasıl kritik bir fark yarattığını iğnelerle göstermişti. Amy kendini uzun aynada gördüğünde, yansıması karşısında nefesi kesilmişti. Bu güzel elbise onu kötü giyimli bir şebboydan zarif giyimli bir hanımefendiye dönüştürmüştü. O anda, kendisini değiştirebilecek potansiyeli görmüştü. Kendine bakışını ve başkalarının onu algılayışını değiştirdi. Her zaman iç güzelliğin her şeyden üstün olduğuna inanmış olsa da, herkesin, özellikle de kadınların dış görünüşlerine göre değerlendirildiğini ilk elden öğrenmişti.

"Ama bu yetenek nereden geliyor?" Sally sordu.

"*La Belle Assemblée*'deki son stilleri inceledim ve sonra yürüyüş elbiseleri ve balo elbiseleri de hayal etmeye başladım. Geçen yaz bir gün, eğlenmek için aklıma gelenleri çizdim."

"Aman Tanrım, bu gerçekten inanılmaz," dedi Charlotte. "Küçükken bir resim öğretmenin var mıydı?"

Başını salladı. "Mürebbiyem beni cesaretlendirdi." Amy'yi gördükten sonra çizimler ve suluboyalar yaptığında, ailesi onun başarılarını övmüştü. Amy onların iltifatlarından hoşlansa da, objektif olmaları pek mümkün olmadığı için bu övgüleri doğal karşılıyordu.

Moda plakalarını incelerken, tasarımlarının benzersiz olduğunu fark etmişti. Georgette ile birlikte Londra'ya gitmeden birkaç hafta önce, yerel bir terziye tasarımlarından birkaçını kendi şartnamelerine göre hazırlaması için sipariş vermişti. Terzi çok etkilenmiş ve Amy'ye eşsiz bir yeteneğe sahip olduğunu söylemişti.

Tabii ki annesi çok memnun olduğunu ifade etmişti ama Amy bugün tasarımlarını Georgette'e gösterdiğinde arkadaşı kelimenin tam anlamıyla nefesini tutmuştu. Amy, Georgette'in sözlerini asla unutmuyacaktı. *Tasarımların şimdiye kadar gördüğüm tüm moda tabaklarını utandırıyor.* Sonra arkadaşı ona kendisi için özel bir balo elbisesi tasarlaması için yalvarmıştı.

Sally, "Amy, eğer paylaşmak istersen bir gün eskizlerini görmeyi çok isterim," dedi.

"Elbette," dedi. "Fikirlerinize değer veriyorum."

Georgette'in yanakları Amy'ye fısıldarken çukurlaştı. "Bu yıl popüler olacağını biliyordum."

Amy arkadaşının sözlerinin biraz abartılı olduğunu düşündü ama başkalarının elbisesine hayran olmasından memnundu. Hiçbir zaman güzel olamayacaktı ama şık giyinebilirdi.

Catherine kalabalığa baktı ve nefesi kesildi. "Şeytan burada."

Amy, Georgette ile bilmiş bir bakış alışverişinde bulundu. Skandal gazeteleri Bay William Darcett'e bu lakabı takmıştı. Her şeye rağmen kötü şöhretini hak etmişti. Amy sakın bir ifade takınmak için elinden geleni yaptı ama Şeytan Darcett'in burada olduğu haberini hoş karşılamadı. Onunla geçen yaz arkadaşı Julianne'in düğününde tanışmış ve o utanç verici karşılaşmayı unutmayı tercih etmişti.

Charlotte ellerini kalbine götürdü ve iç geçirdi. "O kadar güzel ki sanırım bayılacağım."

Amy gözlerini devirdi. Neden kadınlar tırmıklar için kendilerini kek yaparlardı?

Catherine, "Onunla flört etmeye kararlıyım," dedi.

Priscilla sinsice gülümsedi. "Oraya önce ben varırsam olmaz." Eteklerini kaldırdı ve uzaklaştı. Diğer hanımlar gülüşerek onu takip ettiler.

Sally tereddüt edince Amy kızgın bir ses çıkardı. "Sally, sürüden biri olma. Charlotte ve diğerleri ona bakarak kendilerini aptal yerine koyacaklar ama sen daha mantıklısın."

Sally suratını astı ve sonra güldü. "Muhteşem olduğunu kabul etmelisin." "Yüksek bahisli kumar oynaması ve çılgın partileriyle tanınır."

Georgette dedi ki. "Ama Amy, onun alışılmadık derecede yakışıklı olduğuna katılmıyor olamazsın."

"Görünüşünün hiçbir önemi yok," dedi Amy. "O tüm zamanını ahlaksızlık ve ahlaksızlıkla geçiren tembel bir serseri."

Sally onları daha yakına çağırdı. "Bir kadını beş dakika içinde kombinezonundan çıkarabildiğini duydum," dedi nefesinin altından.

Amy, "Namusu tartışmalı hanımlar demek istiyorsun," dedi.

Sally ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve odayı gözden geçirdi. "Julianne bu tarafa geliyor."

Julianne ilk çocuğunu sadece iki ay önce doğurmuş olmasına rağmen her zamanki gibi ince görünüyordu. Julianne geldiğinde Amy onu yanaklarından öptü. "Işıl ışıl görünüyorsun."

"Teşekkür ederim ama şu haline bak Amy. Herkes senin zarif elbiseni konuşuyor," dedi Julianne. "Bayıldım." Daha yakına eğildi ve fısıldadı. "Bu senin yılın olacak."

Amy onun bakışlarına karşılık verdi ve arkadaşının sözlerinin gerçekleşeceğini ummaya cesaret etti. "Seni çok özledim."

Julianne gülümsedi. "Ben de hepinizi çok özledim. Geçen sezon çok eğlenmiştik. Kocam neden olduğum tüm sorunları unutmama asla izin vermedi. Hâlâ hepinizden şüpheleniyor ve beni etkilediğinize inanıyor, özellikle de seni, Amy."

"Ben mi?" Güldü. "Her zaman hepinizi uyarmaya çalıştım."

Julianne sırtıttı. "En kötü entrikaları senin çevirdiğine inanıyor. Her şeyi sessiz görüntünün ardına sakladığına inanıyor."

Georgette sırtıttı. "Amy, gözlerinde sık sık şu bakış var, sanki çarklar ve dişliler bir rulet tekerleği gibi dönüyor."

"Hayır," dedi.

Sally başını salladı. "Bu doğru, Amy. Herkes maymunlar gibi gevezelik ederken, sen sanki bir şeyler planlıyormuş gibi görünüyorsun."

"Komplo kurmuyorum; düşünüyorum."

Georgette, "İşte şimdi bir örtmece duydum," dedi.

Julianne ve Sally kahkahalara boğuldu.

"Amy, kendini hazırlasan iyi olur, çünkü herkes

"Julianne modacının adını söyledi. "Charlotte bana yerel bir terziye elbiseni senin çizdiğin bir resimden diktirdiğini söyledi."

"Bu doğru," dedi Amy.

Julianne gülümsedi. "Bence çizimlerinizi Madam DuPont'a göstermelisiniz. Çok etkilenecektir. Belki bir ya da iki tane bile yapar. Ashdown House'da küçük bir hanımlar toplantısı düzenleyebilir ve eskizlerinizi sergileyebiliriz."

"Bu harika bir fikir," dedi Georgette. "Bunu düşünür müsün Amy?"

Amy'nin içinde büyük bir heyecan vardı. Tasarımlarıyla gurur duyuyordu ve bu gece yeteneğinin onayını almıştı. Diğer hanımların onun tasarımlarına hayran kalacağı ve hatta belki de giyeceği fikri nabzının hızlanmasına neden oldu. Saksı çiçeği sıralarında oturarak geçirdiği onca yıl boyunca kendini daha güzel güzellerden aşağı hissetmişti. Asla onlarla boy ölçüşemeyeceğini düşünmüştü ama elbise tasarımlarına güveniyordu ve bunları başkalarıyla paylaşmak istiyordu.

"Evet," dedi biraz soluk soluğa. "Madam DuPont uygun görürse bunu her şeyden çok isterim."

Julianne, "Eğer diğer eskizlerin de giydiğin elbise kadar eşsizse, ilgisini çekeceğini biliyorum," dedi. "Bir gecede sosyetenin moda sevgilisi haline geldin."

Georgette, "Tasarımları gerçekten olağanüstü," dedi.

"O zaman anlaştık. Perşembe günü Madam DuPont'un dükkânına uğrayalım," dedi Julianne. "Amy, eskizlerini getirmeyi unutma. Şimdi kocamın yanına dönmeliyim. Uzun süre kalamayız, çünkü eve dönüp Emma."

"Kızınızı görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Amy. "Eminim çok güzeldir."

Julianne güldü. "Kocamın dediğine göre Londra'daki en güzel kel kafalı kadınmış."

Julianne gittikten sonra Amy balo salonunda bir tur atmalarını önerecekti ama Lord Beaufort ve Bay Portfrey yaklaştı. Amy içgüdüsel olarak kirpiklerini indirdi. Umutsuzca söyleyecek ilginç bir şeyler düşünmeye çalışırken kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı ama beyni, cevap vermeye zorlandığını hissettiğinde her zaman yaptığı gibi dondu kaldı.

"Bayan Shepherd, eğer şu anda nişanlı değilseniz, bir sonraki dans için beni onurlandırır mısınız?" Bay Portfrey sordu.

"Teşekkür ederim, yapacağım," dedi Sally.

Artık Amy'nin kalbi küt küt atıyordu. Başına gelecekleri biliyordu ve gözlerini kaldırmak için kendini zorluyordu ama bunu yapamıyordu. Endişesinin yüzüne yansımasından korkuyordu.

"Leydi Georgette," dedi Lord Beaufort. "Benimle ortak olmayı kabul eder misiniz?"

Amy'nin yüzü yandı. Bu sezonun farklı olacağına dair tüm umutları kırık bir cam gibi paramparça olmuştu. Kendini evde kalmış olmayı dilerken buldu. Neden bir şeylerin deęiőeceęini düşünmüştü ki?

"Teşekkür ederim Lord Beaufort, ama belki de bunun yerine konuşabiliriz." Georgette'in sesi telaşlı çıkıyordu.

Georgette iyi niyetliydi ama Lord Beaufort Georgette'in isteğinin nedenini şüphesiz biliyordu ve bu da aőaęılanmayı daha da kötüleőtiriyordu. Amy buna dayanamadı. Sahip olduğu tüm güçle kendini çenesini kaldırmaya zorladı. Kayıtsızmış gibi davranmak için elinden geleni yaptı ama yüzünü daha da kızartan allığını kontrol edemedi. "Lütfen devam edin. Görmek istediğim biri var," dedi.

Georgette cevap veremeden Amy hızlı bir reverans yaptı ve uzaklaştı. Balo salonunun çevresini dolaşırken yelpazesine başvurdu. Bir yandan da kalabalığa göz ucuyla bakıyor, birilerini görmeyi umuyordu. biliyordu. O anda kendini on yedi yaşında olduğu kadar garip hissetti.

Tıklım tıklım dolu odada yürümeye devam etti. Sandalyelere yaklaştığında Kadınların oturup dedikodu yaptığı yerde Amy en eski arkadaşlarının tanıdık yüzlerini gördü. Eugenia, Bernice ve Cecile dansçıları gizlemedikleri bir özlemle izliyorlardı. Amy onların nasıl hissettiklerini çok iyi biliyordu.

Tonla ilgili eğlenceli gözlemlerini nasıl paylaőtıklarını hatırladı. Gülmüşler ve kendilerine görünmez çanlar demişlerdi.

Baştan çıkma arzusu onu yakaladı. Arkadaşlarını görmek istiyordu. Kimsenin onu küçümsemeyeceği ya da daha güzel kızlar için onu es geçmeyeceği güvenli bir yerde oturmak istiyordu. Kendini ait hissettiği bir yerde oturmak istiyordu.

O yöne doğru bir adım attı ve korku ciğerlerini tırmaladı. Eğer duvar çiçeği sırasına girmeye cesaret ederse, bir daha asla oradan ayrılacak kadar cesur olamayacağını biliyordu.

Amy derin bir nefes alarak arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı. Kendisi için ne kadar zor olursa olsun, utangaçlık lanetinin üstesinden gelmeye kararlıydı. Yine de kalabalığı incelerken, bir gruba yaklaşma fikri gözünü korkuttu. Bir gruba yaklaşmayı her zaman zor bulmuştu. Büyük gruplarda sohbet ederdi, ancak endişelendiğinde, bırakın sohbet etmeyi, düşünmeyi bile neredeyse imkansız bulurdu.

İhtiyacı olan tek şey soğukkanlılığını yeniden kazanmak için birkaç dakika sessiz kalmaktı. Bayanlar tuvaletine gitmeyi düşündü ama orada bir kadın kalabalığıyla karşılaşmak istemedi. Bunun yerine, biraz hava almak için bahçenin yolunu tutacaktı. Esinti ısınan yüzünü çabucak serinletecekti.

Balo salonundan çıktıktan sonra sahanlıktaki kalabalığın arasından yürüdü. Merdivenlere yaklaşırken, uzun boylu, siyah, dağınık saçlı bir beyefendinin yanakları boyalı bir "hanımefendi" ile konuştuğunu fark etti. Adamda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Adam merdiven korkuluğuna yaslandığında Amy irkildi. Bu Devil Darcett'ti.

Bu gece karşılaşmak isteyeceği son adam oydu.

Adam onu görmeden önce koşar adımlarla merdivenlerden indi. Mermer zemine ulaştığında sağa döndü ve bahçeye giden yolu bulmayı umarak ışıksız, ıssız bir koridor boyunca ilerledi. Karanlıkta yolunu bulmak için elini duvarda gezdirdi. Sonra hafif aralık bir kapıya rastladı. Loş oda onu çağırıyordu. Sağına soluna baktı ama etrafta kimse yoktu. Kendi kendine kısa bir süre kalacağına söz vererek içeri girdi, kapıyı kapattı ve gözlerinin alışmasını bekledi. Örtülü odadaki nesneler belirsiz kalsa da, bir duvar boyunca uzanan uzun rafları seçebiliyordu. Belli ki burası Lord Beresford'un kütüphanesiydi.

Pelüş halının üzerinde ağır adımlarla ilerledi ve bir kanepeye yığıldı. Amy kalp atışlarının yavaşlamasını beklerken ellerini göğsünde birleştirdi. Tanrıya şükür Şeytan Darcett onu görmemişti. Onun geçen yıl yaptığı gibi acımasızca kendisiyle alay edeceğini biliyordu.

Amy onun dikkatinden kaçtığı için rahatlamış bir şekilde nefesini dışarı verdi. Balo salonuna dönmeden önce burada ne kadar kalması gerektiğini merak etti. Tabii ki gitmemiş olsaydı endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Kalmak için kendini zorlamalıydı ama kendini çok rahatsız hissetmişti. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir gruba yaklaşıp sohbete katılma konusunda rahat olamıyordu. Diğerleri konuşmaya başladığında dili tutulmuştu.

hep bir ağızdan konuşurdu. Çoğu zaman saatlerini odasında geçirirdi, çünkü düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Artık karanlık bir kütüphanede parmaklarını oynatmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. Londra'ya gelmekle hata yapıp yapmadığını merak ederek içini çekti. Amy'nin ailesi onu getirmeyi teklif etmişti. Biliyordu ki onlar

şehre olan düşkünlüğünü paylaşıyordu ama babası Londra'da bir sezon daha geçirmeyi hak ettiği konusunda ısrar etmişti. Amy başarısız olduğu onca yılı düşündü. Harika ailesi onun için her şeyi yapardı ama onları tekrar hayal kırıklığına uğratmaya dayanamazdı. Onlar bu şekilde bakmazlardı, çünkü onu seviyorlardı ama Amy onları hayal kırıklığına uğratmaya dayanamazdı.

Onlara gitmek istemediğini söylemiş ve arkadaşlarını bilgilendirmişti. Sonra bir gün Georgette'ten bir mektup almış ve sezonu onunla geçirmesi için yalvarmıştı. Georgette tüm kış boyunca onu görmeyi dört gözle beklediğini ve onsuz perişan olacağını söylemişti. Gerçekte Amy Georgette ve Julianne'i çok özlemişti. Onların mektuplarını tekrar tekrar okumuş, her seferinde son iki yıldaki maceralarını hatırlamıştı. Amy uzun uzun düşündükten sonra Georgette'in davetini kabul etmeye karar vermişti ama Londra'ya gitmeden önceki ay Amy'yi hâlâ huzursuz eden bir sorun ortaya çıkmıştı.

Hafif bir tıkırtı onu düşüncelere dalmaktan alıkoydu. Kapı açıldığında irkildi. Dehşet içindeydi, bir adam içeri girdi ve kapıyı kapattı. Karanlıkta adamın yüz hatlarını göremedi.

"Alicia? Önce dinlenme odasına gideceğini sanıyordum," dedi kapıyı kapatırken.

Aman Tanrım. O sesi tanıyordu. Şeytanın ta kendisiydi. Buraya bir randevu için gelmişti. "Yanlış kadın," dedi.

Alçak sesle kıkırdaması onu rahatsız etti.

Halıyı adımladı, onun yanına oturdu ve uzun bacaklarını uzattı. "Kırmızı mı? Bu beklenmedik bir zevk."

Lanet olsun. Onun sesini tanıdı. "Adım Bayan Hardwick ve sizi temin ederim ki bu zevk tamamen size ait. Şimdi müsaade ederseniz Gidin."

"O kadar hızlı değil. Neden burada saklanıyorsun?" Onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Saklanmıyorum."

Ona daha da yaklaşarak huzurunu tehdit etti. Tanımlayamadığı kokusu tehlikeli bir iksir gibi içine isledi.

Nefes alışının sesini duyabileceği kadar yakındaydı. Onun Yüzü gölgeler içindeydi ama adamın kendisini sanki bir avcıymış ve kadın da onun avıymış gibi izlediğini hissetti.

"Ya saklanıyorsun ya da birini bekliyorsun. Hangisi?" diye sordu.

Ona hiçbir açıklama borcu yoktu. "Buraya gelme nedenim sizi ilgilendirmez."

"Sırrını ifşa etmeyeceğime söz veriyorum," dedi

kıkırdayarak. "Şeytanın yanına gidebilirsin," dedi kadın.

"Çok sinirlisin, değil mi? Sadece takılıyorum," dedi.

"Kardeşinin düğününde senin alaylarından yeterince nasibimi aldım," diye mırıldandı. "Hâlâ kızgın mısın? Neredeyse bir yıl oldu."

Annesi onu uzun bir hafızaya sahip olmanın sonuçları konusunda uyarmıştı ama Amy kendisini utandıran bu haydutu affedecek durumda değildi. "Üzerime yumruk döktün."

"Evet, seni ıslattım," dedi hınzır bir tavırla kıkırdayarak.

Soğuk yumruğun elbisesinin içinde nasıl biriktiğini asla unutamayacaktı. Herkes ona bakmıştı. "Eğer bir centilmen olsaydınız, bu olaydan bahsetmezsiniz."

"Ah, ama ben şeytanım ve hatırladığım kadarıyla *bana* çarpmıştınız." Durakladı ve ekledi, "Aksilik için özür dilemeye çalıştım."

"Şaka yaptın," dedi.

"Bu konuda ikimiz de gülersek seni rahatlatırız diye düşündüm," dedi.

O sırada adamın kendisiyle dalga geçmek istediğini düşünmüştü ama bunun bir önemi yoktu. Karanlık bir odada bir tırmıkla yalnız kalamazdı. "Keyifliydi derdim ama yalan söylemeyi sevmem. Şimdi izninizle," dedi.

O ayağa kalktığı anda, adam da ayağa kalktı. Kız uzun boyluydu ama adam yarım baş daha uzundu ve anlam veremediği nedenlerden ötürü bu durum kızın gözünü korkutuyordu.

Eteğini kaldırdı ve bir adım geri çekildi. Adam öne doğru

adım attı. Kadın ondan kaçmak için yana doğru adım attı.

Takip etti.

Gülmekten kendini alamadı. "Kes şunu."

Hınzır kıkırdaması kadının omurgası boyunca yankılandı.

Kendisini haydutlardan etkilenmez sanırdı, ama onun hakkındaki kötü düşüncesine rağmen, maskaralıklarıyla onu güldürmeyi başarmıştı. "Sen

beni rahatsız etmeye kararlı."

"Sanırım hoşuna gitti," dedi, sesi biraz boğuk çıkmıştı.

Kafasının içinde bir uyarı çınladı. Baştan çıkarma tekniklerini Şeytan'ın metreslerinden öğrendiğine şüphe yoktu. "Bay Darcett, artık gitmeliyim."

"Evet, senin için fazla baştan çıkarıcı olduğumu görebiliyorum." Alay etti.

"Sadece bir şakaydı Bayan Hardwick."

Ona cevap vermeyi düşünmedi, çünkü bu sadece kaçışını geciktirecekti. Amy döndü, bir adım attı ve kapıya vurulduğunu duyunca durdu.

Elini tuttu ve onu kanepenin arkasına çekti. Sonra yanına çömeldi. Amy'nin bacakları titriyordu ama kıpırdamamalıydı yoksa hışırdayan etekleri saklandıkları yeri ele verirdi.

Kadın bir ses "Will?" diye seslendi. Bir anlık sessizliğin ardından, "Burada mısınız?" diye ekledi.

Amy'nin kalbi deli gibi atıyordu. Gözlerini sıkıca kapadı ve kurtulması için dua etti. Karanlıkta tek başlarına fark edilirlse mahvolacaktı.

Ayak sesleri halının üzerinde ilerliyordu. "Will?"

Saat *tik takları* sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu, oysa sadece bir an geçmiş olabilirdi.

"O zavallı tırmık," diye mırıldandı kadın.

Amy, içinde bulunduğu durumun komik bir yanı olmamasına rağmen, histerik gülme isteğini bastırdı. Tanrım, lütfen kadının gitmesine izin ver.

Kadının ayak sesleri geri çekilirken etekleri savruldu. Sonra merhametle kapı çarpıldı.

Şeytan ayağa kalktı ve elini uzattı. Kadın minnetle elini tuttu, çünkü bacakları biraz titriyordu.

"Bu çok eğlenceliydi," diye söylendi.

Gözlerini ona dikti. Yüz ifadesi karanlıkta gizlenmiş olsa da sesinde bir eğlence duydu. "Yakalanmış olsaydık ne olacağının farkında mısınız?"

"Alicia'nın en yakın derme çatma silahı kapıp kafama fırlatacağından şüpheleniyorum."

Neredeyse bir felaketin eşiğinden dönmüşken nasıl bu kadar rahat davranabilirdi? "Hizmetkârların bu rahatsızlığı araştırmak için koşarak geleceklerinin farkındasınızdır. Bunu komik bulabilirsiniz ama senin aksine ben itibarıma değer veririm."

Kıkırdadı. "Aslında ben kendiminkini çok severim."

"Her şey senin için bir şaka mı?" Cevabı bildiği halde neden sorma zahmetine girmişti?

"Orası bir süreliğine oldukça heyecan vericiydi. Ama hizmetçiler tarafından yakalansaydık, onlara rüşvet verirdim" dedi.

"İlk tanıştığımızda senin hakkında kötü bir kanaat edinmişim. Üzülerek belirtmeliyim ki az önce gözümde daha da düştün."

"Bunu duyduğuma üzuldüm ama bizi sıcak sulardan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapardım. İş o noktaya gelseydi, sanırım itiraz etmekte bu kadar acele etmezsiniz."

Bunu kabul etmeyi reddetti. "Güle güle, Bay Darcett."

Kadın kapıya doğru yürürken, "İlgimi çekiyorsun Red," dedi.

Kapıda durdu ve omzunun üzerinden baktı. "O repliği Drury Lane'deki en kötü oyuncular kadar kötü söyledin." Sonra kapıyı açtı ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kütüphaneden çıktı. Bu gece onu bir ya da iki basamak aşağı indirmişti.

Vay canına, ona sözlü bir darbe indirmişti.

Kütüphane kapısını kapattı, çünkü onun arkasından çok yakından takip etme riskini almak istemiyordu.

Merak onu daha iyi bir hale getirmişti. Kadının neden kütüphanede saklanmayı seçtiğini hâlâ tam olarak bilmiyordu ama bu bir anlam ifade etmiyordu. O bir

Erdemli bir hanımefendiydi ve sesini tanıdığı anda ona kapıya kadar eşlik etmeliydi. Onunla tartışmak hoşuna gitmişti ama onu biraz fazla alıkoymuştu. Yakalanırlarsa bunun bedelini çok ağır öderlerdi.

Kuralları biliyordu ve kendini korumak için onlara saygı duyuyordu. Erdemli hanımlar yasak bölgedeydi. Evlilik yemlerinden her zaman uzak durmuştu, ancak birkaçı onu takip etmeye başlamıştı. Şöhreti ve temsil ettiği tehlike onları heyecanlandırıyordu.

Onun ilgisini çektiğini söylediğinde yalan söylememişti. Daha önce, onun balo salonuna yeşil kurdeleli o olağanüstü balo elbisesiyle girişini izlemişti. Normalde, soymaya çalışmadığı sürece kadınların kıyafetlerine pek dikkat etmezdi. Ama kadın, kendisi de dahil olmak üzere herkesin dikkatini çekmişti.

Onunla ilk kez kardeşinin düğününde karşılaştığında, tam elinde bir fincan punçla dönerken yanından geçmişti. Onun özrünü kabul etmemiş ve meseleyi hafifletme çabasını kesinlikle takdir etmemişti.

Bu gece onu etkilemeyi ve sonra tekrar özür dilemeye çalışmayı düşünmüştü ama kadın onun hakkındaki düşük fikrini açıkça ortaya koymuştu.

Ah, pekâlâ, bir anlam ifade etmiyordu. Omuz silkerek bir adım attı ve halının üzerinde bir şey fark etti. Onu almak için eğildi ve koridorda ilerlemeye başladı. Büyük salona ulaştığında bunun kırmızı ipek bir gül olduğunu gördü. Ona geri vermek niyetiyle ipek gülü cebine attı ama sahanlıktaki kalabalığa baktı ve Alicia'nın kaşlarını çatarak ona baktığını gördü. Çok daha ilginç bir eğlence için bu sönük balodan ayrılmaya karar verdi. Arkadaşları ona demimonde tarafından verilen bir partiden bahsetmişti. Şeytani ününe yakışır bir şekilde yaşayabilirdi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde

Hizmetçi Lizzy, "Hanımefendi, elbisenizdeki ipek güllerden biri eksik," dedi.

Amy elbiseyi incelemek için yürüdüğünde gece askısı ve bornozu ayak bileklerinin etrafında dönüyordu.

"Hepsinin güvende olduğunu sanıyordum," dedi Lizzy endişeli bir sesle. "Belki yerine başka bir tane bulabilirsin."

"Bu senin hatan değil, Lizzy. Mükemmel bir eşleşme bulabileceğimden şüphelendiğim için muhtemelen tüm gülleri değiştirmem gerekecek."

"O zaman tekrar giyebilirsin," dedi Lizzy. "Çok güzel bir elbise."

Amy elbiseyi bir daha giymek isteyeceğinden şüpheliydi, çünkü ona bu geceki başarısızlığını hatırlatacaktı. "Saçımı örecek misin?"

"Evet, elbette," dedi Lizzy.

Lizzy sözlerini bitirdiğinde Amy ona teşekkür etti. Saçları son iki yıl içinde omuzlarına kadar uzamıştı. Daha kısa bir stilin daha yakışıp yakışmayacağını merak ediyordu. "Saçımı kısa kestirmeyi düşünüyorum."

Lizzy başını salladı. "Moda olduğunu biliyorum ama müstakbel kocan için uzun tut. Beyefendiler bunu tercih eder."

Amy evdeki papaz Bay Crawford'u düşündü. Ona gerçek anlamda ilgi gösteren ilk erkek oydu ve sadece bu düşünce bile ciğerlerinin daralmasına neden oldu. Sezonun sonunu düşünmek istemiyordu ve şüphesiz yapmak zorunda kalacağı seçim. Midesi sıkıştı. Onun hakkında pek çok şüphesi vardı. Alması muhtemel tek teklifi nasıl geri çevirebilirdi?

Sinirleri gerilmişti. Onunla yaptığı son konuşmayı ya da ailesinin dile getirmedeği umutlarını düşünmek istemiyordu. Onaylarını açıkça belirtmişlerdi. Babası Bay Crawford'un iyi bir adam olduğunu ve onu önemseydiğini söylemişti.

onun cemaatinden. Annesi onun gibi önemli bir adamın yakında mutlaka bir eş arayacağını söylemişti. Amy hiçbir şey söylememişti, çünkü onları hayal kırıklığına uğratmak istememişti.

"Bir sorun mu var hanımefendi?" Lizzy sordu.

"Oh, hayır. Teşekkür ederim, Lizzy." Lizzy'nin endişesini takdir ediyordu ama bu en yakın arkadaşı dışında kimseyle konuşulacak bir konu değildi. Amy'nin bir korkunç bir ikilemdeydi. Kalbinde neyin doğru olduğunu biliyordu ama ailesini de düşünmek zorundaydı.

Lizzy ayrıldıktan sonra Amy iç çekti. Bay Crawford onun gitmesini istememişti. Ona sezonu Georgette'le geçirmek için bu son şansı istediğini söylemişti. Mutsuz görünüyordu ama sonra anladığını söylemişti. O anda, Georgette'in kendisinden bir şeyler talep etmesini ya da ona karşı olan hislerini sorgulamasını dilemişti; böylece evlenme teklif ederse onu reddetmekte kendini haklı hissedecekti. Ama döndüğünde bunu yapmak istediğini biliyordu.

Tanrı yardımcısı olsun. İkisinin de pratik insanlar olduğunu ve birbirlerine çok uygun olduklarını söyleyen bir adamla evlenmek istemiyordu.

Ailesinin beklentileri olduğunu biliyordu ve bu onu geceleri uyutmuyordu. Hayal kırıklığı yaratan onca sezondan sonra kendini suçlu hissediyordu. Amy onları memnun etmek istiyordu. Onları mutlu etmek istiyordu ama geleceğini güvence altına almak için evlenmek onu mutsuz edecekti. En kötüsü de ailesine endişelerinden bahsetmemiş olmasıydı. Bay Amy ile konuşmak için son dakikaya kadar beklemişti.

Crawford. Annesi ve babası gerçeği öğrendiklerinde endişeleneceklerdi.

Bu gece neler olduğunu bilselerdi çok daha endişeli olurlardı.

Değişmeye yemin etmişti ama bir kez daha başarısız olmuştu.

Aşağılanmasının onu yenmesine izin vermiş ve o kütüphanede saklanmaya

gitmişti. Onun

O kendinden emin apkına karşı kazandığı anlık zafer, balo salonuna döndüğü anda yok olmuştu. Başından beri tetikteydi. onu şaşırtacaktı. Onu bir daha görmedi ama yaşadığı endişe balonun geri kalanını berbat etmişti. Bir kez daha Londra'ya gelmekle hata yapıp yapmadığını merak etti.

Kapının yumuşak bir şekilde alınması onu ürküttü. Georgette kafasını kapıdan içeri soktu. "Uyandığına sevindim." Geceliğı ince bedeninin etrafında dalgalanıyordu.

Gece masasına doğru ilerledi ve mumu masanın üzerine koydu. "Yatağı oturalım mı?"

Yatağın üzerine bağdaş kurup oturdular. arşafklar Amy'nin kasvetli ruh haliyle taban tabana zıt bir şekilde taze güneş ışığı kokuyordu.

"Çok geç geldiğimiz için dün gece konuşma fırsatımız olmadı," dedi Georgette. "Bugün de eşyalarımızı yerleştirmek ve baloya hazırlanmakla meşguldük. izimlerinize kısa bir süre göz atabildim ama onları inceleyeceğim.

yarın ışık daha iyi olduğunda."

Mum ışığı Georgette'in yüzüne gölgeler düşürüyordu. "Keşke balo salonunu terk etmeseydin."

Amy ayrılma nedeni hakkında konuşmak istemiyordu, çünkü hâlâ canı yanıyordu. "Beaufort'la dans etmek hoşuna gitti mi?"

"Yeterince iyi. Esprili ve yakışıklı biri."

"Sorun ne Georgette?" Amy sordu. "O çok kararlı," dedi Amy.

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni bu hafta iki kez parkta gezintiye çıkmaya ikna etti. Bu gece, bu hafta hangi eğlencelere katılmayı planladığımı öğrenmek istedi."

"Sanki aşık olmuş gibi görünüyor," dedi Amy. "Onun duygularına karşılık vermiyor musun?"

"Ondan hoşlanıyorum ama çok ısrarcı. Bir beyefendi bir hanımefendiyi aceleye getirmemeli. Tabii ki annem bunu fark etti ve onayladı." Alay etti. Georgette annesinin mağrur sesini taklit ederek, "Çünkü ona bir kontluk miras kalacak," dedi.

Georgette'in annesi güçlü bir kadındı. Amy bu yüzden Georgette'i kıskanmıyordu. "Annen bu yıl evlenmen için ısrar mı ediyor?"

"Evet, evlenmemin zamanının geçtiğine inanıyor. Ben evlenmezken diğer güzellerin evlenmesine dayanamıyor. Kardeşim evlendiğinde

Geçen sonbaharda evlendi ama o daha da kararlı. Beni sürekli Suzanne ile kıyaslıyor."

Georgette'in en büyük ağabeyi Lord Ramsey, şimdi Leydi Ramsey olan Leydi Suzanne'a sıırsıklam aşık olduktan sonra çapkınlık yapmaktan vazgeçmişti.

"Tanrıya şükür babam beni savunuyor," dedi Georgette. "Bir lokma bile yiyemeyinceye ve beni düşününce bayılıncaya kadar evlenmeyeceğim. sevgili."

Amy güldü. "Aşık olmak gibi aptalca fikirleri nereden edindin?"

Georgette sırıttı. "Suzanne kardeşime olan hislerini böyle tarif etmişti. Ama o aptal bir kaz ve ben de böyle saçmalıklar için fazla mantıklıyım. Muhtemelen bir düzine kedisi olan bir kız kurusu olacağım."

Amy, Georgette'in kızlığına mümkün olduğunca uzun süre tutunmak istediğinden şüpheleniyordu. "Georgette, sanırım sana karşı hassas duygular besliyor.

Onu geçen yıldan beri tanıyorsunuz."

Tereddüt etti. "İkimiz de onun önce Julianne'e aşık olduğunu biliyoruz."

"İnsanlar aşıkta sık sık çaprazlanır. Onun geçmişteki duyguları bir anlam ifade etmez. Önemli olan onun şimdi nasıl hissettiği ve sizin onun hakkında ne hissettiğinizdir."

"Ondan çok hoşlanıyorum ve bazen onunla birlikteyken heyecanlanıyorum. Geçen kış ailesinin evindeki partide çok güzel vakit geçirdik."

"Seni rahatsız eden nedir?"

"Sadece duygularımı çözmek için biraz daha zamana ihtiyacım var."

Amy Georgette'e baskı yapmazdı. Duygularını kendi uygun zamanında çözecekti.

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter," dedi Georgette. "Bana söyleyecek bir şeyin olduğundan şüpheleniyorum."

"Beni iyi tanırsın," dedi Amy. "İstemedim de olsa bir beyefendiyi cesaretlendirdim ve çok zor durumdayım."

"Papaz, Bay Crawford," dedi Georgette. "Mektuplarınızda ondan sadece geçerken bahsetmişsiniz, bu yüzden üzerinde fazla düşünmedim. Sonra onu evinizde gördüm. Mutsuz görünüyordu ve bir şeyler olduğunu anladım. ortaya çıktı."

Amy iç çekti. "Gitmemi istemedi."

"Biz her zaman sırlarımızı birbirimize emanet ettik. Bu konudaki sessizliğiniz beni endişelendiriyor," dedi Georgette.

"Size ilk yazdığımda, Bay Crawford'un bana olan ilgisinin dostça bir

saygıdan öte bir şey olduğunu fark etmemiştim." Ne zaman onayladı

Onu mahalledeki hasta ve yaşlılara yiyecek sepetleri götürürken görmüş ve kilise bahçesindeki mezarlara çiçek koyarken bulduğunda ona düşünceli demişti.

"Bana size kur yaptığını söylemediniz." Georgette'in sesi biraz kırılmış gibiydi.

"Onun ilgisine ne anlam vereceğimi bilemiyordum, yoksa bu konuda size yazardım. Babamı düzenli olarak aramaya başladı. Sonra bir gün benden onunla yürümemi istedi. Bu bir alışkanlık haline geldi ve ilk başta bunun anlamını kavrayamadım."

"Ona karşı ne hissediyorsun?" Georgette sordu.

"Bay Crawford iyi bir adamdır. Kendini kiliseye adamıştır. Mahalledeki herkes ona hayran."

Georgette, "Duygularını *sordum*," dedi.

"Bence o da hepimiz gibi kusurları olan sağlam bir adam." Ona bir ev, çocuklar ve güvenlik sağlayabilirdi. Ama onu rahatsız eden küçük şeyler vardı. Sık sık bir öneride bulunup bulunamayacağını soruyordu. Nazik bir tonda konuşsa da, önerileri aslında eleştiriydi. Ona eskiz defterini gösterdiğinde kaşlarını çatmış ve zamanını hayır işlerine harcasa daha iyi olup olmayacağını sormuştu. Bir keresinde yürürken yeni şapkasına bakmış ve taşra için fazla gösterişli olup olmadığını sormuştu. Bu onun zevkini kaçırmış ve bir daha onun yanında asla takmamıştı.

Georgette, "Amy, sıkıntılısın," dedi.

"Papaz olarak konumunu çok ciddiye alıyor. Sanırım benden gösterişli şapkaları ve çizimlerimi bırakmamı bekliyor."

"Ne?" Georgette öfkeli bir ses tonuyla konuştu. "Hayır, tasarımlarından vazgeçmeyeceksin. Sen yeteneklisin ve onun bunu engellemeye hakkı yok."

"Niyeti iyi. Cemaatten bazılarının fakir olduğunun farkında olduğunu biliyorum ve anlamsız harcamaların yanlış mesajlar vereceğinden endişeleniyor.

mesaj." Güzel şapkasını eleştirdiği gün, ona küstah olduğunu ve ne yapması gerektiğini söylemeye hakkı olmadığını söylemek için cesaretini toplamaya çalışmıştı. Sonra onu üzdüğü için özür dilemişti. Biraz gülümsedi ve genç hanımların kendi eğlencelerine düşkünlüklerini anladığını söyledi. Bay Crawford evlendikten sonra, kız gibi davranmaktan vazgeçecekti.

Georgette, "Kendini her zaman evdeki hayır işlerine adadın," dedi. "Bu hiçbir zaman çizimlerinize engel olmadı."

Amy hiçbir şey söylemedi. Evlenme teklif etme niyetinde olduğunu ima etmesi onu telaşlandırmıştı. Panik onu öylesine sarmıştı ki, zar zor nefes alabiliyordu. Ama tüm kızgınlığını içinde tutmuştu, çünkü ne yapacağını bilmiyordu.

Georgette, "Sizin açınızdan hassas duygular sezmiyorum," dedi. "Yanılıyor muyum?"

"Hayır, şüphelerimi bir kenara bırakmaya çalıştım. Ailem kesin bir şey söylemedi ama bu maçı desteklediklerini biliyorum."

"Amy, ailen seni onunla evlenmen için ikna etmeye mi çalışıyor?"

"Beni asla biriyle evlenmeye zorlamazlar." Ama annesine Georgette'in kendisini sezonu Londra'da geçirmeye davet ettiğini söylediği gün, annesi kaşlarını çatmıştı. Sonra Amy'ye "hemen şimdi" gitmenin akıllıca olup olmadığını sormuştu. Annesinin sorusu Amy'nin zihninde, ailesinin Bay Crawford'un ona evlenme teklif edeceği umudunu taşıdığına dair hiçbir şüphe bırakmamıştı.

"Çok asık suratlı görünüyorsun," dedi Georgette.

"İkimizin de pratik insanlar olduğumuza ve birbirimize çok uygun olduğumuza inanıyor." Adamın öncelikle onun evlilik kısmıyla ilgilendiğinden şüpheleniyordu. Babası bir aristokrat değildi ama varlıklı bir adamdı. "Bay Crawford beni bekleyeceğini söyledi ama kafam karışık olduğu için söz vermeyi reddettim." Bay Crawford ona tepeden bakan bir gülümsemeyle bakmış ve Londra'da bir ya da iki hafta geçirdikten sonra aklının başına geleceğinden emindi. Sonra da itirazına rağmen onu bekleme niyetini tekrarlamıştı. Kendini çok kötü hissetmişti.

"Onunla evlenemezsin," dedi Georgette. "Evlenemezsin."

Amy, Georgette'in bakışlarıyla karşılaştı. "O benim evlenmek için son şansım olabilir."

Georgette sesini yükselterek, "Hayır," dedi. "Sen daha iyisini hak ediyorsun Amy. Aşk için evlenmek istediğini biliyorum."

"Başka seçeneğim olmayabilir." Bu sözleri söyledikten sonra kendini yenilmiş hissetti.

Georgette öne doğru eğildi. "Sana değer vermeyen ve seni sevmeyen bir adamla evlenmeye razı olmayacaksın. Amy, perişan olacaksın. Bu kadar kolay pes etmene izin vermeyeceğim."

Sen benim sevgili arkadaşısın, ama bunu anlamaman mümkün değil, çünkü sen güzel ve hayat dolusun. Ve sen hiçbir zaman

acı verici bir seçim yapmak zorundayım.

Georgette, "Ona hiçbir taahhütte bulunmadınız, dolayısıyla başkalarına kur yapmakta özgürsünüz," dedi.

Aptalca, bunun olmasını ummuştı ama bu gece gerçekte yüzleşmişti. Hiçbir güzel balo elbisesi onu bir İngiliz gülüne dönüştüremezdi.

"Canını sıkan başka bir şey var," dedi Georgette. "Bunu hissedebiliyorum."

"Bay Crawford'un benimle yazışmak için babamdan izin istediğini geç de olsa öğrendim. Şimdi onun mektuplarına cevap vermek zorundayım." Anne ve babasının yüzleri gülmüş, memnun olduklarına dair hiçbir şüphe bırakmamışlardı.

"Neden onlara hiçbir taahhütte bulunmadığınızı söylemediniz?" Georgette söyledi.

"Çok mutlu görünüyorlardı. Kendimi berbat ve suçlu hissettim."

"Aileni memnun etmek için onunla evlenemezsin," dedi Georgette. "Önce kendini düşünmelisin."

Amy ayaklarını yatağın üzerine koydu ve kollarını kaval kemiğine doladı. "Bayım. Crawford benimle ciddi olarak ilgilenen ilk erkek."

Georgette örtüleri düzeltti. "Amy, onun hakkında çok fazla şüphelerin var. Endişelerini anlıyorum ama kendine yeterince değer vermiyorsun. kredi."

Şüpheleri vardı ama bu hiçbir şeyi değiştirmede.

"Bu sezon var," dedi Georgette. "Umarım Londra'daki beyefendilerden birine deliler gibi aşık olursun."

"Kimse benimle dans etmiyor bile." Beş yıl içinde sadece bir kez biri teklif etmişti ve Amy bunu Julianne'in ayarladığını biliyordu.

Georgette, "Sanırım istemeden de olsa dans etmek istemediğinizin sinyalini veriyorsunuz," dedi. "Bu gece beyefendiler bize yaklaştığında gözlerinizi indirdiniz."

"Bu kökleşmiş bir alışkanlık." Aslında ikisinin de sormayacağını biliyordu, çünkü kimse sormamıştı.

"Utangaçlığının üstesinden gelmenin imkansız olduğunu düşünüyorsun, ama ben buna inanmıyorum.

"dedi Georgette. "Eğer dünyanın gerçek seni görmesine izin verirsen, benim harika dostum, çok daha mutlu olacaksın."

"Bu bana doğal gelmiyor," dedi.

"Sadece pratik yapmak istiyorsun." Georgette tereddüt etti. "Elbette başkalarının sizi dost canlısı olarak görmesini istiyorsunuz."

Amy arkadaşına baktı. Nabzı hızlandı. "Diğerleri benim soğuk olduğumu mu düşünüyor?"

Georgette geceliğini düzeltmeye odaklandı. "Hayır, kesinlikle olmaz."

Amy o anda bunun doğru olduğunu anladı. Tehditkâr gözyaşlarını kırıştırdı. Başkalarının onun utangaçlığını yanlış yorumlayabileceği hiç aklına gelmemişti.

Georgette onun eline dokundu. "Ne kadar zeki ve esprili olduğunu biliyorum. Koruyucu kozandan kurtul ve başkalarının benim tanıdığım Amy'yi görmesine izin ver." Boğazı tılandı. Sesinin bozulmasından korkarak sadece başını salladı. "Bu yıl farklı olacak. Söz veriyorum," dedi Georgette büyük bir

Sanki bu sözleri söylemenin onları doğru kılacağına inanıyormuş gibi bir vurgu yaptı.

Amy ona inanmıyordu ama daha çok çalışacağına yemin etti. Gerçekte, kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Bu onun son sezonuydu ve kabuğundan çıkmak için çaba göstermezse her zaman pişman olacağını biliyordu.

İkinci Bölüm

Efendim, altın salonundan aranıyorsunuz."

Will, uşağı perdeleri geri çektiği sırada kan çanağı gözlerini açtı. Güneş ışığı odaya doldu. "Ahh," diye bağırdı, gözlerini kapatarak.

"Özür dilerim efendim," dedi uşak Jenkins, sesinde hiçbir sempati yoktu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, sempati duymak Jenkins'in işinin bir parçası değildi. Yine de,

Will'in ruh hali, güneş ışığının aniden bastırmasıyla düzelmedi. Onun Gözleri kumla doluymuş gibi hissediyor ve başı çarpıyordu. Dilindeki ekşi tat, bir şişe fazla bordo şarap içtiğinden şüphelenmesine neden oldu ama dün geceyi hatırlaması en iyi ihtimalle bulanıktı. Bir taksiden tökezleyerek indiğini ve ön kapıya doğru yalpaladığını hayal meyal hatırlıyordu. Belli ki kendini üst kata ve yatağa sürüklemeyi başarmıştı.

Gözlerini kısarak başucundaki saate baktı. "Saat lanet olası on. Jenkins, perdeleri kapat."

Jenkins, "Efendim, Lord Hazretleri sizi uyandırmamı emretti," dedi. "Bir aile toplantısı için bekleniyorsunuz."

Will inledi. Bir tane daha olmaz. Şimdi ne oldu? Büyükannesi yine sahte kalp çarpıntılarından mı muzdaripti? Yoksa bu onun gizemli batma nöbetleri miydi? Ya da en büyük yeğeni Peter, bu hafta üçüncü kez annesinin sera güllerinin üzerine mi işlemişti? Will ailesini seviyordu ama onu çıldırtıyorlardı.

Geçtiğimiz dört yıl boyunca Kıtada seyahat etmiş ve akrabalarıyla uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu. Aslında bu canavar gibi evde onlardan kaçabileceğini düşünmüştü ama hayır, bu imkansızdı, özellikle de işgüzar kız kardeşleri ve onların sinir bozucu Kocalar haftada üç dört kez misafir odasını işgal ediyor. olmadan

başarısız olursa, tüm ailenin sonsuz ayrıntılarla tartışması gereken yeni bir *kriz* vardı.

Kısa bir süre için kardeşine gelemeyecek kadar hasta olduğunu söylemeyi düşündü ama bunu yaparsa bir testere kemiği göndereceklerdi. *O zaman o da*

son sorun haline geldi. Annesinin onu et suyu ve kızarmış ekmekle beslemeye çalıştığı görüntüler onu ayağa kaldırmaya yetti. Kendine baktı, gömleği ve pantolonuyla uyuduğunu geç de olsa fark etti. Karmakarışık çarşafı karıştırdıktan sonra buruşuk kravatını buldu.

Jenkins'in ağzı bariz bir tiksintiyle büzüldü. Sonra Will'in uzattığı elindeki parçalanmış boyun bezini aldı ve sanki ölü bir kemirgenmiş gibi tuttu.

Will elini kollarla kaplı çenesinde gezdirdi. İngiltere'ye döndüğünden beri Ashdown House'da fazla vakit geçirmemişti. Geçen yıl kardeşinin düğününden sonra, bekâr arkadaşlarıyla birbiri ardına ev partilerine katılmıştı. Noel'i ailesiyle geçirmişti ama tatilden sonra bir kez daha kaçmış ve kışı arkadaşı Bellingham'ın av kulübesinde eğlenerek geçirmişti.

İki hafta önce eve döndüğünde, kendini çok sık eve kapanmış olarak bulmuştu. Ailesi ondan balolara, Venedik kahvaltılarına ve akşam yemeği partilerine katılmasını bekliyordu. Evinde parmaklarını oynatmasında ısrar ediyorlardı.

Annesinin "evde olduğu" günlerde, hepsi de ejderha olan arkadaşları içeride geçit töreni yaparken, o da annesinin salonunda otururdu. Uzun bir eğlence gecesinden sonra bir gün, kanepede büyükannesinin yanında uyuyakalmış, bu gafı annesi ve kız kardeşlerinin hiç hoşuna gitmemişti.

Gece boyunca eğlenmenin verdiği yorgunluk onu ele geçirmişti. Yüzüstü yattı ve başının üzerine bir yastık çekti. Uzun kıvılcı saçları göğüslerinin üzerine dökülen bir kadının parmağını ona doğru uzattığını hayal etti. Denedi

onu öptü, ama kadın döndü ve onu hayal kırıklığına uğratarak karanlığa doğru kaçtı.

Biri omzunu sarsmış. Bir solukla doğruldu ve ağabeyinin kendisine baktığını gördü. "Deuce seni alsın," diye mırıldandı.

Hawk elini salladı. "Tanrım, birahane gibi kokuyorsun ve kıyafetlerinle uyumuşsun."

"Botlarımı çıkardım."

Hawk ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Sizi takdir ediyorum."

"Ha-ha." Will ağrıyan şakaklarına masaj yaptı. "Cidden, neden bu aile toplantısına katılayım ki? Yine saçma sapan bir şey çıkacağı kesin."

Hawk yumruğunu kalçasına koydu. "Aslında toplantı seni ilgilendiriyor." Will kardeşine şüpheyle baktı. "Peki ya ben?"

"Bunu misafir odasında tartışacağız. Herkes zaten toplanmış durumda. Kendine çeki düzen ver ve en fazla yirmi dakika içinde aşağıya gel." Will yüzünü buruşturdu. "Onlarla yüzleşecek durumda değilim, biliyorsun." "İdare edersin, eminim." Sonra Hawk odadan çıktı.

Will on beş dakika sonra salona girdiğinde, en büyük kız kardeşinin kocası Montague ona küçümseyerek baktı. "Yeterince uzun sürdü."

Will'in aklına birkaç seçenek geldi ama hiçbirisi kibarca değildi. İçinde Orada bulunan hanımlara hürmeten, cevabını dişlerinin arasında tuttu ve horlayan büyükannesinin yanındaki yeşil kanepeye oturdu. Richmond'da kısa bir süre kalmayı kabul etmişti. Her gün, yakında Bath'a döneceğini söylüyordu. Kalacağını umuyordu çünkü Hester Teyze onun dikkat çekmek için çeşitli rahatsızlıklar uydurduğunu düşünse de sağlığı için endişeleniyordu.

"William, gözlerin kıpkırmızı," diye bağırdı annem. "Hasta mısın?"

Hester Teyze çirkin mor sarığının üzerindeki uzun tüyleri düzeltti ve homurdandı. "Louisa, o çocuk yıllardır seni kandırıyor. Acı çektiği tek şey şişe ağrısı."

Montague gazetesini kapadı. "Gazetelerin ona şeytan demesine şaşmamalı."

Will, "Skandal sayfalarına düşkün olduğumu bilmiyordum," diye söylendi.

Hawk elini kaldırdı. "Tartışmayı bir kenara bırakalım. Biz bir aileyiz ve bunu hafife almamalıyız," dedi ve bakışlarını anlamlı bir şekilde Büyükanne'ye çevirdi.

Will, büyükannesinin hafifçe aralanmış dudaklarına baktı. Onun sırasında İngiltere'den ayrıldıktan sonra zayıflamıştı. Artık bastonla yürüyor ve merdivenlerde yardıma ihtiyaç duyuyordu. Bath'daki arkadaşlarını özliyordu ama onun bu kadar uzakta, sadece kendisine bakacak bir refakatçiyle yaşadığını düşünmek hoşuna gitmiyordu.

Hawk, karısı Julianne'in yanında durdu ve küçük kızlarına gülümsedi. Sonra gözlerini Will'e dikti. "Maceralarını yaşadığın için mutluyum ama seni çok özledik. Hepimiz eve temelli döndüğün için mutluyuz."

Will kaşlarını çatı. Temelli eve mi? Kardeşine evde daha fazla kalmaya niyeti olmadığını söylemek için nefesini tuttu ama annesinin sesi onu engelledi.

"Ailemizin kucağına döndüğün için sana minnettarım," dedi annem. "Her gün sana bir zarar gelecek diye endişeleniyordum. Öyle değil mi Patience?" dedi en büyük kızına.

"Evet, yaptın anne." Patience dul kontesin elini okşadı. "Bir anne olarak, oğlunuzun bu kadar sık uzakta olmasının ne kadar zor olduğunu ancak tahmin edebilirim."

Suçluluk duygusunu biraz fazla abartıyorlardı, ama sonra onun kadın akrabaları duygularını abartma konusunda uzmanlaşmışlardı, açık konuşan ve düzenli olarak annesini ve kız kardeşlerini şok eden Hester Teyze hariç. Onun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Ortanca kardeş Harmony, "Will, seni artık yerleşmiş gördüğümüze sevindik," dedi.

En küçük kız kardeşi Hope ona muzip bir ifadeyle baktı. "Tam olarak karar vermedim ama bu konuda size memnuniyetle yardımcı olurum."

Will ağrıyan şakağını ovuşturdu. "Ne oldu?"

Harmony'nin kocası Lord Kenwick homurdandı. "Bacaklarına pranga vurulduğunu görmek istiyorlar."

Will geri çekildi. Lanet olsun. Kız kardeşleri evliliğin bir erkeğin varoluşunun zirvesi olduğunu düşünüyordu.

Hester Teyze retikülünü karıştırdı, bir şişe çıkardı ve Harmony'yi dürttü. "Salata sosunu kardeşine uzat. Bayılmaya hazır görünüyor."

"Hope, evlenmesi için ona baskı yapmayacağız," dedi Hawk. "O sadece beş yaşında ve yirmi yaşında."

Will, "Geçen hafta itibarıyla altı yirmi," dedi.

Dul kontes haykırdı, "Doğum gününü unuttum. Nasıl bir anne oğlunu unuttur?"

"Anne, kendini suçlamamalısın," dedi Patience. "Will o kadar uzun zamandır yok ki, unutmak çok kolay oldu."

Will gözlerini devirdi. Demek şimdi doğum gününü unutmaları onun suçuydu.

"Kendini suçlu hissetmemelisin anne," dedi Hope. "Hiçbirimiz de hatırlamıyoruz."

Hawk yüzünü buruşturdu. "Will, özür dilerim."

"Bu bir anlam ifade etmiyor." Kardeşlerin en küçüğü olarak, çocukken herkesin onu unutmasına alışmış ve özgürlüğünün kıymetini bilmeyi öğrenmişti. Elbette onu yaramazlık yaparken yakaladıklarında hatırlıyorlardı ama bildiklerinden çok daha fazlası yanına kâr kalmıştı.

"Nasıl unutabilirim ki?" Dul kontes burnunu çekti ve mendilini yaşlı gözlerine sürdü. "O benim bebeğim."

Hester Teyze, Will'i incelemek için kadehini kaldırdı. "Müthiş büyük bir çocuk. Onu doğurmuş olman bir mucize."

Doğal olarak bu durum ortalığı ayağa kaldırdı.

Kız kardeşleri bol bol özür diledi ve bunu telafî edeceklerine yemin ettiler.

"Lanet olası doğum günüm umurumda değil," dedi. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, arkadaşlarımla kutladım."

Montague, "Hepimiz kutlama konusunda başarılı olduğunuzu biliyoruz," diye mırıldandı.

Will'in başı zonkluyordu. "Sadede gelebilir miyiz acaba?" dedi biraz fazla sert bir sesle.

Hepsi ona bakakaldı.

Patience kendini beğenmiş abla sesiyle, "Madem ısrar ediyorsun, yapacağım," dedi. "Sevgili annemizin, o itibarsız Bayan Fleur ile birlikte olduğunu öğrendiğinde yaşayacağı utancı bir düşünsene, tabii eğer gerçek adı buysa isim."

Onlara artık Alicia için endişelenmelerine gerek olmadığını söyleyecekti ama bundan bahsetmekten vazgeçti. "Benim özel hayatım sizi ilgilendirmez," dedi.

"Bu pek de özel bir şey değil," dedi Hope. "İngiltere'nin en kötü çapkını olarak biliniyorsun."

Gözlerini devirdi. Bu aptalca toplantı biter bitmez bavullarını toplayıp gitmeye niyetliydi.

Büyükanne bir sıçrayışla uyandı. Şaşkın bir ifadeyle etrafına bakındı.

Will onun elini okşadı ve ona güven verici bir gülümseme verdi.

"Bir şey mi kaçırdım?" diye bağırdı. Kulakları az işittiği için büyükanne'nin bağırma eğilimi vardı.

Will, kızın duyabilmesi için sesini yükselterek, "Bir şey değil," dedi.

"William," dedi dul kontes. "Böyle bir şeyi nasıl söylersin?
Aile toplantısını ciddiye almıyorsunuz."

Avuçlarını kaldırdı. "Evde olduğum için mutlusun ama ünümden hoşlanmıyorsun. Şimdi bu gerçekleri tespit ettiğimize göre, belki de dağılın."

Hawk ona uyarıcı bir bakış attı. "Başka bir mesele daha var."

Will inledi. Bu lanet toplantı daha ne kadar sürecekti?

Hawk, "Artık temelli eve döndüğüne göre, bir mesleğe ihtiyacın var," dedi. Will elini kaldırdı. "Bekle. Ben hiç-"

Büyükanne onun kolunu çekiştirdi. "Ne dedi o?" diye bağırdı. O da sesini yükseltti. "Bir mesleğe ihtiyacım var."

Büyükannem ellerini kavuşturdu ve "Kilise mükemmel olur" diye bağırdı.

Hester kaşlarını çatarak kız kardeşine baktı. "Maribelle, cemaat isyan eder. Gazeteler ona şeytan adını verdi."

"Bu hiç hoş değil," diye bağırdı büyükanne. "Önce sen git."

"Nereye?" Hester seslendi.

"Şeytana," diye bağırdı büyükanne.

Will kahkahasını gizlemek için yumruğunu ağzına götürdü ama omuzları titriyordu. Bu arada, bebek Emma Rose da o anı çılgılık atmak için seçmişti.

"Karnı acıkmış," dedi Julianne. "Onu kreşe götürmeliyim."

Hawk onun kalkmasına yardım etti ve yanağından öptü. Karısı gözden kaybolana kadar bakışlarını onun üzerinde tuttu. Sonra dikkatini tekrar Will'e verdi. "Sana uygun olacağını düşündüğüm bir teklifim var."

Belli ki kardeşi anlamamıştı. Tüm akrabaları onun evde kalmaya niyetli olduğunu varsayıyordu ama daha önce ayrılmakla ilgili herhangi bir şüphesi varsa bile, bu gülünç toplantı onları ortadan kaldırmıştı. Ailesini ne kadar severse sevsin, onlarla birlikte yaşamaya devam edemezdi.

"Kâhyam emekli oluyor. Birisi onun görevlerini devralmalı." Hawk kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne diyorsun?"

Herkes, Montague bile ona gülümsüyordu. Will'in kravatı bir turnike gibi hissediyordu. Beklentileri, binlerce kiloluk bir kaya gibi üzerine çökmüştü. Bir an için kendini kapana kısılmış, umutlarının ağırlığı altında ezilmiş hissetti ama bu onun hayatıydı, onların değil. "Cömert teklifiniz için minnettarım ama

Ben bir gezginim. Tek bir yerde uzun süre kalmak benim doğamda yok. Kıtaya bir gezi daha planlıyorum."

Kayınbiraderleri birbirlerine bilmiş bilmiş bakıyorlardı. Kız kardeşleri yine gözyaşlarını silen annesini teselli etmeye çalışıyordu. Hester bile ona hayal kırıklığıyla bakıyordu. Sadece büyükannesi ona gülümsedi ve bu onu daha da kötü hissettirdi, çünkü onun söylediklerini duymadığını biliyordu.

Hawk bir iç çekti. "Sorunlar bu toplantıda çözülmeyecek. Herkesi bilgilendireceğim ama şimdilik hepinizin başka meseleleri olduğunu biliyorum.

iş sizi bekliyor."

Montague ayağa kalktı. "Eğer fikrimi soruyorsanız..."

Hawk elini kaldırdı. "Teşekkür ederim ama bu meseleyi ben halledeceğim. William, çalışma odama gidelim."

Will çalışma odasında dolaştı ve yanından geçtiği kürenin dönmesini sağladı. "Yanlış anlaşılma için özür dilerim, ama biliyorsun ki ben kök salacak biri değilim." Arkasını döndü ve kardeşine gülümsedi. "Bu sefer İsviçre'ye gitmeyi planlıyorum."

Hawk sessiz kalınca, Will umduğu bir şeyi ekledi. Kardeşini ve ailenin diğer üyelerini yatıştırmak için. "Belki birkaç yıl içinde tek bir yere yerleşmeye hazır olurum."

"Oturun."

Dişlerini sıktı ve kardeşinin masasının önündeki sandalyeye oturdu.

Hawk bir abaküsün boncuklarıyla oynadı. "Ailemizi büyük bir hayal kırıklığına uğrattığınızın farkındasınızdır."

"Yakında yokluğuma alışacaklardır. Ashdown House'da fazla zaman geçirmiş değilim."

Hawk, "Sık sık devamsızlık yapmandan dolayı çok homurdanıldığımı duydum," dedi. "Annemize seninle kariyerin hakkında konuşacağıma söz verdim. Uzun bir süre için Kıta'ya seyahat etme niyetin beni büyük bir ikilemle karşı karşıya bıraktı."

Avuçlarını kaldırdı. "Nasıl yani? Giden benim, sen değilsin."

Hawk onun bakışlarına karşılık verdi. "Üç aylık ödeneğiniz olmadan başka bir yolculuğa çıkacak paranız olmayacak."

Will'in kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Ne?"

"Üç aylık fonlarınızın dağıtımından ben sorumluyum. Eğer onları alıkoyarsam, şüphesiz bana kızacaksınız. Bu anlaşılabilir bir durum. Öte yandan, yolculuğunuzu finanse edersem, annemizi hayal kırıklığına uğratacağım ve muhtemelen ailenin geri kalanını yabancılaştırmak. Zaten uzun seyahatlerin konusunda fazla hoşgörölü davrandığımı düşünüyorlar."

Will, "Saçmalık," diye mırıldandı.

"Dört yıl boyunca seyahat ettiniz. Bu, büyük turlara çıkan çoğu genç adamdan çok daha uzun bir süre. Döndüğünüzden beri ailemizle çok az zaman geçirdiniz. Eğer yeni bir yolculuk için gerekli parayı sağlarsam, haklı olarak senin önünü açtığımı ve böylece zımnî onayımı verdiğimi düşünecekler." İki tespihi yana kaydırıp ve sonra kardeşinin bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Söyle bana Will.

Benim durumumda olsaydınız ne yapardınız?"

Bu soru onu ürküttü. "Nasıl cevap vereyim? İsteklerimi biliyorsun. Başkaları onaylamıyor diye değişmezler."

Hawk, "Belki bu size içinde bulunduğum durumu biraz olsun anlamanızı sağlar," dedi. "Neye karar verirsem vereyim, birileri mutsuz olacak. Ve dürüst olacağım. Bu yolculuğu finanse etmememin senin yararına olacağını düşünüyorum. Şu anda hayatın eğlenceden başka bir şey içermiyor ve bunun için kendimi suçluyorum. İngiltere'ye döndüğünde ayyaşlığı bırakacağını ummuştum. Ama daha da kötüleşti. Dün gece o kadar sarhoştun ki elbiselerle uyudun. Düzenli olarak sabahın köründe eve gelip hizmetçileri rahatsız ediyorsun. Bu onlar için adil değil, Will. Çok çalışıyorlar ama sen fark etmiyor ya da umursamıyor gibisin. Sonra fark ettim ki, ben sana kariyer yapman için ısrar etmedikçe ayyaşlığı asla bırakmayacaksın."

Will, "Sen bir aziz değildin," dedi.

"Pek çok hata yaptım ve bunlardan pişmanlık duyuyorum. Ancak ailemizi asla tamamen terk etmedim ve Parlamento'daki sorumluluklarımı ciddiye aldım."

"Ailemin ne yapacağımı dikte etmesine izin vermeyeceğim." İçinde öfke kabarmıştı ama bunu belli etmemesi gerektiğini biliyordu. Kardeşi sadece mantıklı tepkilere saygı duyacaktı.

Hawk, "Onlar bu şekilde düşünmüyor, siz de düşünmemelisiniz," dedi. "Ayrılma niyetinizi belirttiğinizde, aile üyelerimiz sanki onları tekrar terk ediyormuşsunuz gibi hissettiler."

"Saçmalık. Ben kimseyi terk etmiyorum."

"Eğer seni önemsemeselerdi, sonsuza dek ortadan kaybolman umurlarında bile olmazdı. Ama seni özlediler. *Ben* seni özledim."

"Düzenli olarak mektup göndereceğim."

"Önceki geçmişiniz göz önüne alındığında, bu konuda şüphelerim var. Yazdığınız tek zaman paraya ihtiyacınız olduğu zamandı." Hawk kaşlarını çatı. "Ben

Seni daha önce eve çağırmadığım için kendimi suçluyorum. Bizim için neredeyse bir yabancıya dönüştün."

"Tanrı aşkına Hawk. Yolculuklarımdan keyif aldım." "Yolculuğa fazla bağlandın."

Will derin bir nefes aldı ve nefesini yavaşça dışarı verdi. "Anlamıyorsun. Dışarıda, hâlâ tadını çıkarabilecek kadar gençken keşfetmek istediğim koca bir dünya var."

"Seyahatinizin çok uzun sürmesine izin verdim. Sen çok ikna ediciydin ve ben de kız kardeşlerimizin sorumluluğunu taşıyordum. Seyahat etmeye devam etmene izin vermek daha kolaydı."

"Çoğu insanın hayatı boyunca görebileceğinden çok daha fazla dünya gördüm. Pişman olmanız için hiçbir neden yok," dedi Will.

Hawk başını salladı. "Çok fazla özgürlüğe ve yetersiz sorumluluğa sahip oldun."

"Ben kendimden sorumluyum," dedi, sesindeki gerginliği engelleyemeyerek.

Hawk, "Bazen başkaları için fedakârlık yapmanız gerekir," dedi. "Bu da o zamanlardan biri."

"Ne diyorsun sen?" İçinde inkâr duygusu yükseldi ama biliyordu.

"Ailemizde kalıcı bir çatlak yaratmadan yolculuğunuzu finanse edemem. Hiç kimse, en azından annemiz, bunu kabul etmez. Daha yeni Ailemle aramı düzeltmek istiyorum. Ayrıca Julianne'i, kızımızı ve oğlumuzu da düşünmek zorundayım."

"Uzlaşalım," dedi Will. "Kanımdaki gezginlik tutkusunu temizlemem için bana altı ay verin."

Hawk ellerini cilalı maun yüzeyin üzerinde kavuşturdu. "Üzgünüm Will, ama bunu yapamam."

"Bütün gün masa başında oturamam. Delireceğim."

"Görevlerinizden bazıları, gerekli onarımlar, yeni inşaatlar ve yeterli drenajın sağlanması için mülkün denetlenmesini içerecektir. Ayrıca kira tahsilatından da sorumlu olacaksınız."

"Hayatımı bir kafeste yaşamaya alışık değilim."

"Will, bu bir kafes sayılmaz."

"Bana öyle gelecek. Ailedeki herkes sürekli birbirinin işine burnunu sokuyor. Bir ay içinde delireceğim."

"Bu da başka bir konuyu akla getiriyor. Kadın akrabalarımızın iyiliği için, ilişkilerinizde daha ihtiyatlı olun. Onların hassasiyetini dikkate almalısınız.

hassasiyetleri göz önünde bulundurarak."

Will, Hawk'a ters ters baktı. "İşte tam da bu yüzden uzak duruyorum. Mahremiyet diye bir şey yok. Herkes hayatıma karışıyor."

Hawk onun bakışlarına karşılık verdi. "Seni seven bir ailen var. Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Elbette önemsiyorum ama hayatımı kendi kurallarına göre yaşamaya hakkım var. Bu pazarlığa açık bir konu değil."

"Çok uzun süre bağımsız yaşadınız ve ailenizin ihtiyaçlarını göz önünde bulundurmanız gerektiğini unuttunuz."

Deuce alsın. Bunun olduğuna inanamıyordu.

Hawk, "Bir yıl boyunca kâhya pozisyonunu üstlenin," dedi. "Her üç ayda bir kazancınızın bir kısmını bir kenara ayırın. Bir yıl içinde yeni bir yolculuğu finanse etmek için yeterli kaynağa sahip olacaksınız. Bu para senin kazancın olacağından, istediğin gibi kullanma hakkın konusunda hiçbir şüphe olamaz."

Will daha sert nefes alıyor ve içinde biriken kızgınlığı kontrol etmeye çalışıyordu. "Başka bir deyişle, başka seçeneğim yok."

"Sadece bir yıllığına, Will."

Yanağındaki bir kas seğirdi. Önümüzdeki on iki ay kendini hapis cezası gibi hissedecekti. Ailesi attığı her adımı izleyecek ve sürekli nerede olduğunu sorgulayacaktı. Akşam yemeği partilerine katılmasını ve balolarda görünmesini bekleyeceklerdi. Eğer gelmezse, birileri mutlaka onu azarlayacaktı. Daha gençken, beklentilerine uyması için onu itip kakmışlardı - varlığını hatırladıklarında. Şimdi bunu tekrar yapıyorlardı ve bu sefer kazanacaklardı. Onların sürekli müdahalelerine bir yıl boyunca nasıl dayanabilirdi?

Hawk içini çekti. "Diğerlerinden mahremiyetinize saygı göstermelerini isteyeceğim, ancak aleni ilişkilerine ve çılgın partilerine devam edersen itiraz edecekler."

Will kaşlarını çatı. "Başka bir deyişle, onları memnun etmek için özerkliğimden vazgeçmeliyim."

"Bu bir abartı ve sen de bunu biliyorsun. Senden tek istediğim sağduyulu olman ve zorlanmadan bazı aile etkinliklerine katılman. Hangi etkinliklerin önemli olduğuna siz karar vereceksiniz. Bazıları tartışmaya açık olmayacaktır. Ailenizle birlikte kiliseye gitmeniz gerekiyor."

Yüzünü buruşturdu. "Doğru. Şimdi skandal sayfalarında görebiliyorum. Şeytan kiliseye gitti."

Şahin'in omuzları kahkahalarla sarsıldı. "Sadece annemizin ve kız kardeşlerimizin gönlünü al. Onlarla bir ya da iki baloya katıl. Ailemizle biraz daha sık yemek yiyin. Annemizi bir oyuna götürün. Onu çok mutlu edersiniz."

Hawk ne derse desin, Will hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyordu.

Hawk ayağa kalktı, masanın etrafında yürüdü ve masaya yaslandı. "İstedikinin bu olmadığını biliyorum ama zaman çabuk geçecek."

Bu konuda başka seçeneği yoktu ama kardeşi uzlaşmaya çalışmıştı. Will bunun cömert bir teklif olduğunu biliyordu. "İş teklifiniz için teşekkür ederim, özellikle de tecrübesiz olduğum için."

Hawk, "Çabucak öğreneceksin," dedi.

Will yeteneğinden şüphe duymuyordu. Keskin bir hafızası vardı ve her zaman yaşıtlarından daha hızlı öğrenmişti. Ama hesap defterleri üzerinde çalışırken çok sıkılırdı. Daha da önemlisi, ailesinin bugün yaptıkları gibi işlerine burnunu sokacağını biliyordu. Onu İngiltere'ye yerleşmeye ve bir aile kurmaya zorlamak istiyorlardı. Evlenmeye ve kendini müdahaleci akrabalarına bağlamaya hiç niyeti yoktu.

Hawk, "Hayal kırıklığına uğradınız ama dürüst olmak gerekirse bu deneyimin sizin için iyi bir deneyim olacağına inanıyorum" dedi.

Kendini kapana kısılmış gibi hissetse de Will, ağabeyinin yüzündeki endişeyi gördü ve onu rahatlatmaya çalıştı. "Haklı olduğuna eminim."

"Zaman çabuk geçecek. Göreceksiniz. Devonshire'a gitmem ve oradaki iş adamımla görüşmem gerekiyor. İki hafta içinde döndüğümde, görevlerinizi daha ayrıntılı olarak tartışacağız."

Will başını salladı ve ailesinin boyunduruğundan kurtulmanın bir yolunu bulmaya kararlı bir şekilde kapıdan çıktı.

Albany, o akşam Harry Fordham'ın odaları

Will bir konyak doldurdu, sürahiyi bir kenara koydu ve içkisini bir dikişte bitirdi. Sonra bir tane daha doldurdu ve eski püskü bir sandalyeye yayıldı. Hayal kırıklığını bastırmaya kararlıydı.

"Kardeşin için çok talihsiz bir durum, Darcett." Harry Fordham kömürleri karıştırmaya çalışırken tökezledi. Soba demiri büyük bir gürültüyle mermerin üzerine düştü.

Bellingham Kontu Andrew Carrington maşayı aldı ve bir kenara koydu. Sonra perdeyi yerine yerleştirdi. "Sakin ol, eski dostum."

Fordham, annesinin ona verdiği döküntü yeşil kanepeye doğru sıçradı ve üzerine boylu boyunca yayıldı. Kıvrıkcık sarı bir bukle alnına düştü. "Oda neden dönüyor?"

Bell, "Çünkü sen mısırsın, salamura edilmiş ve tuzlanmışsın," dedi.

"Darcett'in yasını tutuyorum," diye mırıldandı. "Küçük oğul olmak cehennem gibi bir şey. Bunu bilmeliydim."

Will homurdandı ve bir içki aldı. "Bugüne kadar yedek olmak hoşuma gidiyordu. Yükümlülük yok, eş yok, velet yok."

"Para yok," diye mırıldandı Fordham. Boş bardağı elinden sarkıyordu. "Bir içkiye daha ihtiyacım var."

Bell alay etti. "Rüzgâra karşı üç yapraksın."

"Tilki değil." Fordham'ın bardağı halının üzerine yuvarlandı. Birkaç dakika içinde burnunu çekmeye başladı.

Bell sürahiyi kaldırdı ve Will'e baktı. "Bir tane daha?"

Will kadehiyle birlikte odayı geçti.

Bell doldurdu. "İstedığınız sonuç bu değildi ama kardeşiniz size para kazanmanız için bir araç sağladı."

Will konyağı bitirdi ve bardağı bir gümbürtüyle kenara koydu. "Evet ama bu, her şeye burnunu sokan ailemle yaşamak demek. Herkes beni bir yuva kurmaya zorlamaya çalışıyor. Mahremiyet diye bir şey yok. Yaptığım hiçbir şey onları memnun etmiyor, çünkü uyum sağlamayı reddediyorum. Eğer bir şeyler ters giderse, aile toplantısı yapıyorlar. Hatta bugün kız kardeşlerimden biri bana bir gelin bulmayı teklif etti."

Bell'in gözlerinde bir şey titreşti. Sonra başka tarafa baktı.

Will, "Özür dilerim, düşünemiyordum," dedi.

"Yapma." Bell dikkatini yeniden Will'e verdi. "Dört yıl oldu. Hayat devam ediyor."

Will bir konyak daha doldurdu ve Bell'in yüzündeki perili ifadeyi hatırladı. tüm ailesini -annesini, babasını ve küçük kardeşini- kaybettikten sonra

Tüketim. Cenazeden sonraki gece Will onu Fordham'ın odasına götürmüştü. Bell'in bayılacağını umarak ona konyak içirmişlerdi. Hiçbiri tek kelime etmemişti. Sabahın erken saatlerinde Bell yıkılmış ve ağlamıştı. Buna tanık olmak korkunç bir şeydi. Üçü kısa bir süre sonra planladıkları büyük tur için ayrıldıklarında Tanrı'ya şükretmişti.

Bir yıl sonra, Fordham'ın ailesi onu eve çağırdıktan çok sonra Bell, beynini uçurmayı düşündüğünü itiraf etmişti. Bell'in itirafı Will'i o günden beri sarsıyordu.

Bell ona değerlendirici bir ifadeyle baktı. "Bana bir iyilik yap. Bunu düşünme."

"Doğru." Düşüncelerini örtmek için brendisini içti. Çoğu insan Bell'in soğuk biri olduğunu düşünürdü. Will onu bu şekilde görmüyordu ama Bell'i trajediden önce de tanıyordu. Arkadaşı, neşeli bir mizaca sahip, şeytana pabucunu ters giydiren bir adamdı. Ama yurtdışı maceraları Bell'i bir dereceye kadar canlandırmış olsa da, artık eskisi gibi değildi. Sanki biri içindeki mum ışığını kalıcı olarak söndürmüş gibiydi.

Bell kadehini havaya kaldırdı. "Yeni pozisyonunuza kadeh kaldıralım." "Sıkıntıdan patlayacağım."

"Kolay sıkılıyorsun." Bell yumruğunu Will'in kolunun üst kısmına bastırdı. "Senin sorunun ne biliyor musun?"

"Aslına bakarsan var. Bir haftadır bir kadınla yatmadım." Bell başını salladı. "Her şey senin için biraz fazla kolay oldu-kadınlar da dahil."

"Kolay kadınlardan faydalanmıyor musunuz?"

"Touché. Demek istediğim hala geçerli. Daha önce hiçbir şey için mücadele etmedin." "Sen de öyle."

"Ben nispeten zeki bir adamım, ama senin aksine, bir şeyi okuyup beynime kazıyamam. Bilmiyorum, bu senin ya da herkesi kandırıyor olsanız da her zaman kazanan siz oluyorsunuz."

Will omuz silkti. "Bir şeyi istediğime karar veririm ve onun peşinden giderim."

"İlk kez gerçek bir engelle yüz yüze geliyorsun." Will güldü. "Teslim ol."

Yolculuğumuz sırasında pek çok engelle karşılaştık.

Paris'te ikiz kız kardeşlere takla attırdığımızı ve kardeşlerinin ortaya çıktığını unutmuş olamazsın. Tanrım, paralarımızı alıp almayacağını bilmiyordum.

tazminat ya da değil."

Bell, "Bu olay, istediğimizi elde etmek için başkalarını nasıl etkilediğinizi gösteren mükemmel bir örnek," dedi. "Ona sanki eski bir arkadaşınmış ve eşitmişsin gibi hissettirdin. Gecenin sonunda senden o kadar etkilenmişti ki kız kardeşlerini yatağa attığımızı tamamen unuttu ya da umursamadı."

Will, "O da sarhoştı," dedi. "Ve hatırlarsanız, kız kardeşler de çok istekliydiler."

Bell, "Sanırım ilk ve tek kez bir kadın kıyafetlerimi çıkarmaya çalıştı," dedi. "Çılgın maceralarımız oldu."

"Yine yapacağız. Tek ihtiyacım olan şey para," dedi Will.

"Küntün bende olduğunu ve yolculuğu finanse edebileceğimi biliyorsun," dedi Bell, "ama o zaman ailenin düşmanı olurum."

"İçinde bulunduğum durumu aşmanın bir yolu olmalı." Bell, "Bu bir meydan okuma," dedi.

Will'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Çok zekisin." "Açıklamak niyetinde olduğunu varsayıyorum."

"Oyun masasından daha zorlayıcı ne olabilir?" Will söyledi.

Bell kaşlarını çatı. "Kaybetmek zorunda olmadığın bir şeyle kumar oynamak iyi bir fikir değil."

Will, "Bana kalırsa kaybedecek bir şeyim yok," dedi. "Hafızamı biliyorsun. Lanet olası bir servetle çekip gideceğim."

Bell bardağını bir kenara koydu. "Bu riskli."

Risk her şeyi daha da heyecanlı kılıyordu. Will, Bell'in omzuna vurdu. "Fordham'ı horlamasıyla baş başa bıraksak iyi olur. Yarın, kazandıklarımın onun gözlerini kamaştıracağım."

White's, 30 dakika sonra

Bell'le birlikte oyun salonuna girerken Will'in damarlarında bir heyecan dolaşıyordu. Will, "Bu gece kendimi şanslı hissediyorum," dedi.

Bell ona yan gözle baktı. "Unutma, öndeyken çekil ve garsonları izle. Bardakları ne sıklıkla doldurduklarını unutmak kolaydır."

Tutucu oynamaya hiç niyeti yoktu. Üstün hafızası kart oyunlarında ona her zaman iyi hizmet etmiştir. Bu gece Kıta'ya gitmek için ihtiyaç duyduğu serveti kazanmak istiyordu. Bunun için de

Kazanmak için kaybetmeye hazır olmalıydı. Uzun zaman önce, sinirlerin bir adamın muhakeme yeteneğini zayıflatabileceğine karar vermişti.

Bell de yeşil çuha masada ona katıldı. Will bir konyak ısmarladı, Bell de öyle. Oyun vingt-et-un'du. Will dıştan heyecanını bastırmaya çalışsa da içten içe damarlarında bir heyecan dolaşıyordu. Şans da bir rol oynuyordu ama strateji de işin içindeydi. İkincisi, bir adamı ya kazanır ya da kaybederdi. Will bu oyunu birçok kez oynamıştı ve mükemmel hatırlama yeteneği sayesinde iyi oynayabileceğine güveniyordu.

Kartlar kesildi ve bir tanıdık olan Palmer en yüksek karta sahipti, bu da onu dağıtıcı yapıyordu. Amaç yirmi bir ya da altına ulaşmak ve dağıtıcıyı yenmektir. Sütün önemi yoktu.

Palmer ilk kartı diğer yedi oyuncuya dağıttı. Dağıtıcı hariç herkes kartını görebiliyordu. Will'de dokuz vardı. En az yirmi bahis ve maksimum 50 pound olarak belirlendi. Will elli oynadı. Bell minimum bahse girdi.

Tüm oyuncular bahislerini koyduktan sonra Palmer ikinci kartı dağıttı. Will kendi kartına baktı, bir vale. Elindeki kartlar şimdi on dokuz ediyordu. Dağıtıcının elinde duba yoktu, iki kart yirmi bir ediyordu. Her oyuncunun kart ekleme şansı vardı. Sıra Will'e geldiğinde, sopa dedi, çünkü aşma olasılığı büyüktü. Bu, hissesine ekleme yapamayacağı anlamına geliyordu ama rotada kalmanın önemli olduğunu biliyordu.

Bell kartlarına baktı ve "Bir tane alacağım" dedi. Bahsini yirmi sterlin daha artırarak toplamda kırk sterline çıkardı.

Dağıtıcının eli yirmi birin üzerine gitti. "On dokuzda ödüyorum," dedi. Will kartlarını gösterdi. Kimsede iki kartın toplamı yirmi bir olan duba ya da beş kartın toplamı yirmi bir olan beş kart hilesi yoktu. Bunlardan hiçbirisi Bu durumda krupiye bahislerin iki katını ödemek zorunda kalacaktı. Will ilk kazancı olan elli pounddan memnundu. Bell kırk pound kazandı.

Krupiye, oyunun gerektirdiği gibi kartları karıştırmadan destenin dibine ekledikçe Will daha önce oynadığı kartları ezberledi. Oyun dışı kartları hatırlamak Will'in stratejisinin kritik bir parçasıydı. Keskin hafızası ona muazzam bir avantaj sağladığı için büyük bir fark yarattı.

Palmer bir sonraki oyunda ilk kartı dağıttı. Will'de dört vardı. Minimum elli, maksimum yetmiş çıktı. Will dalgın dalgın brendisini yudumladı ve altmışa oynadı. Bell minimum bahse girdi.

Will'in bir sonraki kartı sekizdi. Oyunun gerektirdiği minimum miktar olan ilk bahis miktarına eşit bir kartı yine altmış sterline satın aldı. Kartı kaldırdığında, yüz ifadesini kapalı tuttu. Kart ondu, yani fazla oynamış ve kaybetmişti. Anlık bir hayal kırıklığı içini burktu ama bu tek kaybın üstesinden gelebilirdi.

Bell 50 kazandı.

Bir sonraki turda bahisler en az yetmiş, en fazla doksana çıktı. Will ilk kartına baktı - dokuz. Doksana oynadı. Bell yetmiş koydu. Will arkadaşına yan gözle baktı. Bell muhtemelen bütün gece muhafazakâr oynayacaktı.

Will konyağını içti. İkinci kart üçtü. Doksanlık bir kart aldı. Üçüncü kart yediydi, on dokuz etti.

Bell yetmiş bir kart daha aldı. Dağıtıcı on dokuzda ödedi.

Will, yüz seksen dolar kazandığı için memnun bir gülümsemeyi bastırdı.

Bell yetmiş kilo verdi ve kartlarını attı. "İşim bitti." Will, "Henüz erken," dedi.

"Yirmi farkla öndeyim. Bu kadar yeter."

Will omuz silkti ve garsona bir bardak daha konyak getirmesini işaret etti. Bell ona doğru eğildi. "Aklını başına topla."

"Devam et o zaman." Will dikkatini tekrar masaya verdi. Üç oyundan sonra, yüz on sayı öndeydi.

Sonraki beş oyun boyunca Will kendini bir inişte bir çıkışta buldu.

Bahisler artmaya devam ediyordu ama kazancı artık sadece yirmi pounddan ibaretti. Bir an için Bell'in sözlerini düşündü. Öndeyken bırak. Hayır, şimdi bırakmayacaktı. Hiçbir zaman kesinlik yoktu, ama elinde bir sürü Dayanma gücü kalmamıştı. Bu gece sona erdiğinde, çok zengin bir adam olarak oradan ayrılmak niyetindeydi.

Satıcı el değiştirdi. Birkaç dakika süren pazarlıktan sonra Palmer bankayı Lord Hunter'a sattı. Garip bir nedenden ötürü, Will'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kendi kendine bu garip hissi görmezden gelmesini ve oyuna konsantre olmasını söyledi.

Hunter kartları dağıttı. Will, garsonun bardağını doldurduğunun farkındaydı. Yudumladı ve kartına baktı. Elinde yedi vardı. Bahisler en az bin, en fazla üç bin olarak belirlenmişti. Will

ilk bahsini bin olarak oynadı. İki sandalye aşağıda, orta yaşlarda, iri yarı bir adam olan Yarborough, iki binlik bahis oynadı ve terli alnını mendiliyle sildi. Will, gergin bir oyuncuyu izleyemeyeceği için bakışlarını kaçırdı. Bu onu sinirli yapıyordu.

Bir içki daha aldı. İkinci karta bakarken kanı hızla pompalanıyordu. Bu da beşti ve toplamda on iki ediyordu. Bir an için bir kart daha alıp almama kararıyla boğuştu. Normalde bunu sorgulamazdı ama bu onu rahatsız etti. Deuce alsın. Çoğu kumarbaz gibi batıl inançları yoktu. İhtiyacı olan tek şey strateji ve iyi bir hafızaydı. Will, Hunter'a kısa bir süre baktı. "Bir binlik daha alacağım."

Kartı kaldırdığında Will'in kalbi küt küt atıyordu. Kart yediydi ve on dokuz ediyordu. Hunter yirmi birin üzerine çıktı ve on dokuzda ödeme yaptı. Will'in

Kazanç şimdi iki bin yirmi sterlindi.

Oyun dışı kalan kartları ezberledikçe heyecanı artıyordu. Kazanacağını neredeyse hissedebiliyordu. Hunter kartları dağıttı.

Will'in ilk kartı sekizliydi. Bahis en az iki bin, en fazla dört bin olarak belirlenmişti. Will iki bin yatırdı ve kendini paraya değil oyuna odaklanmaya zorladı. İkinci kart üçlüydü. Will konyağının kalanını içti ve yine iki binlik bir kart aldı. Karta bakarken ağzının biraz kuruduğunu hissetti. Bu kart bir onluydu.

İflas etmişti. Will yavaşça nefes aldı. İki bin yirmi kiloya geri dönmüştü.

Bir an için pes etmeyi düşündü ama ailesinden özgürlüğünü kazanmak istiyorsa büyük bir galibiyete ihtiyacı vardı. Will, gidişatın yakında değişeceğinden emindi.

Garson Will'e yeni bir bardak konyak getirdi. Kadehi yudumladı ve biraz sarhoş olduğunu fark etti ama hâlâ akli başındaydı.

Bir sonraki oyun turunda Will ilk kartını gördü - üç. En az iki bin yatırdı. İkinci kartı beşliydi. Will bir kart daha aldı. O da beşti. Üçüncüyü yine iki bine aldı, o da dördtü.

Oyuncu arkadaşları Will'in iyi gittiğini hissetmiş olmalı ki, etrafındaki gerginlik dalgalanıyordu. Konsantre olmak için kendini zorladı ama lanet olsun, ağzı toz gibi kurumuştü. İki bin sterlinlik bir kart daha aldı ve önceki iki bin sterlinlik kazancıyla birlikte toplam on bin sterline ulaştı. Will

Hunter kartları dağıtırken etrafındakilerin nefeslerini tuttuğunu duyabiliyordu.

Will'in ensesinden aşağı bir damla ter süzüldü. Bu bir dörtlüktü. Zaferini belli etmemek için çabaladı ama şeytan onu aldı, çatıya kadar bağırmak istedi. Beş kartlı bir numara, dağıtıcının iki katı ödeme yapması anlamına geliyordu. Kartlarını açtı, bu gece yirmi bin pound ve özgürlüğünü kazanacağından emindi.

Hunter bir as ve bir papaz çıkardı, Will'in elini koz yapan bir ponton.

Toplu bir nefes alma sesi yükseldi. Etrafında sesler yükseldi ama o hiçbir şey duymadı. Will, sanki kendi üzerinde süzülüyormuş ve yaşanan felaketi izliyormuş gibi hissetti. Kulakları bir arı gibi vızıldıyordu. Hunter'a bahislerinin iki katını ödemek zorundaydı. Yirmi bin pound.

Hunter herkese seslerini alçaltmalarını söyleyerek oyun kurallarını hatırlattı. Will, adamın yüzündeki gizlenmemiş sevinci görebiliyordu. Ondan nefret etmek istiyordu ama hissettiği tek şey uyuşukluktu.

Brendisini bitirmek için kendini zorladı ve gülümsedi. "Beyler, ben çıkıyorum."

Masadan kalktığında neredeyse tökezliyordu. İçtiği bol miktarda konyak her şeyin gerçek dışı görünmesine neden olmuştu. Dengesiz bir şekilde Hunter'a doğru yürüdü ve bir şekilde borç için bir sesli harf karalamayı başardı. Borcunu ödeyecek parayı nereden bulacağını bir tek Tanrı biliyordu.

Bell ona doğru yürüdü. "Bu da ne? Haberleri duydum."

"Burada değil," dedi.

Merdivenleri dikkatle çıkarken şaşkındı ve biraz da tilkiydi. Kapıdaki bir hizmetçi ceketini giymesine yardım etti. Bell onu dışarı çıkardı. Will eldivenlerini düşürünce Bell onları geri aldı. "Sakin ol, eski dostum. Arabam birazdan burada olur."

Araç geldiğinde Bell onu içeri itmeyi başarmış.

Will gözlerini kapadı ve son düşüncesi kaybetmiş olduğuydu.

Biri omzunu salladı. Will'in ağzı bir çöl kadar kuruydu. Sanki biri kafasına davul gibi vuruyormuş gibi hissetti. Şaşkınlıkla gözlerini açtığında Bell'in kendisine baktığını gördü. Arkadaşı, gömleğinin ve pantolonunun üzerine banyan bir cübbe giymişti.

"Buraya nasıl geldim?" Will mırıldandı.

"Hatırlamıyor musun?" Bell söyledi.

"Hayır." Will doğrulup öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. Gömleğinin kolları üzerindeydi.

"Uşağım siz kanepede sızmadan önce ceketinizi ve yeleğinizi çıkarmayı başardı."

"Kükreyerek sarhoş olmuştum."

Bell büfeye doğru yürüdü ve bir fincan çayla ona döndü. "Hava çok sıcak değil ama susamış olmalısın."

Will ılık çayı içti. "Saat kaç?" "Saat on bir."

Zil çaldı. Will, sanki kafasının içinde çınlıyormuş gibi hissetti.

Birkaç dakika sonra Fordham salona girdi ve bir sandalyeye yığıldı.

"Şeytan gibi görünüyorsun ama sanırım bu beklenen bir şey."

Bell diğer koltuğa oturdu. "Oyun masasında neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Will, "Sahip olmadığım yirmi bin sterlin kaybettim," dedi.

Bell, "Hızlı bir şekilde karar vermeniz gerekiyor," dedi. "Borcun ödenmesi gerekiyor."

"Sanırım Kıta'ya kaçabilirim. Ne ilk ne de son olurum."

"Mantıklı ol," dedi Bell. "Paranız yok. Yeni bir coğrafi konum çözüm değil. Yabancıların arasında olacaksınız. Nasıl yaşayacaksınız?"

Will arkasına yaslandı. "Başka ne

yapabilirim ki?" Bell, "Bırak borcunu ben halledeyim," dedi. "Hayır, izin veremem."

"Künye sende değil," dedi Bell. "Hunter yirmi bin doları affetmeyecek."

Bell'e muazzam bir servet miras kalmıştı. Will arkadaşının servetinin boyutlarını bilmiyordu ama Bell bunu müstehcen olarak tanımlamıştı. Cazip gelmesine rağmen Will, dostluklarından yararlanmak istemiyordu. "İ Teklifiniz için teşekkür ederim, ancak size borcumu nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum."

Bell, "Kardeşin bunu mutlaka duyacak," dedi.

Will, "En azından iki hafta kadar değil," dedi. "İş adamıyla buluşmak için Devonshire'a gitti. Döndüğünde, ondan ödemesini istemek zorunda kalacağım." Oflayıp pufladı. "Bir kara leke daha nedir ki?"

Bell kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sanırım bunun bir bedeli olacak."

Ona borcunu ödemek için yıllarca kardeşinin kâhyası olarak çalışacaktı. "Başka seçeneğim yok."

Fordham, "İçinde bulunduğunuz çıkmazdan kurtulmanın başka bir yolu daha var," dedi. "Bu fikir hoşunuza gitmeyecek ama bu da bir alternatif."

Will merakla Fordham'a baktı. "Peki, ne oldu?"

Bell homurdandı. "Tahmin edemiyorsan gerçekten kötü durumda olmalısın." "Bir varisle evlenmeyi mi kastediyorsun?" Will öyle dedi.

Fordham, "Daha kötü kaderler de var," dedi.

Will başını salladı. "Hayır, kesinlikle olmaz. Yeterince karışan akrabam var. İsteyeceğim son şey, taleplerde bulunan bir eş."

"Bir fareyle evlen," dedi Bell. "İtiraz edemeyecek kadar çekingen birini seç. Birkaç ay bekle, o zamana kadar Kıta'ya yolculuğa çıktığında rahatlamış olur."

Will ilk kez Bell'in soğukkanlı olduğunu düşünüyordu. "Kim benim gibi bir şeytanın kızıyla evlenmesine izin verir ki?"

Bell omuz silkti. "Hanımefendi ve ailesi de bundan faydalaniyor. O tanınmış bir aileyle evlenir, sen de borcunu ödersin. Mantık evliliği yaparsan kimse gözünü kırpmaz ama borcunu ödeyemezsen onurunuzu kaybedersiniz."

"Hayır, başka bir yolu olmalı." Sırılsıklam olmuş beyni kuruyabilseydi, bir çözüm bulabilirdi.

"Yerinizde olsaydım, duvar çiçeklerine bir göz atardım. Onlar çaresiz, sen ise bir ödölsün," dedi Bell.

Fordham, "İronik bir şekilde, evlilik İngiltere'den çıkış biletinizdir," dedi.

Erkekler her zaman para için evlenirdi. Bu kabul edilmiş bir uygulamaydı. "Masum bir bayanı ve ailesini aldatmayacağım."

Bell, "Rafa kaldırılmaya tehlikeli derecede yakın bir bayan seçerseniz, ailesi muhtemelen minnettar olacaktır" dedi. "Onunla para için evlendiğinizi bilecekler, ama karşılığında saygın bir evlilik yapacak. Hiçbir hanım evde kalmış bir kız olmak istemez; kimse ona saygı duymaz. Hanımefendinin beklentilerinin olmadığı düşünülürse, muhtemelen rahatlayacaktır."

Bell sanki bir şebeğe iyilik yapıyormuş gibi konuşmuştu. "Bunu düşüneceğim."

"Çok uzun düşünme," dedi Bell. "Hunter sonsuza dek beklemez, biliyorsun."

"Peki ya Leydi Eugenia?" Fordham söyledi. "Kız kardeşlerime göre kesinlikle rafa kaldırılma tehlikesiyle karşı karşıya."

"O Beaufort'un kız kardeşi. Ona bakarsam beni öldürür," dedi Will. "Arkadaşların kız kardeşlerinin yasak olduğunu biliyorsun."

"Peki ya şu uzun kızıl saçlı? Hani şu Leydi Georgette'le yakın arkadaş olan," dedi Fordham. "Onun erkek kardeşi var mı?"

"Ben nereden bileyim?" Will söyledi.

Bell, "Birkaç yıldır dışarıdaydı ve bir duvar çiçeğiymiş," dedi. "Hiç erkek kardeşi olduğunu hatırlamıyorum. Kız kardeşinizin arkadaşı değil mi? hukuk?"

"Evet," dedi.

Bell, "Bir tanışma faslı nispeten kolay olacaktır," dedi. Fordham sırıttı. "Tebrikler. Sana bir gelin bulduk."

Will kaşlarını çatı. "Güven bana. Bayan Hardwick benimle hiçbir şey yapmak istemeyen tek kadın."

Fordham ve Bell birbirlerine eğlenen bakışlar fırlattılar. "Ne?" Will sinirli bir şekilde söyledi.

"Zorlukları seviyorsunuz. O bir meydan okuma," dedi Bell.

"Daha da iyisi, babası zengin," dedi Fordham. "Kız kardeşim onun elli bin poundu olduğunu söyledi."

Cazibe onu yakaladı. Ama bir daha nasıl Red'i onunla evlenmeye ikna etmek. Öncelikle, ona Red demeyi bıraksa iyi olacaktı, çünkü Red bundan hoşlanmıyordu. Kütüphanede onu biraz etkilemeyi başarmıştı. Ama aniden elinde bir çiçekle çıkagelirse şüphelenirdi. "Burada bir sorun," dedi. "Ona doğru dürüst kur yapmak için yeterli zamanım yok."

"Öyleyse bunu fırtınalı bir flört haline getir," dedi Bell.

Will kılı çenesini ovuşturdu. "O çok zeki. Sadece onun parasıyla ilgilendiğimi anladığında, bana doğrudan pay verecektir."

"Sizinle evlenmesini sağlamanın tek bir yolu var," dedi Fordham. "Onunla uzlaşmak."

Bell ıslık çaldı. "Bunu şeytandan daha iyi kim yapabilir?"

Will, "İkiniz de çıldırmışsınız," dedi.

Fordham, "Aileniz zaten evlenmeniz için size baskı yapıyor," dedi.

"Borcu öğrendiklerinde, üstünlüğün kendilerinde olduğunu fark edecekler."

Nasıl olsa sonunda evleneceksin."

"Tanrım, her şeyi berbat ettim." Aptalca bir şekilde hırsının sağduyusunun önüne geçmesine izin vermişti ama kazanacağından o kadar emindi ki. Doğrusu, daha önce hiç ciddi bir gerilemeyle karşılaşmamıştı. Bu bir aksilikten çok daha kötüydü; kanlı bir fiyaskoydu.

"İki seçeneğin var," dedi Bell. "Ya kardeşine başvuracaksın ya da varisle evleneceksin. Hangisi olacak?"

Ne yaparsa yapsın, sonunda bir kara muhafız olacaktı ama zaten öyleydi. Bunu kendi şartlarıyla da yapabiliirdi. Will nefesini üfledi ve Bell'in bakışlarına karşılık verdi. "Evlilik," dedi.

Bell başıyla onayladı. "Hunter'a yakında fonlara gelmeyi beklediğinizi söyleyeceğim."

Otuz dakika sonra Will bir taksiden indi. İnce bir sis Ashdown House'a doğru yürürken paltosu ve soğuk onu daha da kötü hissettiriyordu. En alttaki at nalı basamağına ulaştığında, acınası bir çığlık onu uyardı. Dev çalılardan birinin arkasına baktı ve bir kedi yavrusu gördü. Cılız şey durmadan meliyordu. Will çömeldi ve elini uzattı. "Korktun mu?" diye mırıldandı.

Yavru kedi biraz geri çekildi ve ağlamaya devam etti.

"Sana bakacak kimse yok." Küçükken sokak köpeklerini ve kedilerini toplardı. Garip bir nedenden ötürü, çocukken ailesinin onu unuttuğu zamanları düşündü. Hepsi çok meşguldü. En küçükleri oydu ve sık sık hemşirenin yanına gönderilirdi, aristokratların veletlerle başa çıkma yöntemiydi bu. Bir erkek kardeşi olmasını dilediğini hatırlıyordu. onun yaşına yakın.

Beş yaşındayken onu kilisede bırakmışlar. Bu ailenin en sevdiği hikayelerden biriydi. Rektör onu eve geri getirene kadar onu özlememişlerdi bile. Babası bunu komik bulmuştu. Annesi ağlamıştı ve doğal olarak herkes onu teselli etmeye gitmişti. Hiçbiri onun üzgün ve biraz da korkmuş olduğunu bilmiyordu ama bu uzun zaman önceydi.

Will kediye kucağına aldı ve merdivenlerden yukarı çıktı. "Sus, Poppet. Seni güvende tutacağım."

Paltosunu nemli yavru kedinin üzerine sardı ama Poppet ağlamaya devam etti. Aç olduğunu düşündü. "Sana mutfaktan biraz krema getireyim," dedi.

mırıldandı.

Titiz uşak Jones, Will Poppet'i ona uzattığında burnunu kırıştırdı. Yavru kedinin gri kürkü ve beyaz patileri vardı. Will paltosunu silkelerken, "Biraz ıslak kokuyor," dedi.

Jones yavru kediye inceledi. "Bu bir dişi," dedi onaylamayan bir ses tonuyla.

Will ağlayan yavru kediye aldı ve Jones mendiliyle ellerini sildi.

"Hayvanla ilgilenmesi için bir uşak çağıracağım."

"Hayır, onunla ben ilgilenirim." Poppet'in meşgul hizmetkârların önünden çekilmesini istemiyordu. Bu yüzden arka merdivenlere doğru yürüdü. "Küçük kız, sana biraz yiyecek getirelim."

Mutfağa girdiğinde Cook ve hizmetçileri ürküttü. Aceleyle reverans yaptılar ve sanki bir çift boynuz çıkarmış gibi ona baktılar. "Onu buldum. Karnı aç."

Aşçı gülümsedi. "Ona bir kase krema getireyim ve biraz balık ezeyim."

Will çömeldi ve Poppet'in yemeğini yalayıp yutmasını izledi. Daha sonra yavru kedi kaldırım taşının üzerine uzandı. Belli ki çok yorulmuştu.

Hizmetçilerden biri eski gazetelerle kaplı bir sepet çıkardı. Reverans yaptı. "Onu burada bırakabilirsiniz, efendim. Biz onunla ilgileniriz."

Başını iki yana salladı. "Onu yanımda götüreceğim ve yarın sabah geri getireceğim." Poppet'i sepete koydu ve yatak odasına taşıdı.

Onu ısınması için şöminenin yanına koyduktan sonra halının üzerine oturdu ve sevdi. Suratsız ruh halinin dün geceki kayıptan kaynaklandığını ve geçeceğini düşündü. Aslında, ailesinin onu kilisede terk ettiği zamanı düşündüğü için bile biraz utanç duyuyordu. Tanrım, içtiği aşırı miktardaki konyak belli ki onu hüznlendirmişti - bu ve korkunç borç.

Yavru kedi ona ciyakladı. Onun yumuşak tüylerini okşadı ve bunun her ikisini de biraz daha iyi hissettirebileceğini düşündü.

Üçüncü Bölüm

Bir hafta sonra

Amy isteksizce Emma'yı Julianne'in kollarına geri verdi ve oturdu. Hawkfield Dowager Kontesi'nin salonunda bir grup matmazel ve kızları onun çizimlerine hayranlıkla bakıyorlardı.

Geçen hafta Madam DuPont onun eskizlerini incelemiş ve muhteşem olduklarını ilan etmişti. Modacı, terzilerini Amy'nin iki tasarımından elbise yapmak üzere işe koymuştu. Bugünkü gösterim için zamanında bitirmişlerdi. Amy, Madam DuPont'un kumaş önerilerini onaylamış ve birkaç öneride de bulunmuştu. Heyecan içinde kabarmıştı, Çünkü elbiseler beklediğinden daha iyi çıktı.

Hizmetçiler çay tepsisini topladıktan sonra, Dowager Hawkfield Kontesi başlama zamanının geldiğini duyurdu. Amy yuvarlak masada Madam DuPont'a katıldı. Modacı ilk elbiseyi açmaya başladı. Amy derin bir nefes aldı ve hanımların karşısına geçti. "Madam DuPont ve yetenekli terziler çizdiğim tasarımlardan ikisini hazırladılar. Yakası firfırlarla süslenmiş bordo kadife kumaşın zengin rengini fark edeceksiniz..."

Bayanların nefesi kesilince Amy sözlerini yarıda kesti. Döndüğünde Madam'ın asistanlarının yardımıyla elbiseyi sergilediğini görünce içinden bir heyecan geçti.

Özlemine çektiği ama umut etmesine izin vermediği şey buydu.

Dowager Kontes, "Kesinlikle göz kamaştırıcı," dedi.

"Bordo püsküllerle süslenmiş beyaz kaşmir bir şalla eşleştirdik," dedi Amy asistanlardan biri şalı elbisenin üzerine örterken.

"Ben de benzer bir şey yaptırmak istiyorum," dedi Georgette. "Koyu renk konusunda kararsızım. Amy, sen ne düşünüyorsun?"

"Sarı saçlarınızla coquelicot'un iyi sonuç vereceğini düşünüyorum. Haşhaş rengi hala zengin ama ten renginizi bastırmayacaktır."

Amy düşüncelerini bir sonraki elbiseye çevirdi, çünkü Madam'ın asistanları çoktan onu sergilemekle meşguldü.

Kadınların gözleri büyüdü. Amy gülümsedi çünkü onların tepkileri tasarımlarının eşsiz olduğuna dair özel inancını doğruluyordu. Hayatında üzerinde çok az güce sahip olduğu pek çok şey vardı, ancak başkalarının tasarımlarını dikkate değer bulduğunu bilmek ona hayatının büyük bölümünde eksikliğini hissettiği bir güven duygusu veriyordu.

Derin bir nefes aldı ve tarifine başladı. "Bu elbise Bir öncekinden daha süslü. İç etek fildişi ipekten olup, altın pullar, kanetil ve altın lame ile yoğun bir şekilde işlenmiştir. Etek ucu altın bir saçakla süslenmiştir. Yaka, etek boyunca dikilmiş havadar bir danteldir. omuzlardan başlayarak sırt boyunca uzanıyordu." Dantel, dik durması için bol miktarda nişasta ile ıslatıldı.

Herkes elbiseyi hayranlıkla inceledikten sonra Georgette, Amy'ye başka eskizler dağıtarak yardımcı oldu. Birkaç matron, kartlarını gizlice dağıtan Madam DuPont'u çağırdı.

Yirmi dakika sonra Amy bir eserin daha olduğunu açıkladı. Büfeye doğru yürüdü ve küçük bir paket açtı. Sonra Julianne'e üzerinde işlemeli güller olan minik bir muslin elbise sundu. "Emma'nın Rose en şık bebek kıyafetlerini giymiş olmalı."

"Buna bayılıyorum, Amy." Julianne'in mavi gözleri parlıyordu. "Teşekkür ederim."

Birkaç bayan Amy'nin etrafını sardı ve tasarımlarına iltifat etti. Amy ilk defa bu ilgiden hoşlandığını fark etti. Daha da önemlisi Kendine her zamankinden daha çok güveniyordu. Diğer hanımlarla konuşurken, cevapları formüle etmekte hiç zorlanmadı. Belki de bunun nedeni konunun büyük ilgi duyduğu ve bilgi sahibi olduğu bir konu olmasıydı. Her zaman bu kadar kolay olmayacağını biliyordu ama bugün onun için önemli bir dönüm noktasıydı.

Patience, Leydi Montague, Amy'ye hayretle baktı. "İnanılmaz derecede yeteneklisiniz. Umarım kız kardeşlerim ve benim için elbise tasarlamayı kabul edersiniz." Patience omzunun üzerinden baktı. "İşte, Hope ve Harmony'nin altın süslemeli fildişi ipeği incelediklerini görüyorsunuz."

İki hizmetçi çay tepsisini tekrar getirdi ve hanımlar sandalyelerine döndüler. Amy de aynı şeyi yaptı ve her şey yolunda gittiği için rahatlamış bir halde nefesini dışarı verdi. Bir fincan çayı kabul ettikten sonra, Hester, Leydi Rutledge

yanındaki sandalyeye oturdu. "Bayan Hardwick, bugün kendinizi son derece iyi ifade ettiniz." Çizgili gözleri parıldadı. "Küçük Emma'nın elbisesi çok hoş bir jestti."

"Teşekkür ederim. Tutkumu başkalarıyla paylaşmaktan keyif aldım."

"Sanırım sen geç çiçek açan birisin," dedi. "Bu senin yılın olacak. Sözlerimi bir kenara yazın." Sonra sorgulama bardağını kaldırdı. "İşte Bayan Jenkins. İzninizle. Onunla konuşmalıyım."

Sally, Catherine ve Julianne öne çıktılar. Sally, "İlginizi çekmek isteyen diğer tüm hanımlar yüzünden size yaklaşamadık bile," dedi.

"Herkesi şaşırttın Amy," dedi Catherine. "Senin tekil başarın diğer tüm kadınsı başarıları utandırıyor."

"Sanmıyorum," dedi Amy. "Her halükarda, bence en önemli şey seçtiğiniz şeyden aldığınız keyiftir."

Julianne Amy'nin koluna girdi. "Kocamın büyükannesiyile tanışmak ister misin?"

"Bundan zevk alırım," dedi Amy.

Birlikte yürürlerken Julianne ona baktı. "Büyükanneimin kulakları iyi duymuyor ama size iltifat etmek istiyor."

"Onur duydum," dedi Amy. "Büyükanneim ve büyükbabam uzun zaman önce öldüler. Yaşlılarla mümkün olduğunca çok vakit geçirmenin önemli olduğunu düşünüyorum."

Julianne yaşlı kadına yaklaştıklarında gülümsedi. Saçları bembeyazdı ve cildi yaşlılık lekeleriyle biraz bozulmuştu. Ama Amy onu genç ve güzel bir dilber olarak hayal edebiliyordu. Amy reverans yaptı ve doğrudan kadına baktı. "Sizinle tanışmaktan onur duydum."

Güzel bir gülümsemesi vardı. Sonra Madam DuPont'un taşınmak üzere sarmakta olduğu elbiseyi işaret etti. "Çok güzel," dedi.

"Teşekkür ederim."

Kendi saçlarına dokundu ve sonra Amy'yi işaret etti. "Sen İskoç musun canım?"

"Hayır, değilim."

Patience omzunda Emma'yla birlikte aceleyle yanlarına geldi. "Oh, canım. Büyükanneim kızıl saçlı herkesin İskoç olduğuna inanır. Hiçbir fikrimiz yok. Bu fikre nereden kapıldığını. Hester Teyze bildiğini ima ediyor ama bize söylemeyi reddediyor. Hester bu konuda konuşmazsa ne olabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

Amy ve Julianne güldüler. Sonra Amy, Madam DuPont'un kendisine baktığını fark etti. "Lütfen beni bağışlayın."

Amy, Madam DuPont'a katıldı. "Önlükleri bu kadar kısa sürede hazırlattığınız için teşekkür ederim. Ortak çabalarımızın bu kadar takdir görmesi beni memnun etti."

Madam başını eğdi. "Ben de öyle. Benim için iyi zaman geçirdim. Bayanlardan birkaçı kartımı aldı ve dükkanımı ziyaret edeceklerine söz verdi." O Amy'ye değerlendirci bir bakış attı. "Tasarımlarınız orijinal. Bu işte birkaç rakibimden daha fazlası var. Size bir teklifte bulunmak istiyorum."

Amy ona temkinli bir ifadeyle baktı.

"Tasarımlarınızın özel kullanımı için size cömert bir ödeme yapacağım," dedi Madam. "Bu birliktelikten ikimizin de kazançlı çıkacağına inanıyorum - tabii siz de uygun görürseniz."

Amy nefesini tuttu. Birinin tasarımları için tazminat teklif edeceğini hiç düşünmemişti.

Madam, "Elbette anlaşmamızın mali boyutunu gizli tutacağım," diye ekledi.

Amy tereddüt etti. Büyükbabası bir dükkâncıydı ve dürüstçe geçimini sağlayanlara karşı bir önyargısı yoktu. Ancak ailesi, annesinin büyük servetinin kökenini bir sır olarak saklamıştı, çünkü Beau Monde'un ticaretle uğraşanlara karşı ayrımcılık yaptığını biliyordu. Aynı zamanda, ikilemde kalmıştı. Ailesi çizimlerini onaylıyor ve onun başarısıyla gurur duyuyordu. Amy onlara bugünkü başarısı hakkında yazmak için sabırsızlanıyordu. Ancak paraya ihtiyacı yoktu ve risk almaya degeceğine inanmıyordu.

Söz konusu olan güzel elbiselerden çok daha fazlasıydı. Kadınlar dış görünüşlerine göre çok sert bir şekilde yargılanırdı - en azından erkeklere kıyasla. Amy başkalarının güzelliğe ilgi duyduğunu, ancak bunun kişinin karakteri kadar önemli olmadığını anlıyordu. Yine de, bir insanın dış görünüşünün hayatını ne kadar etkileyebileceğini ilk elden biliyordu.

Madam'ın teklifini kabul ederse ve bu bir şekilde duyulursa, ailesine ve iyi bir evlilik yapma şansına zarar verebilirdi. Amy'nin düşünceleri hızla ilerlerken, etrafta dolaşan hanımlara bir göz attı ve Leydi Boswood'un kısık gözlerle kendisini izlediğini fark etti.

Çabucak gözlerini kaçırdı. Georgette'in annesi görgü kurallarına çok önem verirdi. Eğer Amy'nin ticaretle uğraştığını öğrenirse onu yerden yere vururdu.

Madam Dupont, "Size eskiz başına beş şilin ödeyeceğim," dedi.

Amy nefesini tuttu, çünkü bu çok büyük bir paraydı. Madam bu konuyu gizli tutacağına söz vermişti ve bundan her ikisi de yararlanacaktı. Ama ortaya çıkma riski çok yüksekti. "Madam DuPont, teklifiniz için minnettarım ama çizimlerimi karşılıksız olarak sunmaya çok istekliyim. Paraya ihtiyacım yok ve eminim reddetmeme itiraz etmezsiniz. I Sizi temin ederim ki başkalarının benim tasarımlarımı giymek istediğini bilmekten duyduğum memnuniyet benim için yeterli."

Madam DuPont ona kurnaz bir ifadeyle baktı. "Ben olaya iş perspektifinden bakıyorum," dedi. "Tazminat, tasarımları zamanında ve düzenli olarak sağlayacağınıza dair benim güvencemdir. Bu olmadan kendinizi o kadar da yükümlü hissetmezsiniz. Sosyal koşuşturma zamanınızın çoğunu alacaktır ve eğer zorlanırsanız, başka şeyleri tasarımları sağlamanın önüne koyabilirsiniz. Açıkçası, aramızdaki bir anlaşmanın tasarımlarınız üzerinde münhasır haklara sahip olmamı sağlayacağına da inanıyorum. Benim işim çok rekabetçi ve eğer tasarımlardan biri başka bir yerde kopyalanırsa, bu benim işimi olumsuz etkileyebilir."

Amy kaşlarını çatı. "Tazminat almazsam tasarımlarıma yer vermeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Size açıkladığım gibi, bunun benim için en iyisi olduğuna inanıyorum."

Modacının endişelerini anlıyordu ama keşfedilmekten endişe ettiği için karar vermekte zorlanıyordu. Yine de tasarımlarının mağazada yer almasını istiyordu. Başkalarının da onun tasarımlarını giymesini istiyordu. Kusurlu vücutlara sahip hanımlar için elbiseler tasarlamak istiyordu - mükemmel İngiliz gülü imajına uymayanları dönüştürecek elbiseler.

Düşünmek istemediği başka bir konu daha vardı, ama geleceğini düşünmek zorundaydı. Eğer annesine ve babasına bir şey olursa, Amy babasının ona destek olmak için bol miktarda para ayarlayacağını biliyordu, çünkü babası varlıklı bir adamdı. Amy hukuki konular hakkında çok az şey bilmesine rağmen, işin içine avukatların gireceğini ve harcamaları konusunda söz sahibi olabileceklerini hayal ediyordu. Bu fikir onu rahatsız ediyordu ama eğer kendi gizli fonları varsa, satın alacakları üzerinde biraz kontrolü olacaktı.

Derin bir nefes aldı, risk aldığının farkındaydı ama bu aynı zamanda bir güvenceydi. Amy, "Madam, bu konuda sessiz kalmanız şart," diye mırıldandı.

"Size söz veriyorum." Madam ona hafif bir gülümsemeyle baktı. "Daha fazla tasarımı ne zaman bekleyebilirim?"

"İki hafta," dedi Amy, "eğer bu kabul edilebilirse."

"Elbette. Teşekkür ederim, Bayan Hardwick. Birlikteliğimizin her ikimiz için de verimli olacağına inanıyorum."

Amy başını salladı. Gerginliği azaldı ve geleceği üzerinde biraz kontrol sahibi olacağını bilmek onu rahatlattı. Kendisi için tamamen yanlış olduğunu bildiği bir adamla evlenmek zorunda değildi. Hepsinden iyisi, tasarladığı elbiselerle ünlenecek ve yeteneğine saygı duyulacaktı.

Leydi Boswood ve Georgette yaklaşıyorlardı. Georgette'in kapalı ifadesi çok şey anlatıyordu. Amy arkadaşıyla birlikte yaşamaya başladığından beri, annesi ne zaman bir şeye sinirlense Georgette'in tavırlarının sertleştiğini fark etmişti. Amy, Leydi Boswood'un yanında kendini sık sık gergin hissedirdi. Sanki kadın onun tüm kusurlarını inceliyor ve kendisini kızıyla olumsuz bir şekilde kıyaslıyormuş gibi hissediyordu. Georgette annesinin rekabetçi doğasının farkındaydı ve bundan nefret ediyordu. Bazen de, şimdi olduğu gibi, Georgette'in doğal neşeli tavrı kayboluyor ve sadece annesini dinliyordu. Amy bunun, kızını kontrol etmekte ısrar eden bir anneye karşı arkadaşının tek savunması olduğunu düşündü.

Amy'ye ulaştığında Leydi Boswood'un gülümsemesi sıkıydı. "Bugün yeterince övgünün tadını çıkardın mı? Yoksa sana birkaç dakika daha verelim mi?"

Belli ki Georgette'in annesi dikkatleri üzerine çektiği için ona kızmıştı. Amy, Julianne'in ona Leydi Boswood'a dikkat etmesini söylediğini hatırladı. Amy'yi huzursuz bir duygu kapladı. Olabildiğince göze çarpmamaya karar verdi.

mümkün olduğunu düşündü. Amy onun arka planda kaybolma yeteneğinden şüphe duymuyordu. Ne de olsa uzun yıllar bu konuda pratik yapmıştı. Tarafsız bir tonda, "Sizin için ne zaman uygun olursa o zaman gitmeye hazırım," dedi.

"Bayan Hardwick, yine karşılaştık."

Dişlerini sıktı, şeytanın kendine özgü sesini tanımıştı: kadifemsi bir derinlik ve hınzır bir kahkaha. Yavaşça arkasını döndüğünde onu kucağında gri bir kedi yavrusuyla ayakta dururken buldu. Kadınsı çığlıklar onları böldüğünde yavru kedinin beyaz patilerini fark edecek zamanı ancak bulabilmişti.

Amy daha bir şey söyleyemeden diğer genç hanımlar ona doğru koşmaya başladı. Etrafını sarıp yavru kediye sevdiklerinde Amy bir adım geri çekildi. Sanki hiçbiri daha önce hiç kedi görmemişti. Tabii ki asıl ilgi çekici olan yavru kedi değildi.

Ne kadar aptalca. Onun apkınlık Şöhretini biliyorlardı ve bu onları pervaneler gibi ateşe çekiyordu. Kötü bir çocuğun gizemiydi. Ama o ocuk değildi. Yetişkin bir adamdı ve hiç vicdanı yoktu.

"Ne tatlı bir kedicik," diye bağırdı Sally.

Catherine kirpiklerinin arasından ona baktı, bu Amy'nin küçümsediği bir davranıştı.

"Adı ne onun?" Catherine sordu.

"Poppet küçük bir hanımefendi," dedi yavru kediye okŐayarak.

Catherine ve Sally sanki eriyip yerde su birikintisi haline gelecekmiŐ gibi görünüyorlardı.

Amy sessizce alay etti. Gerçekten de küçük hanım. Adam tam bir çapkındı, eğer böyle biri varsa. Arkadaşının da aynı Şekilde iğrendiğinden emin olarak Georgette'e döndü, ama Georgette onun yanından geçerek kalabalığın arasına daldı. "Onu tutabilir miyim?"

Adam yavru kediye Georgette'e verdiğinde Georgette onu kokladı. "Efendim, sanırım parfümünüzün kokusunu almış."

"Ah, bu neden kendini yıkadığını açıklıyor," dedi Şeytan. "Ona düzgün bir banyo yaptırayım mı?"

Diğer hanımlar kıkırdayınca Amy gözlerini devirdi. Muhtemelen Bir kadının beynini pelteye çevirmek için tasarlanmış özel yapım bir iksir. Hayır, etkilemeye çalıŐmasına bile gerek yoktu. O, istediğini elde etmek için hatırı sayılır yakıŐıklılıęına güvenen türden bir apkındı. Bunu itiraf etmek ona acı verse de, o bile adamın yakışıklı yüzünden ve atletik yapısından etkilenmemiŐ değildi. Ama görünüşü karakter eksikliğini telafi etmiyordu.

Anlatılanlara bakılırsa, zamanını içki içerek geçiren bir zevk arayıcısıydı. Amy kadınların neden bu kötü özelliklerin onu çekici kıldığını düşündüklerini anlayamıyordu. Onu bir apkın olduğu için daha çok seviyor gibiydiler. Tek yapması gereken, parıldayan kara gözleri ve çocuksu sırtıŐıyla kadınları büyülemektir. Muhtemelen buraya kedisiyle birlikte sırf kadınların hayranlığını kazanmak için gelmişti.

"Georgette, canım," diye seslendi Leydi Boswood, kulağa alıŐtırılmış gibi gelen tatlı bir tonla. "Artık gitmeliyiz."

Şükürler olsun. Amy bütün kadınların onunla flört etmesini izlemeye bir an daha dayanamazdı. Şüphesiz kafası korkunç bir Şekilde ŐiŐecekti. tüm ilgiden oranlar. Tabii ki kıskanmıyordu. Ondan hoşlanmıyordu, biraz bile.

Leydi Boswood kızını kolundan tuttu ve Amy'yi arkada bırakarak uzaklaştı. Amy, Bay Darcett'in yanından geçerken ona sıırttı. O da ona donuk bir bakış attı. Gözlerindeki kıvılcım taktiksel bir hata yaptığını anlamasını sağladı. Belli ki onun onaylamamasını bir tür meydan okuma olarak görüyordu.

Onu görmezden gelirdi. Ona verebileceği en kötü ceza, sanki hiç var olmamış gibi bakmasıydı. Ona beklediği kızgın tepkiyi vermezse bunun onun için hiçbir eğlencesi olmazdı.

Ertesi akşam

Lord ve Leydi Broughton'ın balo salonunda yürürken Georgette, "Herkes elbisene hayran," diye mırıldandı. "Oldukça güzelleşıyorsun "Modanızla ünlüsünüz."

Amy gülümsedi. Bu gece saten bir slip üzerine şeffaf lavanta kumaşı içinde kendini zarif hissediyordu. Kolları, yakası ve etek ucu sarı dantellerle süslenmişti. Özellikle eteğin alt kısmını süsleyen lavanta rengi saten fiyonklar çok hoşuna gitmişti.

Dans henüz başlamamıştı. Amy, herhangi bir beyefendi yaklaştığında geri çekilmemeye kararlıydı. Eğer kimse elini istemezse, başını dik tutacak ve diğerleriyle sohbet edecekti. Büyüme eğilimi nedeniyle Kalabalıklarda endişeli olduğu için, gerginleşmesi durumunda başkalarına sormak üzere birkaç soru düşünmüştü. Bunu yapmak ona bir ölçüde cesaret verecekti.

Bu gece, Beresford'ların balosunda yaptığı gibi kaçıp saklanmayacağı kesindi.

Sally onları selamladığında daha fazla uzaklaşmamışlardı. "Sizi bu ezilmişlik içinde bulduğuma sevindim. Oh, yıldızlarım, Amy. Elbisen yine göz kamaştırıcı. Benim için de bir tane tasarlamanda ısrar ediyorum, her ne kadar senin zarafetini taşımam mümkün olmasa da. çünkü senin boyunda değilim."

"Teşekkür ederim Sally, ama elbisen çok güzel. Fırfırlardaki dantellere bayıldım."

"Gerçekten mi? Bu konuda emin değildim ama şimdi siz onayladığınız için kendimi güvende hissediyorum."

Amy vantilatörünü çalıştırdı. "Burası çok sıcak. Bir fincan punç alalım." İçecek masasına doğru yola çıktıklarında Amy Sally'ye baktı. "Bu akşam Julianne'i gördün mü?"

Sally başını salladı. "Dowager Hawkfield Kontesi'ne onu sordum ama Julianne'in kocası olmadan katılmak istemediğini söyledi. Anlaşılan kocasının bir yolculuğa çıkması gerekiyormuş."

"Ah, işte oradalar," diye seslendi tanıdık bir erkek sesi.

Amy döndüğünde Lord Beaufort'un onları selamladığını gördü. Birkaç dakika sonra o ve arkadaşları Charles Osgood ve Lord Caruthers da onlara katıldı. Eski alışkanlıklar Amy'yi neredeyse bunaltıyordu ama kendini beyefendilerin gözlerine bakmaya ve gülümsemeye zorladı.

Beaufort Georgette'in eldivenli elini tuttu ve üzerine eğildi. Georgette'e bakarken mavi gözleri şefkatle doldu ve o anda Amy onun Georgette'e deliler gibi aşık olduğunu hissetti.

"Bayan Hardwick, siz tam da aradığım kişisiniz," dedi Mr. Osgood söyledi.

Amy ona gülümsedi. Geçen yıldan bu yana boyu epey uzamıştı. Yüzü dolgunlaşmıştı ve artık sırık gibi bir çocuk değildi. "Çok güzel görünüyorsun

"Bu akşam oldukça şıksınız Bay Osgood."

"Korkarım özür dilemekte geciktim," dedi. Kadın gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

"Bir yıl önce bir dans sırasında ayak parmaklarına basmıştım." Güldü. "Kendimi bir daha küçük düşürmemek için ablalarım bana öğretmeleri için yalvardım. Benimle dans ederek bunu telafi etmeme izin verir misin?"

"Sizinle ortak olmaktan memnuniyet duyarım." Osgood klasik anlamda yakışıklı sayılmazdı ama geçen yıl biraz parlamıştı ve Sally onun kendini küçümseyen mizah anlayışını çekici buluyordu. Sally ve Lord Caruthers'in onları dans pistine kadar takip ettiğini görünce çok sevindi.

Beaufort ve Georgette dansçılara katıldı. Sarı saçları ve kara kaşlarıyla Beaufort, kadınların ikinci ve üçüncü kez bakmasına neden olan, kalpleri durduran türden bir yüze sahipti. Sıranın öbür ucundan Georgette'e göz kırptı. Georgette ona bir öpücük verdi. O da güldü ve göğsünü sıktı. Amy, Beaufort'un Sezon bitmeden arkadaşının kalbini kazanacağından şüpheleniyordu.

Aralarındaki tatlı flört, Amy'nin Georgette'in daha önce Beaufort konusunda neden tereddüt ettiğini merak etmesine neden oldu. Belki de Georgette şüphelerinin üstesinden gelmişti. Sonra Amy'nin aklına tuhaf bir düşünce geldi. Georgette'in babası kızına evlenmek için acele etmemesi gerektiğini söyleyip duruyordu. Ancak aynı zamanda Leydi Boswood da

kızına evlenmesi için sürekli baskı yapıyordu.

Georgette annesiyle hiçbir zaman açıkça tartışmazdı ama Amy şimdi merak ediyordu.

Georgette ona karşı sessizce isyan ediyordu. Eğer öyleyse, Amy Georgette'in bu davranışının farkında olduğundan bile şüpheliydi. Amy için Lord ve Leydi Boswood'un kızlarının kafasını zıt fikirlerle karıştırdıkları açıktı. Amy bu gece yalnız kaldıklarında Georgette'le bu konuyu konuşmak niyetindeydi, çünkü arkadaşının duygularını çözmesine yardımcı olmayı umuyordu.

Müzisyenler bir country dansının canlı melodisini çalmaya başladılar ve Amy tüm dikkatini adımlara odakladı. Kendini çok neşeli hissediyordu, çünkü bir kenarda oturmuş seyretmiyordu. Harika bir partner olan Bay Osgood ile dans ediyordu. Kabul etmek gerekir ki, taşra toplantılarında yaşlı beyefendilerle birkaç kez dans etmişti ama daha önce sadece bir kez Londra'da bir baloda dans etmişti ve ironik bir şekilde o da Bay Osgood'la olmuştu. Tüm çekingenliğinin uçup gitmesine izin verdi ve çok eğlendi.

Ortada buluşup öne doğru döndüklerinde, kadın Bay'a gülümsedi. Osgood. "Kız kardeşlerin seni iyi eğitmiş. Oldukça başarılısın."

"Teşekkür ederim. Kız kardeşlerime, senin de benim dans" dedi.

"Hâlâ şiir yazıyor musun?" diye sordu.

Güldü. "Kız kardeşlerim şiirlerimi okudular ve bana bundan vazgeçmemi söylediler. Bunu tanımlamak için kullandıkları kelime neydi? Ah, şimdi hatırladım, iğrenç."

Güldü. "Gerçekten mi?"

"Ah, evet," dedi bir daire çizerlerken. "Şiir yazmaktaki asıl amacım bir fanteziyi içeriyordu. Kendimi bir sütunun yanında kara kara düşünürken ve tüm kadınların bana delicesine aşık olduğunu hayal ettim."

Amy güldü. Belli ki görgü kurallarını biraz daha geliştirmişti ve bu da onu oldukça çekici kılıyordu.

Set nihayet sona erdiğinde nefes nefese kalmış ve Bay Osgood'un esprilerinden birine gülüyordu. Georgette ve Lord Beaufort punç içmek için onları içecek masasına kadar takip ettiler. Amy kendini coşkulu hissediyordu. İki hafta gibi kısa bir sürede, asosyal şöhretinden kurtulma yolunda büyük adımlar atmıştı.

Bay Osgood çıktıktan sonra Amy kendini birdenbire diğerlerinden ayrı buldu. Beaufort Georgette'i yolcu etmişti ve Sally görünürde yoktu. Amy fincanını yeniden doldurdu. Balo salonunu incelerken, bakışları yıllardır hor gördüğü tek kişiye takıldı: tonun en zalim kadını Elizabeth, şimdi Leydi Edgemont.

Amy istemsizce kaskatı kesildi. Korkunç bir anı onu sardı. İki yıl önce Elizabeth arkadaş grubuyla birlikte duvar çiçeği sırasının önünden geçmişti.

Amy o kaba kızlarla göz göze gelmemek için kucağına bakmıştı. Elizabeth'in sözlerini asla unutmayacaktı. *Şu zavallı çirkin ördek yavrusuna bakın. Sence hiç kuğu olabilecek mi?*

Onların zalim kahkahaları Amy'nin kalbine bir hançer gibi saplanmıştı.

Elizabeth'in kocası ona doğru yürüdü ve konuşmak için eğildi. Asık suratlı bir ifadeyle tek omzunu silkti. Lord Edgemont tekrar konuştu ve bu kez öfkeli görünüyordu. Elizabeth başını salladı. Lord Edgemont uzaklaştığında Elizabeth onun geri çekilişine zehirli bir ifadeyle baktı.

Amy'nin üzerine şok yağdı. Bunca yıl boyunca Amy, Elizabeth'in hayatta istediği her şeyi elde etmeyi başardığını hayal etmişti. Elizabeth geçen yıl Lord Edgemont'la nişanlandığında Amy'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Bu adaletsizlik onu derinden yaralamıştı. Elizabeth'in Leydi Edgemont olarak cennet gibi bir hayat sürdüğünü hayal etmişti. Şimdi ise düşmanı olarak gördüğü kadının evliliğinde mutluluğu bulamadığını fark etmişti.

Amy neden zafer kazanmış gibi hissetmediğini merak ediyordu. Adalet sonunda yerini bulduğu için sevinmesi gerekiyordu ama Elizabeth'in peri masalı gibi bir evlilik yapmadığını bilmek onu tatmin etmiyordu. Elizabeth söylemişti ve

Amy ve arkadaşlarına korkunç şeyler yapmıştı. Bu koşullar altında Amy, tanık olduğu şeye verdiği tepkiyi anlayamıyordu. Kına yakması gerekirdi. Elizabeth'in tam olarak hak ettiğini bulduğunu düşünmeliydi. Elizabeth'in mutsuz olmasını istemeliydi. Ama Elizabeth'ten nefret etmek için her türlü nedeni olmasına rağmen bunu yapmadı.

Sonra sadece sığ ve zalim insanların başkalarının sefaletinden zevk aldığını fark etti. İntikam almasına gerek yoktu. Elizabeth kendisinin en büyük düşmanıydı. Mutluluğu asla tadamayacaktı, çünkü duygusuz ve kötü niyetliydi.

Amy, Elizabeth üzerinde daha fazla durmayı reddetti. Boş fincanını bir kenara bıraktı ve arkadaş aramaya karar verdi. Bu gece bir gruba katılarak cesaretini test edecekti. Eğer soğuk karşılanırsa, sadece özür dileycek ve yoluna devam edecekti.

Kalabalığın en kötüsünden kurtulmaya kararlı bir şekilde eteklerini kaldırdı ve içecek masasından uzaklaştı. Yoğun kalabalık nedeniyle biraz sinirlenmişti. Durup başını çevirdiğinde biri dirseğini kavradı. Amy nefesini tutarak şeytanın karanlık, gülen gözlerine baktı.

"Seni şaşırttım mı?" dedi.

Muhtemelen sevgililerini baştan çıkarmak için kullandığı gürleyen bir ses tonuyla konuşmuştu. "Kadınları ellemek gibi bir alışkanlığın var mı?" diye sordu.

Şeytan kıkırdadı. "Sadece sen."

Alay etti. O daha neyin ne olduğunu anlamadan, adam kızın elini kolunun kıvrımına sıkıştırmış ve uzaklaşırken sıkıca tutmuştu.

Adamın üst kolundaki sert kasları yün kolunun altından bile hissedebiliyordu ve nedense bu onu huzursuz ediyordu. "Bırakın beni."

Eğlenmiş görünüyordu. "Beni yaralıyorsun. Senin arkadaşlığını özlüyorum." "Bu senin talihsizliğin," dedi kadın. "Tek özlem duyduğum şey senin yokluğun." Adam kıkır kıkır gülererek kaşları çatık birkaç kadının dikkatini çekti.

"Sus," dedi. "İnsanlar bakıyor."

"Bırak onları." Bakışları kadının vücudunda gezinerek, sanki adamın zihinsel olarak giysilerin katmanlarını soyduğunu hissetmesine neden oldu. "Elbiseni beğendim," dedi. "Mum ışığında parıldıyor."

İçinde baş döndürücü bir his kabardı. Pek çok kadın onun tasarımlarını beğendiğini ifade etmişti ama adamın pırıltılı etekle ilgili basit ifadesi ona farklı bir şekilde dokunmuştu. Onu pohpohlamamıştı. Tasarladığı elbiseye hayran kalmıştı ve o da bu hayranlığa karşı koyamayacak kadar yeteneğiyle gurur duyuyordu.

Adam ona eğlenen bir ifadeyle baktı. "Sizi engellediğim için beni azarlayacağınızı düşünmüştüm."

İltifatının aklını başından almasına aptalca izin vermişti. Onun gibi bir şeytan istediğini elde etmek için dalkavukluğu kullanırdı. "Neden yaptın?" diye sordu. *Senin gibi günahkâr derecede yakışıklı bir adam neden benim gibi sade bir kadının peşine düşsün ki?*

"Tahmin edemiyor musun?" dedi.

"Hayır ve bilmece soracak havada da değilim."

Sanki bir sır vermek istermiş gibi başını eğdi ve hafif, baharatlı bir koku ona doğru sürüklendi. "Çok şüphecisin," dedi.

"İyi bir sebebim var." Adamın kirpiklerinin kalın ve gür olduğunu fark etti. Adam onun bakışlarıyla karşılaştı ve yüz ifadesinde bir niyet gördüğünü hayal etti. Gözlerini kaçırdı, adamın fazla sıcak bakışlarından rahatsız olmuştu. Kendi iyiliği için bir an önce onun refakatinden çekilmeliydi. "İlginçti ama arkadaşlarımla buluşmalıyım," dedi. "Şimdi izin verirsiniz."

"Henüz değil," dedi.

"Bay Darcett, ben-"

"Ah, sonunda geldik," dedi.

Onu dans pistine götürmek istediğini fark etmemesi için dikkatini yeterince dağıtmıştı. Ona bakarken dudakları aralandı. "Sormadın bile."

"Dans etmeyi sevdiğini sanıyordum."

Ona ters ters baktı. "Çok çirkinsin."

Ona doğru döndü ve nefesi yanağına fısıldadı. "İtiraf et. Beni tamamen karşı konulmaz buluyorsun."

"Sen bir ahlaksızsın, bir sınır tanımazsın, bir-"

Müzisyenler bir country dansının açılış parçalarını çalarak onun sözlerini kesti. Adam onun karşısında durdu ve sanki kahkahalarını tutmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Çekip gitmesi gerekiyordu ama diğerleri bunu fark edecekti. Küstahça davranmıştı ama sadece bir aptal olay çıkarırdı.

Müzik başladı. Adam eğildi. Kadın reverans yaptı. Sonra adam öne çıktı ve kadın da onu karşıladı. Birbirlerinin yanından geçerken adam sırtıttı. Onun kendisine çapkınca bakışını görmezden gelmeye karar verdi ve basamaklara odaklandı, sırada bir pozisyon ilerledi. Bunca yıldır oturduğu dansları hafızasına kazınmıştı. Ancak gözlemlmek başka, dans etmek bambaşkaydı. Bay Osgood'un yanında iyi bir performans sergilemişti ama o beyefendi onu hiç rahatsız etmemişti. şeytan yaptı.

Başka bir çiftle el ele tutuştular, dönüp durdular. müzik değişti. Diğer tarafa geçerek tekrar Bay Darcett'in karşısına geçti. Kısa bir süre sonra onunla ortada buluştu ve öne doğru döndüler. Bu kez sıranın başına kadar yan yana yürüdüler. Bay Darcett'in eli kızın sırtının üst kısmında duruyordu ve bu sert baskı kıza sanki onu damgalamış gibi hissettirdi. Adam bakışlarını onunkilere kilitledi ve Amy'nin nefesi boğazında düğümlendi. Bu kez gözlerinde eğlence yoktu, sadece yoğunluk ve yasak bir şey vardı.

Ayrıldılar ve tekrar buluştular, el ele tutuştular, döndüler, döndüler, döndüler. Tüm bu süre boyunca, adam büyüleyici bakışlarını ondan hiç ayırmadı.

Direncinin eridiğini hissetti ve birden adamın saçma bir şey söylemesini ya da yapmasını diledi, çünkü adamın kara gözleri onu hızlı bir akıntı gibi çekiyordu.

Neyse ki, hareketler taraf değiştirmelerini ve tekrar sıranın bir alt basamağına geçmelerini gerektiriyordu. Yüzünü sakın tutmaya çalıştı ama

ona bakmaktan kendini alamadı. Adam göz kırptı ve nedense kadın kendini daha

güvende hissetti.

onun sataşmalarıyla rahatlamıştı. Onu kışkırtmaktan hoşlanıyordu ama kadın onun maskaralıklarına aşinaydı.

Bir kez daha ortada buluştular ve birlikte dönerken el ele tutuştular. Nedeninden emin olmasa da onunla doğrudan göz temasından kaçınmak için çaresizce yanağına baktı. Sonra adam kulağına yakın bir yerden konuştu. "Bana bak," dedi, sesi alçak ve biraz sertti.

Onun karanlık bakışlarıyla karşılaştığında kalbi daha hızlı atmaya başladı. Adam gözleriyle onu esir almıştı. Neşeli melodinin ve adamın göğsünün inip kalkmasının belli belirsiz farkındaydı. Mantıklı yanı, onun üzerindeki bu baş döndürücü hakimiyetten kurtulmak için bağırıyordu ama bunu yapamıyordu.

Kendi kendine onun kötü büyüüne kapılmanın delilik olacağını söyledi. Kendine bunun sadece bir dans olduğunu söyledi. Kendine onun için bir tehlike olmadığını söyledi. Kendine onun gibi bir şeytanın bile adaba uyması gerektiğini söyledi.

Tekrar ayrıldılar ama onunla ortada buluştuğunda rahatlaması geçici oldu. Sıranın altına doğru döndüler. Adamın eli bir kez daha kadının sırtının üst kısmında duruyordu. Kadın göz ucuyla adama baktı ama adamın onu boğucu bir ifadeyle izlediğini gördü. Sıranın karşı tarafına geçtiklerinde rahat bir nefes aldı.

Orkestra son notaları büyük bir coşkuyla çaldı. Kadın reverans yaptı ve kaçmak istedi ama adam ona eşlik etmeyi teklif etti ve onu geri çeviremeyecek kadar çok izleyici vardı. Adam onu götürürken tekrar gözlerinin içine baktı ve kadın yüzünü kaçırdı, adamın bakışlarıyla kadınları tuzağa düşürme konusunda uzman olduğunu fark etti.

"Yumruk ister misiniz diye soracaktım ama öç almaya karar verip üzerime dökmenizden korkuyorum" dedi.

Döndüğünde onu kendisine sırtırken buldu. "Sanırım seni affetme zamanım geldi de geçiyor."

"Şükürler olsun," dedi.

Güldü. Adam onu balo salonuna doğru götürürken, kadın Diğerleri onların ilerleyişini izliyordu. Onunla birlikte görülmesinin bile heyecan yaratabileceğini biliyordu ama yakında ondan kaçacaktı.

Adam ona bir fincan punç uzattığında, kadın onu değerlendiren bir bakış attı. "Birazcık üzerine dökmek istiyorum."

Ona bin mumluk bir gülümseme verdi. "Gördüğüm kadarıyla telafi etmem gereken çok şey var. Peki, Bayan Hardwick, kendimi nasıl affettirebilirim - beni ıslatmanıza izin vermeden?"

"Sorduğuna pişman olabilirsin. Ne de olsa benim emirlerimi yerine getirmekle yükümlü olacaksın" dedi.

"Beni ne yapmaya mecbur edersiniz?"

"Şeytan olarak bilindiğinize göre, sanırım en kötü ceza kötü yollarınızı düzeltmenizi istemek olacaktır," dedi.

Ona doğru yaklaştı. "Yardımaınıza ihtiyacım olabilir. Skandal sayfalarına göre tüm derslerimi Hades Okulu'nda aldım."

"O zaman tüm kötülere telafi etmek için her gün bir iyilik yapmalısın." Gözlerinin ucuyla ona baktı. "Kaç tane kötülük var?"

"Bu hafta mı?" diye sordu.

Kadın başını salladı.

Öne doğru eğildi. "İki."

Gözlerini kısmıştı. "Doğruyu mu söylüyorsun?"

"Kesinlikle... hayır."

Güldü ve punçunu içti. Bitirdiğinde, adam fincanı bir kenara koydu. "Bitişikteki misafir odalarından birinde oturmak ister misiniz?"

Tereddüt etti.

Başını aşağı eğdi. "Burası gürültülü ve kalabalık."

Kuşkuları vardı ama etrafta başkaları da olacağı için bir sakınca görmüyordu. "Belki kısa bir süre için." Adam tekrar kolunu uzattı ve Amy onun kolunu sıktı. Amy onun bu davranışının kibarlıkla hiçbir ilgisi olmadığını fark etti.

ve her şey onun bol cazibesiyle ilgili.

Elli bin sterlin için onu baştan çıkarmayı planlıyordu.

Baloya gelmeden çok önce her hareketini, her kelimesini planlamıştı. Baştan çıkarma sanatında ustalaşmıştı, ama tipik yöntemleri dirençle karşılaşırdı. Güzelliğiyle ilgili övgülere kanacak türden bir kadın değildi. Bayan Hardwick güzel değildi. Ona uygun kelime *eşsizdi*.

Onu ağına nasıl çekebileceğini düşünmeye bile gerek duymamıştı. Yeşil kurdeleli ve ipek güllü o dramatik elbiseyi giydiği gece, içgüdüsel olarak onun tonun en şık kadını olmaya niyetli olduğunu anlamıştı. Bu gece, onun yeşil gözlerinin ıslıl ıslıl parlamış olduğunu görmüştü.

balo salonunun avizelerinde parıldayan elbisesini beğendiğini söylemişti. O zaman onu tavladığını anlamıştı.

Her an onun savunmasını kırmak için hesaplanmıştı. Yeteneklerini yıllarca geliştirmiş ve kadınlardan her zaman tam olarak istediğini almıştı. Ama daha önce hiç masum birini ayartmaya çalışmamıştı ve birden fazla kez suçluluk hissetmişti. Katı kalbini katılaştırmıştı çünkü diğer tek alternatifi kardeşine itiraf etmektir ve kardeşinin ödemek zorunda kalacağı borcu kapatmak için yıllarca çalışacaktı. Ve Will böyle bir şey olursa, İngiltere kıyılarından bir daha asla ayrılamayacağını biliyordu.

Dans sırasında gözleriyle onu kendine çekmişti. Yüzüne yansımaları için kendi arzusunun alevlenmesine izin vermişti. Will onun teslimiyetini hissetmişti ve sonra orkestra son notaları çalmıştı.

Onun gitmesine izin veremeyeceğini biliyordu, bu yüzden onu büyülemeye geri döndü. Şimdi onu avucunun içine almıştı. Onu kalabalık bir salondan geçirdi ve aynı derecede insanlarla dolu başka bir salona götürdü.

Diğerleri kaşlarını kaldırarak onları izledi ama o yürümeye devam etti. Onu ateşin cılızca yandığı başka bir küçük odaya götürdü. Üç yaşlı beyefendi onlara bakıyordu.

"Gel, belli ki onları rahatsız ediyoruz," dedi ve onu karanlık bir koridora götürdü.

"Sanırım balo salonuna dönsek iyi olacak," dedi.

İç çekti. "Gürültüyü bastırmak için bağırmanız gerekecek. Sadece konuşabileceğimiz bir yer bulmak istedim."

"Balolar sohbet için en iyi yer değildir," dedi.

Bir kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Ah, bir piyanoforte. Burası bir müzik odası. Orada konuşabiliriz."

"İçerisi karanlık," dedi. "Vay canına, haklısın."

Onun keskin nefes alışını duydu.

"Bay Darcett, eğer sizi o odaya kadar takip edecek kadar aptal olduğumu düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz."

Elini çekiştirdi. "Kimse bilmeyecek. Sanki daha önce hiç yalnız kalmamışsınız gibi."

"Beni bilerek buraya çektiniz," dedi şok olmuş bir ses tonuyla.

"Bu odanın varlığından haberim yoktu." Doğruydum ama terk edilmiş bir oda bulabileceğini düşünmüştü. Sonra da hatırı sayılır becerilerini kullanarak

direncini eritecekti. Suçlu ve utanmış hissetmesine yetecek kadar ileri gidecekti. Sonra da ona evlenme teklif edecekti, çünkü onun şerefini lekelemişti.

Kadın onu reddedebilirdi ama adam onu doğru olanın bu olduğuna ikna edecekti. Başka bir yol göremiyordu çünkü ona kur yapmak için haftaları yoktu.

Elini geri çekti. "Senin sahte cazibene kanacak kadar aptal olabilirim," dedi, "ama inan bana, bir daha olmayacak."

Durumu kurtarmak için bir yol bulmaya çalıştı ve tek seçeneğinin özür dilemek olduğuna karar verdi. "Beni affedin. Sınırı aştım. Şimdi sizi balo salonuna geri götüreceğim."

"Hayır. Bir daha asla ama asla yanıma yaklaşma," dedi, sesi biraz titreyerek. Eteklerini kaldırdı, döndü ve aceleyle sahanlığa çıktı.

Göğsünü buruk bir his kapladı. Gözden kaybolana kadar onu izledi. Sonra sırtını duvara yasladı. "Siktir," diye mırıldandı.

Hayatında pek çok kötü şey yapmıştı. Yıllar boyunca birçok istekli kadını baştan çıkarmış ve şehveti yatıştıktan sonra onları terk etmişti. Kendi kendine anlaştıklarını ve bunun uzun sürmeyeceğini bildiğini söylemişti. Her seferinde, dünyayı umursamadan çekip gitmiş ve onları unutmuştu.

Ama hiç bu geceki kadar alçalmamıştı.

Amy bir sonraki sahanlığa ulaştığında bayanlar tuvaletine doğru ilerledi. Çoğunlukla boş bulduğu için minnettardı.

Amy boş bir sandalyeye oturduktan sonra sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Adamın ününü biliyordu ama yine de sahte cazibesine kapılmıştı. Ama bir kadını baştan çıkarma konusunda oldukça başarılıydı. Ondan önce kaç kişi onun aldatıcı oyunlarına kanmıştı? Muhtemelen sayısız kadının ona ahlaksızca davranmasına isteyerek izin verdiğini bilerek alay etti.

Neden onu seçmişti? Çünkü onun kolay bir hedef olduğunu düşünmüştü. O gece Lord Beresford'un kütüphanesinde ona onu ilgi çekici bulduğunu söylemişti.

Yalan söylediğini biliyordu. Ancak bu gece onun tuzağına düşmüştü.

Ondan faydalanmıştı ve şimdi kendisini kandırmasına izin verdiği için aptal gibi hissediyordu.

Belli ki aşağılık bir düzenbazdı ve kendinden başka kimseyi umursamıyordu. Kendini suçlamayacaktı. Onun ününü biliyordu ama

bir ton balosunda güvende olduğunu düşünmüştü. Belli ki adab-ı muaşeret onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bir süre orada oturdu, kararsızdı. İsteddiği son şey onunla tekrar karşılaşmaktı ama yanlış bir şey yapmamıştı. Onun kendisi için bir baloyu daha mahvetmesine izin vermeyi reddetti. Bir yanı sinirlerini yatıştırmak için dinlenme odasında daha uzun süre kalmak istiyordu ama diğerleri onun şeytanla yürüdüğünü görmüştü. Eğer yakında balo salonuna dönmezse, birileri bunu fark edebilirdi. Herhangi bir şüphe uyandırmak istemiyordu.

Amy ayağa kalktı, eteklerini silkeledi ve balo salonuna geri döndü. İçeri girdiğinde, kendisini Ashdown House'daki şeytanın etrafına üşüşmüş olan aynı hanımlar grubuyla çevrili buldu.

"Aman Tanrım," dedi Sally. "Herkes seni dans ederken ve şeytanla yürürken gördü."

"Çok kıskandım," dedi Priscilla. "Onun dikkatini çekmeyi nasıl başardın?"

"Gerçekten de öyle," dedi Charlotte. "Herkes onunla dans etmek için can atıyor ve sen sanki onu tekmelemek istiyormuş gibi görünüyordun."

Amy sıkılmış bir ifade takındı. Onun kendisini kandırdığını asla kabul etmeyecekti. "Dans etmek için ısrar etti ve sonrasında da yanımdan ayrılmadı." İçini çekti. "Sonunda ondan kaçmayı başardım."

Sally, Beatrice, Catherine, Charlotte ve Priscilla ona bakakaldılar.

Bay Osgood, Bay Benton ve Bay Portfrey de onlara katılarak şeytan hakkında daha fazla konuşulmasını engellediler. Amy dışında herkes aynı anda konuşuyordu. Amy aynı anda birden fazla konuşmayı takip etmenin imkânsız olduğunu düşündü ve bu fırsatı balo salonunu incelemek için kullandı. Neyse ki şeytan görünürde yoktu ama kalabalığın içinde bir yerlerde gizleniyor olabilirdi. Eğer onunla tekrar karşılaşırsa, ona doğrudan payını verecekti.

Bay Osgood ona döndü. "Bayan Hardwick, daha serin olan sahanlıkta bir gezinti yapma onurunu bana bahşeder misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim." Bir beyefendinin olması gereken her şeye sahipti; nazik, saygılı ve kibar. Herhangi bir hanımefendi ona talip olduğu için şanslı sayılırdı ama o onu sadece bir arkadaş olarak önemsiyordu.

Onu kalabalığın arasından geçirip sahanlığa çıkardı. Merdiven boşluğunun yanında duran birkaç çift vardı ama onu Diana heykelinin bulunduğu bir duvar nişine götürdü.

"Teşekkür ederim," dedi. "Balo salonunda kulaklarım çınılıyordu."

"Bayan Hardwick, açık konuşabilir miyim?" dedi ciddi bir ses tonuyla.
"Elbette."

"Seni Darcett'le dans ederken gördüm,"
dedi. Kadın ona ihtiyatla baktı.

Bay Osgood, "Açıkçası, sizi bitişikteki misafir odasına götürdüğünde endişelendim," dedi. "Onun kötü bir şöhreti olduğunun farkında mısınız?"

Onun endişesini biraz sevimli buldu. "Bunu bilmemek için kör ve sağır olmam gerekirdi."

"Yine de size eşlik etmesine izin verdiniz."

"Endişenizi takdir etmekle birlikte, başkalarının gözü önündeydik."

"Lütfen beni affedin. Hiçbir şey söylememeliydim."

"Alınmayın Bay Osgood. Beni uyarmanız çok nazik bir davranış ama sizi temin ederim ki onun oyunlarına gelme tehlikem yok." Artık değil, diye sessizce düzeltti.

Kolunu uzattı. "Balo salonuna dönelim mi? Şüphesiz dans etmek istersiniz."

"Bana mı soruyorsun?" dedi
gülümseyerek. "Bu şerefe nail olabilir
miyim?" diye sordu.
"Evet," dedi.

Döndüler ve Amy şeytanın karanlık gözleriyle karşılaştığında nefesini içine çekti. Sırtını korkuluklara dayamıştı. Dudakları hafif bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı. Sonra başını eğdi. Bay Osgood onu götürürken, Amy şeytanın kendisine baktığını hissedebiliyordu.

"Keyifsiz görünüyorsunuz," dedi Bay Osgood.

"Artık değil." Şeytanın onu bir daha rahatsız etmesine izin vermeyeceğine yemin etti.

Will sırtını parmaklıklara dayamıştı. Osgood'un güvenli bir arkadaş olduğunu düşündüğüne şüphe yoktu.

Aptal değildi. Bu gece çok hızlı ve çok ileri gitmişti ve kadın onu sertçe azarlamıştı. Normalde baştan çıkarma oyununu daha incelikle oynardı ama çaresizlik onu yanlış hesap yapmaya itmişti. oyun masasında yapmıştı. Şimdi yine kaybetmişti. Bu gecedен sonra onunla asla konuşmayacaktı. Onu suçlamıyordu.

Bell balo salonundan çıktı ve ona katıldı. "Onu avucunun içine almış gibiydin. Sonra onu Osgood'la gördüm."

Will döndü ve aşağıdaki kareli mermer zemine baktı. "Onu rahat bırak."
Bell, "Bir şeyler ters gitti," dedi.

"Bu planla işim bitti." Ona ne yapmayı planladığını düşündükçe kendini
biraz hasta hissediyordu.

"Ne yapacaksın?"

"Döndüğünde kardeşime git," dedi. "Başka
duvar çiçekleri de var."

"Yapamam," dedi.

Bell ona baktı. "Neden?"

"Görünüşe göre her şeye rağmen bir vicdanım var."

Dördüncü Bölüm

Georgette ertesi sabah erkenden Amy'nin odasına geldi ve yatağa uzandı.

Amy gözlerini ovuşturdu. "Saat çok erken ve dün akşam -daha doğrusu sabah- çok geç saatlere kadar eve gelemedik."

"Özür dilerim ama sizinle konuşmam gerekiyordu. Annemin kahvaltıdan sonra salonda oturup bizi dinleyeceğini biliyorsun. Bu yüzden seninle şimdi konuşmalıyım."

Amy doğrulup oturdu. "Ne oldu?"

Georgette, "Dün gece baloda neler olduğuna inanamayacaksınız," dedi.

Amy, Bay Darcett'le yaşadığı korkunç karşılaşmayı düşündü ama Georgette açıkça tedirgin olduğu ve ona ihtiyacı olduğu için hiçbir şey söylemedi. "Anlat bana."

"Annem dün gece beni utandırdı. Bayan Jenkins'e Beau ile kısa süre içinde nişanlanmamızı beklediğini söylerken kulak misafiri oldum." Georgette sarsılarak oturur pozisyona geçti. "Bunu bana nasıl yapar?"

"Oh, canım."

"Kendi bildiğini okumak istiyor. Dün bana Beau'ya kendimi kabul ettirmemi söyledi. Ona ne demek istediğini sordum ve küstahlık ettiğim için beni azarladı."

Amy, "Dün gece Beaufort'la harika bir akşam geçiriyordunuz," dedi.

"Başka bir şey oldu." Georgette'in yüzü buruştu. Amy yatağın başucundaki masada bir mendil buldu.

Georgette gözyaşlarını kuruladı. "Beau balo salonunda onunla birlikte yürümemi istedi, ben de tabii ki evet dedim. Sonra onun ve benim annemi birlikte otururken gördük. Bizi çağırdılar. Bir sorun olduğundan şüphelenmiştim ve haklıydım. Beau ve benim ne kadar yakışıklı bir çift olduğumuzu anlatıp durdular. Sonra onun

Annem sezon bitmeden düğün çanlarının çalacağını söyledi. Tüm bu süre boyunca yüzümün yandığını hissedebiliyordum."

"Özür dilerim. Kulağa oldukça utanç verici geliyor." Hikaye Amy'yi annesini daha çok takdir ediyordu. Sık sık Georgette'in hayatının kendininkinden çok daha kolay olduğunu düşünürdü ama şimdi arkadaşının sorunların payı.

"Daha da kötüleşti," dedi Georgette. "Beau kulağını tuttu ve çan sesi duyduğunu sandığını söyledi."

"Sanırım sana aşık," dedi Amy. "Ona değer verdiğini biliyorum."

"Anlamıyor musun? Herkes onunla evlenmem için beni zorluyor. Sanki bu bir

ve benim de buna katılmam gerekiyor, çünkü herkesin beklentileri var." Georgette dizlerine sarıldı. "Sanki hepsi benim seçim hakkımı elimden alıyormuş gibi hissediyorum."

"Georgette, eğer onu seviyorsan, Beau ile arana başkalarının girmesine izin verme."

"Amy, o da beni zorluyor. Evleneceğimizi varsayıyor.

Aileniz sizi Bay Crawford'la evlenmeye zorlarsa nasıl hissedeceğinizi bir düşünün. Bir de buna evleneceğinizi varsaymasını ekleyin."

"Doğrudan evlilikten bahsetmedi ama ima etti," dedi Amy. "Ve benimle yazışmak için babamdan izin istemesi hiç hoşuma gitmedi, oysa ben ona böyle bir talepte bulunması için izin vermemiştim."

"Demek anlıyorsun," dedi Georgette. "Kendimiz için karar verme hakkına sahip olmalıyız."

Amy iç çekti. "Arada büyük bir fark var. Bay Crawford beni sevmiyor ve Beau'nun seni sevdiğinden oldukça eminim."

"Evlendikten sonra ne olacak?" Georgette söyledi. "Beau varsayımlarda bulunmaya devam edecek mi? Bana sormadan benim adıma kararlar verecek mi? Kendi seçimlerimi yapma hakkına sahip olacak mıyım?"

"Belki de endişeleriniz hakkında Beau ile konuşmalısınız."

"Evet, haklısın." Georgette kaşlarını çatı. "Amy, balo salonundan uzun süre ayrıldın. Seni Bay Darcett ile yürürken gördüm."

Hikayeyi arkadaşına anlattı. "Onun ilkesiz bir çapkın olduğunu biliyordum ama etrafta bu kadar çok kişi varken güvende olduğumu sanıyordum."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" dedi Georgette. "O utanmaz dullardan bazılarıyla dolaşması bir şeydir, ama genç kızlara karşı böyle davranmanın yasak olduğunu biliyor."

"Sanırım benim kolay bir av olduğuma inandı." Ellerin yumruk yaptı. Ona bu kadar saygısızca davranmaya nasıl cüret ederdi? Bu iğrenç adam utanmalıydı ama muhtemelen ona yaptıklarından dolayı eğleniyordu.

"Hiç mantıklı değil," dedi Georgette. "O bir çapkın. Neden saygıdeğer bir hanımefendiyle yalnız yakalanma riskini alsın ki?"

Amy yutkundu. "Çünkü bu beni ilk kez yalnız yakalayışı değil." "Ne?" Georgette yüksek sesle söyledi.

"Sesini alçalt," dedi Amy. "Başka kimsenin bilmesini istemiyorum. Bu benim itibarımı zedeleyebilir." Sonra Georgette'e onu kütüphanede nasıl bulduğuna dair hikâyeyi anlattı.

"Ona doğrudan pay vereceğiz," dedi Georgette. "Çok iyi bir aileden geliyor ama saygıdeğer biri değil."

"Umarım onu bir daha görmem," dedi Amy. Ama Julianne onun baldızıydı ve Amy, Ashdown House'daki arkadaşını ziyaret ettiğinde onunla karşılaşabileceğinden şüpheleniyordu. Eğer karşılaşırsa, Julianne ona sanki hiç var olmamış gibi bakacaktı.

O sabahın ilerleyen saatlerinde Amy ve Georgette, Leydi Boswood'un misafir odasındaki yuvarlak masada yerlerini aldılar. Georgette'in annesi her gün el işi yapmaları konusunda ısrar ettiği için ikisi de el işlerini yanlarında getirmişlerdi.

"Bayan Hardwick," dedi Leydi Boswood, "sizi Bay Boswood'la dans ederken gördüm.

Darcett dün akşam."

Amy, Georgette ile bilmiş bir bakış alışverişinde bulundu.

Leydi Boswood burnunu çekti. "Yakışıklı bir genç adam ama ünü pek iyi değil. Genç erkeklerden ilgi görmenin sevindirici olduğunun farkındayım ama onun söz konusu olduğu yerde sizi uyarmak isterim. Bana söz ver, ondan uzak duracaksın."

Amy, "Onunla bir daha hiçbir şey yapmayacağımdan emin olabilirsiniz," dedi. Onun kendisini nasıl kandırdığını her düşündüğünde öfkesi alevleniyordu.

"Georgette, seni Lord Beaufort'la dans ederken ve yürürken gördüğüme çok sevindim," diye devam etti Leydi Boswood. "Herkes çok yakışan bir çift olduğunuzu söylüyor. Bir gün kontes olacağınızı umuyorum."

Georgette başını iğne işine eğdi. Parmakları biraz titriyordu. Amy arkadaşı için üzülmüyordu. Arkadaşının annesine karşı çıkacak cesareti ne zaman bulacağını merak ediyordu ama Amy bunun muhtemelen yarardan çok zarar getireceğini de kabul ediyordu.

Bir uşak elinde bir tepsi mektupla geldi. Amy annesinin mektup yazıp yazmadığını öğrenmek için sabırsızlansa da, dikiş işine yoğunlaştı. Bir hanımefendi sabırsızlığını açıkça göstermezdi.

Birkaç dakika sonra Leydi Boswood kızına bir mektup uzattı. "Marianne teyzenden. Bu da sizin için Bayan Hardwick."

Sonunda, diye düşündü Amy. Mektubun ailesinden geldiğine emindi ama adrese baktığında kalbi bir taş gibi midesine indi. Bu annesinin el yazısı değildi.

Leydi Boswood'un yüzü kızardı. Yelpazesini açtı ve uyguladı. "Burası son derece sıcak. Hizmetçilerin neden ateş yakmakta ısrar ettiklerini anlamıyorum."

Georgette annesine iri gözlerle baktı, bunda haklıydı, çünkü oda rahattı.

Leydi Boswood ayağa kalktı. "Oturma odamdaki menüyle ilgilenmeliyim. Georgette, sen ve Bayan Hardwick'in mektuplarınıza cevap vererek kendinizi meşgul edeceğinize inanıyorum. Boş durma konusundaki fikrimi biliyorsun."

Leydi Boswood gittikten sonra Georgette başını salladı. "Annem ilk kez sıcaktan şikâyet etmiyor. Bu onu kesinlikle çok huysuz yapıyor."

Amy omuz silkti. Leydi Boswood çoğu zaman huysuz görünüyordu. Ancak yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Belki de kendini iyi hissetmiyordur."

"Çok sinirliydi," dedi Georgette. "Gittiğine sevindim, çünkü Marianne Teyze'nin mektubunu okumaya hiç niyetim yok. Ona daha sonra yazarım."

Amy mektubun üzerindeki mührü kırdı. "Ama mektubunu okumamışken ona nasıl yanıt vereceksiniz?"

"Her zaman çeşitli rahatsızlıklarından şikayet ediyor ve sonra da ne zaman evlenmeyi düşündüğümü soruyor. Ben de ona her seferinde aynı mektubu yazıyorum." Amy'ye muzip bir sırıtişla baktı ve şekerli bir sesle konuşmaya başladı. "Sevgili Marianne Teyze, umarım bu mektup seni daha sağlıklı bulur. Annem ve babam iyiler. Kardeşlerim ve eşleri de iyi. Ben hâlâ

Evlenmedim ama annem benim için büyük umutlar besliyor. Saygılarımla." Georgette'in ikiz gamzeleri sırtarak ortaya çıktı.

"Sen iflah olmazsın," dedi Amy gülerek. Sonra mektubunu açtı.

"Ailenizden mi?" Georgette sordu. Amy içini çekti. "Hayır, Bay Crawford'dan."

Georgette aceleyle Amy'nin yanına gitti ve onun yanına oturdu. "Ne yazıyor?" "Az önce mührü kırdım."

Georgette ona sinsî bir ifadeyle baktı. "Yüksek sesle oku."

"Teyzenin mektubunu okusan ve nazıkçe cevap versen iyi olur. Ya servetini sana bırakmaya niyetliyse?"

"Ha. Bana kokuşmuş yaşlı köpeği Herbert'ı bırakması daha muhtemel." Amy güldü. "Teyzen gerçekten o kadar korkunç mu?"

"Hayır, o daha kötü," dedi Georgette. "Oh, pekala, saygılı davranıp yaşlı huysuzun mektubunu okuyacağım."

Georgette mektubu açarken nefesinin altından homurdandı. Amy gülümsedi ama Bay Crawford'un yazışmalarını okumaya başladığında gülümsemesi soldu.

Sevgili Bayan Hardwick,

Umarım bu mektup sizi iyi hissettiriyordur. Kendi adıma, kirli olduğu söylenen çevresi ve suç unsurlarıyla Londra'nın cazibesini anlayamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, taşradaki sağlıklı eviniz yerine neden Londra'yı seçtiğinizi anlayabilmiş değilim.

Amacımı biliyorsunuz, yine de duymak istediğinizi umduğum şeyi henüz sunmadım. Ayrılığımız beni çok üzdü. Her şeyde Dürüst olmak gerekirse, seni beklemememi söylemen beni çok şaşırttı. Anladığım kadarıyla Londra'ya arkadaşınızın ricası üzerine gitmiştiniz ama şimdi başka nedenler olup olmadığını merak ediyorum. Kuşkularımla sizi gücendirmek istemem. Belki bana yazabilir ve bana olan saygınızda hiçbir değişiklik olmadığı konusunda beni rahatlatabilirsiniz.

*Saygılarımla,
F. A. Crawford*

"Amy?" Georgette söyledi. "Sıkıntılı görünüyorsun."

Arkadaşına baktı. "Bir taahhütte bulunmayacağımı açıkça belirtmeme rağmen hala beni beklemekten vazgeçmedi.

Görünüşe göre onu yaralamışım. Bunu yapmak istemezdim ve şimdi kendimi çok kötü hissediyorum."

Georgette mektubunu bir kenara bıraktı. "Her şeyden önce, eğer bu kadar güçlü hissediyorsa, evlenme teklif etmeliydi, ama etmedi. Bahse girerim bunu yapmak için yeterince fırsatı vardı. İkincisi, arkandan iş çevirip babandan mektup yazmak için izin istedi. Bunu yaparak, davasını savunabilmesini sağladı. Ama bu onun hatasıydı. Sizi manipüle etmeye çalışıyor. Onun için üzülme," dedi Georgette. "Eğer morali bozuksa, bu onun kendi hatasıdır."

Amy mektubunu katladı. "İyi niyetli olduğuna inanıyorum ama o da hatasız değil, ben de değilim."

Georgette başını salladı. "Neden böyle söylüyorsun? Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Evet, aldım." Mektubun kıvrımlarını düzeltti. "Londra'ya seninle birlikte olmak için geldiğimi söyledim ve bu doğrudur. Ama tüm gerçeği söylemeyi ihmal ettim. Buraya kendim için geldim, çünkü duvar çiçeği sıralarında oturmadığım bir sezon istedim ve aşkı bulmak istedim. Ve bu son kısmı Bay Crawford'a söylemedim. Belki de söylemeliydim ama bence bu çok acımasızca olurdu. Ona beklememesini söyleme kararım yapılacak en nazik şeydi."

"Sanırım mektubuna cevap vereceksiniz."

"Evet, söylemeliyim. Bu görevden korkuyorum, ama ona her şeye rağmen birbirimize uygun olmadığımızı söylememin önemli olduğunu düşünüyorum. Ve ona iyi dileklerimi ileticeğim." Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Ve sonra kararımı bir şekilde aileme açıklamalıyım. Sanırım Bay Crawford'la evlenmek istediğimi yanlış anladılar."

"Hayal kırıklığına uğrayacaklar mı?" Georgette sordu.

"Öğrenebileceğimden şüpheliyim. Bana söylemeleri pek olası değil." Amy onları memnun etmek için Bay Crawford'la evlenmeyi düşündüğünü onlara nasıl söyleyeceğini merak ediyordu. Sonra bunu bilmemelerinin daha iyi olacağı aklına geldi. Annesi ve babası kendilerini suçlayacak ve onu hayal kırıklığına uğrattıklarını düşüneceklerdi. Ama Amy bu konudaki kafa karışıklığının ve suskunluğunun hata yapmasına neden olduğunu biliyordu.

Amy sandalyeden kalktı. "Bay Crawford'a şimdi yazacağım. Bunu yapmazsam erteleyeceğimden korkuyorum, çünkü bu tatsız bir görev." Mektubu da yanına alarak üst kattaki küçük masaya çıktı, bir kâğıt çıkardı

ve hokkayı açtı. İlk başta, ona ne söyleyeceğini düşünürken donup kaldı.

ikisi için bir gelecek olmadığını düşündü. Sonra sadelik ve kısalığın en iyi yol olacağını fark etti.

Sevgili Bay Crawford,

Mektubunuzu bugün aldım ve herhangi bir acıya neden olduğum için özür dilerim. İstemedim. Mektubunuzda, beni beklememenizi rica ettiğim için duyduğunuz şaşkınlığı dile getirmişsiniz. Vicdanen bunu yapamazdım. İlgi alanlarımızın ve mizaçlarımızın çok farklı olduğuna karar verdim. Farklı. Yine de size duyduğum hayranlık bir süredir kafamı karıştırıyor. Ancak uzun uzun düşündükten sonra, birbirimize uygun olmadığımız sonucuna vardım.

Size büyük saygı duyuyorum ve kiliseye olan bağlılığınızdan dolayı sizi takdir ediyorum. Cemaate ruhani bir lider olmanın yanı sıra örnek olmaya da büyük önem verdiğinizi biliyorum.

Arkadaş kalacağımızı umuyor ve hepinize içtenlikle mutluluklar diliyorum.

*Saygılarımla,
Amy
Hardwick*

Amy mektubu zımparaladı ve mühürledi. Kendisini sevecek bir erkekle karşılaşp karşılaşmayacağını bilmiyordu ama Bay Crawford'la ilgili kararının ikisinin de yararına olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Amy eskizleri üzerinde çalışırken Georgette de salonda babası için bir mendil işliyordu. Öğleden sonra ışığı güzeldi ve Georgette kendini mutlu hissediyordu. Nakış yapmayı seviyordu çünkü bu ona huzur veriyordu.

Zil çaldı. Belki de babasının politikacı arkadaşlarından biriydi. Bazen babasıyla kütüphanesinde buluşurlardı.

Misafir odasının dışında ayak sesleri duyuldu. Annesinin sesi neşeliydi ve Georgette onun sesini duymadan önce Beau'nun aradığını biliyordu. Onu daha dün akşam görmüştü. Bazen çok ısrarcı oluyordu ama arama nedenini bilmiyordu ve varsayımlarda bulunmamalıydı. Annesi içeri girdiğinde, Georgette'i gözleriyle süzdü.

tipik sıvalı gülümsemesi. "Georgette, bak kim seni tekrar görmek için sabırsızlanıyormuş?"

Georgette ve Amy ayağa kalkıp reverans yaptılar. "Bugün nasılsınız?" Georgette sordu.

Ona bir buket kır çiçeği uzattı. "Teşekkür ederim," dedi.

Eğer Amy için de çiçek getirmeyi düşünseydi, onları daha çok takdir ederdi, ama kendine onun bir erkek olduğunu ve bunu düşünmeyeceğini söyledi.

Bu şeyler.

"Lütfen oturun," dedi Leydi Boswood. "Sizi görmek her zaman büyük bir zevk. Öyle değil mi, Georgette?"

Annesinin sert konuşmaları Georgette'in sinirlerini bozmaktan asla geri kalmıyordu ama bunu belli etmiyordu. "Bu bir sürpriz," dedi Georgette. "Dün geceki balodan sonra seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum." *Olmalıyım*

Israrı gururumu okşadı ama kendimi boğulmuş hissetmeye başladım.

Beau gülümsedi. "Benimle parkta bir gezintiye çıkacağını umuyordum." Amy'ye yan yan baktı ve içeride kalmalarını önermeye başladı,

Ama annesi her zamanki gibi araya girdi.

Leydi Boswood, "Ama elbette Georgette de sizinle gelmek istiyor," dedi. "Hadi git ve ısınmak için spencer'ını giy, canım. Şemsiyeni de al."

Başka seçeneği yoktu ama kararları hep annesi verirdi. Sonra aklına kendisinin karar verebileceği geldi. Ne de olsa annesi Beau'nun önünde ona ders veriyor. "Belki de içeride kalabiliriz. Amy ve ben çalışırken sohbet edebiliriz."

Amy çizdiği resimden başını kaldırdı. "Lütfen benim yüzümden gezinizi kaçırmayın. Çizimlerime iyice dalmış durumdayım ve zaten iyi bir arkadaş olamam."

Leydi Boswood ellerini kavuşturdu. "İşte, her şey halloldu."

Georgette Rotten Row'a giderken sessizliğini korudu ama at toynaklarının şakırtısı ve sokak satıcılarının bağırışları sıradan bir sohbeti engelliyordu. Annesinin yaptığı anlamsız ya da iğneleyici bir yorum yüzünden dilini ısırarak zorunda kaldığında sık sık olduğu gibi şakakları biraz ağrıyordu.

Beau ona gülümsedi ve sonra dikkatini tekrar yola verdi. Georgette mutlu olması gerektiğini biliyordu. Başka bir güzel olsa Beau'yu seve seve kapardı.

fırsat verildiğinde, uzaklara. Hazır bir gülümsemesi ve onun koyu mavi gözlerinden çok farklı olan açık mavi gözleri vardı. Silindir şapkası, değişik saman ve gün ışığı sarısı tonlarındaki sarı saçlarını örtüyordu. Yakışıklı, esprili ve hoş biri olduğuna şüphe yoktu. Ama adamın kararlı kur yapma çabası bazen onu bunaltıyordu ve tabii ki annesi onu mümkün olduğunca sık araması için teşvik ediyordu. Belki de ona kur yapmanın bir yarış olmaması gerektiğini söylemenin zamanı gelmişti ama bu onu yaralayabilirdi. Ondan gerçekten hoşlanıyor ve ona değer veriyordu. Hiçbir şey söylememek daha iyi olurdu. Annesi daha önce çok dalkavukça davrandığı için biraz keyifsizdi.

Rotten Row'a vardıklarında, gezinti tüm hızıyla devam ediyordu. Georgette, Beau'nun akıllı arabasıyla gurur duyduğunu ve bunu sevdiğini biliyordu. bu konuda gevezelik ederdi. Adam kendini unuttuğunu ve onu aptalca sıkıldığını fark edene kadar küçük bir gülümsemeyle dinlerdi. Tabii ki onun sesini seviyordu ve o da sert bir tonda onun da sesini sevdiğini söylerdi.

Neşesi yerine gelmişti, çünkü güneş parlıyordu ve artık annesinden uzakta olduğu için başkaları onu itip çekiyormuş gibi hissetmiyordu. Georgette şemsiyesini döndürdü ve Sally ile kardeşine el salladı. Beau arabayı sürerken ikisi de birçok tanıdığa el salladı.

Beau ona doğru eğildi. Sesini yükselterek, "Bak, arkadaşlarım orada," dedi. "Bir dakikalığına yoldan çekileceğim."

"Pekala."

Kenara çekip atlara baktıktan sonra Beau onun inmesine yardım etti. Beau onu ilk kez gezintiye çıkardığında büyük sarı tekerleklerden inmekten biraz korkmuştu ama şimdi Beau ona yardım ettiği sürece kendini rahat hissediyordu.

Bir esinti tepedeki yaprakları karıştırdı. Uzun meşeler gölge sağlıyordu. Tırpanlanmış otların kokusu Georgette'in burnunu gıcıklıyordu.

Beau, Charles Osgood ve Lord Caruthers'ı karşılaması için ona eşlik etti. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Beau.

Georgette reverans yaptı. "Umarım siz beyler bu güzel günün ve gezinti yerinin tadını çıkarıyorsunuzdur."

Osgood, "Bazı güzel hanımların dikkatini çekmeyi umuyorduk," dedi.

"İngiltere'nin en güzel kadınına sahibim," dedi Beau. "Ve o tamamen benim."

Adamın ondan sanki kendi curricule'ı gibi bir eşyaymış gibi bahsetmesini biraz komik bulmuştu ama bu bir anlam ifade etmiyordu.

Yolun ilerisinde biri seslendi ve el salladı. Beau'nun annesi Leydi Wallingham ve kızı Eugenia'ydı.

Georgette sosyete gülümsemesini takındı ama Leydi Wallingham, Georgette'in kendi annesi kadar gülünçtü. Leydi Wallingham'ın bir tane Leydi Boswood'a göre avantajı, huysuz biri gibi görünmemesiydi.

Leydi Wallingham zavallı Eugenia'yı daha hızlı yürümesi için dürtükledi. Georgette, Eugenia'nın nasıl hissettiğini kesinlikle anlıyordu. Neden bazı anneler incelik sanatını anlamıyorlardı?

Biraz iri bir kadın olan Leydi Wallingham onlara yetiştiğinde göğsünü tuttu ve ofladı. "Aman Tanrım, sizi kaçırmak istemezdim." Eugenia'yı tekrar dürttü. "Reveransını yap."

Georgette, Eugenia'yı kurtarmaya karar verdi. "Lord Caruthers ve Bay Osgood ile tanıştınız mı?"

Eugenia cevap veremedi Leydi Wallingham araya girdi. "Aman Tanrım, evet, oğlumun tüm arkadaşları sık sık arar. Ama tabii ki bu Cumartesi Beau'nun büyükannesini ziyaret etmek için bizimle gelmenizi dört gözle bekliyorum."

"Tanrım, aklımdan çıkmış olmalı," dedi Georgette, sert tonunu pek saklamadan. "Ya da belki de daveti kaçırmışımdır?" Leydi Wallingham ve Beau'nun bir halat çekme oyununda kollarını kavuşturduklarını hayal etti.

Beau, "Anne, Georgette'e henüz sormadım," dedi. Caruthers ve Osgood birbirlerine eğlenen bakışlar fırlattılar.

Leydi Wallingham, "O zaman acele edin," diye devam etti. "Onun başka planlar yapmasını istemezsiniz." Georgette'in elini okşadı. "Eminim önce sevgili oğluma danışırsınız," dedi Leydi Wallingham. "Onu hayal kırıklığına uğratmak istemeyeceğinizi biliyorum."

Georgette, Beau'nun kendisine danışması gerektiğini söylemek istedi ama elbette olay çıkmasını önlemek için sessiz kalmalıydı.

"Çok hoş bir çiftsiniz," dedi Leydi Wallingham. "Yaza kadar ailemizin yeni bir üyesi olacağına hiç şüphe yok."

Leydi Wallingham'ın açıklaması bardağı taşıran son damla oldu. Georgette artık gülümsemek için kendini zorlayamıyordu. Herkes onun hakkında varsayımlarda bulunuyor ve kabul edeceğini varsayıyordu. O ise buna dayanamıyordu.

Caruthers eğildi. "Bayanlar, Beaufort. Osgood ve ben artık gidiyoruz. İyi akşamlar dilerim." İkisi Caruthers'ın arabasına bindi. Bir ustalıkla

Caruthers dizginleri çekerek tekrar ana yola çıktı ve diğer araçların arasında kayboldu.

Georgette Beau'ya dönerek kendisini eve geri götürmesini rica etmek istedi ama Beau'nun gözleri biraz büyüdü. Kızın sinirli olduğunu biliyor olmalıydı, çünkü bunu saklamaya çalışmıyordu.

Beau, "Georgette, belki sana yürüyüşte eşlik etmeme izin verirsin," dedi.

"Oh, ne harika bir fikir," dedi Leydi Wallingham. "Eugenia ve ben bazı tanıdıklarımızı ziyaret edeceğiz. At pisliklerine dikkat edin, Leydi Georgette. Terliklerinizi mahvetmek istemezsiniz."

Georgette Beau'nun koluna girdi. Beau onu gezinti alanından uzaklaştırdı ve daha kırsal alanlara götürdü. Kalabalıktan iyice uzaklaştıklarında, sırtını bir ağaca yaslayarak durdu. "Annem daveti öyle ağzından kaçırdığı için özür dilerim. Ona sana soracağımı söyledim ama Bazen konuşmadan önce düşünmüyor."

"İkimizin de saçma sapan anneleri var," dedi.

"Onlar bizim annelerimiz ve hataları ne olursa olsun saygımızı hak ediyorlar." Gülümsedi. "Ve gerçekten tek yapmanız gereken onları yatıştırmak."

"Hayır, Beau. Anlamıyorsun. Eğer onları yatıştırırsam, bu boyun eğdiğim ve benden istedikleri ya da bekledikleri her şeyi yaptığım anlamına gelir. Hayatımda neredeyse hiç söz hakkım yok, çünkü herkes benim için neyin en iyi olduğuna karar veriyor. Hiç kimse önce bana danışmayı düşünmüyor."

Elleriyle onun yüzünü kavradı. "Merak etme. Annelerimiz kur yaptığımız için çok heyecanlılar. Ben de öyle."

Yüzünü başka tarafa çevirdi, bu sözleri söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu ama şimdi kendini savunmazsa herkes onu istediklerini yapması için manipüle etmeye devam edecekti.

"Georgette, ne oldu?"

Ona baktı. "Herkesin beni bu kadar zorlamayı bırakmasına ihtiyacım var." Kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Titrek bir nefes aldı. Bunu söylemek kolay olmayacaktı. "Sen de dahil olmak üzere herkes beni acele ettirmeye çalışıyor. Kimse doğrudan söylemiyor ama bu konuda üstü kapalı da değiller. İkimizin ailesi de evleneceğimizi varsayıyor. Ve bu beni rahatsız ediyor, Beau."

Yüz ifadesi telaşlandı. Sonra onu omuzlarından tuttu. "Georgette, anlaştığımızı sanıyordum."

"Hiçbir şey konuşulmadı. Kimse bana sormadı."

"Anlaşıldı," dedi. "Seni çağırdım. Geçen kış öpüştük.
Ve evet, beni benimle evlenmek istediğinize inandırdınız."

"Seninle evlenmek istemediğimi söylemiyorum," dedi. "Daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu söylüyorum."

"Senin hakkında ne hissettiğimi bilmiyor musun?"

"Tek istediğim biraz yavaşlamamız. Sanki bu kur yapma sürecinde hızla ilerliyormuşuz gibi hissediyorum."

Ağzı inceldi. "Her gece yatağa girdiğimde seni yanımda hayal ediyorum."

Aman Tanrım. "Beau, benim yanımda bundan bahsetmemelisin."

"Neden? Saygın bir genç bayan olduğunu biliyorum ama seninle yakınlaşmak. Bu duygular yanlış değil."

"Biliyorum, ama biz evli değiliz."

Onu kollarının arasına aldı. "Olabiliriz."

Yüzünü çevirdi ve aptal gözyaşlarını geri kırıptı. "Dinlemiyorsun."

Onu kendi bedenine doğru çekti. "Beklemek çok zor."

Adamın cinsel organının karnına değen sert çıkıntısını görünce nefesi kesildi. "Lütfen korkma," dedi adam.

Gözlerini kısmıştı. "İşte bu yüzden evlenmek için bu kadar acele ediyorsun. Benimle yatmak istiyorsun."

Güldü. "Bu ifadeyi nereden duydun?"

"Benim üç ağabeyim var." Adamın göğsüne bastırdı. "Bana cevap vermedin."

Onu dudaklarından usulca öptü. "Yavaşlama isteğini yerine getirmek için elimden geleni yapacağım ama çok fazla beklemek istemiyorum."

Onun kollarından çıktı. Beau hâlâ anlamamıştı. Onunla evleneceğini varsaymıştı. Ve bu, ne istediğini sormadan başka ne varsayacağını merak etmesine neden oldu. "Bana eve kadar eşlik etsen iyi olur."

"Yine kendini kaybetmişsin," dedi. "Sorun nedir?"

"Birkaç dakika önce söylediklerimi dinlemiş, gerçekten dinlemiş olsaydınız, bana bu soruyu sormak zorunda kalmazdınız. Ama sen de annelerimiz gibisin. Vereceğime inandığın kararlar hakkında varsayımlarda bulunuyorsun." Başını iki yana salladı. "Beau, beni hafife alma. Ve sanırım bu

Ailenle birlikte büyükannenizi ziyarete gitmezsem daha iyi olur. Bu, geleceğimizle ilgili beklentileri belirleyecek ve ben karar vermekten çok uzağım."

Çenesini sıktı ve onu peşinden takip etmesi için bırakarak uzaklaştı. Kız ona ayak uydurmak için mücadele etti. Sonunda durdu, arkasını döndü ve ona doğru yürüdü. Bir adım ötede durdu ama aradaki mesafe sanki bir mil gibiydi. "Kendimi kaybettiğim için beni affet. Varsayımlarda bulundum ama her sözünüz ve davranışınız beni cesaretlendirdi."

"Beau, sanırım artık beni eve götürsen iyi olur." Anlamamıştı ve hiçbir zaman da anlamayacağından şüpheleniyordu. Adamın hâlâ varsayımlarda bulunduğunu görmediğini fark ettiğinde kalbi ağırlaştı.

"Annem büyükannemi aramak için ağzından kaçırdı diye bana acı çektiriyorsun," dedi. "Gülümsemenin kaybolduğunu gördüm. Beni suçlayan hiç adil değil. Annemi kontrol edemem."

"Beau, senin emirlerini yerine getireceğimi varsayman adil değil. Buna aile ziyaretleri, at arabası gezintileri, danslar ve en önemlisi düğünler de dahil," dedi. "Eğer kendim için ayağa kalkmazsam, diğer herkes Benim için en iyi olduğuna inandıkları şeyi kabul edeceğimi varsaymaya devam ediyorlar."

"Buna kur yapmak deniyor," dedi.

"Bana baskı yapıyorsun ve bunu kabul etmek istemiyorsun. Beni eve götür, Beau."

"Siz sadece işleri olduğundan daha zor hale getirmek istiyorsunuz," dedi. "Hayır, ben sadece hayatımda söz sahibi olmak istiyorum."

Beşinci Bölüm

Bir hafta sonra

Amy tasarımları üzerinde çalışmak için sabah güneşinden yararlandı. Vandyke yakalı bir elbise tasarladı. Elbisenin alt kısmı boyunca, ipek tül den volanlar çizdi. Kâğıdın sonuna, kumaş için aqua ipek saten ve volanların gümüş lame ile işlenmesini öneren bir not düştü.

Bir kapı sesi duyuldu. Amy kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "İçeri gel."

Georgette tiksintiyle iç geçirdi. "Bu kart partisi bu gece bittiğinde çok mutlu olacağım. Annem her küçük ayrıntı için endişeleniyor. Hatta hapşırdığım için beni azarladı."

Amy güldü. "Oh, canım."

Georgette, "Hizmetçiler koşturuyor ve babam uzak durmamı tavsiye etti," dedi. "Sonra da kendini kütüphanesine kapattı. Keşke ben de orada saklanabilseydim."

Amy, "Annen sadece her şeyin yolunda gitmesi için endişeleniyor," dedi. Georgette içini çekti. "Mükemmellik konusunda ısrar etmesi gözünden kaçmış olamaz. Ona bu konuda söylenmeyi bırakmasını söylememek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

herkes."

Amy, böylesine huysuz bir anneye katlanmak zorunda kaldığı için Georgette'e acıdı. "Onu anlıyorsunuz ve kusurlarına rağmen iyi idare ediyorsunuz."

Georgette'in gözleri büyüdü. "Bunlar yeni çizimler mi?"

"Bunu beğendin mi?" Amy sordu.

"Oh, evet. Yüksek yakalar artık çok moda."

"İşte uzun kollu çizdiğim bir yürüyüş elbisesi," dedi Amy. "Omuzda üç sıra dantel ve elbisenin alt kısmında iki sıra dantel var. etek."

"Bunu da beğendim. Bunları Madam DuPont'a göstermeyi düşünüyor musunuz?" Georgette sordu.

"Evet, birkaç tane daha çizdiğimde." Amy tazminat konusunu saklamaktan biraz rahatsızlık duyuyordu ama henüz hiçbir şey almamıştı. Georgette'in bilmesine gerek olmadığını düşünüyordu. Aslında ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

Georgette, "Başkalarının sizin eserlerinizi giydiğini düşünmek çok heyecan verici," dedi.

Kapı çalındı. Georgette cevap vermeye gitti ve Lizzy reverans yaptı. "Hanımefendi, hanımefendileri salonda kendisine eşlik etmenizi rica ediyor."

Georgette iç çekti.

"Ben de geleyim mi Georgette? Belki yardımcı olabilirim," dedi Amy.

"İki mektubunuz var Bayan Hardwick," dedi hizmetçi, önlüğünün cebinden mektupları çıkararak.

"Mektuplarını oku," dedi Georgette. "Ben annemin yanına gideceğim."

Georgette gittikten sonra Amy masaya oturdu. Bay Crawford'un el yazısını tanıyınca burnunu kırıştırdı. Diğerleri ise annesinden gelmişti. Önce papazın mektubunu okumaya ve bu tatsız işi bitirmeye karar verdi.

Sevgili Bayan Hardwick,

Kısa mektubunuzu altı kez okudum ve bana olan tüm sevginizi neden kaybettiğinizi anlayamadım. Ruhum o kadar Sonunda ailenizin tavsiyesine başvurdum. İtiraf ettim. Korkarım ki hassas duygularınızı başkasına aktarmışsınız.

Canım, lütfen bana tüm endişelerimin hayal gücümün ürünü olduğunu söyle. Böyle bir güvence alana kadar Varlığınız. Şu anda, sizi son gördüğümünden bu yana hiç değişmediğinizi ve aynı tatlı köylü kızı olduğunuzu kendi gözlerimle görmek için Londra'ya gitmek istiyorum. Ama bu konuda daha fazla konuşmayayım. Hassas duygularımın nerede yattığının belli olduğuna inanıyorum. Mutluluğum için gereken tek şey sizden gelecek rahatlatıcı bir iki kelime.

*Saygılarımla,
F. A. Crawford*

Bay Crawford'un mektubunu yorumlamakta neden güçlük çektiğini anlayamıyordu. Amy açıklamasında açık ve net olduğunu düşünüyordu. Bay Crawford'un hassas duygular beslediğini iddia etmesi onu biraz şaşırtmıştı. Daha önce evden ayrıldığında, ona karşı sevgi hissettiğini gösteren hiçbir şey söylememişti. Ama görünüşe göre, artık onun takım elbisesini kabul etmediğini anladığı anda, kelimeyi kullanacak kadar ileri gitmemiş olsa da, aniden aşık olduğunu hayal etti.

Ona artık uyuşacaklarına inanmadığını söylediği için, daha fazla yazışmanın gereksiz olduğuna karar verdi. Eğer Ona yazarsa, mektubunu cesaretlendirme olarak yorumlayabilirdi ve bu ikisi için de iyi olmazdı. Onun mektubunu ateşe attı ve annesinin mektubunun mührünü kırdı.

Amy mektubu açtıktan sonra gülümsedi. Babam yazışmaları anneme bırakmıştı, çünkü onun daha hassas olduğunu ve her zaman doğru tonu yakalamayı başardığını söylerdi. Amy'nin göğsü biraz sıkıştı, çünkü anne ve babasını özlemişti.

Annesinin mektubu, kendisinin ve Amy'nin babasının sağlık durumunun iyi olduğuna dair güvencelerle başlıyordu. Amy'nin Bay Amy'yi reddetmesine şaşırmışlardı.

Crawford, ama babam papazın bazen kuru bir ihtiyar olabileceğini söylemişti. Annesi Amy'nin kararlarına güvendiğini belirtmiş, ancak Amy'nin Londra'ya gitmeden hemen önce onu beklememesini söylemesine biraz şaşırmıştı.

Bu ani zamanlama beni, bu olayda bir anlaşmazlık. Mektubunuzda, artık evlenmeyeceğiniz konusunda çok kararlıydınız. onu bir talip olarak karşılayacağım. Emin misin, kızım? Sormak zorundayım çünkü Bay Crawford gerçekten perişan görünüyor ve ikinizin bir anlaşması olduğu izlenimine kapılmıştı.

Londra Sezonunun tadını çıkardığınızı umuyor ve bu yaz geri dönmenizi dört gözle bekliyoruz.

Annesinin mektubundan ne anlam çıkaracağından emin değildi. Sonunda, annesinin Bay Crawford'un iyiliği için emin olması konusunda onu uyarmak istediğine karar verdi. Amy'nin kararından hiç şüphesi yoktu.

Mektup, ailesini özlemesine neden oldu. Onlardan hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştı ve onları çok özliyordu.

Keşke Londra'ya gelselerdi diye düşündü. Ama Georgette'le geçirdiği zamanı en iyi şekilde değerlendirecekti. Amy, çok önemli bir şey olmadığı takdirde arkadaşının bu yaz Beaufort'la evleneceğinden şüpheleniyordu. Bu sezon muhtemelen Amy ve Georgette'in birlikte geçirecekleri son zaman olacaktı. Bu durum Amy'yi biraz üzüyordu çünkü son iki yıldır Londra'da Georgette ve Julianne ile çok eğlenmişti.

Bakışları mektuba kaydı. Yarın annesine ve babasına yazacaktı. Bay Crawford hakkındaki kararını teyit edecek ve Ailesini rahatlatmak için. Sonra da Londra'ya geldiğinden beri yaptığı işlere odaklanacaktı. Amy özlemle eskiz defterine baktı ama kart partisi hazırlıklarına gönüllü olarak yardım etmemenin kabalık olacağını biliyordu.

Amy eskiz defterini saklaması için sandığına yerleştirdi ve misafir odasından çıktı. Leydi Boswood'un değişken ruh halini hiç beklemiyordu ama düşüncelerini yüzünden belli etmemeye de alışkındı. Günün geri kalanı zor geçebilirdi ama bu gece whist oynamayı ve arkadaşlarıyla sohbet etmeyi dört gözle bekliyordu.

Will kütüphaneye girmeden önce derin bir nefes aldı. Kardeşini borç konusunda bilgilendirmek için sabırsızlanıyordu ama ertelemek sadece kendisini daha kötü hissetmesine neden olacaktı. Will, kaybetmek zorunda olmadığı bir şeyi kumarda kaybettiği için ağabeyinin onu paramparça edeceğini bildiğinden, sertçe yutkundu.

Hiçbir mazeret ileri süremezdi. Yapabileceği tek şey, toprak kâhyası olarak kazandığı maaşla borcu ödemeye söz vermektir. Borcunu ödeyebilmek için yıllarca çalışacaktı. Ama bunu kendine yapmıştı ve sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

Will içeri girdi. Hawk masasının üzerine deri bir çanta koydu ve başını kaldırdı. "Will, şimdi döndüm."

"Evet, biliyorum ama sizinle konuşmak istediğim bir şey var."

"Şimdi olmaz," dedi masasının üzerindeki mektup yığınının karıştırırken. "I

yıkanmak ve karımı görmek istiyorum."

"Tamam," dedi. "O zaman sizi rahatsız etmeyeyim."

"Yarın sabah saat tam 10'da burada buluşalım. O zaman görevlerinizi gözden geçiririz."

Will tereddüt etti, çünkü kardeşinin borcunu başka birinden öğrenmesini istemiyordu.

Hawk mektupları karıştırırken, "Bunların yarına kadar beklemesi gerekecek," diye mırıldandı.

Will, "Leydi Boswood bu akşam bir kart partisi düzenliyor," dedi. "Bütün aile katılacak."

"Eşime soracağım ama katılmamayı tercih ederim. Ben bittim. Neden annemize eşlik etmiyorsun? Bu hoşuna gider."

"Elbette," dedi. "O zaman yarın."

Hawk ona yorgun bir ifadeyle baktı. "Her şey yolunda mı?"

Bu işi bir an önce bitirmek istiyordu ama Hawk bitkin düşmüştü. "Bekleyebilir." Bir günün daha ne önemi vardı ki?

Amy, Lord Caruthers'la birlikte kâğıt masasından kalkarken gülümsedi. Kazanmışlardı ama şimdi sadece başkalarıyla sohbet etmek istiyordu. Birkaç hanımefendi omuzları ve sırtı boyunca uzanan dantelli yeşim rengi elbisesine iltifat etmişti. Bu sezon diğerlerinden çok daha fazla eğleniyordu ve Londra'ya geldiği için mutluydu.

Bazı beyler, Leydi Boswood'un oyunlardaki bahislerin düşük kalmasında ısrar etmesinden dolayı hayal kırıklığına uğradıklarını ifade etmişlerdi. Amy buna hiç şaşırmamıştı. Georgette'in annesi katı bir ahlak kuralına bağlıydı.

Lord Caruthers onu içecek masasına götürdü ve orada Sally'yi Bay Portfrey ile birlikte gördüler. Birkaç dakika sohbet ettikten sonra beyler ayrıldılar ve Sally üst kattaki dinlenme odasına çıktı.

Amy punçunu bitirdi ve odada dolaşmaya başladı. Londra'ya geldiğinden beri geçen kısa sürede kendine güveni artmıştı. İlk suyun pırlantası olmayabilirdi ama diğerleri zarif elbiseleri için ona hayranlık duyuyor ve hatta onun tasarımlarını giymek istiyorlardı. Kendini aşağılık hissederek çok uzun yıllar geçirmişti.

Daha önce daha fazla çaba göstermediği için biraz rahatsız olsa da Amy geçmişini değiştiremeyeceğini biliyordu. Bu geceye ve geleceğine odaklanacaktı. Şimdilik, hatırlayabileceğinden çok daha mutluydu.

Cecile, Leydi Eugenia ve Bernice'i matronlarla birlikte bir sıra sandalyede otururken gördüğünde odanın yarısını dolaşmıştı. Onlar en eski arkadaşlarıydı ve her yıl balolarda onunla birlikte duvar çiçeği sırasına oturmuş, dansları izlemiş ama asla katılmamışlardı. Geçen yıl onlarla fazla vakit geçirememişti çünkü Georgette ve Julianne

onu kanatları altına aldı. Bu yıl, duvar çiçeği sırasından kaçınmış ve bu nedenle onlarla hiç zaman geçirmemişti.

Cecile onunla göz göze geldi ve el salladı. Sonra Leydi Eugenia ile konuştu, o da Bernice'i dürttü. Gülümsemeleri Amy'yi kararlı kıldı. Dowager'larla oturuyorlar diye arkadaşlarını görmezden gelemezdi. Yaklaştığında ona yer açmak için hareket ettiler. Amy bir an tereddüt ettiğini biliyordu ama bir sandalye sadece bir sandalyeydi. Ve Londra'ya geldiğinden beri sevgili arkadaşlarıyla vakit geçirmemişti.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Eugenia.

Amy'nin yüzü kızardı. "Asla güzel olamayacağım ama nazik sözleriniz için teşekkür ederim."

Bernice, "Ton'un moda sevgilisi haline geldiğini duyduk," dedi. "Seninle çok gurur duyuyoruz."

"Gerçekten özel bir şey yapmadım. Sadece kendi eğlencem için tasarımlar çizmeye başladım," dedi. *Önceki iki baloda seni görmezden geldiğim için beni küçümsemelisin.*

"Çok mütevazısın." Cecile yanağından sarkan bir bukleyi itti. "Amy, sen zarafetin resmisin. Saçın ve elbisen mükemmel. Sana baktığımda, modanın ilk bakışına uygun giyinmeyi öğrenmenin mümkün olduğunu düşünüyorum."

"İltifatınız için teşekkür ederim." Amy, Cecile'in korsajının ve kabarık kollarının çok dar olduğunu ve onu daha dolgun gösterdiğini belirtti.

Eugenia öne doğru eğildi. "Bize moda konusunda tavsiyelerde bulunur musunuz?" Amy, "Eminim terziniz size yardımcı olmak için daha uygundur," dedi.

"Benimkine bir daha güvenmeye cesaret edemem." Bernice boynundaki yüksek fırfırlı yakaya dokundu. "Bu mükemmel bir örnek. Modacı bunun çok şık olduğunu söyledi ama çenemi yukarıda tutmak zorundayım. Boynumu ağrıttıyor."

Son Gotik modasına uygun yaka Bernice'in yuvarlak yüzüne ve kısa boynuna hiç yakışmıyordu. "Rahatsız olduğunuzda en iyi halinizle görünmeniz zordur," dedi Amy. "Ben bu dersi zor yoldan öğrendim."

"Gelecek hafta beni arar mısın?" Eugenia söyledi. "Cecile ve Bernice de katılacak. Tavsiyeleriniz için çok minnettar oluruz."

"Ben bir uzman değilim," dedi.

"Lütfen geleceğinizi söyleyin," dedi Eugenia. "Sizi özledik ve bize tavsiyelerde bulunabileceğinizi umuyoruz."

O da onları özlemişti. "Pekâlâ. Arkadaşlarımdan ve moda tabaklarından öğrendiklerimi sizinle paylaşacağım."

Bernice ellerini kavuşturdu. "Bizi unutmadığınızı biliyordum."

Amy gülümsemeye devam etti ama Bernice'in sözleri kalbine dokundu. Yakında arayacağına söz verdi ve sonra izin istedi. Uzaklaşırken kızgın yüzünü yelpazeledi. Bernice'in sözleri zihninde tekrar tekrar yankılandı.

Bizi unutmadığınızı biliyordum.

Göğsü utançla yanıyordu. Arkadaşlarını görmezden gelmişti, çünkü kimsenin onu duvar çiçekleriyle ilişkilendirmesini istemiyordu. Bu gece, ona bir sandalye teklif ettiklerinde, kabul etmek istememişti. Nasıl bu kadar bencil ve düşüncesiz olabilirdi? Eğer Julianne ve Georgette ona böyle pejmürde bir şekilde mi davranmıştı? Görmezden gelinmenin ve dışlanmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Boğazına ve elmacık kemiklerine doğru sıcak bir şeyler hücum etti. Kendini küçük düşürmemeli ve olay yaratmamalıydı. Kalabalığın arasından geçerken Amy soğukkanlılığını korumak için sürekli nefes almaya çalıştı. Gözyaşlarına tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı ama başkalarının onun rahatsızlığını fark edeceği dinlenme odasına gitmek istemiyordu. Kapıdan çıktıktan sonra sahanlıktaki kalabalığın arasından sıyrıldı ve aceleyle merdivenlerden indi.

Kütüphaneye gitmeyi düşünmüştü ama oradan çıkan beyefendileri gördü. Panik içinde sağa döndü ve hizmetçilerin merdiven boşluğundan aşağı kaçtı. Mutfığa açılan kapının önünde durdu ve mendili olmadığı için eldivenli elleriyle yüzündeki gözyaşlarını sildi.

Amy elini ağrıyan göğsüne bastırdı. Arkadaşlarını küçümsediğinde ona iyi davranmışlardı. Ona iki yüzlü arkadaş demeleri ya da görmezden gelmeleri gerekirken, onu hoş karşılamış ve iltifat etmişlerdi. Onları asla incitmek istememiş olsa da, yine de bunu yapmıştı. Sadece kendini ve duvar çiçeği etiketinden kurtulma kararlılığını düşünmüştü. Dışarıdan bakıldığında, tonun moda sevgilisine dönüşmüştü ama içinde çirkin bir şeyin filizlenmesine izin vermişti ve bundan utanıyordu.

Mutfaktan tencere sesleri ve kahkahalar yükseldi. Sonra mutfak kapısına yakın bir yerden bir ses duyuldu. Kalp atışları kulaklarında çınladı. Birinin dışarı çıkıp onu bulabileceğini fark eden Amy sola döndü ve

şarap mahzeninin kapısını denedi. Kapı açıktı. İçeri girdi, kapıyı kapattı ve rahat bir nefes aldı. İçerisi oldukça serindi ama en azından meraklı gözlerden uzakta güvende idi.

Ayak sesleri yerde kesildi.

Nefesini tuttu ve sırtını soğuk duvara yasladı. Onun bacakları titriyordu. Tanrım, kimdi o? Karanlıkta gözlerini kısıtı. Kapıya doğru çılgınca bir koşu mu yapmalıydı? Yoksa diğer kişinin gidip gitmeyeceğini görmek için beklemeli miydi? Duvar boyunca ilerledi ve sonra bir mum alevi dalgalandı.

Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Kalbi çarpıyordu. Lütfen, lütfen, *lütfen git buradan.*

"Oraya kim gider?"

Ses onu ürküttü. Hayır, bu olamazdı. Bir kâbus görüyor olmalıydı. Ama o sesi çok iyi tanıyordu. Lanet olsun. Şeytanın burada ne işi vardı?

Yaklaştı. Karanlık mahzende, tek mum yüzüne titrek gölgeler düşürüyordu. "Bayan Hardwick, beni takip mi ettiniz?"

"Yapmadım," dedi burnunu çekerek. "Burada ne yapıyorsun?"

"Boswood'un mükemmel şarap koleksiyonuna hayranlıkla bakıyorum," dedi. "Şarapları gördüm.

uşak yanlışlıkla kapıyı açık bıraktı ve araştırmaya geldi. Ama hala soruma cevap vermediniz."

"Beni rahat bırak." Tekrar burnunu çekti. "Ağlıyor musun?"

"Hayır." Yüzü yanıyordu. Ağlamasına tanıklık edecek onca insan varken, bu o olmalıydı. Şeytan. Onu karanlık bir odaya tek başına girmesi için kandırmaya çalışan adam.

Kumaşın fısıltısını duydu ve sonra adam ona bir mendil uzattı. "Gözlerini kurula."

Amy yüzünü sildi ve kağıdı ona geri verdi.

"Başka bir mum bulacağım; bu merdivenler karanlık. Kımıldama," dedi.

Adam uzaklaşır uzaklaşmaz kaçmak için arkasını döndü ama kalçasını bir sandık yığınının çarptı ve nefesini içine çekti. Adam birkaç uzun adımda onun yanına geldi. "Yaralanmışsın."

"Sadece bir çürük," dedi. Aslında acıyordu. Kalçasının bir süre mor ve hassas kalacağını biliyordu. Lizzy ona yardım ettiğinde bunu görecekti. Bu gece soyun.

"Bir mum dalı var ama onu taşırsanız şüphe uyandırırınız.

Ben ikinci bir mum bulana kadar kıpırdamadan dur," dedi. "Düşüp kendini incitmek istemezsin. Nasıl olduğunu açıklamaya çalışırken zorlanacaksın."

Elbette yapılacak en mantıklı şey buydu. Ellerini ovuşturdu, adamın mumla birlikte acele etmesini diledi. Karanlıkta yüz hatları belli belirsizdi ama yürürken yaptığı hareketleri seçebiliyordu. Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama giderek endişelenmeye başlamıştı.

"Buldum," dedi.

Tanrıya şükür. Mumu yakar yakmaz gitmek niyetindeydi. İlk mumun alevini ikinciye yakmak için kullandı.

Adam etrafta dolaşırken, elmas şeklindeki dolaplara yerleştirilmiş şişeleri gördü. Hemen altında uzun bir masa vardı. Hayatı boyunca hiç görmediği kadar çok şişe vardı. Lord Boswood'un koleksiyonu büyük bir servete ulaşmış olmalıydı.

Bay Darcett ona doğru yürüdü. "Size kapıya kadar eşlik edeceğim. Önce siz yukarı çıkın. Ben yukarı gelmeden önce birkaç dakika bekleyeceğim."

Başını salladı.

Adam ona eşlik etmeyi teklif ettiğinde, kadın onu kabul etti. Sandal ağacı sabununun hafif kokusu ona sinmişti. Kapıya yaklaştıklarında ağzı kurudu. Tek istediği fark edilmeden kaçmaktı. Umarım kızarıklık burnunu terk etmiş ve

Şimdiye kadar yanaklar. Önemli olan tek şey hızla ve fark edilmeden oradan ayrılmaktı. Kapıya yaklaştıklarında, diğer taraftan ayak sesleri duyuldu.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Nefesini tuttu, fark edileceklerinden korkuyordu.

Bay Darcett ona işaret etti ve arkasını döndü. Onu mahzene doğru götürdü, orada bir sandık yığınının arkasına saklandılar ve mumları söndürdüler. Sinirleri gerilmişti. Bay Darcett o kadar yakındaydı ki nefes alışını duyabiliyordu. *Lütfen, lütfen, lütfen kimsenin bizi fark etmesine izin verme.*

Bir anahtar kilidin içinde sürtündü ve ters döndü. Amy ağzını kapattı.

Ayak sesleri geri çekildi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı şeytan. "İçeride kilitli

kaldık." "Keşke özel bir yer bulabilseydik," dedi

Beau.

Georgette onunla birlikte pencere kenarındaki koltuğa oturdu ve ağırbaşı bir ifade takındı. "Gidersek annem fark eder."

"Niyetimi biliyorsun," dedi. "Eğer izin verirsen, yarın evlenme teklif edeceğim."

"Henüz değil. Amy'nin rahatsız olmasını istemiyorum," dedi Georgette. "Gitmesi gerektiğini hissedebilir."

"Hayal kırıklığına uğradım," dedi.

Onun ne demek istediğini biliyordu. Parkta, adamın seksinin uzun ve sert çıkıntısını karnında hissetmişti ama onun arzusundan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun?" diye fısıldadı.

Georgette gözlerini indirdi. "Biliyorum ama daha fazlası olmalı. Bu kararı vermek zorundayım. Eğer bu konuda ısrar etmezsem, sen ve annelerimiz

Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğinizi varsaymaya ve bana danışmadan planlar yapmaya devam edin."

"Senin için ne hissettiğimi biliyorsun," diye fısıldadı.

"Evlendiğimizde ailelerimiz bize karışmayacak."

Ona şüpheli bir bakış attı.

"Eğer bu sezon evlenme teklif etmeme izin vermeyecekseniz, dürüst olun," dedi. "Bazı güvenceler olmadan devam edemem. Bayan Hardwick sizinle birlikte yaşarken nişanlanabiliriz. En azından o zaman biraz mahremiyetimiz olur."

"Lütfen, bana birkaç hafta daha verin. Amy'nin de bana ihtiyacı var."

"Bence bu sezon çok iyi gidiyor," dedi Beau. "Üç hafta beklemeyi kabul edeceğim."

"Hayır, Beau, bu çok-"

"Üç hafta," dedi. "Daha fazla değil."

"Taleplerde bulunuyorsun," dedi kadın.

"Bir zaman dilimi olmalı. Israr etmezsem erteleyeceğinizi biliyorum."

"Bu kadarı yeterli." Kadın ayağa kalktığı anda, adam ayağa kalktı ve onun kolunu yakaladı. "Hayır, Georgette. Oyalanmaktan ve bahanelerden bıktım."

"O zaman başka birine kur yapmakta özgürsünüz," dedi.

Çenesi gerildi. "Pekâlâ. Her şeyin gönlünüzce olmasını dilerim."

Panik göğsünü dövüyordu. "Hayır, öyle demek istemedim. Sadece aceleye gelmiş gibi hissediyorum."

"Kararını ver. Sonsuza dek senin kararsızlığınla yaşayamam." Kart masalarına baktı. "Gülümse. Annen bu tarafa geliyor."

Kargaşasını gizlemek için dudaklarının kenarlarını kaldırdı. Evlilik bir ömür boyu sürerken, onu bir karar vermeye zorluyordu. Evlilik bir ömür sürerken

Bu adımı atmaya hazır olmak istiyordu ama kendini hiç hazır hissetmiyordu. Herkesin ona ne zaman hazır olacağını söylemesini istemiyordu; o kendini hazır hissetmek istiyordu.

Annesi geldi. "Lord Beaufort, kızımın özel olarak konuşmamın bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Eğildi ve uzaklaştı.

Georgette annesinin onların tartıştığını fark etmesinden korktu ve nefesini tuttu.

"Bayan Hardwick'i gördünüz mü?" diye sordu annesi. "Leydi Wallingham yarım saat önce onu sıkıntılı bir şekilde kumar odasından çıkarken gördüğünü söyledi."

Georgette, "Belki de şu anda dinlenme odasındadır," dedi. "Ben bir bakayım."

Birkaç dakika sonra Georgette dinlenme odasına girdi ve Eugenia'yı orada buldu. "Amy'yi gördün mü?"

Eugenia, "Onu en son gördüğümde kart odasından çıkıyordu ama bu bir süre önceydi," dedi.

"Teşekkür ederim. Belki de kendini iyi hissetmiyordur ve dinlenmeye karar vermiştir."

Georgette söyledi. Daha sonra Amy'nin odasını kontrol etti ama oda boştu ve Lizzy onu görmemişti. Georgette Amy'nin ortadan kaybolmasının tuhaf olduğunu düşündü ama belki de çoktan kart partisine dönmüştü.

Georgette salona girdikten sonra etrafta dolaştı ama Amy'yi görmedi. Hawkfield Dowager Kontesi ve kızlarıyla konuşmak için durdu. "Julianne'i görmeyi özledim. Umarım iyidir."

"Oh, evet," dedi Patience. "Hawk bugün eve yeni döndü ve birlikte sakın bir akşam geçirmek istediler."

"Küçük Emma'nın işbirliği yapması koşuluyla," dedi dul kontes. "Bu arada, oğlum William'ı görmüş olma ihtimaliniz var mı?"

"Hayır, görmedim," dedi Georgette. Georgette bunun bir tesadüf olduğunu düşündü. Darcett ve Amy kayıptı ama Amy'nin onunla son karşılaşması hakkında söylediklerini unutamıyordu.

"Odadan ayrılalı yarım saatten fazla oldu," dedi Hope. "Belki de başka bir işi vardı."

Dul kontes yüzünü yelpazeledi. "Bu akşam bize eşlik etti ve bizi bırakmadı."

"Eminim yakında dönecektir." Kadın reverans yaptı ve balo salonunu dolaşarak Bay Osgood ve Bay Portfrey ile konuşan Beau'nun yanına vardı. "Beau, seninle biraz konuşabilir miyim?"

Onu kenara çekerken ihtiyatla baktı. "Ne oldu?"

Dudağını ısırды ve onu mutsuz ettiği için kendini suçladı. "Bay Darcett'i gördünüz mü?"

"Kısa bir süre önce geldim. Neden sordunuz?"

"Dowager Hawkfield Kontesi onu görüp görmediğimi sordu, ben de belki gittiğini biliyorsunuzdur diye düşündüm."

Beau omuz silkti.

"Amy'yi görmüş olma ihtimalin var mı?" diye sordu.

"Hayır, bir süre için değil," dedi. "İki kayıp misafirimiz mi var?"

Georgette, "Bunun bir tesadüf olduğuna eminim," dedi.

"Muhtemelen," dedi sert bir ses tonuyla.

Kendini çok kötü hissediyordu, çünkü ona karşı gerçekten de hassas duygular besliyordu. "Beau, özür dilerim. Lütfen bana karşı sabırlı ol."

Beau onun bakışlarıyla karşılaştığında suratı asıktı. "Herkesin senin yerine karar verdiğinden şikayet ediyorsun ama sen bir karar verdin."

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Evlenme teklif edemeyeceğime ve evlenmek için beklememiz gerektiğine sen karar verdin," dedi. "Ve benim hiçbir söz hakkım yok."

"Sanırım kapıya vursak iyi olacak," dedi Amy.

Mum dalını yaktı, yere koydu ve eldivenlerini çıkardı. Sonra eğildi ve anahtar deliğine baktı. "Bana saç tokalarından birini ver."

"Gerçekten kilit açmayı biliyor musun?" Onun için hiçbir şeyi es geçmezdi.

"Hayır, ama içinde bulunduğumuz koşulları göz önünde bulundurarak deneyebileceğimi düşündüm. Lütfen bana bir saç tokası ödünç verin."

Uzun eldivenlerini çıkardı ve bir elinde tuttu. Bir iğneyi çıkardığında, bir kilit göğsünün üzerine düştü.

Saçlarına baktı. "Uzun."

İğneyi uzattı. Adam iğneyi aldığında parmakları tenine değdi. Karıncalanma hissiyle keskin bir nefes aldı.

Mum ışığı yüzüne gölgeler düşürüyordu. Bir heykel gibi hareketsiz duruyordu ama nefes alış veriş biraz daha hızlıydı.

Adamın sessizliği onu rahatsız etti. "Kilit," dedi.

"Doğru." Sesinde sert bir tını vardı. Bir an uzadı. Sonra arkasını döndü ve anahtar deliğini tekrar incelemek için eğildi.

Rahatlamış bir halde yavaşça nefes alıp verdi. Kendini bunun sadece anlık, kazara bir dokunuş olduğuna ikna etmeye çalıştı ama daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Yine de şeytan gibisi yoktu.

Pimi anahtar deliğinden içeri itti ve kilit üzerinde çalıştı. Dürttükçe ve dürtüldükçe, kadın giderek daha fazla endişeleniyordu. "Pimi bükmemeye çalış."

Huff diye bir ses çıktı. "Kapının kilidini açtıktan sonra saçını düzeltmene yardım edeceğim."

Alay etti. "Sen mi? Bir hanımefendinin hizmetçisi mi?" "Sanki başka bir seçeneğin varmış gibi."

Ayak parmağına vurdu. "Çalışmaktan yorulduğunda bana haber ver. O zaman kapıyı çalarım."

"Anahtar sadece uşakta var," dedi. "O da muhtemelen antredeki odasıdadır."

"Evet ama kapıya defalarca vurursak mutlaka bir hizmetçi gelecektir. Ondan uşağı uyarmasını isteyebiliriz."

"Eğer bizi duyarlarsa," dedi. "Kilit en iyi umudumuz."

"Gerçekten, o pim kilidi açmayacak."

"Bana olan inancın çok büyük." Birkaç dakika sonra sinirli bir ses çıkardı, ayağa kalktı ve ceketini çıkardı. Sonra yere bıraktı, diz çöktü ve pimi tekrar kilidin içine soktu.

Duvara yaslandı ve onu izledi. Bir ara adam kollarını sıvadı ve ona baktı. "Benim için mum dalını tutabilir misin?"

"Hiç de değil." Kadın yaklaştıktan sonra ona uzattı. "Işığı yakın tut ki görebileyim."

Mum ışığı ön kollarındaki siyah kılları ve üst kollarındaki kas çıkıntılarını aydınlatıyordu. "Bir tırmığa göre çok formdasın." Kelimeler ağzından çıktığı anda, keşke sessiz kalsaydım diye düşündü.

"Çit yapıyorum, boks yapıyorum ve ata biniyorum," dedi. "Seyahat ederken günlük fiziksel aktiviteye alıştım." Pimi çıkardı. "Parçalanmış. Ver bana

bir başkası."

"Saçlarım mahvolacak ve o kapıyı bir iğneyle asla açamayacaksın." Başkalarının onun dağınık saçlarına bakıp en kötü sonuca varacağını anlamıyor muydu?

"Bırak deneyeyim," dedi. "Saçını sonra düzeltiriz."

"Kapıya vurursam, birilerini uyarabilirim."

"Deneyebilirsin," dedi. Yalnız bulunmaları gerektiğinden emin değildi. Birisi, muhtemelen kadın akrabalarından biri, onları evlendirme fikrine kapılabilir.

Bayan Hardwick mum dalını yere bıraktı ve kapıya vurdu.

Will ceketini aldı. "Bir de iyi tarafından bakalım," dedi. "Muhtemelen şarap ya da şeri bitecek ve kapıyı açması için uşağı çağıracaklar."

Kapıyı tekrar çaldı.

"Parmak eklemlerini morartacaksın," diyerek mum dalını geri aldı. "Beklerken Boswood'un en iyi şaraplarından bir şişenin tadını çıkarabiliriz."

"Tilkileşmek kesinlikle yardımcı olacaktır."

"Bir ya da iki kadeh şarap içmekle tilkileşmek arasında dünya kadar fark var." Saç tokasını ona uzattı. "İstediğin kadar öfkelenip yaygara koparabilirsin," dedi. "Ben bu durumdan faydalanmayı planlıyorum." Mum dalını masanın üzerine koydu ve bir tirbuşon bulana kadar aradı.

"Mükemmel. Şimdi ne alayım? Madeira mı, Porto şarabı mı?"

Onu takip etti. "Madeira."

Komik bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Bükülmeyi mi planlıyorsun?"

"Bir bardaktan bir şey olmaz."

"Sen bilirsin. Gerisini ben içerim."

"Dikkat ederseniz hiçbir şekilde şaşırmadığımı ifade ettim," dedi.

Bir şişe seçti, tirbuşonu soktu ve bir patlamayla çıkardı.

Etrafına bakındı. "Bardak yok. Şişeden içmek zorundayız." "Bu iğrenç," dedi kadın.

Dudaklarına götürdü. "Ah," dedi. "Mükemmel bir bağbozumu. Boswood'a saygılarımı sunarım."

Şişeyi aldı ve bir yudum içti. "Bunu yaptığımı inanamıyorum."

Güldü. "İğrenç sırrını saklayacağım."

"Ha-ha." Tekrar içti. "Şu fiçıların yanındaki sandalye mi?"
Fiçıların yanından geçti ve sandalyeyi kaldırdı. Sandalyeyle döndüğünde oturdu ve kalçasını sıvazladı. "Paylaşacağız."

Çenesi düştü. "Gerçekten kucağına oturacağımı mı düşünüyorsun?" "Sadece bir sandalyemiz var," dedi.

"Eğer bir centilmen olsaydın, bana kucağını değil sandalyeyi teklif ederdin." "Ama ben şeytanım. Tatlı ol ve şişeyi getir."

Ona doğru yürüdü ve şişeyi kafasına doğru tuttu. "Yemin ederim kalkmazsan seni ıslatacağım."

Ayağa kalktı ve bir ayak yaptı. "Sandalyeniz, Matmazel."

Kadın oturduğunda, adam tekrar fiçıların yanından geçti ve başka bir sandalyeyle geri döndü.

"Yalan söyledin."

Hınzırca bir kıkırdama duyuldu. "En büyük umutlarımı yıktın."

Kadın homurdandı ve şişeden bir yudum aldı.

Yeleğinin cebinden saatini çıkardı ve mum ışığında saate bakmak için masaya doğru yürüdü. "Gece yarısı oldu. Saati buraya bırakıyorum. Hatırlat da kurtarıldığımızda geri alayım."

"Partinin ne kadar süreceğini bilmiyorum," dedi.

Bunun iki ya da üç saat daha sürebileceğini biliyordu ama hiçbir şey söylemedi.

Adam sandalyeye döndüğünde, kadın şaraptan bir yudum daha aldı ve şişeyi ona uzattı.

Bir içki aldı. "Daha önce neden ağlıyordun?"

Kadın hiçbir şey söylemedi.

"Biri seni yaraladı mı?" "Tam tersi."

"Biri sana iyi davrandığı için mi ağlıyordun?" Sesi kuşkulu geliyordu.

"Hayır. Arkadaşlarımı yaraladım."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Julianne senin çok nazik olduğunu söyledi." Uzun bir iç çekti. "Onlara kötü davrandım."

"Ne oldu?" dedi, sesi gürleyerek. "Gerçekten, o kadar da kötü olamaz." Oh, evet öyle," dedi sesi titreyerek.

Bir içki aldı. "Kötülük konusunda uzman olduğuma göre, belki de yargıç ben olmalıyım."

Onunla gerçekten bu konuda konuştuğuna inanamayarak ofladı. şarabın dilini gevşettiğine şüphe yoktu.

"Bana anlatırsanız, yardımcı olabilirim. Tarafsız olmak senin için zor."

Yaptığı şeyden utanarak kucağına baktı. "Dışarı ıktığımdan beri tanıdığım arkadaşlarımı görmezden geldim. Kimsenin beni tekrar duvar çiçekleriyle ilişkilendirmesini istemedim." Gözleri yaşlarla doldu. "Utaniyorum."

Ona bir mendil uzattı. "Bu anlaşılabilir bir durum," dedi. "Birlikte olduğumuz kişiler tarafından değerlendiriliriz, özellikle de tonda."

"Bunun üstesinden gelmeliydim," dedi. "En kötüsü de onlara korkunç bir şekilde davranmama rağmen beni kabul etmeleriydi."

"Telafi edilemez bir durum değil. Sizi hala arkadaş olarak gördüklerine göre, yanlış düzeltme fırsatınız var. Onları diğer arkadaşlarınızla tanıştırsın."

"Onlarla tanışıyorlar ama onları bir araya getirmek ve yolu kolaylaştırmak için çaba sarf etmem gerekiyor." Kadın ona baktı. Yüzü gölgeler içindeydi ve ifadesini göremiyordu. "İyi bir tavsiye vermesini bekleyeceğim son kişi sizsiniz. Teşekkür ederim."

Boğazını temizledi. "Geçen sefer olanlar için özür dilerim. tanıştık." Elbette, servetini kazanmak için onu tehlikeye atmak istediğini bilmiyordu. Yine de onursuz planları yüzünden kendini bir hain gibi hissediyordu. Bu gece daha da kötü görünüyordu, çünkü gardını indirmiş ve savunmasızlığını ortaya çıkarmıştı.

"Kendi iyiliğim için seni affetmeyi düşündüm," dedi. "Kin tutmak zehirlidir. şimdi sanırım seni affedeceğim çünkü İçinizdeki iyilik."

Bir içki daha aldı. "Hata yapmayın. Beni tavsiye edecek çok az şeyim var."

"Harika, geniş bir aileniz var," dedi. "Sizi kıskanıyorum. Hep erkek ve kız kardeşlerim olsun istemişimdir."

"Kuzenleriniz, teyzeleriniz ve amcalarınız olmalı."

"Kuzenlerim benden çok daha büyük." İ ekti. "Annem ve babam için sürpriz bir şeydim. Evliliklerine geç katılmışım. Bana küçük mucizeleri derlerdi."

şarabı yudumladı ve şişeyi ona uzattı. "Ailen neden Londra'ya gelmedi?"

"şehri benim kadar önemsemiyorlar. Ben de onlara zahmet etmemelerini söyledim. Sonra Georgette Sezon için ona katılmamı istedi ve ben de kabul ettim." Bir yudum aldı.

"Eviniz nerede?" diye sordu.

"Malmesbury, Wiltshire'da."

"Ah, Cotswolds." *Küçük mucizelerinin* şu anda kötü şöhretli bir çapkınla baş başa kaldığından habersiz, gecelikleriyle mışıl mışıl uyuyan yaşlı bir çift hayal etti. Lanet olsun.

Şişeyi bitirdi ve masaya götürdü. "Biraz daha şarap ister misiniz? Bir şişe daha açabilirim."

"Neden olmasın? Biraz başım dönüyor."

"Bayan Hardwick, sersemlediniz mi?"

Güldü. "Gülmemeliyim. Burada sıkışıp kaldık."

"Oh, er ya da geç keşfedileceğiz." Onun bu gece gereğinden fazla şarap içtiğini düşündü. Şarap konusu ona hassas bir konuyu gündeme getirmesi gerektiğini hatırlattı. "Bu biraz kaba olacak ama çok şarap içtik. Bitişikteki çalışma odasında kuru bir lazımlık gördüm."

"Oh, bekleyeceğim," dedi, sesi gıcırdıyordu.

İç çekti. "Keşfedilmemiz biraz zaman alabilir. Lütfen, önce siz gidin."

Mum dalını aldı ve başını eğerek aceleyle adamın yanından geçti. O döndükten sonra çalışma odasını keşfedecekti. Üzerinde uyuyabilecekleri bir şey bulmayı umuyordu ama sert zemini yumuşatacak bir şey bulmayı hayal bile edemiyordu.

Geri döndüğünde titrediğini fark etti ve paltosunu omuzlarına örttü. "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet."

Tuvaletini yapmaya gitti. Sonra açık şarap kasalarındaki samanları inceledi ama derme çatma bir yatak için yeterli değildi. Samanlar çok rahatsız edici olabilirdi ama şimdi uyumayı nasıl başaracaklarını merak ediyordu.

Will elinde mum dalıyla döndü ve saatine baktı. Yüzü buruştu. Saat sabahın üçüydü. Geceyi bu soğuk mahzende geçirmek zorunda kalmamaları için son bir çaba gösterecekti. Ona döndü. "Sanırım yardım çağırmayı denemeliyiz."

"Evet, katılıyorum." Onu kapıya kadar takip etti. "Leydi Boswood'un bizi özleyeceğini sanırsınız."

Muhtemelen hepsi onların kaybolduğunu fark etmişti ve o ne olduğundan emin değildi. sonuçları ne olacaktı. Leydi Boswood hiç şüphesiz

Kâhyaya ve üst kattaki hizmetçilere kayboluşlarını sormuşlar ama kimse açığı ya da bulaşıkçıya sormayı akıl edememiş.

Kapıya ulaştıklarında çömeldi. "Yardım edin, içeride kilitli kaldık!"

Tekrar denedi. "Yardım edin!"

Will birkaç kez daha seslendi. Yanıt gelmedi. Uşak daha önce kapıya geldiğinde kaçma fırsatını kaçırmışlardı. Elbette, keşfedilmekten kaçınmak istemişler ve uşağın onları içeri kilitleyeceğini hesaba katmamışlardı.

Yorgun bir iç çekişle ayağa kalktı ve dizlerinin tozunu aldı.

"Vaz mı geçiyorsun?" dedi.

Ona baktı. "Üzgünüm ama buralarda kimse yok."

Eteklerini kaldırdı, kapıya doğru koştu ve yumruklarını tekrar kapıya vurdu. Adam onu uzaklaştırmaya çalıştığında, kadın ona karşı koydu. "Bırak beni!"

"Etrafta birileri varsa, feryat fğanın onları koşturur." "Umarım öyledir, seni vahşi."

Onun elini tuttu ve kendisiyle birlikte sürükledi. "Şimdi, şimdi, şahsıma yaptığın iltifatlarla yüzümü kızartacaksın."

"Senden daha da çok nefret ediyorum."

"Bu talihsiz bir durum. Seni tatlı bulacağımı umuyordum." "Sen-sen-"

Durdu. "Sus. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, burada mahsur kaldık. İlkel bir yatak yapmak için yeterli saman yok, ateşimiz yok ve sıcaklık düşüyor. İkimiz de yorgunuz ve gece ilerledikçe soğuk daha da kötüleşecek. Vücut ısınıpı paylaşmayı öneriyorum."

"Ne?" Öfkeli görünüyordu.

Yanağını avuçladı. "Burnun kırmızı, yanağın soğuk ve dürüst olmak gerekirse ben de gömlek kollarımın içinde biraz üşüdüm." İçini çekti. "Eğer izin verirsen, oturacağım ve ısınmak için üzerime uzanabilirsin. Sonra ikimizi de paltomla örterim."

Başını salladı ve eğdi.

"En az cereyan olan yeri bulalım." Onun elini tuttu. "Tekrar rahatlamak ister misin?"

Yüzü buruştu.

"Küstahlık etmek istemem. Tatmin edici olmayan koşullar altında ikimizi de mümkün olduğunca rahat ettirmeye çalışıyorum."

Paltoyu ona uzattı, mum dalını aldı ve çalışma odasına koştu. Adam ısınmak için adımlarını hızlandırdı. Döndüğünde onu sandalyelerden birine götürdü ve paltosunu üzerine örttü. "Hemen döneceğim."

Kendi bedensel ihtiyaçlarını karşılamak üzere oradan uzaklaştı. Daha sonra kravatını çözdü ve boyun bezini çıkardı. Kadının yanına dönerken kollarını ovuşturdu. Kadın eldiveniyle yüzünü sildi ve arkasını döndü. Adam çömeldi

onun yanında. "Amy, bu gece seni sıcak ve güvende tutacağım."

Burnunu çekti. "Bana Hristiyan isimle hitap etmen için sana izin vermedim." "Bana Will diyebilirsin - William'ın kısaltması."

"Bizi evlendirmeye çalışacaklar, değil mi?"

Gerçekler onun gözüne batmaya başlamıştı ama konuyu uzatmaya gerek görmüyordu. "Hava soğuk ve dişlerin takırdıyor. Gel," dedi, sandalyeden kalkmasına yardım ederek.

Boyun örtüsünü sandalyenin üzerine bıraktı ve onu bir köşeye götürdü. Duvara yaslandığında kollarını ona doğru uzattı. Kız nazikçe onun kucağına emekledi. Adam ceketini üzerlerine örttü ve başını omzuna yasladı.

Gözlerini tekrar sildiğinde, adam alnından öptü. "Uyumaya çalış."

"Uyuyabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Üşüdün mü?"

"Artık o kadar değil ama her yerin sertleşmiş," dedi.

Kıkırdadı ve nefesi havada dondu. "Ve her yerin yumuşacık."

Kız ona baktı. Adam onun soğuk yanağını öptü ve teninde kalan gül kokulu sabunun hafif kokusunu aldı. Ağızları sadece birkaç santim aralıktaydı. Aralarındaki gerilim görünmez bir ip gibi gerildi ve sıkılaştı. Kendini onu öpmenin hayatta kalmak için bir önlem sayılacağına ikna etmeye çalıştı ama elbette sadece onun tadına bakmak istiyordu.

"Eğer bunu yapmak istiyorsan beni durdur," diye fısıldadı. Nefes alış veriş hızlandı ama hiçbir şey söylemedi. "Üç kadar sayacağım," dedi.

Aman Tanrım, onu reddedebileceğimi sanmıyorum. "Bir," dedi, sesi gürleyerek.

O bir şeytan ve güvenilmez. "İki."

Şimdiden mahvoldun.

"Üç," dedi sert bir ses tonuyla.

Cesaretimi kaybetmeden öp beni.

Dudaklarını hafifçe onun ağzının üzerinde gezdirdi. Öpücük kelebek yumuşaklığında ve kısacıktı. Daha önce hiçbir erkek onu öpmemişti. Adam dudaklarını kaldırdığında bu hissin tadını çıkarmak istedi ama adam onu tekrar öpmeden önce sadece anlık bir duraksama oldu. Dudaklarının onunkilerle buluşma sesi onu büyüledi. Biraz daha baskı uyguladı ve göğüslerini sert göğsüne yaslayana kadar onu kendine doğru çekti. Bir erkeğin kollarında olmanın çok heyecan verici bir yanı vardı.

Elbette onu durdurmalıydı ve bunu yapmaya niyetliydi ama adam dilini kadının ağzının kenarından geçirdi. Dudakları istemsizce ayrıldı ve sonra dilini içeri soktu. Şok onu hareketsiz tuttu, ama dilini kaydırarak içeri girip tekrar tekrar geri çekildiğinde, onun mahrem istilasının ötesinde bir şey düşünme yeteneğini kaybetti.

Sadece şeytan böyle öpüşür.

Adam dudaklarını kaldırdığında, kadın içine çekti. Erkeğin erkeksi kokusu kıvrıldı. İçine girdi ve mantığın sesini dinleme yeteneğini engelledi. Bir kez daha dudaklarını kapadı, ancak bu sefer dilini ağzına çekti. Onun tarafından garip bir şekilde ele geçirildiğini hissetti. Yoksa sadece şarap mı kafasını karıştırıyordu?

Beyin mi? Her neyse, ona kendisini bu şekilde öpmemesi gerektiğini söyleyecek gücü kendinde bulamıyordu. Ne yazık ki içindeki ahlaksız, *"Evet, evet, evet" demeye devam ediyordu.*

"Dilindeki şarabın tadını alabiliyorum," dedi alçak bir sesle ve kadının nefesinin kesilmesine neden oldu. Sonra dili kadının ağzını doldurdu. Yavaşça yolun bir kısmını geri çekti ve sonra aynı şeyi tekrarladı. Ve tekrar. Ve tekrar.

Kendini kemiksiz, hafif uyuşuk ve aynı zamanda merakla heyecanlı hissediyordu. Gerçekten de, ıslak ve samimi öpücükleri dışında ona her şeyi unutturacak numaraları bildiğine göre şeytanın teki olmalıydı.

Onun boynuna sokuldu. "Teninin kokusunu seviyorum." Sonra boynundan aşağı nemli öpücükler bıraktı ve nabzının attığı boğazını emdi. Orasını yalayarak onu irkiltti. Düşünecek zamanı yoktu, çünkü adam dilini elbisesinin düşük yakası boyunca takip etti. Adam göğüslerinin üst kısımlarını çizerken ağlamamak için dudağını ısırdı. Adam dilini göğüslerinin arasındaki çukura daldırıp onları avuçladığında, kadın paramparça bir nefes aldı.

Will alnını onunkine değdirdi ve sırtını okşadı. Elbette tahrik olmuştu ama nefesleri havada donuyordu ve kız bakireydi. Adam

başını tekrar onun omzuna yasladı ve saçlarını okşadı.

İnce elini onun göğsünün üzerine koydu. "Kalbin çok hızlı atıyor."

Kızın masumiyeti karşısında biraz çözülen adam ona daha sıkı sarıldı. Onu nasıl öpeceğini bilmiyordu ama çabuk öğrenmişti. İçindeki kadınlar hayatı her zaman bağımsız, dünyevi ve geçici olmuştu. Onlarla yatmış ve birkaç kahkaha paylaşmıştı ama asla yakınlaşmalarına izin vermemişti. O zevk peşindeydi, yakınlık değil.

Will kendini bir şekilde bu işi başarabileceklerine ikna etmeye çalıştı. Zoraki bir evlilikten kurtulmuşlardı. Ama sabahın erken saatleriydi ve başkalarının ikisinin de kaybolduğunu fark etmiş olması gerektiğini biliyordu. Sabah hizmetçiler uyanana kadar kaçış yoktu. Rüşvet vermeyi düşündü ama yanında hiç para yoktu. Her halükarda, eğer Bir uşak uyarıldığında, anahtarları elinde bulunduran uşağa haber verecek ve şüphesiz sadık ve güvenilir olan uşak da olayı Boswood'a bildirecekti.

Amy'nin derin ve düzgün nefes alış verişini dikkatini çekti. Uyuyordu. Uykuda olan koruyucu duygular göğsünü doldurdu. Zorla tutuldukları esaretin aralarında durumsal bir bağ yarattığını sanıyordu ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Eğer evlenmeye zorlansalardı, muhtemelen o dönemdeki çoğu çift gibi ayrı hayatlar yaşayacaklardı: erkek seyahatleriyle, kadın da elbise tasarımlarıyla.

İç çekti. Bu gece yapabileceği başka bir şey yoktu. Yarın geldiğinde onunla ilgilenecekti.

Altıncı Bölüm

Ertesi sabah

Bayan Hardwick'in zavallı ailesine ne diyeceğim?" Leydi Boswood ağladı.

"Anne," dedi Georgette, "eminim ki, Bayan Hardwick'in açıklama."

"Hayır, yok," diye bağırdı annesi. "O yeryüzünden kayboldu."

Boswood Markisi salona girdi ve boğazını temizledi. "Madam, doktor sinirlerinizi yatıştırmak için bir tonikle geldi."

Bir hizmetçi Leydi Boswood'u götürürken Georgette minnetle babasına baktı. Acil durumlar söz konusu olduğunda, annesi umutsuzca beceriksizdi.

Dün gece, kart partisi sırasında şeytan ve Bayan Hardwick'in kayıp olduğu söylentisi yayılmıştı. Büyük bir yaygara koptu ama Ne konuklar ne de hizmetçiler onları bir süredir görmemişti. Birkaç konuk kaçmaktan söz etmişti çünkü herkes çifti Broughton'ların balosunda flört ederken görmüştü. Georgette öyle olmaması için dua etti, skandal yüzünden.

Hawkfield Dowager Kontesi gözyaşlarını sildi. "Onları çingeneler çalmış olmalı."

Hawk salonda volta atıyordu. "Will'in Bayan Hardwick'i kaçırdığını düşünemiyorum. Kız kardeşlerimin onu eşleştirme çabalarına direndi. Neden bir gelin çalsın ki?"

Georgette, "Amy'nin onunla gitmesini aklım almıyor," dedi. Amy, Bay Darcett hakkındaki kötü düşüncesini açıkça belirtmişti ve Georgette şeytanın arkadaşını kaçmaya nasıl ikna ettiğini anlayamıyordu.

Amy her zaman temkinli davranır ve görgü kurallarına dikkat ederdi. Kaçarak evlenmenin korkunç bir skandala yol açacağını biliyordu. Amy onu incitmek istemezdi.

Ebeveynler. Tüm bu faktörler göz önüne alındığında Georgette, Amy'nin kendi isteğiyle şeytanla kaçtığına inanamıyordu. Ama eğer onunla birlikte değilse, neredeydi?

O mu?

Zil çaldı. Birkaç dakika sonra Hester, Leydi Rutledge, salona girdi. "Yeğenimin bir kadınla İskoçya'ya kaçtığı doğru mu? varis mi?"

Hawk teyzesini yatıştırmayı başardı ve kimsenin bu beklenmedik çifte ne olduğunu kesin olarak bilmediğini açıkladı.

Lord Boswood çenesini sıvazladı. "Bu işte çok garip bir şeyler var. İkisi de yaklaşık olarak aynı zamanda kayboldu. Bundan bahsetmekten nefret ediyorum ama bir cinayet olabileceğini düşünmeliyiz, hem de kendi evimde."

Georgette, "Ama baba, partiye katılan herkesi tanıyoruz," dedi. "Belki de uşak şüpheli bir şey görmüştür," dedi ve yanına gitti onu çağırmak için çana.

Beş dakika sonra, her zamanki gibi soğukkanlı görünen Bay Hoffman geldi. "Lordum," dedi eğilerek.

Lord Boswood durumu açıkladı. "Siz ya da diğer hizmetkârlardan herhangi biri dün gece olağandışı bir şey gözlemlediniz mi? En küçük bir olay bile gençleri ararken işimize yarayabilir."

"Sıra dışı bir şey yok lordum."

Boswood çenesini sıvazladı. "Olağandışı görüntüler, sesler ya da kokular var mıydı?"

Hoffman başını salladı. "Aşçıya sorabilirim ama dün gece soğuk bir yemek servis ediyorduk, bu yüzden orada herhangi bir ipucu olduğundan şüpheliyim."

"Nasıl ortadan kaybolabilirler?" Hawk sordu. "Uşak onların ön kapıdan çıktıklarını görmemiş."

"Amy balo elbisesi giyyordu. O soğuk gecede şal olmadan dışarı çıkmazdı ve dış giyim Bay Hoffman'ın sorumluluğundadır," dedi Georgette.

Boswood, "Birlikte olduklarını varsayıyoruz," dedi. "Öyle görünüyor." Hawk boğazını temizledi. "*Bütün* odalar kontrol edildi mi?"

Georgette'in hatırlayabildiği kadarıyla Bay Hoffman'ın soğukkanlılığı ilk kez bozulmuştu.

"Lordum, dün gece yanlışlıkla şarap mahzenini kısa bir süreliğine açık bırakmışım. Hatamı fark ettiğimde geri döndüm ve kapıyı kilitledim."

Butler dedi ki.

Marki ona baktı. "Kapıyı kilitlemeden önce şarap mahzenine girdiniz mi?"

"Hayır, lordum."

"Sesler ya da herhangi bir gürültü duydunuz mu?" "Hayır, lordum."

Georgette, "Aman Tanrım, şarap mahzeninde kilitli olmalılar," diye bağırdı.

Marki elini kaldırdı. "Lütfen herkes sakın olsun. Bayan Hardwick ve Bay Darcett'e gerçekten bu olayın olup olmadığını henüz bilmiyoruz. Şimdi, Hoffman, eğer yolu gösterirsen, Lord Hawkfield ve ben sana şarap mahzenine kadar eşlik edeceğiz."

Babası gittikten sonra Georgette Beau'ya baktı. "Oturup bekleyemem." Beau onun koluna girdi. "Gel, sana eşlik edeyim."

Biri omzunu sarstı. "Will, uyan."

Gözlerini kırptırdı ve ağabeyinin kendisine baktığını gördü. "Bu da ne?"

Amy'nin nefesi kesilince, Will onun göğüslerini avuçladığını fark etti ve ellerini indirdi. Ayağa kalkıp Amy'nin ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra gözlerini ovuşturdu ve Hawk'ın dün gecedan kalma boş şarap şişesini incelediğini gördü. Kardeşi ona tuhaf bir ifadeyle baktı.

Will avuçlarını kaldırdı. "İçecek başka bir şey yoktu."

Amy etkisiz bir şekilde eteklerini fırçaladı. Will onun gergin olduğunu fark etti ve koluna girdi. "Sakin ol. Kurtarıldık. Artık her şey yoluna girecek."

Boswood boğazını temizledi. "Beaufort, Georgette, Bayan Hardwick ve Bay Darcett'i sağ salim bulduğumuzu diğerlerine bildirelim."

Georgette, "Baba, onunla konuşmak istiyorum," dedi. Beau onun koluna girdi. "Onları yalnız bırakmalıyız."

Marki Hawk'a baktı. "Sizi misafir odasında bekleyeceğiz."

Hawk boğazını temizledi. "Will, ele almamız gereken bir konu var. Yukarı çıksak iyi olur." "Ne sorunu?" Amy sordu.

Will onu rahatlatmak için kollarını ona dolamak istedi ama kardeşinin önünde buna cesaret edemedi. Hawk'la anlamlı bir bakış alışverişinde bulundu. "Bayan Hardwick'le özel olarak konuşmak istiyorum. Birazdan yanınıza geleceğiz."

Hawk onu kenara çekti. "Bu konuda elini çabuk tut. Skandal sayfaları muhtemelen hikayelerle dolu olacak."

"Ne?" dedi nefesinin altında.

"Onunla kısaca konuşun ve sonra yukarı gelin."

Hawk gittikten sonra Will, Amy'nin soğuk ellerini tuttu ve onu rahatlatmak için sıktı. "Seni hazırlamak istiyorum. Bizi evlendirmeye çalışabilirler." Yapacaklarını biliyordu ama darbeyi olabildiğince yumuşatmak istiyordu.

İrkildi.

"Bununla mücadele edeceğim," dedi. "Biz yanlış bir şey yapmadık. Sadece şarap mahzeninde kilitli kaldık."

"Buna inanamıyorum. Bu bir kazaydı." Ellerini ovuşturdu. "Gerçekten kötü bir şey yapmadık."

"Geceyi birlikte geçirdik."

Ona doğru eğildi. "Öpüştüğümüz için bizi evlendirmezler herhalde."

"Sus. Bundan bahsetme-asla cephaneyi ele verme," dedi. Kadın onun ellerini kavradı. "Onları ikna edeceksin, değil mi?"

"Elimden geleni yapacağım," dedi. Ancak pek umutlu değildi.

Otuz dakika sonra, misafir odasında

Hawkfield Kontesi, "Onun şerefini mi lekeleyeceksin?" diye bağırdı. "Anne," dedi Will, "onun şerefini lekelemiyorum, çünkü ben asla

ilk etapta onun şerefini lekeledi." Herkes ona inançsızlıkla bakarken zor nefes alıyordu. "Yemin ederim o bir kar tanesi kadar saf." Onun iyiliği için çabalamıştı ama hiçbiriyle bir yere varamamıştı. Hawk bile evliliğin gerekli olduğunu düşünüyordu.

Hester Teyze gri kaşlarını kaldırdı. "Balığa çıkmamış olsaydın bunu nereden bilecektin?"

"Oh, oh, oh," diye bağırdı dul kontes.

Will, Amy'nin ellerini sıkıp açtığını fark etti. "Yanlışlıkla bir şarap mahzeninde kilitli kaldık diye bizi evlendirmek çok saçma."

Boswood, "Açık gerçek şu ki Darcett, senin şöhretin pek de iyi değil," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, dün geceki konukların çoğu senin

onu kaçırdı."

Dul kontes yine ağladı.

Hester gözlerini devirdi. "Louisa, kes şu sızlanmayı. Bu dünyanın sonu değil. Muhtemelen Will'in bekârlık günlerinin sonu olacak. hayatta kalmak."

Will, "Hester Teyze, senin desteğine güveniyordum," dedi. "Ona zarar vermedim." "Aynı fikirde değilim," dedi Boswood. "İster tasarlayarak, ister kazara olsun, iki

İkiniz birlikte kayboldunuz ve bütün gece tek başınıza kilitli kaldınız. Dedikodular çoktan yayıldı."

"Bu da aklıma bir soru getiriyor," dedi Beau. "Siz ikiniz nasıl oldu da şarap mahzenine geldiniz?"

Will ve Amy aynı anda, "Bu bir kazaydı," dediler.

Hester homurdandı. "Eğer bundan daha iyi yalan söyleyemiyorsan, bir tırmık için zavallı bir bahanesin."

Boswood ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Bu hiçbir zaman gerçeğe ilgili değildir; her zaman algıyla ilgilidir. Ve bu durumda, dedikodu sızdı ve olan oldu. Bu durum ikinizin ailesini de etkiliyor."

Hawk, "Kaçınılmaz olanı ne kadar çabuk kabul ederseniz, zihninizi değişikliklere o kadar çabuk adapte edersiniz," dedi. "Ailenizdeki herkes sizi destekleyecektir."

Amy'nin yüzü buruştu. Will onun yanına oturdu ve mendilini ona verdi.

"Bayan Hardwick ve Bay Darcett'i birkaç dakika yalnız bırakalım."

Boswood söyledi. Amy'ye doğru yürüdü. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa bana gelmelisin. Georgette'im için her zaman özel bir arkadaş oldun ve çoğu insanın bunun bir kaza olduğunu bilmesi için elimden geleni yapacağım."

Herkes salondan çıkarken o da gözlerini kuruladı.

Will, Amy'nin soğuk ellerini tuttu ve onu rahatlatmak için sıktı.

"Denedim ama dedikodular her yere yayılmış gibi görünüyor."

"Buna inanamıyorum. Sanki tüm bunlar kötü bir rüyaymış ve uyandığımda hayatımın değişmediğini görecektiğim gibi hissediyorum."

"Sizinle konuşmak istiyorum çünkü önümüzdeki birkaç gün içinde muhtemelen birlikte çok az zaman geçireceğiz. Olaylar büyük olasılıkla hızla gelişecek. Şüphesiz kadın akrabalarım birkaç saat içinde düğünü planlamaya başlayacaktır."

"Birbirimizi çok az tanırken nasıl evlenebiliriz?" dedi sesi titreyerek.

"Geceyi yalnız geçirdik. Ne yazık ki bu herkes tarafından biliniyor. Başka seçeneğimiz yok."

"Ama bu bir kazaydı," dedi.

Kimse onun gibi bir çapkının ondan faydalanmadığına inanmazdı. "İtibarımızı kurtarmanın tek yolu bu." Aslında bu onun itibarını kurtarmak içindi, çünkü onunki uzun zaman önce mahvolmuştu.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi.

"Bu ikimizin de planladığı bir şey değildi, ama durumu en iyi şekilde değerlendireceğiz."

"Aileme ne diyeceğim? Tanrım, haberi öğrendiklerinde yaşayacakları şoku hayal bile edemiyorum."

"Dilerseniz onlara yazarım," dedi.

Birleştirdikleri ellerine baktı. "Çok nazıksınız ama haberi benden alsalar daha iyi olur diye düşünüyorum."

"Endişelenmemeye çalışın. Bundan yıllar sonra muhtemelen şarap mahzeni maceramıza güleceğiz."

"Haklı olduğunuza eminim," dedi inanmadan.

Kardeşi ve annesinin arkasından çakıllı yolda yürürken Will'in başı yorgunluktan hafiflemişti. Tek istediği bir banyo ve yatağıydı. Fuayeye girdikten sonra, uşak onların giysilerini topladı ve dul kadın Kontes merdivenlere yöneldi.

Hawk Will'e döndü. "Seninle konuşmam gerek." "Bekleyemez mi? İşim bitti."

Hawk, "Hayır, olamaz," dedi.

Lanet olsun. Kardeşi borcu biliyordu. "Tamam," dedi ve kardeşini çalışma odasına kadar takip etti.

Will çapraz çerçeveli bir koltuğa yığıldı. "Borcu biliyorsun."

Hawk masasının arkasına oturmak yerine yandaki sandalyeye oturarak onu şaşırttı. "Sanırım dün benimle konuşmak istemenizin nedeni buydu."

Başını salladı.

"Kumar masalarının kurbanı olan ilk adam sen değilsin." Hawk içini çekti. "Bir daha asla kumar oynamaman şartıyla ödeyeceğim."

"Bu benim sorumluluğum ve bunu ödeyeceğim."

"Hiç paran yok," dedi Hawk.

Will kaşlarını kaldırdı. "Yakında para gelmesini bekliyorum." Hawk ona baktı.

"Dün geceyi ben planlamadım, eğer düşündüğün buysa." Elbette dün geceki fiyaskodan önce onun serveti üzerinde gözü olduğunu kabul etmeyecekti.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Hawk. "Eğer onu baştan çıkarmaya niyetli olsaydın, daha rahat bir yer seçerdin." İçini çekti. "Şimdilik borcunu ödememe izin ver, böylece bu haber Hardwick'e ulaşmaz."

Will başını salladı. "Size borcumu ödeyeceğim ve toprak kahyanız olarak çalışmak üzere yaptığımız anlaşmanın arkasında duracağım."

"Buna sevindim. Tüm doğru niteliklere sahip bir adam bulmak zordur. Mülkü iyi tanıyorsun ve hayatın her kesiminden insanlarla çok fazla deneyimin var. Kumar oynamadığın zamanlarda da çok zekisin."

Will burun kemiğini sıktı. "Borç yüzünden beni lime lime etmeni bekliyordum."

Hawk, "Bildiğiniz gibi ben de kötü hatalar yaptım ama önemli olan sonrasında bununla nasıl başa çıktığınızdır," dedi. "Bana geldin ve sorumluluk aldın."

Hiçbir şey söylemedi, çünkü yorgundu ve artık düşünemiyordu. "Will?"
"Hmm?"

"Evliliğinizin koşulları önemli değildir. Önemli olan düğünden sonra ne olacağıdır. İkinize de mutluluklar dilerim. Şimdi bayılmadan önce biraz dinlenin."

Sertçe yutkundu. "Teşekkür ederim."

Hester Teyze'nin kasaba evi, iki saat sonra

Hester, Leydi Boswood'un dün geceki olaydan sonra gergin bir halde yatağa düştüğünü duyunca Amy'nin kasabadaki evinde kalması için ısrar etmişti.

"Zor olduğunu biliyorum, Gel, ama mektubun ekspresle gönderilmesi gerekiyor. Ailenin bu haberi abartılı bir hikaye duyan başka birinden almasını istemezsin."

"Nedenini anlıyorum," dedi Amy. Beynini bir sis kaplamıştı. Bunların hiçbiri gerçek gibi görünmüyordu. Birkaç saat içinde tüm hayatı alt üst olmuştu. Gelecekte onu nelerin beklediğini sadece Tanrı biliyordu.

Hester kâğıdı, kalemi ve hokkayı hazırladı. "Yalnız mı kalmak istersiniz yoksa yardım mı istersiniz?"

Kalemi eline aldığında Amy'nin eli titredi. Kalemi bir kenara koydu. "Kendimi sakinleştirmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Mektubu bana yazdırabilirsin," dedi Hester. "Mektuba ailene biraz gergin olduğunu bildiren bir dipnot ekleyeceğim."

Başını iki yana salladı. "Mektubu kendim yazmazsam daha çok endişelenecekler."

"Pekâlâ. Ben koltuğuma oturacağım ve mektubu yazmak için yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Sevgili anneciğim ve babacığim,

İkinizi de çok seviyorum. Şüphesiz sizi şok edecek bir haberim var. Olağandışı bir durum nedeniyle yakında evleneceğimi bildirmekten üzüntü duyuyorum.

koşullar. Bay William Darcett adında bir beyefendi ve ben yanlışlıkla gece boyunca bir şarap mahzeninde kilitli kaldık. Bana bir şey olmadı ama bilmelisiniz ki ortalıkta çok fazla dedikodu dolaşıyor ve ben de haberleri yabancılardan değil benden öğrenmenizi istedim. İfşa edildim.

Şu anda düğüne kadar Bay Darcett'in teyzesi Leydi Rutledge ile kalıyorum. Düğünün ne zaman ve nerede yapılacağını henüz bilmiyorum ama en kısa zamanda Londra'ya gelmeniz için size yalvarıyorum. Lütfen zarar görmediğime, güvende ve sağlam olduğuma inanın. Büyük bir alışma süreci olacağından eminim, ama sebat edeceğim. İkinizi de çok özledim ve düğünde görüşmek için sabırsızlanıyorum.

*Saygılarımla,
Amy*

Amy *düğün* kelimesini yazdıktan sonra bir an için gözlerini kapattı. Kendisini hâlâ yoğun bir sisin içindeymiş gibi hissediyordu ve etrafında dönen soğuk sisten daha uzağını göremiyordu.

"İşiniz bitti mi, Bayan Hardwick?" Hester sordu.

Kız zorlukla yutkundu. "Evet, bitirdim."

"Sizin için gözden geçirmemi ister misiniz?"

"Hayır, ifadeler konusunda kendime güveniyorum. Desteğiniz ve bu zor zamanda evinizi sunduğunuz için teşekkür ederim."

Hester onun elini okşadı. "Artık bir aile olacağız."

Amy mektubu zımparaladı. Mührü basarken bocaladı. Sonra Hester teslimatı ayarlarken dudağını ısırıldı. Bu, hafızasına sonsuza dek kazınacağını bildiği o silinmez anlardan biriydi. Önümüzdeki günlerde daha pek çok şey olacaktı ve soğukkanlılığını koruması gerekecekti.

Tanrım, İngiltere'nin en kötü çapkınıyla evlenmeli.

Ertesi sabah

"Benimle bir fincan çay daha iç," dedi Hester.

Hizmetçi tabakları taşıırken Amy, "Teşekkür ederim," dedi. Biraz kahvaltı etmeyi başarmıştı ama kızgınlığı geçmemişti.

Will'in başkalarının hayatlarını ele geçireceğine dair öngörüsü, şarap mahzeninden kurtarılmalarının hemen ardından başlamıştı.

"Her zaman bir fincan çayın en zor zamanları bile yumuşatacağını söylemişimdir," dedi Hester onlar için çay doldururken.

"Annem de aynı şeyi söylüyor." Amy dudağını ısırıldı. Şu anda anne ve babasını çok istiyordu ama aynı zamanda onlarla yüzleşmek zorunda kalacağı andan da korkuyordu. Ona öğüt vermeyeceklerdi, yine de bunun kendisi için neşeli ve cesur olmaya çalışmalarını izlemekten çok daha kolay olacağına inanıyordu.

Dün, Hester'ın pragmatizmi sayesinde gözyaşı dökmeden ailesine mektup yazmayı başarmıştı. Amy sadece bir kez bocalamıştı ama Hester ona her şeyin yoluna gireceği konusunda güvence vermişti. O an sonsuza dek hafızasında yer edecekti. Önümüzdeki günlerde daha pek çok şey olacaktı ve tüm bunlar sırasında cesur bir yüz ifadesi takınması gerekecekti.

Amy mektubun henüz ulaşp ulaşmadığını merak ediyordu. Annesinin salonda mührü kırdığını ve babasına yüksek sesle okuduğunu hayal edip duruyordu. Annesinin *uzlaşma* kelimesinin üzerinde tökezlediğini hayal etti. Babası en sevdiği sandalyesinden kalkacak ve gözlüklerini arayacaktı. Sonra annesinin yanına oturacak, mektubu alacak ve şaşırtıcı haberi okuyacaktı,

Çünkü kelimeleri görene kadar buna inanmayacaktı.

Annemin elini tutar ve onu rahatlatmaya çalışırdı. Ailesi evleneceği adam hakkında spekülasyonlar yapardı. William Darcett'le hiç tanışmamışlardı ve muhtemelen varlığından bile haberleri yoktu, çünkü yakın zamana kadar İngiltere'den uzun yıllar önce ayrılmıştı.

Bir noktada, babası pencereye doğru yürürdü. Amy onu iyi tanırdı. Bu yıl ona Londra'ya kadar eşlik etmediği için kendini suçlayacaktı. Babası biricik kızının zarar görmesini engelleyebileceğine inanırdı. Zavallı ailesinin böyle şok edici bir haber alacağını düşündükçe göğsü ağrıyordu.

"Demek William'la evleneceksin."

Hester'in sesi Amy'yi şimdiki zamana geri çağırdı. Söyleyecek olumlu bir şey bulamadığı için sessiz kaldı.

"Doğduğu zamanı hatırlıyorum," diye düşündü Hester. "Louisa ve kocası bir erkek çocukları daha olacağı için çok sevinmişlerdi. Birkaç yıl boyunca yedeklerinin gelmesini beklediler, gerçi bence bu gençlere atıfta bulunmak için berbat bir yol.

oğulları." Çayını yudumladı. "Tüm genç erkekler gibi, o da birkaç yılını yaban yulaflarını ekerek geçirdi, bence Kıtada çok fazla kaldı. Annesi onun asla eve dönmeyeceğinden korkuyordu. Louisa onu evli ve yerleşik görmekten memnun olacaktır."

"Bu durumdan memnun olamazlar," dedi Amy. O da mutlu *olamazdı*, diye sessizce düzeltti.

"Ah canım, olur böyle şeyler. Korkmana gerek yok. William'ın iyi bir kalbi var," dedi Hester.

Dün gece ona karşı nazik davranmıştı ama teyzesi ne derse desin, ahlaksız yaşam tarzıyla tanınıyordu. Ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir yanılması yoktu.

bu evlilik olurdu.

Hester, "İçinde bulunduğunuz durumdan en iyi şekilde yararlanmayı öğreneceksiniz," dedi. "Harika bir aileyle evleniyorsun. Bence senin ve eşinin

Julianne evlilik yoluyla kardeş olacak."

"Evet, bu beni çok mutlu edecek," dedi Amy. Her zaman geniş bir aile istemişti ve Julianne ile birlikte bu ailenin bir parçası olmak harika olacaktı. "Tüm aileyi daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

"Bunun seni neşelendireceğini biliyordum," dedi Hester.

"Hâlâ karar verilmesi gereken çok şey var. Ne zaman evleneceğimizi ya da nerede yaşayacağımızı bile bilmiyorum. Bu çok tedirgin edici," diyor Amy.

"Her şey zamanında ve muhtemelen sizin hazır olduğunuzdan çok daha hızlı bir şekilde çözülecek. Uyum sağlayacaksınız. Bir rutin oluşturursanız daha kolay olacaktır. Bunda hem karı hem de koca için rahatlık vardır."

Yutkundu. "Onun hakkında çok az şey biliyorum."

"Ama yakında olacak," dedi Hester. "Öğle yemeğinden sonra evlenme teklif etmek için arayacak. En güzel elbiseni giymelisin."

Yüce Tanrım. Bu gerçek ve geri alınamaz.

Karnı sıkıştı. Herkes evlenmeleri gerektiğini söylüyordu ama onun hakkında çok az şey biliyordu ve bunların hiçbirisi olumlu değildi. Tanımadığı bir adamla birlikte yaşamayı hayal etmeye çalıştı ve içindeki her şey kaçmak istedi. Amy kendi kendine adamın dün gece nazık davrandığını ve onun için endişelendiğini söylemeye çalıştı ama bu onu hiç de rahatlatmadı. Kendisini nelerin beklediğini sadece hayal edebiliyordu. Adamın ünü korkunçtu ve bunun çok azının abartılı olduğundan şüpheleniyordu. Hedonist bir adamla nasıl evlenebilirdi? Sadakatsiz ve çapkın olacağına şüphe olmayan bir adamla nasıl yaşayabilirdi? Ama onunla evlenmezse, itibarı yerle bir olacak ve ailesine daha önce yaptığından daha fazla utanç getirecekti.

Zil çaldı. Birkaç dakika sonra bir uşak içeri girdi. "Bayan Hardwick için hızlı posta."

Amy titreyen parmaklarıyla mührü yırttı. Ailesinden gelen mektup kısa ve özdü. *Umutsuzluğa kapılmayın. Sizi seviyoruz ve Londra'ya gitmek için acele edeceğiz.* Kollarında tüyler diken diken oldu. "Annem ve babam yarın gelecekler," dedi Amy gözyaşlarını tutamayarak.

"Elbette," dedi Hester, Amy'nin elini okşamak için uzanarak. "Onlar gelene kadar sen çoktan William'la nişanlanmış olacaksın."

Tüm kalbiyle zamanı geri alabilmeyi ve düne yeniden başlayabilmeyi diledi. İngiltere'nin en kötü çapkınıyla nasıl evlenebilirdi?

"Ah, canım, keşke daha fazlasını yapabilseydim, ama sen bildiğinden daha güçlüsün," dedi Hester. "Ne olursa olsun galip geleceksin."

O öğleden sonra erken saatlerde

Uşak içeri girdi. "Bay William Darcett."

Amy Rose. *Lütfen Tanrım, bu günü atlatmama yardım et.*

Yeşil bir palto, açık kahverengi bir pantolon ve cilalı siyah çizmeler giyerek içeri girdi. O selam verdiğinde Amy reverans yaptı.

"Hester Teyze, beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi. Kadın soru soran bardağını kaldırdı.

"Şok edici."

Sırıttı. "Ne?"

"Gözlerin kırmızı kırmızı parlamıyor ve boynuz ya da çatallı bir kuyruk izi de görmüyorum." Hester sorgulama bardağını bıraktı.

Güldü. "Skandal sayfaları için üzücü bir gün."

Hester homurdandı. "Onlara bir ay yetecek kadar yem verdin. Gazetelerin her ayrıntıyı süsleyeceğine şüphe yok."

Will Amy'ye göz kırptı. "Umarım Çingeneleri de dahil ederler," dedi. "O benim en sevdiğim bölümdü."

"Annen tatlı bir kadın ama hep hayalperestti," dedi Hester. "Şey, bu nazik bir açıklama."

Aralarındaki etkileşim Amy'nin ilgisini çekti. Belli ki birbirlerine sıkı sıkıya bağlıydılar ve alay etmeye alışkınlardı. Dün geceki skandala herkesin ağırbaşlı bir tepki vereceğini düşünmüştü. Bunun yerine, sanki çok önemli bir şey olmamış gibi şakalaşıyorlardı. Ama olmuştu ve onun hayatı da onunki de asla eskisi gibi olmayacaktı.

Hester, "Gretna Green'e kaçmamanız ya da Çingenelerle birlikte olmamanız koşuluyla ikinizi yalnız bırakacağım," dedi.

Amy küçük bir gülümsemeyi başardı. Teyzesi salondan çıkarken Will başıyla selam verdi.

Kapı kapandığında Amy'nin endişesi daha da arttı. Daha düne kadar ona hiç saygı duymazken onu nasıl kabul edebilirdi?

Ellerini sıktı ve gözlerinin içine baktı. Güneşin aydınlattığı odada kehribar rengi tonlar koyu renk gözlerine yansıyor. Gür siyah kirpikleri vardı ama kalın kara kaşları ve belirgin elmacık kemikleri erkekliğin portresiydi.

Bir odada gezinirken kadınların başını döndüren türden bir adamdı. Bir kadını bir anda kombinezonundan çekip çıkarabilecek türden bir adamdı. Güzel kadınlardan istediğini seçebilecek türden bir adamdı.

O anda, bu çarpıcı adamın kendisiyle evlenmek zorunda kaldığı için pişman olduğunu hissetti. Onu istemiyordu. Nasıl isteyebilirdi ki? Öte yandan, kendisi de onunla evlenmek istemiyordu. Tanrım, bu hayatının en büyük sınavı olacaktı.

metanet. Diğer tüm engeller ve kalp ağrıları bu mantık evliliğinin yanında soluk kalıyordu. Umutsuzca tutunacak iyi bir şey bulmak istiyordu ama kendini kandıramıyordu.

Başını eğdi, bunun bir felaket olacağını biliyordu. Bu sahte evliliği nasıl sürdürebilirdi? Birçok erkekten daha uzun boyluydu ve çok zayıftı. Herkes ikisine bakacak ve ona acıyacaktı. Ama o güzel ve istekli bir kadın istemezdi. Ton evliliklerinin çoğunun nasıl yürüdüğünü biliyordu. Beyefendiler metres tutardı. Birçoğu ilişkileri konusunda oldukça açıktı. Adam onu reddedip başkalarına yöneldiğinde bu aşağılanmaya nasıl dayanacaktı?

"Titriyorsun," dedi.

Kelimeler aradı ama her zaman olduğu gibi, damarlarında endişe dolaştığında beyni dondu kaldı.

"Lütfen gözlerimin içine bak."

Bakışlarını ona doğru kaldırdı. Adam o kadar yakışıklıydı ki nefesini kesti.

"Size sormam gereken bir şey var," dedi. "Lord Boswood bu sabah bizim hakkımızda bilgi almak için aradı. Ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdikten sonra, bana konuşmamız gereken bir şey söyledi."

"Ne oldu?" diye fısıldadı. Tanrım, başka ne yanlış gidebilirdi ki? "Bu sabah hayatında başka bir erkek olduğunu öğrendim." Gözlerini kırptırdı. "Bay Crawford'u mu kastediyorsunuz?"

"Onunla bir anlaşmanız var mı?" "Hayır," dedi.

"Boswood sana yazdığını söyledi."

"Bay Crawford babamdan benim haberim olmadan bana yazmak için izin istemiş."

"Anlıyorum."

İç geçirdi. "Bay Crawford bana kısa bir süre kur yaptı ama Londra'ya gitmeden önce bu ilişkiyi bitirdim. Ona uygun olmadığımızı belirten bir mektup da yazdım. Bir daha yazacağını sanmıyorum."

"Rahatladım," dedi.

Onu şaşkına çevirmişti. Onunla evlenmekten kaçınmak için bir fırsat yakaladığını düşünebilirdi, ama sonra muhtemelen rahatladığını, çünkü onunla evlenmesinin skandalı yatıştıracağını fark etti.

"Ailem yarın geç saatlerde Londra'ya varacak," dedi.

"Biliyorum," dedi. "Babana mektup yazdım. Yarın Ashdown House'da beni ziyaret edecek. O zaman resmen evlenme teklif edeceğim."

Bakışları onunkilere kaydı. "Neden ona yazdın?"

"Pek iyi bir şöhetim yok," dedi. "Babanın içini rahatlatmayı umuyordum. Muhtemelen pek işe yaramadı ama bu jesti yapmaya değer buldum."

"Teşekkür ederim," dedi, biraz afallamıştı. Yazdığı mektup tamamen duygusuz ya da vicdansız olmadığını gösteriyordu. Elbette, insanlar basit değildi. Hepsinin iyi ve kötü özellikleri vardı. Amy babasının bir çapkınla evlenmesinden hoşnut olmayacağını biliyordu ama William'ın Bu jest onun başkalarını en azından bir dereceye kadar önemseydiğini gösteriyordu ve bu da ona umut veriyordu.

"Özel bir ruhsat aldım," dedi. "Yarından sonraki gün evleneceğiz."

Bir an nefes alamadı. "Çok yakında," diye fısıldadı.

Boğazını temizledi. "Ailem dedikoduları bir an önce susturmamız konusunda ısrar ediyor."

İki gün. Bu durum için özel bir elbise diktirmeye zaman kalmayacaktı. Ama başka birçok şeyi vardı. Nimetleri düşünmeliydi ama bir an için aklına hiçbir şey gelmedi.

Sonra hiç evlenemeyeceği için ne kadar endişelendiğini hatırladı. Artık bir kocası olacaktı. Onun hakkında bu kadar az şey bilmek korkutucuydu ama o da aynı şekilde hissediyor olmalıydı. Belki de zor zamanlarda birbirlerine yardım edebilirlerdi.

"Keşke hayatımızı yönlendirmemize yardımcı olması için danışabileceğimiz bir harita olsaydı," dedi. "Kendi haritamızı kendimiz yaratmalı ve engebeli arazide seyahat etmemiz gerektiğinde elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

Yıllar boyunca pek çok engebeli yolla karşılaşacaklarından şüpheleniyordu. "Ashdown House'da mı yaşayacağız?"

"Sadece geçici olarak. Düğünden sonra kardeşimin iş adamına danışacağım ve ondan Richmond yakınlarında uygun mülkler önermesini isteyeceğim. Önümüzdeki bir yıl boyunca kardeşimin kâhyası olarak çalışacağım. Belki siz de bana eşlik eder ve uygun bir mülk seçmeme yardımcı olursunuz."

Bu olasılık onu neşelendirdi. "Oh, evet, mobilyaları ve dekorasyonları seçmekten zevk alırım."

"Doğru. Elbise tasarımları çiziyorsun," dedi.

Yüz ifadesini olabildiğince sakın tuttu. En azından buna itiraz etmemişti. Elbise tasarımlarından vazgeçmeye dayanamıyordu; bu onun kim olduğu değildi ama hayatının önemli bir parçasıydı. Bir erkeğin, değer verdiği bir şeyi ondan alabileceği düşüncesi onu huzursuz ediyordu. Ama adam itiraz etmemişti ve o da sorun çıkarmayacaktı.

Tasarımları için tazminat almayı kabul ettiğini bilmemesi onu daha da rahatsız ediyordu. Onun dükkân işlerine karışmasını onaylamayacağından hiç şüphesi yoktu. Bazıları meslekler beyefendiler için saygıdeğer kabul edilirken, işi karşılığında para kabul eden bir hanımefendi aşağılık olarak görülürdü. Toplum bunu öğrenirse onu dışlardı.

Amy bu tavırların modası geçmiş ve kendini beğenmiş olduğunu düşünüyordu. Daha da önemlisi, Will'in para konusunda sorumluluk sahibi olup olmadığını bilmiyordu. O gün Kazandığı parayı biriktirdiği için şükredeceği zaman gelecekti. Bir yanı aldatmanın evliliğe başlamak için kötü bir yol olduğunu düşünüyordu ama bu bir aşk evliliği değildi. İkisi de bunun itibarlarını kurtarmaya yönelik bir girişimden başka bir şey olduğu yanılısamasına kapılmamıştı.

Bahane mi uyduruyordu yoksa akıllıca bir karar mı veriyordu? Onun itibarını göz önünde bulundurarak, bir kenara para koymanın kendi yararına olacağı sonucuna vardı.

"Bende sana ait bir şey var," dedi. "Onu geri vermek istiyordum." Paltosunun içini karıştırdı ve Beresford'ların balosundan beri kayıp olan ipek kırmızı gülü çıkardı.

"Nereden buldun onu?"

"Beresford'ların kütüphanesindeki halının üzerinde," dedi. "Neden sakladığımı bilmiyorum."

Bir iplik hala ona bağlıydı.

"Elbiseyi tekrar giyebilmen için güle ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi.

"Teşekkür ederim." Ona elbisenin o kadar ünlü olduğunu ve kurdelelerini, dantellerini ve güllerini değiştirmedeği sürece bir daha asla giyemeyeceğini söylemedi.

Bakışlarını indirdi ve botunun burnunu halıya sürttü. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Güzel bir konuşma hazırladım."

Az önce kalbinin küçük bir köşesini kazanmıştı. "İhtiyacın yok."

Ellerini kavradı ve diz çöktü. Onun karanlık gözlerine baktı ve kalbi sıkıştı. Neden gözyaşlarına tehlikeli bir şekilde yakın hissediyordu? Çünkü bu adam hayatlarının sonuna kadar onun kocası olacaktı. Kendini gözyaşlarını geri kırparken buldu. Geçtiğimiz yirmi dört saat içinde gerçek bir sulama kabı.

Onun bakışlarıyla karşılaştığında gözleri parlıyordu. "Amy, beni erkeklerin en mutlusu yapıp benimle evlenir misin?"

"Evet, seninle evleneceğim." *Tanrım, lütfen yanımızda yürü.*

Will ayağa kalktı. Kızın yanaklarını avuçladığında, başparmağıyla kızın yüzünden aşağı süzülen gözyaşlarını sildi. "Seni öpebilir miyim?"

"Evet," diye fısıldadı.

Onu dudaklarından nazikçe öptü.

İşe yarayacağına, birlikte bir hayat kurup mutlu olabileceklerine inanmayı o kadar çok istiyordu ki.

Hayatlarının sonuna kadar evli kalacaklardı. Şimdiye kadar tüm seçeneklerinin ortadan kalktığını düşünmüştü ama bir seçeneği olduğunu fark etti. Ettiği yeminle alay etmeye karar verebilir ya da bu evliliğin yürümesi için mümkün olan her şeyi yapabilirdi.

Cesur olmalı ve kendini zorlamalıydı. Yakında kocası olacaktı ve onun ihtiyaçlarına odaklanırsa, onu mutlu edebilirdi. Sırayla, karşılık verebilir. Tanrı'nın izniyle, bu zorunlu evliliğin bir şansı olabilirdi. Onun bakışlarıyla karşılaştı ve teni biraz karıncalandı. "Rahatınız ve mutluluğunuz için elimden gelen her şeyi yapacağım."

O bin mumluk gülümsemesiyle aydınlandı. "Bu kulağa hoş geliyor." Kollarını ona doladı ve onu kendine doğru çekti. Kızın nefesi kesilince adam kıkırdadı. Adamın kaslı vücudunun sert hatları kadının kalçaları, karnı ve göğüsleri boyunca bastırıyordu.

"Kollarını boynuma dola," dedi tanıdığı o gürleyen sesiyle.

Kadın onun isteklerini yerine getirdi ve adam başını eğdiğinde, omuzlarının bir dayanak noktası olmasından memnun oldu. Adam onu ağzı açık öptü ve kadının dizleri biraz zayıfladı. Dudaklarını onun için ayırdı ve dilleri birbirine dolanırken

Elleri poposuna doğru kaydı. Ağzı ıslaktı ve vücudu gömleğinin ve yeleğinin katmanları arasından ısı yayıyordu. Karnında sert bir şey hissedebiliyordu. Kadınlar tuvaletinde uygunsuz konuşmalar duymuştu ve adamın tahrik olduğunu biliyordu.

Göğüsleri aniden ağırlaştı ve sıcaklık en mahrem yerine kadar ulaştı. Bir şey istiyordu, onun kendisine sahip olmasına ihtiyacı vardı. Ellerini onun vücudunda gezdirmek istiyordu ama o kadar cesur değildi.

Öpüşmeyi kesti. Nefes alış veriş i zor ve hızlıydı. "Bence birlikte çok iyi iş çıkaracağız," dedi. "Gerçekten de çok iyi."

Onun haklı olması için dua etti.

Yedinci Bölüm

Harry Fordham'ın odaları, o akşam

Nişanınızın şerefine," dedi Fordham. Bell, "İşte, işte," dedi.

"Şerefe." Will şampanyasını yudumladı ve Fordham'ın dökme deri koltuklarından birine yayıldı. Kutlama yapacak gibi hissetmiyordu. Amy'nin hayatının akışını değiştirdiğini ve seçimlerini elinden aldığını biliyordu.

"Sen şanslı bir köpeksin," dedi Fordham. "Yirmi bin dolar kaybettin ve sonra da lanet olası bir mirasçıyı yakaladın."

Will dişlerini sıktı ve bardağı yan masanın üzerine koydu. Her zamankinden daha sert nefes alıyordu.

"İhtiyar, bir sorun mu var?" dedi Fordham. "O benim karım olacak," diye homurdandı.

Fordham durgunlaştı ve Will'e ihtiyatla baktı. "Bir mirasçıyı tavlama ile ilgili söylediklerim için özür dilerim."

Will, "Kabul edildi," dedi.

Bell ona keskin bir ifadeyle baktı. "Beni şaşırtıyorsun."

"Onu ben paketlemedim." Dirseklerini kalçalarına dayayarak öne doğru eğildi. "Bütün gece lanet olası bir şarap mahzeninde kilitli kaldık. Arkadaşlarımız ve ailemiz skandalı bastırmak için evlenmemiz konusunda ısrar etti."

Fordham, "Müstakbel Bayan Darcett alınmasın ama bir servetin içine giriyorsunuz," dedi.

Will, ertesi gün Amy'nin yüzündeki korku dolu ifadeyi düşündü. Kendisini gerçekten tehlikeye atmaya çalıştıktan sonra ona karşı temkinli olmakta haklıydı.

"White'ın yerine gidelim," dedi Bell. "Will'e tilki bulacağız."

Onun getireceği serveti kutlamak istemiyordu. Kısa bir süre önce, tam olarak istediği şeyi elde etmenin keyfini çıkarırdı. Ama onun teklifini kabul ettiğinde korkmuş görünüyordu. Kendini çok kötü hissetmişti, çünkü o

saygın, masum bir genç hanımdı ve daha iyisini hak ediyordu. Onu istemiyordu ve onu suçlayamazdı.

"Will, gitmek istiyorsun, değil mi?" Fordham tedirgin bir ifadeyle onu izleyerek, "Gitmek istiyorsun, değil mi?" dedi.

Gerçekten bilmiyordu ama bunu belli ederse lanetlenirdi. Will, "Buna içilir," dedi. White's'a gidip zil zurna sarhoş olacaktı. Belki o zaman tam olarak istediği şeyi elde ettiği için kendini bu kadar suçlu hissetmezdi. -Elli bin pound.

Ertesi gün

Amy, Hester'in Mısır'dan kalma çizim odasında eskizleriyle meşguldü ama sinirleri onu sarsmakla tehdit ediyordu. Endişesini kontrol altına almak için bir şeyler yapması gerekiyordu. Çizim yaparken hayatını daha iyi kontrol ettiğini hissediyordu.

elbise tasarımları. Kısa zaman aralıklarında, kendisine neredeyse yabancı olan bir adamla yaklaşan evliliğinden başka bir şeye odaklanabiliyordu.

Birazdan Will ona Ashdown Evi'ne kadar eşlik etmek için gelecekti. Hester daha önce bir arkadaşını ziyaret etmek için ayrılmıştı ve onlarla orada buluşacaktı. Artık nişanlı olduklarına göre, bir refakatçiye ihtiyaçları yoktu.

Bugün onu ailesine nişanlısı olarak takdim edecekti. Annesi ve kız kardeşleriyle tanışmış olsa da iyi bir izlenim bırakmak için sabırsızlanıyordu. Kendisini onaylayacaklarını umuyordu ama bir yanı da aniden minyon sarı saçlı bir güzele dönüşebilmeyi diliyordu. Bu düşünce aklına gelir gelmez bıkkın bir iç geçirdi. Buna izin vermemeliydi O eski aşağılık duyguları tekrar devreye girdi. Yeni hayatı başlıyordu ve eğer mutluluğu bulacaksa, bunu hak ettiğine inanarak işe başlamalıydı.

Uşak salona girdi ve Bay Darcett'i anons etti. Amy yanaklarını sıktı ve ayağa kalktı. Will içeri girdiğinde reverans yaptı. Will ellerini arkada birleştirerek odayı geçti. Amy şok içinde adamın gözlerinin kan çanağına döndüğünü fark etti. Aman Tanrım, onun bir çapkın olduğunu biliyordu ama

kanıt onu sarstı. Ama şimdi yapılacak ne vardı? Onun teklifini kabul etmişti. Eğer ağlayarak vazgeçerse, dedikodular hem kendi ailesine hem de onun ailesine zarar verecekti.

Ona bir gül demeti uzattı. "Annemin kış bahçesinden güller."

"Teşekkür ederim," dedi kadın.

Zile doğru yürüdü. "Vazo getirmesi için bir hizmetçi çağıracağım."

Sahte mumyanın bulunduğu cam vitrine doğru ilerledi. "Teyzemin bir tuhaf olan her şeye düşkünlük. O ve büyükannem benim favorilerim.

Özellikle Hester'ın lafını esirgememesini seviyorum."

Amy, "Açık sözlü ama aynı zamanda çok bilge biri," dedi. "Bana çok yardımcı oldu."

"Her şey biraz tedirgin edici, değil mi?" Demek o da kendini denizde hissediyordu.

Hizmetçi geldi ve çiçekleri bir vazoya koyacağına söz verdi. Will kolunu uzattı ve Amy onun kolunu sıktı. Onu dışarı çıkarırken ona baktı. Misafir odasına ve merdivenlerden aşağıya. "Arkadaşlarım dün gece nişanımı kutlamak istediler. Korkarım beni bir gece eğlencesi sonrasında görüyorsunuz."

Buna yabancı değildi. Ondan her gece bunu bekleyip bekleyemeyeceğini merak ediyordu. Sırf evlenmeye zorlandıkları için adamın kötü alışkanlıklarından vazgeçeceğinden şüpheliydi.

"Skandal sayfalarının yarısı kadar dağılmış olsaydım, her sabah yataktan sürünerek çıkabileceğimi sanmıyorum," dedi.

Yıllar boyunca kaç yataktan sürünerek çıktığını merak ediyordu ama bunu dile getirmiyordu.

"Yeşil ceketini beğendim," dedi.

Onun kullandığı terime gülümsedi. "Buna spencer deniyor."

"Bunun içinde çok iyi görünüyorsun," dedi ve onu büyük salona doğru götürdü. "Teşekkür ederim," dedi kız.

"Vücudunuza mükemmel bir şekilde oturmuş." Gözleri dans ediyordu.

"Yakışıklıydın," dedi nefesinin altından. Çok çapkındı. Başını aşağı eğdi. "Suçluyum."

"Bugün cazibeni konuşturuyorsun."

"Bunun için ödüllendirilmeyi umuyordum." Kaşlarını kaldırdı.

"Anlayamadım?"

Fuayeye ulaştılar. Adam şapkasını ve eldivenlerini alırken, kadın da şapkasını ve eldivenlerini giydi. Sonra onu dışarı çıkardı.

Arabaya doğru yürüdükleri süre boyunca yaramaz bir sırıtışla ona baktı. Kız gülümsemesine karşılık vermekten kendini alamadı. Doğuştan gelen cazibe yeteneği onu tamamen anlamsız gösteriyordu ama şarap mahzeninde onun başka bir yönünü keşfetmişti. Arkadaşlarına davranış şekliinden dolayı duyduğu suçluluk duygusunu anlamıştı. Tavsiyesine şaşırmıştı ve bunu önerecek kadar önemseyeceğini düşünmemişti ama onu bu varsayımları yapacak kadar iyi tanımıyordu. Bu evliliğin başarılı olma şansı varsa, onun hakkındaki algılarının ötesine bakmalı ve çapkın görüntüsünün ardındaki adamı keşfetmeliydi. Tek umudu, onun yüzeyde gördüğünden daha fazlası olduğuydu.

Arabaya ulaştıklarında, basamakları çıkmasına yardım etti. Sonra arabaya tırmandı ve onun yanına oturdu. Sandal ağacının hafif kokusunu ve başka bir şeyin, erkek ve ilkel bir şeyin kokusunu aldı.

Atlar hareket ettiğinde şapkasını bir kenara bıraktı ve ona döndü. "Şimdi, şu ödül meselesine gelelim."

"Sabırsızsın." Bone'nin kendisini ondan kısmen gizlemesine izin verdi.

Yayı çözdü ve başlığını çıkardı. Bir adamın bir yayı çözmesi ve bir boneyi çıkarmasında dikkat çekici ve heyecan verici bir şey vardı. Başlık olmadan kendini biraz savunmasız hissediyordu ama adam yanağına sokulduğunda, teninin kokusundan ve parmağını çenesinde ve kulağının kabuğunda yumuşak bir şekilde gezdirmesinden büyüldüğünü fark etti.

Nabızı hızlandı. Dudakları nemlendi. Adam başını eğdi ve onu öptü. Öpücüğü derinleştirdiğinde, o da onu öptü, çünkü onu öpmeyi seviyordu ve o onun nişanlısıydı.

Parmakları ensesindeki keskin saç tellerinin arasından geçti. Koyu renk saçları kalın, dalgalı ve ipeksi bir dokunuşa sahipti. Dudaklarını ayırdı ve dilini onun ağzına dokundurdu. Kadın tereddüt etmeden ağzını açtı. ve bu sefer yavaş bir şekilde onun tadına baktı. Kadın onun yavaş kuşatmasına teslim oldu ve kendini hislere bıraktı: adamın nefesinin hırıltılı sesi, tenindeki sandal ağacı kokusu ve iri penisinin sıcaklığı Elleri yüzünü kavırıyor.

Öpüşmeyi kestiğinde alnını onunkine yasladı. Nefesi daha hızlı geliyordu. "Bitiremeyeceğimiz bir şeye başladım."

Yüzü kızardı. Yani... Tanrım.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Sonra kızın belini gıdıkladı. Kız çığlık attı. "Sus, şoför seni arabada gıdıkladığımı sanacak."

"Sen nesen?" diye bağırdı. Küfürlü konuşmaya tahammülü yoktu.

"Özür dilerim. Kötü kelime seçimi."

"Bu benim düşündüğüm anlama mı geliyor?" dedi sesi yükselerek.

"Senin aklını okuyamam. Ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Sen kötüsün," dedi.

"Yanlış cevap. Tekrar deneyin."

Güldü. "Seni azarlamalıyım." İstedğini elde etmek için cazibesini nasıl kullanacağını biliyordu. Onunla evlenmek zorunda kalması dışında, istemediği şeylerden nasıl kaçacağını da bildiğini hayal etti.

"Ama yapmayacaksın," dedi. "Çünkü gizliden gizliye hoşuna gittiğini düşünüyorum." "Kaba konuşmalara müsamaha göstermeyeceğim."

"Seni yönlendirdiğimi kabul etmelisin."

"Amacınız bu değildi," dedi. "Beni şok etmek istedin." "Hayır, seni öpmek istedim," dedi derin sesi gürleyerek.

Adamın gözlerindeki hararetli bakış karşısında nefesini tuttu.

Araba bir süre gümbürdeyerek ilerledi ve sonra döndü. Pencereden dışarı baktı. "Ah, uzakta Ashdown Evi var."

Ağzı kurudu, bu kötü bir alametti, çünkü dili tutulacak ve sohbet edemediği için sert bir şekilde yargılanacaktı. Bu ilk buluşma çok önemliydi, çünkü onlarla nişanlısı olarak tanışacaktı. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu ama endişesinin kendisini ele geçirmesine izin verirse, onu utandıracaktı.

Uzandı ve onun elini sıktı. "Gergin olma. Neredeyse herkesi tanıyorsun. Sana bayılacaklar."

"Bu şartlar altında nasıl yapabilirler?"

"Boşuna endişeleniyorsun. Kadın akrabalarım bacaklarımın zincirlenmesine çok seviniyor."

Kucağına baktı, adamın bu aşağılayıcı ifadeyi kullanmasından nefret ediyordu. Muhtemelen bunu iki kez düşünmemiştir bile.

"Eğer teselli olacaksa, babanla karşılaşmak için sabırsızlanıyorum," dedi. "Korkarım beni yüzüstü bırakacak."

Çenesi düştü. "Babam sana asla vurmazdı."

"Sen onun tek kızıydın ve kötü bir kelime oyununu mazur görürsen, şeytani bir şöhetim var. Küçük kızına yaptığım şey yüzünden bana çok kızacak."

"Mektubumda aileme bunun bir kaza olduğunu söyledim," dedi. Will başını salladı. "Umursamayacaktır."

"Babam çok nazik ve sevimli bir adamdır," dedi Amy.

"Tabancası var mı?"

"Kuşları vurmak için silahları var."

Will abartılı bir iç geçirdi. "Bu dünyada fazla kalmayacağım. Ölmeden önce öp beni."

Adam ona doğru uzandığında, kadın güldü ve elini adamın göğsüne koydu. "Hayır. Araba yavaşlıyor ve siz de adab-ı muaşeret kurallarına uyacaksınız."

Göz kırptı. "Şimdilik."

Will, Amy'ye fuayeden geçip büyük salona kadar eşlik etti. Elini sıkı, çünkü Amy bir dişi geyik kadar ürkekti.

Merdiven boşluğunda durdu ve biraz mizahın onun endişesini hafifletmeye yardımcı olacağına karar verdi. "İşte Apollo, annemin çıplak heykeli. Hester Teyze, annem ondan kurtulmazsa bu çirkin şeyi toga giydirmekle tehdit etti. Annem sahte mumya yüzünden Hester'ı iğrenç bir zevke sahip olmakla suçladı. Herkes kimin en kötü dekora sahip olduğu konusunda kargaşa içindeydi."

"Şaka yapıyorsun," dedi.

Başını iki yana salladı. "Hayır, değilim. Ailem oldukça eksantriktir."

"William, neden oyalanıyorsun?" Patience seslendi.

Sahanlığa doğru baktı. "Merhaba kardeşim."

"Herkes bekliyor," dedi eliyle onu işaret ederek. "Acele edin."

"Birazdan orada olacağız," dedi. "Amy Apollo'ya hayran olmak istiyor."

Patience gözlerini devirdi ve salona geri döndü.

"Patience'ın dört oğlu var, aralarında annemin sera çiçeklerini sulayan Peter da var."

Amy gülümsedi. "Sulama kabı mı kullanıyor?"

"Hayır. Peter bir köpek gibidir, sadece ağaçlar yerine büyükannesinin çiçeklerini tercih eder."

Amy güldü. "Meşhur Peter ile tanışacak mıyım?"

"Diğer çocuklarla birlikte kreşte, muhtemelen hepsi de hemşireyi korkutuyordur."

Yukarıda koşan ayak sesleri duyuldu. "Will Amca!"

"Şeytana bak," dedi Will. "Peter, annen kaçtığını görmeden önce çocuk odasına geri dön."

Peter tırabzana tırmandığında Amy'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım, kendine zarar verecek."

"Bunu her zaman yapar."

Peter karnının üzerinde geriye doğru kaydı.

"Wheeee!" "Onu yakalamalısın," diye bağırdı Amy.

Will güldü. "İzle."

Peter dibe ulaştığında bir maymun gibi takla attı ve yukarı koştu. "Yine mi?" diye bağırdı.

Will peşinden koştu. "Peter, dur!"

Misafir odasının kapıları açıldı. Amy, Patience'ın kocası Montague'u tanıdı. Dışarı fırladı ve oğlunu yakalamaya çalıştı, ama Peter eğildi, döndü ve ters yöne doğru koştu.

"Peter, buraya gel!" Montague kükredi.

Çocuğun kahkahası çınladı.

Patience ve Hawk misafir odasından çıktılar.

Will, Peter'ın peşinden giderken, "Arka merdivenlere doğru gidiyor," diye bağırdı. "Eğer senden kaçarsa onu mutfaktan çıkarken yakalarım," dedi Hawk.

ana merdivenlerden aşağı koşarken bağırdı. Merdivenlerin dibinde durdu ve eğildi. "Çılgınlığa hoş geldiniz, Bayan Hardwick. Dikkatli olun. Vahşi bir çocuğumuz var."

Çok geçmeden herkes sahanlığa döküldü. Julianne kucağında Emma'yla parmaklıklara doğru yürüdü. Bebek sırtıyordu, sanki tüm bu kargaşadan eğlenmiş gibiydi. "Amy, lütfen yukarı gel," dedi Julianne. "Will ve Marc eninde sonunda Peter'ı yakalayacaklar."

"O çocuk benim ölümüm olacak," dedi Montague. "Nerede o hemşire?"

"Muhtemelen biz konuşurken istifa mektubunu yazıyordu," dedi Hester. "Onu kim suçlayabilir ki?"

"Ah, canım," dedi dul kontes. "Bizim hakkımızda ne düşünüyor olmalısınız, Bayan Hardwick?"

Hester küpeşteye doğru yürüdü ve aşağı baktı. "Şüphesiz hepimizin kafadan kontak olduğunu düşünüyor."

"Hester, lütfen konuşmana dikkat et," dedi dul kontes.

"Bah," dedi Hester. "Gel bakalım, gel. Biz ısırmayız. Patience'ın veletlerinden biri ısırıyor ama hangisi olduğunu unuttum. Heps iğrenç."

Patience, "Hester, onlar benim çocuklarım ve senin büyük yeğenlerin," diye bağırdı.

"İsteyerek değil," dedi Hester.

Amy eteklerini kaldırdı ve merdivenleri çıkmaya başladı. Hope onu yarı yolda karşıladı. "Bize müsaade edin. Keşke size bunun normal bir durum olmadığını söyleyebilseydim, ama sizi yanlış yönlendirmek istemem."

Amy güldü. Her zaman hayalini kurduğu geniş aile tasavvuruna mükemmel bir şekilde uyuyorlardı. "Eminim her zaman bu kadar kaotik değildir."

"Evet, öyle ama buna alışacaksın," dedi Hope. "Çay da içebiliriz. Peter'ı yakalamalarının ne kadar süreceğini kim bilebilir?"

Sahanlığa vardıklarında Harmony hemşireyi kontrol etmeyi teklif etti. "Konumundan dolayı korkudan titrediğine şüphe yok."

"Kadının bu kadar uzun süre dayanması bir mucize," dedi Hester. Amy'ye baktı. "Patience'ın en küçük veledi Thomas geçen hafta onun kafa derisini yüzmeye çalıştı."

"Kesmedi," dedi Patience. "Sadece küçük bir kilidi kesti."

"Ona Mischief adını vermeliydik," diye homurdandı Montague.

"Hepimiz misafir odasına dönelim," dedi dul kontes. "Büyükanne kanepede uyurken bıraktık."

Bir ses duyulduğunda herkes döndü.

"Başarılı! Yaramaz bir çocuk yakalandı," diye seslendi Will.

Amy parmaklığın üzerinden baktı. Asık suratlı Peter'ı büyük salonda yürütüyordu. Will onun bakışlarıyla karşılaştı ve yüzüne göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıldı. O anda onu bir gün oğullarıyla birlikte hayal etti. Göğsünde zayıf bir mum alevi gibi bir şey titredi.

"Sen İskoç musun canım?" Büyükanne bağırdı.

Amy başını sallayınca Will gülümsedi. Büyükanne kızıl saçlı herkesin İskoç olması gerektiğini düşünürdü.

"İskoçların giydiği kıltleri hep sevmişimdir," diye bağırdı büyükanne.

"Asıl bilmek istediği, ne giyip giymedikleri.

"dedi Hester.

"Ah, Hester, biz böyle şeylerden söz etmeyiz," diye bağırdı dul kontes.

Hester homurdandı ve sarığındaki uzun tüyü düzeltti.

Amy'nin omuzları gülmekten titriyordu. Kucağında mırıldanarak oturan Poppet'i okşarken tamamen rahat görünüyordu.

Patience, "Bayan Hardwick, anladığım kadarıyla aileniz yakında gelecek," dedi.

Amy gözlerini indirdi. "Evet, onları henüz görmedim."

Will onun eline uzandı ve sıktı. Amy'nin onlar gelene kadar endişeli kalacağından şüpheleniyordu.

Kâhya Jones içeri girdi. "Bay ve Bayan Hardwick ve Bay Crawford."

Amy nefesini tuttu ve Will'e baktı. "Bay Crawford'un geleceğinden haberim yoktu."

"Korkma," dedi. "Onunla başa çıkabilirim."

Amy ona doğru eğildi. "Dağıtmakla neyi kastediyorsun?"

Will, Amy'nin kalkmasına yardım ederken kaşlarını çatı. Eğer eski talibi onun üzerinde hak iddia etmeye niyetliyse, onu şaşırtıcı bir sürpriz bekliyordu.

"Ne istiyor olabilir ki?" dedi.

"William, Bay Crawford kim?" diye sordu dul kontes. "Sanırım rakibim," dedi.

"Oh, canım. Aman Tanrım," dedi annesi.

Amy'nin yüzündeki tüm renk uçup gitmişti.

"Sakin ol," diye fısıldadı Will. "Eminim mantıklı bir açıklaması vardır."

Kel ve modası geçmiş gri bıyıkları olan iriyarı bir beyefendi uzun boylu bir bayana içeriye kadar eşlik etti. Amy gibi onun da saçları kızıldı ama onunki o kadar parlak değildi. Daha sonra papaz kıyafetleri giymiş kısa boylu bir adam içeri girdi.

hafif tepeden bakan bir gülümsemeyle etrafına bakındı. Will bu adamın ünlü papaz olduğunu tahmin etti ve ne istediğini merak etti.

Amy'nin gözleri biraz buğuluydu. Kolunu uzattı. "Beni ailenle tanıştırmı mısın?" Will mırıldandı.

Başını salladı.

Onu yanlarına götürürken, elinin kolunda titrediğini hissedebiliyordu. "Anne, baba, nişanlım Bay William Darcett'i takdim etmek istiyorum." Bayan Hardwick reverans yaptı. Kocas da eğildi.

Amy annesinin kollarına girdi. "Seni özledim."

Will babasının gözleriyle karşılaştı ve elini uzattı. Bay Hardwick'in eli güçlüydü ama biraz yorgun görünüyordu.

Will, "Ailem adına size ve Bayan Hardwick'e evimize hoş geldiniz demek istiyorum," dedi. "Lütfen rahatınıza bakın."

Bay Crawford boğazını temizledi.

Will ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sizi beklemiyorduk, Mr. Crawford. Ziyaretinizi neye borçluyuz?"

"Buraya ruhani bir sıfatla geldim."

"Gerçekten mi? Ailemden kimsenin sizin ruhani rehberliğinizi talep etmediği düşünülürse, bunu ilginç buluyorum."

Crawford'un yüzü benek benek oldu. "Bayan Hardwick'e tavsiyede bulunmak için buradayım."

Will, "Bay Crawford, anladığım kadarıyla bir zamanlar nişanlıma kur yapmışsınız," dedi. "Dürüst olacağım, siz bir din adamı olduğunuza göre, ailemin evine davetsiz olarak gelme nedeninizin maneviyat olmadığından şüpheleniyorum."

"Benim nedenlerimi bildiğinizi sanıyorsunuz," dedi Crawford, "ama ben sizinkileri merak ediyorum."

"Konuya gelelim, olur mu? Neden buradasınız?"

"Bayan Hardwick'le özel olarak konuşmak istiyorum," dedi.

Will gözlerini kıstı. "Eğer onunla konuşmak istiyorsan, konuş. Ama özel görüşme olmayacak."

"Sadece bir seçeneği olduğunu bilmesini sağlamak istiyorum. Bayan Hardwick, bu rezil çapkınla evlenmek zorunda değilsiniz. Bu hatalı kararınızı görmezden geleceğim."

"Nasıl bir muhakeme hatasından bahsediyorsun?" Will kaşlarını çatarak sordu. Crawford, "Onu tehlikeye atacak bir duruma düşüren hatadan," dedi. "I

Bayan Hardwick'in bu tatmin edici olmayan koşullar altında hâlâ onunla evlenmeye istekli olduğumu bilmesini istiyorum."

Amy kaşlarını çatı. "Bay Crawford, ben nişanlıyım ve bundan önce de durumumu açıkça belirtmiştim. Sizi yaralamak istemiyorum ama sizinle evlenmek de istemiyorum."

Crawford, "Kendi aklını bilmiyorsun," dedi.

Will kaşlarını kaldırdı. "Efendim, aynı fikirde değilim ve nişanım hakkında aşağılayıcı yorumlar yapmamanız konusunda ısrar etmek zorundayım."

"Sözlerimi çarpıtma," dedi Crawford. "Açıkça onun başını döndürdünüz. Bayan Hardwick, bu nişanı hemen bozun. İtibarınızı lekelemiş olsa da, sizinle memnuniyetle evlenirim."

"Belki de onun için dövüşmeliler," dedi Hester Teyze. "Bilirsiniz, boynuzlarını birbirine kenetleyen geyikler gibi."

"Hester, lütfen," dedi dul kontes. "Onlar hayvan değil." "Onlar insan;

pek bir farkları yok," dedi Hester.

"Neden böyle şeyler söylemek zorundasınız?" dedi dul kontes.

"Çünkü bu doğru," dedi Hester. "Beş kocam oldu, biliyorsun."

"Crawford, özrünü şimdi dilemek isteyebilirsin," dedi Bay Hardwick. dedi. "Darcett iri bir adam ve muhtemelen sizi ezecek."

"Bay Crawford, bana balkona kadar eşlik eder misiniz?" Amy söyledi. Will dişlerini sıktı. "Amy, seninle konuşabilir miyim?"

"Efendim, ona bu kadar tanıdık bir şekilde hitap etmeye nasıl cüret edersiniz?" Crawford dedi ki.

"Cesaret ediyorum, çünkü o benim nişanlım." Will gözlerini kıstı. Kimsenin hayatına karışmasından hoşlanmıyordu, özellikle de kendini beğenmiş bir papazın. Crawford'un kendisine hakaret etmesini diliyordu, böylece o kibirli burnunu kanatmak için bir bahanesi olacaktı.

Amy, Will'e endişeli bir ifadeyle baktı. "Bay Will ile konuşmam gerek. Crawford."

Will onun elini okşadı. "Başka erkeklerle yalnız gitmemeni tercih ederim."

Crawford, "Efendim, ben bir papazım," dedi.

Will, "Umurumda değil," dedi. "Onu tek başına götürmüyorsun."

"William," dedi Amy gergin bir gülümsemeyle. "Seninle birkaç dakika konuşabilir miyim?"

Sırıttı. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Onu bir kenara çekti. "Neyin var senin? Sanki Bay Crawford'u kıskanıyormuş gibi davranıyorsun."

Alay etti. "Kıskanç değilim, ama hiçbir erkeğin nişanlımla yalnız gitmesine izin vermem -özellikle de o sofu pri- Neyse. Ondan hoşlanmıyorum."

İçini çekti. "Diğerlerinin önünde onu yaralamamak için onunla sadece özel olarak konuşmak istiyorum. Beni dinleyecektir ve bu meseleyle ilgilenmeme izin vermeniz konusunda ısrar etmeliyim."

Tereddüt etti. "Bundan hoşlanmadım."

"Bu konuşma muhtemelen on dakikadan daha kısa bir süre içinde sona erecek. Şimdi, lütfen müsaade edin."

Will, Amy'yi takip etme ve "kutsallığını" balkondan aşağı atma dürtüsünü biraz fazla çabayla bastırdı.

On beş dakika sonra sakın bir ifadeyle salona döndü. Bay Crawford o kadar sakın değildi. Yüzü kolaylıkla

Neredeyse mor olarak tanımlanıyordu ve yüzündeki ifade kesinlikle mulish'ti. Hawk papazı kenara çekip onunla konuştu. Crawford sert bir selam verdi, bir şeyler mırıldandı ve bir uşağı takip ederek salondan çıktı.

Will, Amy'yle konuşmak için odayı geçti. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Ben sadece ona uymamamızın tüm nedenlerini hatırlattım ve gelin arayışında ona başarılar diledim" dedi.

Will gözlerini kıstı. "Bana her şeyi anlatmadın," dedi. "Beni atman için seni ikna etmeye çalıştı."

"Ona, seninle zaten nişanlı olmasaydım bile onunla evlenmeyeceğimi söyledim," dedi.

"Bay Hardwick, lütfen oturun," dedi Will, Amy'nin babasına yol gösterirken. Hawk'ın çalışma odasında. "Kardeşim Crawford'un ayrılışı için gerekli hazırlıkları yapıyor."

"Bize eşlik etmek için ısrar etti." Hardwick omuz silkti. "Kızım onu tersleyene kadar Crawford mantıklı bir adam gibi görünüyordu. Doğrusunu isterseniz, sanırım gururu incindi ve o andan itibaren onu kazanmaya her türlü sağduyunun ötesinde karar verdi. Bunu aptalca bir şekilde yaptı, ama işte görüyorsunuz."

"Bir konyak ister misiniz?" diye sordu Will.

Hardwick, "Sanırım," dedi.

Will her bardağa iki parmak koydu ve birini müstakbel kayınpederine götürdü. "Avukatlar birazdan gelecekler ve anlaşmaları o zaman halledebiliriz. Ama kızınızın evlenmesini resmen talep etmek istiyorum."

Hardwick konyağını döndürdü. "Önce size soracaklarım var."

"Sorabilirsiniz, efendim."

"Kızım mektubunda ikinizin yanlışıyla o şarap mahzeninde mahsur kaldığınız konusunda ısrar etti. Açıkçası bunu oldukça şüpheli buluyorum."

Durumu açıkladı. "Ayrı ayrı çıkmayı planlamıştık ama sonunda içeride kilitli kaldık."

Bay Hardwick derin bir nefes aldı. "Gözlerimin içine bak. Kızıma tecavüz ettin mi?"

Soru onu sarsmamış olsa da sarsmıştı. "Hayır, efendim."

"Geceyi onunla geçirdin."

"Bu bir seçim değildi. Sıcaklık düştü. Nefesimiz havada donacak kadar soğuktu. Sert zemin ve iki tahta sandalyeden başka bir şey yoktu. Yorgun ve bitkin olduğumu biliyordum. Bu yüzden onu kucağıma aldım ve paltomla üzerimizi örttüm. Uyuyabildi."

Hardwick gözlerini kıstı. "Neyi atlıyorsun?" "Onu öptüm."

Hardwick'in ayrıntıları bilmesine gerek yoktu.

"Uzun yıllar süren evliliğimizin ardından eşim ve ben çocuk sahibi olmaktan vazgeçmiştik. Sonra bir gün Bayan Hardwick bana çarpıcı bir haber verdi. İkimiz de kırklı yaşlarımızın başındaydık. Amy'ye küçük mucizemiz diyoruz."

"Biliyorum. Bana o söyledi." Ailesi belli ki ona tapıyordu.

"Onun hakkında bilmediğin çok şey olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Ve açıkçası endişeliyim. Kötü bir şöhretiniz var."

"Kesinlikle yabancı yulaf ekтім," dedi. "Kıtada dört yıl boyunca seyahat ettim, çoğu erkeğin büyük turlarından üç yıl daha fazla." Pencereden dışarı baktı, hatırlıyordu. "Amy ile İngiltere'ye döndükten kısa bir süre sonra tanıştım. Kardeşimin düğünündeydi."

"Bir yıl önce ona karşı bir tarafgirlik mi besliyordunuz?"

Hardwick söyledi. "Hayır. Korkarım beni pek umursamıyordu."

"Peki bu neden oldu?" Hardwick sordu.

"Onunla dalga geçtim ve eğlenmek için onu takip ettim." Hardwick'e döndü, biraz mahcup hissediyordu. "Bir tür oyundu sanırım. Ben onu kızdıracak bir şey söylüyordum, o da bana karşılık veriyordu."

"Amy mi?" dedi. "O her zaman bu tür şeylerden uzak durmuştur." "Şey, ben çok sinir bozucuydum."

"Bir mesleğiniz var mı Bay Darcett? Yoksa boş vakit geçiren bir beyefendi misiniz?"

"Düğünden kısa bir süre sonra kardeşimin toprak kahyası olarak görevi devralacağım."

Hardwick brendisini bitirdi ve boş bardağa baktı. "Amy yetişkin bir kadın ama her zaman benim küçük kızım olarak kalacak."

"Anlıyorum, efendim."

"Bildiğinden şüpheliyim." Hardwick ses tonunu ayarladı ama yüz ifadesi sertti. "Size karşı dürüst olacağım. Kızımın kötü şöhretli bir çapkınla evlenmesine izin verme düşüncesi bile midemi bulandırıyor."

Will konyağını bir kenara koydu. "Nasıl hissettiğini gerçekten anlamak benim anlayışımın ötesinde. Geçmişimi değiştiremem ama seni terk etmeyeceğim."

onu."

Hardwick, "Açık olmak gerekirse, sana onunla evlenmen için izin veriyorum çünkü bu skandal onun itibarını yerle bir eder," dedi. "Eğer ona zarar verirsen, bana hesap vermek zorunda kalacaksın."

"Ona hak ettiği saygıyı göstereceğim."

Hardwick ona bariz bir şüpheyle baktığında Will, sözlerinin muhtemelen adama boş geldiğini fark etti. Eliyle öne doğru eğildi.

dirseklerini kalçalarına dayadı. "Birbirimizi çok az tanıyoruz. O

korkuyor." "Söylediğin ilk sözler bunlar.

Kendinden emin," dedi Hardwick.

Will'in yüzü gerçekten de ısınmıştı. Hester teyzesi her zaman onun doğuştan çekici olduğunu söylerdi. Tanrı biliyordu ki, hayatı boyunca bunu kendi yararına kullanmıştı. Hardwick'i kandıramamıştı ve Will adama saygı duyduğunu fark etti. "Sana bir şey itiraf edeceğim."

"Öyle mi?" Hardwick söyledi.

Will ona alaycı bir gülümseme verdi. "Benim içimi gören tek kadın o." Muhtemelen zeki babasından biraz bilgelikten fazlasını öğrenmişti.

Hardwick güldü. "Aferin kızıma." Durakladı ve ekledi, "Söylediklerimde ciddiydim, Darcett."

"Biliyorum, efendim."

"Ayaklarını ateşe tuttum ve testi zar zor geçtin." Will ofladı pufladı.

İkisi de Amy'nin onun gibi bir tırmıktan daha iyisini hak ettiğini biliyordu. "Benim onayımı aldın." Hardwick ceketinin cebini karıştırdı, bir mendil çıkardı ve gözlüklerini parlattı.

Will, adama kendini toparlaması için biraz zaman tanımak amacıyla pencereye doğru yürüdü. Tanıdık, kırsal manzaraya bakarken, Amy'nin dün ona rahatladığını söylediğinde yüzünde beliren şaşkın ifadeyi hatırladı. Tanrı'ya şükür ne o ne de babası bunun nedenini asla öğrenemeyecekti.

Amy müstakbel baldızlarını üst kattaki yatak odasına kadar takip etti. "Burası evlenmeden önce benim odamdı," dedi Patience. "Sana göstermek istediğim bir şey var." Bir gardırop açtı ve beyaz işlemeli, kuyruklu bir elbise çıkardı.

"Dantel çok güzel," dedi Amy.

Patience gülümsedi. "Bu benim gelinliğimdi. Harmony ve Hope da onu giydi. Julianne kendi diktirdiği farklı bir gelinlik giydi."

"Patience'ın elbisesi benim için çok uzundu," dedi Julianne. "Etek ucunu kaldırmak işlemeleri mahvederdi."

"Bunun için yeterince uzunsun," dedi Patience. "Kız kardeşlerim ve ben, düğününüzde bunu takarak geleneği sürdürmeyi düşüneceğinizi umuyoruz."

Kalbi tersine döndü. "Teşekkür ederim. Onur duyarım." Oh, bu bir elbise diktirmekten çok daha iyi olurdu.

"Bakalım uyacak mı?" dedi Patience.

Amy ilk başta onların önünde soyunmaktan biraz çekindi ama Patience elbiseyi giymesine yardım ederken ona Will'in çocukluğuyla ilgili komik hikâyeler anlatmaya devam ettiler.

"Beş yaşındayken evden kaçtı," diyor Hope. "Annesi çılgına dönmüştü."

Harmony güldü. "Çingenelerin seni ve William'ı çaldığından şüphelenmesinin bir nedeni var."

"Nedenmiş o?" Amy söyledi.

"Biraz geçmişe ihtiyacınız var," dedi Patience. "Will bir şeye sinirlenmişti ve evi sonsuza dek terk ettiğinde hepimizin üzüleceğini söyledi. Hayır.

kimse onu ciddiye almadı. Birkaç saat sonra kaybolduğunu fark ettik. Babamız atlıları her yöne gönderdi. Bizim haberimiz olmadan, Will Yolda birkaç çingene bulmuş. Sonunda babam onu kirli ve mutlu bir şekilde mutfak eşyalarını tamir ederken buldu."

Harmony gülerek, "Annem Çingeneler onu çalacak diye endişelenmeyi hiç bırakmadı," dedi.

"Sürekli kaçıp duruyordu," diyor Hope. "Bir keresinde Çin'e yürüyerek gideceğim diye tutturmuştu."

Amy, "Seyahate olan ilgisi erken yaşlarda başlamıştı," dedi. İçten içe, genç bir çocuğun neden bu kadar sık kaçtığını merak ediyordu.

Kız kardeşleri birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar ama hiçbir şey söylemediler. Amy yanlış bir şey söyleyip söylemediğini merak etti ama ne olduğunu bir türlü anlayamadı.

Patience, "Gelinlik Amy'ye neredeyse mükemmel uyuyor," dedi. "Korseyi arkadan biraz daha sıkı tutturacağız ve sonra bir bone dışında hazır olacak."

Amy şevval aynadaki yansımasına baktı. "Mükemmel bir duvak olacağını düşündüğüm uzun bir dantelim var."

"Ne harika bir fikir," dedi Julianne. "Benim altın bandeau'mla onu yerinde tutabilirsin. Böylece hepimizin düğünlerinde giydiği bir şey giymiş olursun."

Amy, "Bunu benim için özel kıldığınız için hepinize teşekkür ederim," dedi.

"Tabii ki özel olmasını istiyoruz. Sen bizim kız kardeşimiz olacaksın," dedi Patience.

Amy kız kardeşlere sahip olmanın herhangi bir elbiseden çok daha özel olduğunu biliyordu.

Dul kontes, Amy ve ailesinin o gece akşam yemeğinde kendilerine katılmaları için ısrar etti. Amy kendini biraz yorgun hissediyordu. Düşünceleriyle baş başa kalmaya her zaman ihtiyacı vardı ama bugün buna hiç fırsatı olmamıştı.

Will ona doğru eğildi. "Biraz bitkin görünüyorsun." "Biraz yorgunum," dedi kadın.

"Yarın karı koca olacağız. Buna hala tam olarak inanamıyorum."

"Biliyorum. Her şey o kadar hızlı gelişti ki, her şeyi sindirmeye fırsatım olmadı," dedi.

"İsterseniz bu yaz Brighton'a ertelenmiş bir düğün gezisi yaparız."

"Bu hoşuma giderdi. Oraya hiç gitmedim." Adamın ciddi olup olmadığını ya da o anda söz verip daha ilginç bir şey dikkatini çektiğinde sözünü unutan adamlardan biri olup olmadığını merak etti. Kendi kendine ona hak vermesini söyledi ama bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı. Tatlılar geldiğinde Amy yalvararak kalktı.

Will, "Ah, ama en sevdiğim bademli cheesecake'ten bir ısırık almalısın," dedi.

Çatalla yaklaştığında kızın ağzına baktı. "Benim için aç," diye mırıldandı.

Onun emrini yerine getirdi. Badem ve limonun birleşimi o kadar ilahiydi ki, bir an için gözlerini kapattı. Yutkunduktan sonra adamın bakışlarıyla karşılaştı. Adamın karanlık gözleri ona odaklanmıştı. Sonra daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Tatlıyı şehvetli bir deneyim haline getiriyorsun."

"Will," diye fısıldadı. "Bana bu şekilde bakmamalısın." Adam gözlerinin ucuyla onu süzdü. "Kendimi bir an için

yarın gece."

Adamın sözleri onu daha da gerdi. Evlilik yatağında neler olduğuna dair temel bir fikri vardı ama hakkında bu kadar az şey bildiği bir adama karşı kendini savunmasız bırakmak onu korkutuyordu. Nasıl bir ilişkiye girebilirdi ki?

..onunla yakınlık kurmaya ne dersiniz? Bir kaşığın kadehe vuruşuyla konuşma durdu. Herkes Hawk'ın elinde şarap kadehiyle durduğu masanın başına baktı. "Dilerim

Will ve Bayan Hardwick'in şerefine kadeh kaldıralım. Harika bir düğününüz ve birlikte mutlu bir hayatınız olsun." Sonra sırttı. "Ve şimdi iyi dileklerden biraz daha önemli bir şey için. Yeni evli bir çiftin Ashdown House'da bulabileceklerinden biraz daha fazla mahremiyetten hoşlanabilecekleri aklıma geldi. Aslında, Ashdown Evi'nde boş bir çardak var.

bir ev. Will ve gelininin, evlerini kendi evlerini satın alırlarsa, kulübeyi kullanabileceklerini düşündüm. Hizmetçileri işe alma cüretini gösterdim ve orada bazı mevcut mobilyalar var. Örneğin bir yatak."

"Marc!" Julianne kocasına dedi ki. "Çok yakışkırsınız."

Adam kıkırdadı. "Ve sen şaşırdın mı?"

Will, Amy'ye göz kırptı ve kardeşiyle yüzleşti. "Kulübeyi ve yatağı alacağız."

Amy titreyen parmaklarını kenetledi ve bakışlarını masaya indirdi. Herkes bunu bir kutlama gibi göstermek için çok çaba sarf ediyordu. Gözlerini yere indirdi, çünkü kimsenin bu evlilikten ne kadar korktuğunu görmesini istemiyordu.

"Ah, canım. Biz bu tür nezaketsiz konuları konuşmayız," dedi dul kontes.

Hester homurdandı. "Anneni boş ver Will. O sadece daha fazla torun sahibi olmak için endişeleniyor."

Sekizinci Bölüm

Evleniyordu.

Will'in kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Sunağın önünde durmuş, bugün edeceği yeminler konusunda biraz daha ciddi hissediyordu. Arkadaşları onun Amy'ye karşı bir sorumluluk hissettiğine asla inanmayacaklardı. Babasının ona bazı ilkeler aşıladığını sanıyordu ve bir yanı, babasının düğününe tanıklık etmek için burada olmamasına biraz üzülüyordu. Ama babası, Will'in kız kardeşleri bile evlenmeden önce ölmüştü.

"Sevgili kardeşlerim, burada Tanrı'nın ve bu cemaatin huzurunda, bu adamla bu kadını kutsal evlilik bağıyla birleştirmek üzere bir araya gelmiş bulunuyoruz."

Will göz ucuyla gelinine baktı ve kırmızı-altın bukleleri arasında parıldayan altın bir bantla tutturulmuş dantel duvak karşısında nefesini tuttu. Utangaç gelininin dramatik bir yeteneği vardı.

Leydi Georgette, Amy'nin yanında dururken biraz ağlamaklı görünüyordu. Will kardeşine baktı ve Hawk ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

O zaman rektör ona hitap ediyordu. "Bu kadını, Tanrı'nın buyruğuna göre kutsal bir evlilik içinde birlikte yaşamak üzere nikâhlı eşin olarak almak ister misin?

Evlilik mi? Onu sevecek, teselli edecek, onurlandıracak, hastalıkta ve sağlıkta onu koruyacak mısın?

İkiniz de yaşayacak mısınız?"

"Yaşayacağım," dedi.

Rektör Amy'ye döndü. Amy net bir sesle cevap verene kadar ciddi yeminler onun üzerinden akıp gitti. "Edeceğim," dedi.

"Bu kadının bu adamla evlenmesine kim izin verdi?"

Bay Hardwick cevap verdi, "Ben."

Will onun hafifçe titreyen sağ elini tuttu ve rektörün ardından

tekrarladi. "Ben, William Joseph Darcett, seni, Amy Marie Hardwick'i

bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir Hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek, Tanrı'nın kutsal buyruğu uyarınca sevmek ve beslemek için; ve sana bağlılığımı sunuyorum."

Yeminini tekrarlarlarken yeşil gözleri kocaman açılmıştı. Tüm tören ona biraz gerçek dışı gelmişti ve onun da aynı şekilde hissettiğinden şüpheleniyordu.

Will altın yüzüğü aldı ve onun uzun, ince parmağına geçirdi. "Bu yüzükle seninle evleniyorum, bedenimle sana tapıyorum ve tüm dünyevi varlığımı sana bağlıyorum." Beklenmedik bir şekilde, ona karşı sorumluluğunun ağırlığını hissetti. *O onun karısıydı.*

Rektör çenesini kaldırdı. "Amy ve William'ın kutsal evlilik bağıyla birbirlerine bağlandıklarına, Tanrı'nın ve bu topluluğun önünde buna tanıklık ettiklerine, birbirlerine bağlılıklarını bildirdiklerine ve bunu yüzük takarak ve ellerini birleştirerek ilan ettiklerine göre; Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına onların karı koca olduklarını ilan ediyorum. Amin."

Tören sona erdiğinde Will ona döndü. Karısına bakarken göğsünde şefkatli bir şey açıldı. "Bayan Darcett, sanırım siz tüm İngiltere'deki en nefes kesici gelinsiniz."

Ashdown House'daki düğün kahvaltısından sonra Georgette, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim. Lütfen yakında beni ara," dedi Amy. "Seni özleyeceğim." "Uygun bir zaman aralığından sonra arayacağım."

Georgette havayı öptü
Yanak. "Mutlu olmanı dilerim."

Daha sonra Amy parmağındaki altın yüzüğü parmakladı. Biraz ağır gelmişti ama buna alışacağını biliyordu. Onca endişeden ve uykusuz geçen bir geceden sonra, tören sona erdiğinde kendini huzurlu hissetmişti. Yıllarca evde kalmış bir kız olacağından endişe etmişti; şimdi evlenmişti. Will'in gözlerindeki şefkatli bakışı ve söylediği sözleri hatırlayınca teni biraz karıncalandı. *Bayan Darcett, sanırım siz tüm İngiltere'deki en nefes kesici gelinsiniz.* Kocasına ona hayatında ilk kez kendini güzel hissettirmişti.

William yaklaştığında Georgette kalabalığın içinde kayboldu. Amy'nin elini tuttu ve evlilik yüzüğünü parmakladı. "Pek bir şey yememişsin."

"Sanırım dikkatim çok dağınık." Aslında gergindi ama onun bunu bilmesini istemiyordu.

"Ah, işte arkadaşlarım," dedi Will. "Amy, seni Bell olarak bilinen Bellingham ve Fordham ile tanıştırayım."

"İşe yaramaz ama sadık olarak bilinir," dedi Fordham başıyla selam vererek. Amy güldü. "Sizinle tanışmak bir zevk, Lord Bellingham ve Mr. İşe yaramaz."

"Ondan şimdiden hoşlanıyorum," dedi Fordham gülerek.

Bell'in Fordham'dan çok daha çekingen olduğunu fark etti. Amy onun kendisini inceleme tarzını biraz rahatsız edici bulmuştu, ama bunun onun tarzı olduğunu düşündü. "Will'le ben yerleştikten sonra ikiniz de yemeğe gelmelisiniz. Onun arkadaşlarını daha yakından tanımak istiyorum."

Fordham ona göz kırptı. "Kızarmış biftek ve Yorkshire pudingi servis edecek misiniz?"

"Bu kötü gizlenmiş bir istek mi?" Birinin Fordham'a nasıl karşı koyabileceğini merak ediyordu.

"Lütfen?" Fordham sırtarak söyledi.

Amy, Will'e gülümsedi. "Evet mi demeliyim?"

Will, "Yalvarsan iyi olur, yoksa yalvarmayı bırakmaz," dedi.

Arkadaşları gittikten sonra Will'in koluna girdi. "Odada bir tur atalım ve herkesi selamlayalım."

Aralarında Shelbourne Dükü ve Düşesi ile Boswood Markisi ve Markizi'nin de bulunduğu çok sayıda konuk vardı. Amy, Bernice, Eugenia ve Cecile'i Will'le tanıştırmaya özen gösterdi.

"Tebrikler," dedi Eugenia. "Hepimiz senin adına çok mutluyuz."

Will, Amy ile göz göze geldi. "Sizi arkadaşlarınızla biraz yalnız bırakayım."

Kalbi yumuşadı. Onlarla konuşması gerektiğini anlamıştı. Amy arkadaşlarına döndüğünde, her biri ona sarıldı. "Bizi şaşırttın," dedi Cecile.

"Sanırım durumdan haberdarsınız. Sizi arayamadığım için çok üzgünüm," dedi, onlara davranış biçiminden duyduğu üzüntüyü bastırarak. "Seni çok özledim."

"Sakın gözyaşı dökme," dedi Bernice. "Bu senin düğün günün ve biz senin mutlu olmanı istiyoruz, Amy."

Amy içine çekti. "Haklısınız, bir gün ben de sizin düğünlerinize katılacağım."

Will döndüğünde Amy arkadaşlarının her birine bir kez daha sarıldı ve sonra kocasının koluna girdi. Neredeyse herkesle konuştuktan sonra Will onun ellerini tuttu. "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Hiç hazır olmamasına rağmen başını salladı. "Aileme veda etmek istiyorum."

"Sana onlara kadar eşlik edeyim," dedi.

"Anne, seni özleyeceğim," dedi Amy.

Annesi ona sarıldı. "Mutlu ol, Amy."

Tüm kalbiyle bu evlilikte mutluluğu bulmaya çalışacaktı.

Amy'nin babası onun koluna girdi. "Küçük kızımın büyüdüğüne ve artık evli olduğuna inanamıyorum."

Ona sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum baba."

"Seni özleyeceğiz," dedi annem.

Babası gözlüklerini çıkardı ve parlattı. Gözlerinde şüpheli bir parıltı gördü.

"En kısa zamanda seni görmeye geleceğim baba."

"Artık evlisin ama umarız ara sıra eve gelebilirsin." Will'in elini sıktı.

"Küçük kızıma iyi bak."

"Yapacağım, efendim," dedi.

Annesine ve babasına bir kez daha sarıldı. Sonra Will'in koluna girdi ve kısa süre sonra büyük kapıdan çıktılar. Heyecan kalbini sıkıştırıyordu. Artık evliydi. Gerçekten ve gerçekten evlenmişti.

Açık bir araba onları bekliyordu. Will çocuklar için bozuk para attı. Sonra onun yanına oturdu ve araba uzaklaşırken onu öptü.

Will onu kulübeye götürdü. "Galler'de gelin her zaman şans getirmesi için eşikten geçirilir."

"Ben narin bir bayan değilim." Onunla evlenmenin muazzamlığı üzerine çöktü. Bir kez daha, sanki bunlar gerçekten olmuyormuş, bir şekilde uyandığında tüm bunların garip bir rüyadan ibaret olduğunu görecekmış gibi hissetti.

Uşak kapıyı açtığında, Will onu kollarına aldı. Kızın nefesi kesilince Will kıkırdadı.

"Uzun olabilirsin ama hafıfsin."

Kollarını Will'in boynuna doladı. Will eşikten adımını attığında yüzü ıslındı. Her ne kadar Will'in çekici tavırlarını

Kalbi, onun romantik jesti karşısında biraz kırılmıştı.

Onu antrede bıraktı. Hizmetkârların teftiş için sıraya girdiği büyük salona doğru yürüdüler. Kâhya Saunders ve uşak Jenkins oradaydı.

Hizmetçi Bayan Beasley güçlü kuvvetli bir kadındı.

Hanımefendinin hizmetçisi Anna reverans yaptı. Bir uşak, üç hizmetçi, aşçı, iki bulaşıkçı ve iki sağlam çamaşırcı kadın hizmetli kadrosunun geri kalanını oluşturuyordu.

Hizmetçi onlara evi gezdirmeyi teklif etti.

"Belki yarın," dedi Amy. "Sanırım o zaman daha iyi konsantre olabilirim."

"Evet, elbette, Madam."

Kendisine Madam diye hitap edilmesiyle dünyası bir kez daha altüst oldu. O artık Amy Hardwick değildi. O Bayan Darcett'ti. Neden sanki kendi kimliğini kaybediyormuş gibi hissediyordu?

Will onu üst kata çıkardı ve bir kapı açtı. "Burası senin yatak odan."

Yatağı görünce göğsünde bir endişe düğümlendi. Pencereden dışarı baktı. Bu gece o yatakta neler olacağını düşündükçe midesi bulanıyordu. Adam kocasıydı ama bir tanıdıktan biraz daha fazlasıydı.

"Mavi yatak takımından farklı bir şey tercih ederseniz, değiştirebilirsiniz" dedi.

"Mavi kontrpanı ve mavi yatak asmalarını çok beğendim." Masaya doğru yürüdü ve pencereden dışarı baktı. "Ağaçların manzarası huzur verici ve ışık da çizimlerim için iyi." Sözleri kendi kulaklarına düz ve yüzeysel geliyordu.

Pencerenin yanında ona katıldı. Adam altın bandanayı çıkarıp dantel duvağı omuzlarına yerleştirirken nefesini tuttu. Adam parmaklarını hafifçe çenesinde gezdirdi. Sonra ellerini onunkilerin arasına aldı ve parmağındaki altın bandı parmakladı.

Çenesini yukarı kaldırdı ve onu dudaklarından kısaca öptü. Daha sonra tekrar pencereden dışarı baktı ve düğün geceleri için biraz gergin olduğundan şüphelendi.

"Hava güzel. Yürümek ister misin?" diye sordu. "Evet, çok isterim. Ama önce üstümü değiştirmeliyim."

Bağlantı kapısını işaret etti. "Hazır olduğunuzda kapıyı çalın."

Yürüyüşün endişesini azaltacağını umuyordu.

Onu yol boyunca götürürken elini tuttu. Avuçları sıcaktı ve eli onunkini içine çekti. Kendini güvende hissetmesi gerekiyordu ama hissettiği tek şey içinde yeniden oluşan korkunç bir panikti.

Yol döndü ve devasa meşeler dallar ve yapraklardan bir gölgelik oluşturdu. Geleceğiyle ilgili endişeler içindeyken bu kırsal manzarayı tam olarak takdir edemiyordu.

Yıllar boyunca evlenmenin nasıl bir his olacağını hayal etmişti. Bir erkeğin ona olan aşkını ilan ettiğini duyduğunda yaşadığı coşkuyu hayal etmişti. Her şeyden çok, anne babasının gibi mutlu bir birliktelik istemişti.

Evliliğin kutsal bir bağ olması gerekiyordu ama Will'le paylaştığı tek bağ, itibarlarını kurtarmak için evlenmeleri gerektiğinden vazgeçmeleri idi.

Olumsuz yönler üzerinde durmayı bırakmalıydı. Artık geri dönüş yoktu. Hayatlarının geri kalanı boyunca kutsal evlilik bağıyla bağlıydılar ve o her şeyin en iyisini yapmaya kararlıydı. Belki de sohbet ederlerse bu kadar gergin hissetmeyecekti. "Yazın gölge güzel olmalı." Bu sözler ona anlamsız gelmişti ama bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

Adımlarını ona göre ayarladı. "Pek çok kadın gibi kıvrırmak yerine yürümen hoşuma gidiyor."

Ona belli belirsiz gülümsedi. Bahar esintisi biraz serindi ve mavi spencer'ını giydiği için memnundu. Ne olursa olsun, dallı muslin elbisesiyle çok uyumlu görünüyordu. Tabii ki fark etmeyecekti.

Bir süre yürüdüler ve sonra adam ona döndü. "Her zaman bu kadar sessiz misin?"

Sorusu bir eleştiri gibi gelmişti ama Georgette'in söylediklerini hatırladı. "Sana soğuk mu geliyorum?"

"Hayır, bana düşünceli görünüyorsun. Ne düşünüyorsun?"

Çok korkuyorum çünkü birbirimize yabancıyız. O yapmazdı Kelimeleri seslendirdi, çünkü bunun bir faydası olmayacaktı. Bunun yerine ona odaklanacaktı. "Bana biraz kendinden bahset."

"Uzun yıllar seyahat ettim ve İngiltere'ye ancak geçen yaz kardeşimin düğünü için dönebildim."

"Bana yolculuklarınızdan bahseder misiniz?"

"Arkadaşım Bellingham ve ben, kalacak yer bulup bulamayacağımız konusunda hiçbir fikrimiz olmadan Paris ve İtalya'yı gezdik. Bu şekilde yaşamaya alışmıştım.

Her türlü koşulda," dedi. "Ama maceralar küçük zorlukları telafi etti."

"Bana nasıl yaptığınıza dair spesifik bir örnek verin" dedi.

"Bir keresinde, lojmanımızdaki hizmetçi kız hastalanmıştı ve başka kimse de yoktu, çünkü yağmur yağıyordu. Bir demlik çay yapmanın çok zor olmayacağını düşündüm. Dört denemeden sonra, yapraklarla dolu olmayan bir çay üretmeyi başardım." Sırıttı. "Kendi kendime yumurta pişirmeyi bile öğrendim." Sırıttı. "İhtiyacımız olursa, bize çay ve yumurta yedirebilecek durumdayım."

Gülümsedi. "Çok rahatladım."

"Seyahat etmenin en güzel yanı hayatın her kesiminden insanlarla tanışmak. Onların yeteneklerini ve zanaatlarını takdir etmeyi öğrenirsiniz. Giysilerimiz ve paralarımız bizi varlıklı insanlar olarak gösteriyordu ama başkaları bize yaltaklanmasın diye aristokrat kökenlerimizin reklamını yapmıyorduk. Bu, bildiğim İngiltere'de deneyimleyebileceğim bir şey değil."

Aristokratlar, Brummel gibi istisnalar olsa da, aşağı gördükleri kişilerle nadiren kaynaşırlardı. Ailesi toprak sahibi soyluların bir parçası sayılıyordu. Ailesi onun iyiliği için servetlerinin kaynağını bir sır olarak saklamıştı. Onun toplumda olabildiğince yüksek bir yere ulaşmasını istemişlerdi. Söylediklerine bakılırsa, büyükbabasının bir dükkân sahibi olması muhtemelen umurunda olmayacaktı ama ailesinin diğer üyelerinin bunu onaylamayacağından şüpheleniyordu.

"Seyahat etmeyi severdin," dedi. "O günler geride kaldı."

Farkına varınca durakladı. "Benim yüzümden."

"Hayır. Ailem karşı çıktı."

"Vazgeçmeye hazır değildin," dedi.

"Büyük bir tur genellikle bir yıl sürer. Ben yurtdışında dört yıl geçirdim."

Bu imayı gözden kaçırmamıştı. İngiltere'de kalmak istememişti. Ama onu geri tutan neydi? Aile baskısına mı boyun eğmişti? Yoksa seyahat etmeyi bırakmayı kabul etmesinin başka bir nedeni mi vardı?

"Kardeşimin arazi kâhyası olarak bir pozisyon kabul ettim." "Nasıl buldun?"

"Henüz başlamadım. Bak, ileride ağaç evin olduğu meşe ağacı var," dedi. "Oraya doğru koşalım."

İtiraz etmeye fırsat bulamadı çünkü adam çekip gitmişti. Adam durduğunda, kadın elini göğsüne götürdü, çünkü biraz

Nefes al.

Hiç de öyle değildi. "Bak," dedi dalları göstererek.

Merdiveni ve ağaçtaki küçük ahşap evi gördü. "Daha önce hiç görmemiştim."

Paltosunu çıkardı ve şapkasıyla birlikte ona uzattı. "Hazır ol. Sana bir şey vereceğim. Tamam mı?"

"Evet," dedi kadın, adamın neyi geri almak istediğini merak ederek.

Sonra ağaca çakılı merdiveni sanki daha önce yüzlerce kez yapmış gibi tırmandı. Muhtemelen yapmıştır diye düşündü.

Amy ağaca yaklaştı. "Bana bir şey bırakmak istersen ben buradayım."

Kafasını dışarı çıkardı. "Pekâlâ." Bir battaniye yakaladı.

Yere baktı. "İtiraf ediyorum, daha önce buraya koymuştum. Güzel eteklerinizi mahvetmemeniz için üzerine oturacak bir şeye ihtiyacımız var," dedi. "Geri çekilin. Bir sepetle aşağı iniyorum."

Adam kolunda bir sepetle dışarı fırladığında nefesi kesildi. "Dikkatli ol. Düşmek istemezsin."

Kıkırdadı.

Nefesini tuttu ama endişelenmesine gerek yoktu. Ayaklarından emin ve atletikti. Kocası güçlü ve tanıdığı çoğu beyefendiden çok daha kaslıydı.

Sepeti yere bıraktı ve eliyle onu işaret etti. Kadın onun yanına gitti ve adam çimenlerin üzerindeki battaniyeyi silkelerken sepeti tuttu. Paltosunu çıkardıktan sonra diz çökmesine yardım etti. İki şarap kadehi ve bir şişe çıkardı. Sırtarak şişenin mantarını açtı. "Bardakları benim için tut ki Dökülme."

"Bu nedir?" dedi gülümseyerek.

"Özel kutlamamız için şarap." Şarabı doldurdu. "Evliliğimize kadeh kaldıralım."

Kadehini onunkiyle tokuşturdu. Şarabını yudumlarken, onun bu küçük gezintiyi planlamasının oldukça tatlı olduğunu düşündü.

"Bell ve ben Seine Nehri boyunca oturur ve ekmek, jambon, peynir ve şaraptan oluşan basit bir yemek yerdik." İçti. "Köylüler gibi."

"Günlük tuttun mu ya da çizimler yaptın mı?" diye sordu.

"Hayır." Kafasına vurdu. "Hepsi burada."

"Unutmaktan korkmadınız mı?"

"Mükemmel bir hafızam var, ama muhtemelen tüm hanımların Fransız kıyafetleri içinde resimlerini çizerdiniz," dedi.

"Belki seni çizerim," dedi.

Şarap kadehini bir kenara bıraktı, yan yattı ve başını elinin arasına aldı. "Bu pozu nasıl buldun?"

Biraz gülümsedi. "Bu tembel poz sizi temsil ediyor mu?" "Şu anda, evet."

Şarabını yudumladı ve çimlerin üzerine koydu.

Onun eline uzandı. "Bir itirafım var."

Ona temkinli bir şekilde baktı ve evlenme teklif etmeden önce itiraf etmesi gereken bir şeyi söyleyip söylemeyeceğini merak etti.

"Seni öpmek istiyorum."

Dudaklarını ıslattı ve bunun bilinçsiz bir hareket olduğunu ancak daha sonra fark etti. "Oh."

Ayağa kalktı ve kadının başlığını çıkardı. Sonra yüzünü avuçladı. Gözlerinin içine bakarken kokusu onu sardı. Başını eğdi ve onu öptü. Dilini dudaklarına değdirdiğinde, kadın ona açıldı. Ne bekleyeceğini biliyordu ve adamın onu yavaşça ve sonra daha büyük bir niyetle tatması hoşuna gitti.

Sonra onu kendisiyle birlikte uzanmaya çağırdı. "Will?"

"Mmm," dedi, spencer'ının bir düğmesini çözerek. Kadın onun elini tuttu. "Yapmamalıyız."

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Amy, bu tarafa hiç kimse gelmez. Meraklı gözlere karşı güvendeyiz."

Ayağa kalktı, ayaklarını battaniyenin üzerine koydu ve kollarını kaval kemiğine doladı. Evliyediler ama kendini hiç de rahat hissetmiyordu. Duygusal bir bağ olmadan arzuyla hareket etmek yanlış geliyordu.

Onun yanına oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Ne oldu?" "Bugüne kadar göbek adını bilmiyordum," dedi.

"Mantığını anlamıyorum."

"Görmüyor musun? Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Her şey benim için çok hızlı gelişti. En sevdiğin rengi ya da çayı kahveye tercih edip etmediğini bilmiyorum. Benim gibi erken kalkıp kalkmadığını da bilmiyorum. Çocukluğunda yaşadığın bir olayı biliyorum.

Kız kardeşler. Arkadaşlarınızla sadece bugünkü düğünümüzde tanıştım. Bir hafta önce ikimiz de bunların hiçbirini öngöremezdik." Durakladı ve ekledi, "Sanki bu işi geriye doğru yapmışız gibi."

"Olanlar değiştirilemez," dedi. "Benimle evlenmeyi kabul ettiğinde bu gerçeği kabul ettiğini sanıyordum."

"Anlamıyorsun."

Uzun bir iç geçirdi. "Hayır, istemiyorum."

"İşlerin normal seyrinde beni çağırırdınız. Parkta yürüyüşe ya da gezintiye çıkabilirdik. Önemli şeyler hakkında konuşurduk." Ona baktı. "Bizler sadece tanıdıklar."

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Sana kur yapmadığım için çok üzgünsün."

Mutsuzluk kalbini doldurdu. Aşk hayallerinden vazgeçmek zorunda kalmıştı ve adam onun için önemini anlamıyordu. "Hiçbir şey söylememeliydim."

"Amy, bana seni gerçekten rahatsız eden şeyin ne olduğunu söyle?"

Arkasını döndü. "Bir konuda haklıydın. Planladığım şey bu değildi."

"Ne planladın?" diye sordu.

"Tüm küçük kızların hayalini kurduğu şey: sonsuz aşkını ilan eden yakışıklı, atılgan bir prens." Başını kaldırıp tepesindeki yapraklara baktı ve ofladı. "Bunu sana itiraf ettiğim için kendimi tamamen aptal hissediyorum."

"Seni korkutan fiziksel yakınlık mı?"

"Önce seni tanımam gerekiyor. Kendimizi tamamen uyumsuz bulabileceğimiz korkusu dışında sana karşı bir şeyler hissetmem gerekiyor," dedi.

Bir tutam ot kopardı. "Ben bir tırmığım, prens değil ve evliliğimiz hayal ettiğin gibi bir peri masalı olmayacak."

Yüzünü başka yöne çevirdi, çünkü sözlerinin ne kadar acı verdiğini görmesini istemiyordu.

Birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra sert bir sesle konuştu. "Eğer sizin için önemliyse, dileğinizi yerine getireceğim ve size kur yapacağım."

Sersemlemiş bir halde bakışlarını ona çevirdi. "Teşekkür ederim."

"Bunun sonsuza kadar devam etmesini istemiyorum," dedi. "Bize karşı çok fazla saldırı var. Sadece ismen bir evlilik ölüm çanı olur."

"Katılıyorum," dedi. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Birkaç dakika sonra ağzı orantısız bir sırtışıla kıvrıldı. "Temel kuralları belirlememiz gerekiyor."

"Kurallar mı?" dedi kaşlarını çatarak. "Buna hiç gerek yok. Bana sadece çiçek getirmen yeterli, böylece birbirimiz hakkında daha fazla şey öğrenebiliriz."

"Hayır, bu çok kolay," dedi. "Eğer bu flörtten zevk alacaksak, o zaman zorlayıcı olmalı. Bir evlilik bahsi öneriyorum."

"Bahis mi?"

"Sadece iğne paranız var, bu yüzden ödülü parasal yapmak sportmence olmaz. Aklımda başka bir şey var."

Yüz ifadesini düzeltti. *Tasarımlarım hakkındaki gerçeği bilmesine gerek yok.* Henüz para almamıştı ama adamın bir serseri çıkması durumunda tazminat bir güvence olacaktı. Amy'nin Evliliğine bu aldatmacayla başlamaktan kuşku duyuyordu ama bu bir mantık evliliği idi ve bunu asla unutmamalıydı.

"Süre bugünden itibaren iki hafta," dedi. "Dört hafta," diye karşı çıktı.

"Üç," dedi. "Bu benim son teklifim."

"Pekâlâ," dedi. "Şartlar nedir?"

"Eğer seni kur yaparak kazanırsam, bir hafta boyunca benimle yatmayı ve her isteğimi yerine getirmeyi kabul edeceksin." Parmağını kızın alt dudağında gezdirdi. "Her isteğimi."

Yüzü kızarmıştı. "Beni kazanmakla ne demek istiyorsun?"

"Dokunuşuma yenik düşecek ve seninle sevişmem için bana yalvaracaksın." "Ha! Şimdi yenilgiyi kabul etsen iyi olur, çünkü bu asla olur."

"Size var olduğunu hayal bile etmediğiniz zevkleri gösterebilirim" dedi.

Şeytanın ayartmalarına çoğunlukla direnmeyi başarmıştı ve avantajlı olduğunu düşündü. "Bu kurda kazanmak için, kötü yollarını düzelttiğini kanıtlamalısın."

"Ne?" dedi öfkeli bir sesle.

"Bunlar benim şartlarım. Eğer zamanının çoğunu ahlaksızlık ve ahlaksızlıkla geçirirsen bu gerçek bir flört olmaz." Kendini beğenmiş bir ifadeyle ona baktı. "Bunu sağlamak için casuslarım olacağını bilmelisin. hile yapmayacaksın." Casusları nasıl temin edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama bir yolunu bulacaktı.

"Ben mi hile yapıyorum? Bu çok alçakça bir suçlama."

"Sana sadece adil bir uyarı yapıyorum," dedi. "Ve eğer şartları yerine getirmezsən, üç hafta daha kur yapma hakkı kazanıyorum."

"Başarısız olacağımı varsayıyorsunuz, ama olmayacağım."

"Bunu bana kanıtlamak zorundasın," dedi.

"Zor bir pazarlık yapıyorsun, karıcığım, ama bir şartla şartları kabul edeceğim."

Kadın ona şüpheyile baktı. "Ne şartı?" "Öpücüklerle izin var," dedi adam.

Onu öpmekten hoşlanıyordu.

"Katılıyorum." "Her türlü öpücük," dedi.

Gözlerini kısmıştı. "Her türlü öpücüğü tanımla."

Alçak, hınzır kahkahası içindeki ahlaksız çağırıyordu ama kadın buna direnmeliydi.

Yanağına bir öpücük kondurdu ve "Seni her yerde öpebilirim" diye fısıldadı. "Giyinik kalmalıyız."

Ellerini tuttu ve bileklerini öptü. "Kıyafetlere gecelikler ve vardiyalar da dahil," dedi, "ve dokunabiliriz."

"Katılıyorum, ama kıyafetlerimizi çıkarmayalım." Onun giysileri tarafından sınırlandırılacaktı. Öyle değil mi?

Gülümsedi. "Pekâlâ. Ama bir şartım daha var." "Bu işi çok karmaşık hale getiriyorsun."

"Kendi gelinime hayranlık duymamın karmaşık bir yanı yok. *Tamamen çıplakken* sana dokunamayabilirim ama bakabilirim."

Nefes nefese kaldı. "Hayır."

"Evet," dedi. "Avantaj sende olacak, çünkü ben hüsrana uğrayacağım." Durakladı ve ekledi: "Dokunmadığın sürece bana çıplak bakabilirsin."

Yüzü alev alev yanıyordu. "Beni kandırmak istiyorsun. Bunu biliyorum."

"Hilelere izin var," dedi. "Benim stratejim seni baştan çıkarmak olacak." Kadın çenesini kaldırdı. "Seni baştan çıkarabilirim."

"Benim hınzır karım, bir çapkının nasıl ırzına geçileceğini biliyor musun?" dedi sesi gürleyerek.

"Tecrübesiz olabilirim ama bunu anlayacak kadar zekiyim."

Tekrar battaniyenin üzerine uzandı. "Al beni, seninim."

Bir kahkaha patlattı.

Parmaklarıyla onu işaret etti. "Gel yanıma uzan. Seni öpmek istiyorum."

"Kur yapma konusunda zaten başarısızsın," dedi. "Amaç bana kur yapmak, öpücük talep etmek değil."

Yan döndü, otların arasından bir karahindiba kopardı ve mızrak şeklindeki yapraklarını koparmaya başladı. "O beni seviyor. Beni sevmiyor. O

Beni seviyor. O beni sevmiyor." Ona sıırttı. "Şimdiye kadar nasıldım?"

"Şimdiye kadar beni etkilemeyi başardın."

"Bu iyi bir başlangıç." Karahindibayı attı ve sürünerek ona yaklaştı. "Şimdi bir öpücük alabilir miyim?"

"Bu geceye kadar beklemeniz gerekecek."

"Lütfen," dedi. "Sadece bir kez daha."

Neredeyse evet diyecekti ama görünüşe göre adam meydan okumayı seviyordu. Amy de üstünlüğü elinde tutmayı seviyordu. Amy göz ucuyla ona baktı ve "Bu gece" dedi.

O akşam diğer yemeklerin yanı sıra ıstakoz da yemişlerdi. Adam onu masanın başındaki yerine oturtmuş ve ona kendi hikayelerini anlatmıştı. Eton'daki yaramazlıklarını. Görünüşe göre, orada Fordham ve Bellingham ile arkadaş olmuş.

"Bellingham'la sadece kısa bir süre görüştüm," dedi Amy, "ama çok yoğun bir beyefendiye benziyor."

"Dört yıl önce tüm ailesini veremden kaybedene kadar umursamaz bir adamdı."

Amy'nin nefesi kesildi. "Oh, ne kadar korkunç."

"Onun için endişelendim. Seyahatin yardımı oldu." Will ona baktı. "Tamamen farklı bir dünyaydı ve geride bıraktıkların bir şekilde kayboluyor. Bunun mantıklı olup olmadığını bilmiyorum."

Başını salladı. "Sanırım daha az bir ölçekte anlayabiliyorum. Bahar mevsimi öylesine eğlenceli bir koşuşturmaca ki, her yıl sona erdiğinde, temponun çok daha yavaş olduğu eve döndüğümde biraz hayal kırıklığına uğruyorum.

Sonunda insan yeniden alışıyor." Ona baktı. "Farklı diller ve her zaman görülecek yeni manzaralarla çok daha belirgin olmalı."

"Anlıyorsunuz," dedi. "Bell'in dikkatini İngiltere'den ve trajediden uzaklaştırması gerekiyordu. Aksi takdirde, korkarım delirebilirdi."

Amy, "Sen onun için iyi bir arkadaşsın," dedi.

"İngiltere'den ayrılmak için kendime göre nedenlerim vardı," dedi.

Ona ne demek istediğini soracaktı ama tatlılar geldi. Will sırtıttı.

"Antep fıstıklı buzlar."

Uşak gittikten sonra Will şekerlemeyi kaşıkladı. "Benim için aç." Amy,

"Ben beslenmesi gereken bir bebek değilim," dedi.

"Hayır, hepiniz kadınsınız," dedi. "Şimdi benim için aç."

Adamın buzu kaşıkla ağzına atmasına izin verdi. Sonra adam dudaklarını çökmekte olan bir dil öpücüğüyle yakaladı. Soğuk şekerlemenin ve onun ağzının sıcaklığının birleşiminden dolayı başı dönüyordu.

Ağzını kaldırdığında gözlerinde boğucu bir ifade vardı. Kaşığı ona uzattı ve kadın ne istediğini anladı. Adam başının arkasını tutarken kadın tatlıyı kaşıkla adamın ağzına götürdü. Onun ağzıyla buluştu ve dilini geçici olarak onunkine dokundurdu. Adam hızla saldırganlaştı.

Heyecan damarlarında dolaşıyordu ve içindeki her içgüdü onun öpücüklerinden, ondan daha fazlasını istiyordu.

Ayağa kalktı ve sandalyesini geri çekti. Kadın ayağa kalktığında gözlerinin içine bakarak onu büyüledi. Bir parmağını çenesi boyunca tüy gibi kaydırıp ve karıncalanma hissi bıraktı. Sonra kolunu uzattı. Kız onun kolunu kavradığında düşünceleri dağıldı. Adamın yün ceketinin kokusunun ve kolunun gücünün fazlasıyla farkındaydı.

"Üzerime rahat bir şeyler giymek istiyorum. Yarım saat sonra odanıza gelebilir miyim?" diye sordu. "Bu gece sana kur yapmaya başlamak istiyorum."

Ona ihtiyatla baktı. "Kurallar geçerlidir."

"Onlara uyacağım," dedi alçak bir sesle ve bu onu biraz nefessiz bıraktı. Adam ne yaptığını çok iyi biliyordu ama kadın, adam düzeldiğini kanıtlayana kadar onun kendisini kazanmasına izin vermeyi reddetti.

"Bu sinsi ifade de neyin nesi?" diye sordu onu merdivenlerden yukarı çıkarırken.

"Şüphelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Ben de kurallara uymak niyetindeyim."

Adam kapıyı açtığında, kadın içeri girdi. Ona bir öpücük verdi ve "En iyi eş kazansın" dedi.

Yarım saat sonra hizmetçisi Anna, Amy'nin saçını örmeyi bitirdi. Hizmetçi gittikten sonra, Amy beyaz keten bornozunu üzerine geçirdi ve uzandı

eskiz defteriyle şezlonga uzandı. Ateş odayı rahat ettirecek kadar kızartmıştı. Şöminenin saati çalışıyordu. Bakışları saate kaydı ve sonra bağlantı kapısı iç çekerek açıldı.

Omzunun üzerinden baktı ve bir an nefes alamadı.

Pantolon üzerine sadece kahverengi banyan bir cübbe giymişti ve gömlek giymemişti. Siyah saçları göğsünü bolca tozlandırıyordu. Elinde bir kitap vardı. "Size katılabilir miyim?" diye sordu.

"Evet, tabii ki." Üzerinde sadece ince geceliği ve bornozu varken biraz utandığını hissetti. Oturmaya başladığında, adam başını salladı ve onu arkasına bastırdı. "İkimiz için de yeterince yer var."

"Sıkı bir uyum olacak," dedi.

Kızın eskiz defterini aldı ve bir kenara koydu. "Yarın çalışabilirsin. Bu bizim düğün gecemiz."

Sadece meşgul olmak istemişti, böylece gergin olmayacaktı, ancak bahisleri göz önüne alındığında bunun için bir neden yoktu.

Adam dizini minderin üzerine koyduğunda, kadının hareket etmekten başka çaresi kalmadı.

Onun yanına uzandı ve sırıttı. "Tamamen rahatız."

Bunlar bir tırmıktan beklediği sözler değildi. Kitaba baktı. "Bana kitap mı okuyacaksın?"

Başını salladı. "Hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir şiir."

Yaramaz bir şiir gibi saçma bir numaradan şüphelendi ama hiçbir şey söylemedi.

Sayfaları çevirdi. "Ah, işte burada. "Aşkına Tutkulu Çoban. "

"Christopher Marlowe," dedi.

Dudaklarını hızla öptü ve sonra okumaya başladı.

" 'Gel benimle yaşa ve aşkım ol; ve tüm zevkleri kanıtlayacağız...' "

Amy onun derin, kendine özgü sesiyle tanıdık satırları okumasını dinledi ve yakışıklı kocasına hayran olmaktan kendini alamadı. Dolgun dudakları, keskin hatlı elmacık kemikleri ve çenesi vardı. Ama kalın kirpikleri ve koyu kaşları nedeniyle en dikkat çekici özelliği gözleriydi. Sağ kaşının yanında küçük bir yara izi fark etti ve bu yaranın nasıl oluştuğunu merak etti.

Sesi onu büyülemişti. Onun pastoral bir şiir seçmesinin oldukça hoş olduğunu düşündü. Yine de onun kendisine kur yapma çabalarını ciddiye almasa iyi olurdu. Bu bahsi kazanmaya kararlıydı ve

Gerekirse hile yapmak niyetindeydi. Hiç şüphe yok ki onu oyalamayı ve sonra hamlesini yapmayı düşünüyordu. Muhtemelen onu baştan çıkarmayı planlıyordu ama kadın buna izin vermeyecekti.

" 'O zaman benimle yaşa ve aşkım ol,' dedi ve kitabı kapattı. "Çok iyi okuyorsun," dedi kadın.

Kitabı yere bıraktı ve onun elini sıktı. "Bana çocukluğundan bahset."

"Sadece birbirimizi tanımamızın kur yapmanın bir parçası olması gerektiği konusunda ısrar ettiğim için soruyorsun."

"Sen benim karımsın. Sizi merak ediyorum."

"Anlatacak pek bir şey yok," dedi.

"Başka çocuklarla da oynamış olmalısın. En sevdiğin oyunlar hangileriydi?"

"Mahallede Susan adında bir arkadaşım vardı. Bebeklerimle oynardık."

Gülümsediğinde gözlerinin kenarları hafifçe kırıştı. "Anneymiş gibi davrandın."

"Evet. Laurence Lancelot adında hayali bir kocam vardı."

Adam güldüğünde, kadın boş yere omzunu itti. "Zarif bir isim olduğunu düşünmüştüm. Tabii ki altın saçlı bir prensle benziyordu. Ayrıca beyaz bir ata biner ve bir mızrak taşırdı."

"Laurence Lancelot ve mızrağı." Will güldü. "Uzun bir mızrak mıydı?"

"Oh, çok."

Gülerek güldü.

"Bu kadar komik olan ne?" dedi.

"Hiçbir şey," dedi. "Peki hayali Prens Laurence Lancelot seni öptü mü?"

"Oh, evet. Laurence'ın yerine bir yastık koydum." Gülümsedi. "Başka ne var?"

"Ayaklarıma kapandı ve düzenli olarak bana olan sonsuz aşkını ilan etti. Ne yazık ki sık sık kral için savaşmaya çağrılıyordu. Ona aşk mektupları yazdım ve babamdan onları postalamasını istedim."

"Dur tahmin edeyim. Baban onlara cevap verdi." "Nereden bildin?"

"Babanla tanıştım. Küçük kızını çok sevdiği belli."

Dudağını ısırđı. "Londra'ya gelene kadar ailemi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim."

"Sonbahardan önce seni onları görmeye götüreceğim," dedi. "Sana resim yapmayı kim öğretti?"

"Harika bir mürebbiyem vardı. Beni çizim yapmaya ve suluboya ile resim yapmaya teşvik etti."

"Yeteneğinizin farkına vardı," dedi. "Kadın modası hakkında hiçbir şey bilmeyen ben bile kreasyonlarınızın ne kadar çarpıcı olduğunu görebiliyorum. Leydi Beresford'un balosunun olduğu gece, içeri girdiğinizde elbisenizdeki çarpıcı yeşil kurdeleleri fark ettim. Herkes sizi izliyordu."

İlk başta bu iltifattan zevk aldı ama hemen ardından suçluluk duydu. Madam DuPont'a tasarımlar sunarak kazanacağı para konusunda onu kandırıyordu.

Onun burnuna dokundu. "Elbise tasarlamana itiraz edeceğimden mi korkuyorsun?"

"Bu konuda nasıl hissedeceğinizi bilmiyordum ama ev işlerime engel olmasına izin vermeyeceğim," dedi.

"Öyle olsa da umurumda olmazdı," dedi. "Modaya uygun bir karım olmasını seviyorum." Kahretsin. Neden bu konuda bu kadar nazik olmak zorundaydı ki? Şimdi kendini daha da suçlu hissediyordu, ama bunu göstermemeli.

Adam ona doğru eğildi ve kadının kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Adam onu öptüğünde, kadın dudaklarını hafifçe araladı. Adam dilini nazikçe onunkine dokundurdu ve Geri çekildi, başını diğer yöne çevirdi ve aynı hareketi tekrarladı. Onu öpmeye cesaret etti. Onun tadına bakmak ve parmaklarını ipeksi saçlarında gezdirmek heyecan vericiydi.

Hava almak için ayağa kalktığında gözleri daha koyu ve biraz da buğuluydu. Kadının elini tuttu ve sert göğsünün üzerine koydu. Kalbi küt küt atıyordu. Kadın onun gözlerinin içine baktı. "Bu bir numara mı?"

"Hayır. Çoğunlukla hâlâ giyinik durumdayım. Ayrıca, kazanmam için dokunuşuma boyun eğmen gerekiyor."

"Bu durumda..." Ellerini adamın kaslı göğsünde ve karnında gezdirdi. Parmaklarını adamın üzerinde gezdirirken, göbeğinin hemen altında koyu renkli bir kıl okunu fark etti. Bakışları adamın pantolonuna gitti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Aman Tanrım, adamın pantolonundaki şişkinliği görebiliyordu.

-Çok büyük bir şişkinlik.

Gözleri kapalıydı ve nefes alıp vermesi hızlanmıştı.

"Will? Ne yapıyorsun?"

"Bahsi kaybetmemek için, kelime oyunumu bağışlayın, çok uğraşıyorum." "Oh."

Gözlerini açtı. "Bahsi ve ilk iki yemeği unutup tatlıya geçebiliriz."

"Hayır, bahsi unutmayacağız ve aslında yemekten bahsetmediğinizi biliyorum. Şartlar kararlaştırıldığı gibi duruyor," dedi.

Ayağa kalktı ve onun kalkmasına yardım etti. Sonra örgüsünü omzunun üzerinden çekti ve kurdeleyi çözdü.

"Saçlarımı örmezsem uyurken birbirine dolanacak," dedi. Adam onun bakışlarıyla karşılaştı. "Aşağıya doğru görmek istiyorum."

Adam ona kur yapmayı kabul etmişken, onun isteğini nasıl reddedebilirdi? Saç örgüsünü gevşetmek için uzandı ama adam elini yakaladı.

"Bana bırak." Saç tellerini yavaşça çözdü. İşini bitirdiğinde parmaklarıyla saçlarını taradı. Ağır bukleleri omuzlarına yerleştirdi ve parmaklarıyla göğüslerini okşadı.

Zevkli bir hisle nefesini tuttu ve adamın dikkatini çekti. "Kırmızı olması hoşuma gitti," dedi.

Kadın adama kuşkuyla baktı ama adam parmaklarıyla saçlarını taramaya devam etti.

"Bana bir söz ver," dedi. "Neymiş o?"

"Asla kesmem."

Lizzy'nin ona beyefendilerin uzun saçı tercih ettiğini söylediğini hatırladı ve onun dileğini yerine getirmeye karar verdi. "Pekâlâ."

"Ve son bir isteğim var," dedi. "Sonunda seviştığımız gün, saçlarını tenime sürmeni istiyorum."

Baştan çıkarıcı ses tonu, onun dokunuşunu arzulamasına neden oldu, ama ondan fiziksel zevkten daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Onu kollarına çekti. Elleri kızın poposuna doğru kaydıığında, onu kendine doğru bastırdı. Adamın cinsel organının sert çıkıntısını karnında hissedebiliyordu. Sonra onu çabucak öptü. "Gitsem iyi olacak," dedi. "Seni çok fazla istiyorum."

Bir an için kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama onun için bunun sadece zevkle ilgili olduğunu anladığında bu zayıf umut da söndü.

Onu yatağa götürdü, Anna burada yorganı indirmişti. Amy yorganın altına girdiğinde, Anna yedek yastığı eline aldı. "Laurence'ı öpmene izin yok."

Güldü.

Yanağına bir öpücük kondurdu, mumları söndürdü ve kapıyı açtı.

Onu geri çağırma isteği bir an için onu yakaladı ama sonra sağduyusu galip geldi.

"İyi geceler," dedi.

Kapı tıkırdayarak

kapandı.

Laurence hakkındaki aptalca şakasıyla onu gülümsetmişti.

Tanıdık olmayan gölgeliğe baktı. Bu gece tetikte olacağına yemin etmişti ama yine de adamın cazibesine kapılmıştı. Ona o güzel şiiri okumuş ve saçlarını asla kesmemesini isteyerek onu baştan çıkarmıştı. Zaman zaman samimi görünmüştü ama kız, çekici çapkın ile dış görünüşün altındaki adamı ayırt edecek tarafsızlıktan yoksundu. Onu en çok rahatsız eden ikincisiydi. Bugün erken saatlerde, ailesinin seyahat etmesini onaylamadığından bahsetmiş ve sonra da dikkatini dağıtmıştı. Belki de çok abartıyordu ama içgüdüleri ona hikâyede daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Ona şimdiden bir şey verdiğini fark etti. Kalbinin küçük bir köşesini daha kazanmıştı ve bu onu korkutuyordu. Adamın kur yapmayı sadece kazanmak istediği bir oyun olarak gördüğünü unutmamalıydı. O baştan aşağı bir çapkındı. Eğer kazanırsa, ilgisini çabucak kaybedecek ve muhtemelen ona ihanet edecekti.

Amy dudağını ısırды. O onun kocasıydı ve onun rahatı ve mutluluğu için elinden gelen her şeyi yapacağını söylemişti. Ama ona aşık olmasına izin vermemeliydi, çünkü o kesinlikle kalbini kıracaktı.

Yirmi dakika sonra Will yıkandı ve yatağa tırmandı. Kaya gibi sertleşmişti ve istekli bir partner olmadığında şehveti dindirmek için tüm erkeklerin yaptığı şeyi yapmıştı.

Yatağa tırmandı ve ellerini başının altında kavuşturdu. Bu öğleden sonra, ona evliliklerinin hayal ettiği gibi bir peri masalı olmayacağını söylediğinde yüzünü çevirmişti. Lanet olası vicdanı

onu iğnelemişti. Ona kur yapmayı kabul etmişti, çünkü o gün düğün günleriydi ve kız çok kederli görünüyordu.

Senin için bir şeyler hissetmeliyim, kendimizi tamamen uyumsuz bulabileceğimiz dehşetinden başka.

Hemen ardından kararından pişmanlık duymuştu, çünkü onun kendisinden, kendisinin veremeyeceği bir şey istediğini biliyordu. Reddedeceği beklentisiyle bahse girmeyi teklif etmişti. O ise meydan okudu ve onu şaşırttı.

Kadının kendisiyle bir piyano gibi oynadığını düşünerek içini kemiren bir hisse kapıldı.

Will onun ne istediğini biliyordu; şefkatli duygulara dayanan bir ilişki. Geçmişinde sadece bir ilişki istediklerini söyleyen kadınlar olmuştu ama bir noktada yapışmaya başlıyorlardı. O her zaman zarif bir çıkış yapmış ve bir daha arkasına bakmamıştı.

Will, eski sevgilileriyle ilgili anıları beyninin en ücra köşelerine itti. Bahsi kazanmak istiyordu ve mükemmel bir başlangıç yapmıştı. Kadın biraz ürkekti ama Will onu rahatlatmayı ve güldürmeyi başarmıştı. Düzeltme konusuna gelince, üç hafta boyunca her zamanki ayartmalardan uzak durabileceğini düşündü. Karısını baştan çıkarmayı dört gözle bekliyordu. Kabul etmek gerekir ki, muhtemelen hüsrana uğrayacaktı ama bu beklenti şüphesiz hem onun hem de kendisinin arzusunu artıracaktı. Onun için hazırladığı kötü planları düşündükçe sırtıyordu.

Üçüncü hafta sona erdiğinde, kendini yavaş yavaş uzaklaştıracaktı. Çabucak sıkılmıştı ve Amy'ye duyduğu arzusun eninde sonunda köze dönecekti. Onun iyiliği için, ilişkileri konusunda ihtiyatlı davranacaktı. Evliliklerinin koşulları ve adamın ünü göz önüne alındığında, muhtemelen onun sadakatsiz olmasını bekliyordu.

Kendini kandırıyordu. Amy fare değildi. Ton'un diğer pek çok karısının yaptığı gibi bir ilişkiyi görmezden gelmezdi. Bu düşünce onu durdurdu. Sonunda ona istediğini vermeyi başaramazsa, ki başaracağından hiç kuşkusu yoktu, ne olacaktı?

İma edilenleri görmezden gelmeye çalıştı ama bunlar bir gök gürültüsü bulutu gibi başının üzerinde asılı duruyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Banyo suyu lüks bir şekilde ılıktı ve gül sabununun kokusu ilahiydi. Anna banyoya biraz daha ılık su ekledi ve Amy kalça küvetinde arkasına yaslandı. Kendini şarap mahzeninde kilitli bulduğundan beri ilk kez rahatlamış hissediyordu. "Anna, sen görevine devam etsen iyi olur. Ben soğuyana kadar suyun tadını çıkarmak istiyorum."

Anna banyo odasından çıktıktan sonra Amy düşüncelerinin dağılmasına izin verdi. Uyuşuktu, muhtemelen günlerdir onu rahatsız eden endişenin bir sonucuydu. Gözlerini kapadı ve uyuyakalmış olmalıydı, çünkü kapının kapanma sesi onu irkiltti. Başını çevirdiğinde Will'in kendisini izlediğini gördü.

Yüzü ısındı ve elleriyle göğüslerini kapattı.

Botları mermer zemine çarparak onun üzerinde durdu. "Çıplaksın."

"Kapıyı çalabilirsin," dedi.

"Seni çıplak görmeye iznim var." Bakışları kadının vücudunu taradı.
"Ayağa kalk."

"Lütfen odama dönün. Kuruduktan ve bornozumu giydikten sonra sizinle orada buluşacağım."

Başını iki yana salladı. "İzlemek niyetindeyim." "Beni utandırıyorsun," dedi.

"Ben senin kocanım. Kendini benim yanımda çıplak olmaya alıştırsan iyi edersin. Üç haftanın sonunda, çok daha fazla zaman harcayacaksın.

Benimle yatakta çıplak

zaman geçir." "Eğer kazanırsan," dedi. "Oh, kazanacağım."

"Kur yapma konusunda başarısız oluyorsun," dedi ondan kurtulmak için umutsuzca.
Oh,

Adamın gitmesini ve kendisini yalnız bırakmasını diledi. Su soğumuştü ama o seyrederken kendini banyodan çıkmaya zorlayamıyordu.

"Kurallara uyuyorum," dedi. "Bana teşekkür etmelisin. Başka hiçbir koca gelininin düşün gecesi iffetli kalmasına izin vermez."

Bundan şüphe duymuyordu ama bu tartışmayı onun kazanmasına izin vermeyi reddetti. "Durumumuz düzensiz. Skandal olmasaydı asla evlenmezdik."

"Kollarında soğuk şişlikler var. Donmadan önce banyodan çık."

"Sen gidene kadar olmaz."

"Pekala, ama bahsi kaybedeceksin," dedi. "Hayır, kaybetmeyeceğim."

"Evet, yapacaksınız, çünkü yerleşik kurallara uymuyorsunuz. Ama benim için sorun değil. Bu sabah seni yatağa götürmek için can atıyorum."

"Benim hassas duygularımı umursamıyorsun," dedi.

Saatini çıkardı. "O banyodan çıkmak için iki dakikan var yoksa bahsi kaybedersin."

"Bu anlaşmanın bir parçası değildi," dedi. "Bir dakika," dedi adam.

Ayağa kalktı ve beceriksizce küvetten çıktı. Sonra bir havlu aldı, onunla üstünü örtmek niyetindeydi ama havluyu düşürdü.

Onu almak için eğildi ve bakışları kadının bacaklarında gezindi. Sonra onun seksine baktığında gülümsedi. "Kırmızı," dedi.

"Havlu, lütfen," dedi.

Ayağa kalktı ve ona verdi. "Titriyorsun."

Havluyu elinden geldiğince hızlı bir şekilde uyguladı. Bütün bu süre boyunca yüzü yanmıştı. Sonra ona bornozu uzattı. Kollarını kolların içine soktu ve kuşağı bağladı.

Adam ona doğru uzandığında, kadın onun yanından geçti. Ona çok kızmıştı.

Onu yatak odasına kadar takip etti. "Ben kuralları çiğnemedim."

"Sen bir ahlaksızsın," dedi. "Utanmış olmamı umursamadın." "Hayal kırıklığına uğramış olmam umurunda mı? Umutsuzca bir şey istediğimi umursuyor musun?"

dün gece seninle sevişmek için?"

"Kuralları kabul ettin," dedi. "Sen de öyle."

"Keşke hiç..." Pişman olacağı bir şey söylemeden önce ağzını kapattı.

"Asla ne, Amy?"

"Söylediklerimi unut." Neredeyse ona onunla hiç evlenmemiş olmayı dilediğini söyleyecekti. Bunu düşünmek bile huysuzca bir şeydi ve kendinden utanıyordu.

"Hayır. Başladığın işi bitir," dedi.

Ona baktı. Adamın ifadesi sertti. "Will, buraya kavga çıkarmak için geldiğinden şüpheleniyorum."

Başını iki yana salladı. "Bu sabah senin için kır çiçekleri topladım ve seni hâlâ yatakta bulmayı umuyordum. Bizim için bir tepsi sipariş etmeyi planlamıştım."

Komodinin üzerinde duran vazodaki karahindiba buketini gördü ve yüzünü buruşturdu.

"Suyun sesini duyduğumda sana geldim. Sana layık olduğumu kanıtlayana kadar istediğime sahip olamam-"

"Will-"

"Hayır, bırak da bitireyim. Tek istediğim gelinime bakmaktı."

"Will, ben mütevazıyım." Will'in kendisine bakıp onu yetersiz bulacağından korktuğunu ona söyleyemiyordu. Göğüsleri küçüktü ve çok zayıftı. En kötüsü de, onu yatağa attığı diğer güzel kadınlarla kıyaslayacağından korkmuştu. Hiç şüphesiz ilk ilişkisinden sonra hayal kırıklığına uğramıştı.

vücuduna bir anlık bakış.

Onun ellerini tuttu. "Sanırım bugün kara bir leke aldım."

Kadın gözlerini indirdi. "Çiçekler için teşekkür ederim."

Kızın yüzünü kaldırdı. "Bir kara leke daha alma riskini göze alarak sana bir şey itiraf edeceğim."

Ne demek istediğini merak ederek nabızı hızlandı.

"Beresford'ların balo salonunda yürürken seni izlediğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Evet."

"O elbisenin içinde çok uzun ve asil duruyordunuz. O zaman uzun, düzgün bacaklarınız olduğunu hayal etmiştim." Sırıttı. "Haklıymışım."

Adamın gözlerinin içine baktı, onun kendisinden memnun olması karşısında afallamıştı. "Sanırım başka neleri merak ettiğimden bahsetmemeliyim."

"Şimdi bana anlatmalısın," dedi.

"Sanırım banyodan çıktığınızda bundan bahsetmiştim."

Adamın söylediği tek uygunsuz kelimeyi hatırlayarak kızardı: *kırmızı*.
"Bunu düşünmeyi hiç bıraktın mı?"

Sırıttı. "Neyi?"

"Sevişmek," dedi.

"Tatlım, ben bir erkeğim. Bu konuda ne kadar düşündüğümüzü bilsen dehşete düşerdin."

"Gözlerimi boyamaya çalışıyorsun."

Onu kucağına çekti. Aman Tanrım, tahrik olmuştu. "Giyinik durumdayız," dedi. "Bana dokunmak istersen diye."

Sandal ağacı, nişasta ve kendisi gibi çok güzel kokuyordu.

"Bilmiyorum." Adam biraz fazla hevesliydi ve kız onun sarılmasından hiç etkilenmemişti. Eğer dikkat etmezse bahsi kazanacaktı ve tüm umutları suya düşecekti.

aralarındaki şefkat yok olacaktı.

"Eğer sen bana iyi davranırsan, ben de sana iyi davranırım," dedi.

Onun cazibesine karşı koymakta zorlanıyordu ve o da bunu deniyordu.

"Bu gece," dedi. "İlk yemek, sadece kıyafetlerle."

Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Saatleri sayacağım."

"Saatlerden bahsetmişken, hizmetçiler muhtemelen kahvaltayı hazırlamışlardır. Aşağıya inmeliyiz. Anna'yı çağırayım. Giyindikten sonra kapınızı çalacağım."

"Amy?" dedi.

"Evet?"

"Bu bahsi kazanmaya çok kararlıyım."

Güldü ve onu itti. "Şimdi git, böylece giyinebilirim."

Bahçeye doğru yürürlerken Georgette Beau'nun kolunu sıktı. "Çitlerin arasında bir bank var," dedi. Çalılıklar onları annesinin dikkatli gözlerinden gizleyecek kadar uzundu.

Rüzgâr sarı saçlarını karıştırdı. "Annenin merhamet edip seninle yalnız yürümeme izin vermesine şaşırdım," dedi.

"Babam beni üzgün yakaladıktan sonra ona çok mızızlandığımı söyledi." Beau bankı buldu ve onun yanına oturdu. "Neden üzülyordun?"

Kucağına baktı. "Amy'yi özledim."

"Onu düğününde görelili sadece iki gün oldu," dedi. "Artık evli olduğu için her şey değişecek. Aynı şey Julianne. Şimdi bir bebeği ve bir kocası var."

Hiçbir şey söylemedi.

Onun ne düşündüğünü biliyordu. Onunla evlenirse, arkadaşlarının arasına katılacaktı. "Kız kardeş kadar yakındık ama asla eskisi gibi olmayacak.

Yine aynı."

"Georgette, bir şeyi merak ettim ve nezaketsiz olduğu için hiçbir şey söylemedim."

"O zaman belki de hiçbir şey söylememelisin."

"Bilmek zorundayım, çünkü bunu düşünmeden edemiyorum."

Başını hafifçe çevirdi ve başlığının endişeli ifadesini gizlemesine izin verdi.

Kurdeleyi çekiştirdi. Kadın onu durdurmak için uzandı ama adam elini savurdu. Sonra başlığını çıkardı. "Seninle konuşurken bana bak."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. Adamın inanılmaz güzellikte mavi gözleri vardı ama bugün bulanıktı.

"Sevişmekten korkuyor musun?" diye sordu.

Bakışlarını kaçırdı. "Çok utanmazsın."

"Georgette, bana bak ve gerçeği söyle."

Ona baktı, konuşmadan nefes alıp verdi. Adam onun yanağını avuçladı. "Biliyordum."

Öfkesi alevlendi. "Endişelenmemek için aptal olmak gerekir."

Kıkırdadı. "Seni öpmemden hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Ve sanırım ikimiz de gergin olmamıza rağmen sana dokunmamdan hoşlandın. Yakalanmaktan korktuğunuzda bu biraz zor oluyor."

"Beau, tüm sebep bu değil."

Sanki kendisini yaralayacak bir şey söylemesini bekliyormuş gibi kaskatı kesildi ve bu onu çok kötü hissettirdi.

"Sen değilsin," dedi. "Değişiklikten pek hoşlanmam."

"Bu hayatın bir parçası," dedi, "ve eğer benimsersen harika olabilir."

"İki yaşındayım ve büyümekten korkuyorum. İşte, bunu itiraf ettim. Ben aptal, çocuksu bir kazım."

Dudakları aralandı. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü utandım."

Düşünceli bir şekilde ona baktı. "Erkek kardeşlerinin hepsi evlendi ve evi terk etti. En yakın iki arkadaşın evlendi. Ve ben de evlenme teklif etmen için seni zorluyorum. Tahminimce tüm bunlardan bunalmış hissediyorsun. değişiklikler."

"Evet, ama şimdi kendimi daha da kötü hissediyorum, çünkü Amy'ye kıyasla ben şanslıyım. Onun böyle bir evliliğe nasıl dayandığını hayal bile edemiyorum.

-küçümsediği bir adama."

"Her seferinde bir şey," dedi Beau. "Her şeyden önce, değişimle ilgili korkularınız o kadar da olağandışı değil. Bir değişikliğin sizi nasıl etkileyeceği konusunda endişeli hissetmeniz doğal. İkinci olarak, arkadaşınızın içinde bulunduğu zor durum nedeniyle kendinizi kötü hissetmemelisiniz. Kazara kapana kısılmışken evlenmek zorunda kalmaları bence korkunç bir şey."

"Ona kötü davranacağından korkuyorum," dedi.

Beau başını salladı. "Sana yalan söylemeyeceğim. Kötü ününü hak etti ama ikisini dans ederken gördüm. Aralarında ateş yakmaya yetecek kadar kıvılcım vardı. Ve daha sonra balo salonunda kendisine eşlik etmesine izin vererek onu cesaretlendirdi. Birkaç kişi ikisinin flört ettiğini söyledi."

"Ama onun korkunç bir çapkın olduğu söyleniyor," dedi. "Korkarım ona ihanet edecek ve küçük düşürecek."

"Onun hovarda geçmişini savunmuyorum ama iyi bir aileden geliyor," dedi Beau. "Onu terk etmedi ve inanın bana, bunu yapabilecek pek çok erkek var. Önemli olan nokta şu ki evliliklerini sadece onlar yürütebilir. Sizin ya da bir başkasının yapabileceği hiçbir şey yok. Ne olursa olsun, kardeşinin arazi sorumluluğunu devralacağını duydum. Umalım ki bu onun daha iyiye doğru değiştiğinin bir işareti olsun."

"Teşekkür ederim," dedi. "Çok endişelendim."

Adam ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Seni asla üzmem istemedim ama üzdüm. Seni acele ettirme çabalarım bencilceydi ve sadece senin geri çekilmek istemenle sonuçlandı. Umarım beni affedersiniz. Şu andan itibaren seni dinleyeceğime ve kendi kararlarını verme isteğine saygı duyacağıma söz veriyorum.

kararlar." Çenesi sıkıştı. "Umarım bana bir şans daha verirsin, çünkü sensiz bir hayatı düşünmek bile istemiyorum."

"Beau, teşekkür ederim. İstedğim başka bir erkek yok. Sadece herkes beni zorlamadan ve dürtüklemekten duygularımdan emin olmam gerekiyordu."

Eldivenli elini sıktı. "Biliyorum. Sana zaman vereceğim."

İhtiyacı olan tek şey, kendi seçimlerini yapmasına izin verecek kadar ona saygı duyacağını bilmektir. Ona gülümsedi. "Annemi biliyorsun. seni onaylıyor."

Sanki güçlü bir duyguyu bastırmaya çalışıyormuş gibi ona baktı.

"Babam senden hoşlandığını
söyledi." "Onur duydum," dedi.

"Beau, seni tüm kalbimle seviyorum," dedi.

"Oh, Tanrım," dedi adam.

"Arkadaşlarım artık evli olduğu için öyle demedim. Benim de kendime
ait bir aklım olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum," dedi.

"Seni seviyorum çünkü zaafılarımı ve korkularımı anlıyorsun ve ayrıca
çok yakışıklı olduğun için gözlerimi kamaştırıyorsun."

Güldü.

"Ama en çok seni seviyorum çünkü nasıl hissettiğimi anlıyor ve iyi
kararlar verebilme yeteneğime saygı duyuyorsun. Seni seviyorum çünkü
sabırlı ve nazıksın ve çok iyi öpüşüyorsun."

"Seni daha fazla sevmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim ama seviyorum," dedi.

"Diz çökebilirsin," dedi. "Ah, boş ver. Pantolonunu kirleteceksin."

"Pislik umurumda bile değil," dedi diz çökerek.

Ellerini tuttuğunda gözleri yaşlarla doldu.

"Seni çok seviyorum. Lütfen beni erkeklerin en mutlusu yap ve benimle
evlen" dedi.

"Seninle evleneceğim," dedi.

Ayağa kalktı, onu ayağa kaldırdı ve onu nefessiz bırakan gür bir öpücük
verdi. "Baban evde. Ondan izin almak istiyorum."

"Olabilir," dedi. "Annem mutluluktan havalara uçacak." Beau'ya küstah
bir sırıtış attı. "Sonra da ona çamurda evlenme teklif ettiğini söyleyerek onu
şok edeceğim."

Will, önceki gece yaptığı gibi pantolonunu ve banyosunu giyerek
odasına geldi. "Bu gece şiir yok," dedi. "Onun yerine konuşacağız."

Ellerini kavuşturarak şezlonga oturdu.

"Saçlarını salmışsın," dedi gülümseyerek. Saçları biraz dağınıktı ve
çenesinde biraz kirli sakal vardı.

"Seni memnun etmek istedim."

"Bunu istemen hoşuma gidiyor," dedi parmaklarını uzun saçlarının
arasından geçirirken.

"İyi bir eş olduğuma inanmanı ve beni görmek için sabırsızlanmanı istiyorum."

"Benim bir fikrim var. Yatağa uzanalım ve konuşalım," dedi.

Bakışlarını yatağa doğru çevirdi. "Orası en iyi yer olmayabilir."

"Bu sabah verdiğin sözden dönüyor musun?"

"Hayır, ama-"

"O zaman yatak konuşmak ve dokunmak için en rahat yerdir" dedi.

Bunun ölümcül bir hata olabileceğinden şüpheleniyordu ama bahsi kazanana kadar erdemini büyük ölçüde korumaya yemin etti. "Pekâlâ, ama uslu durmalısın."

Elini tuttu ve onu yatağa götürdü. Sonra banyosunu çıkardı. "Bornozdan vazgeçebilirsin. Yorganın altında yeterince sıcak olacağız."

Bornozun ekstra katmanıyla daha güvende olacağını düşünüyordu ama bu çok saçmaydı. Ona saldırıp bahsi kaybedecek değildi.

Amy yorganın altına girdikten sonra o da onu takip etti ve yan döndü. "Amy, neden yüzünü bana dönmüyorsun? Gölgelikte ilginç bir şey olduğundan şüpheliyim."

Bir tedirginlik hissetti ama yine de ona doğru döndü. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Soru sorma sırası sizde," dedi.

"Bugün fark ettiğim bir şey var. Babanızı birkaç yıl önce kaybetmişsiniz. Benim nasıl hissedeceğimi hayal etmeye çalıştım ve aklıma siz ve aileniz için çok zor bir dönem olduğu geldi."

İç çekti. "Beklenmedik bir anda kalp krizinden öldü. Annem ve kız kardeşlerim için çok zor oldu." Tüm aileyi yakınlaştırmak ve babası hakkında konuşmak istemişlerdi. Annesi babasını sanki bir azizmiş gibi idolleştirmişti.

"Kaç yaşındaydın?"

"On yedi." Annesi ve kız kardeşleri teselli bulmak için Will'e başvurmuşlardı ama Will, bırakın onların acısını, kendi acısıyla nasıl başa çıkacağını bile bilmiyordu. Kardeşi de onları teselli etme konusunda aynı derecede beceriksizdi. Will, yas döneminden sonra okula döndüğünde rahatladığını biraz da utanarak hatırlıyordu.

"Eminim annen ve kız kardeşlerin, kardeşinin orada olup dizginleri ele almasından memnun olmuşlardır."

Will tereddüt etti. "Hawk yıllar önce evi terk etmişti. Babamla araları pek iyi değildi."

"Bir tür anlaşmazlık mı yaşadılar?"

"Ben on iki yaşındayken ağabeyimin başı ciddi bir belaya girdi. Kimse bu konuda konuşmadı ama herkes bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu."

"Acı verici olmalı," dedi.

Babası bir skandalı örtbas etmişti. Will gerçeği ancak geçen yıl öğrenebilmişti.

"Kardeşini özlemiş olmalısın," dedi.

Marc evi terk ettiğinde kimse bir şey söylememişti. "Marc'ı evden uzaklaştırdığı için babama kızıyordum ama sadece on iki yaşındaydım ve kimse bana bir şey söylemiyordu."

"Marc?" Amy söyledi.

"Kardeşim Hawk lakabını babamızın ölümünden sonra aldı."

Bir an sessiz kaldı. "Ağabeyin ve baban arasında kaldığını hissetmiş olmalısın."

Omuz silkti. "Bu uzun zaman önce oldu. Artık bu konuda yapılacak bir şey yok."

Amy, olayların onu söylemek istediğinden çok daha fazla etkilediğinden şüpheleniyordu.

"Brandon'ı kardeşimin düğününde gördüğünü hatırlıyor musun?" diye sordu. "Oh, evet, kuzenin," dedi.

"O benim kuzenim değil; Marc'ın oğlu."

Amy keskin bir nefes aldı.

"Geçen yaza kadar bilmiyordum," dedi.

Amy biraz afallamıştı. Görünüşe göre, ailesi skandalı örtbas etmişti. Şimdi o ve Will hayatlarına daha fazla sorun getirmişlerdi. "En azından sen ve kardeşin artık daha yakınsınız."

"O benden altı yaş büyük ve ben evde fazla vakit geçirmedim."

Amy onun ailesinden ve onların söylemediği her şeyden kaçmak için mi bu kadar uzun süre seyahat ettiğini merak etti. "Yeni pozisyonunuz sizi kardeşinize daha da yakınlaştıracak."

"Marc ailenin reisi. Herkese karşı adil olmaya çalışıyor ama bu asla işe yaramıyor."

"Bence harika bir aileniz var, tüm aileler gibi kusurlu," dedi. "Kız kardeşlerin bana karşı çok tatlıydı. Onları daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

Doğrulup oturdu. "Kız kardeşlerime dikkat et, özellikle de Patience'a." "Ne demek istiyorsun?" O da ayağa kalktı.

"Patience herkese hükmetmeye çalışıyor. Başkalarına hayatlarını nasıl yaşamaları gerektiğini söylemenin kendi görevi olduğunu düşünüyor gibi görünüyor ve bu konuda hiç de ince değil."

Amy, "O en büyük kardeş, bu yüzden muhtemelen alışkanlıktır," dedi.

Başını iki yana salladı. "Ben ciddiym Amy. Eğer dikkatli olmazsan ailem aramıza girebilir."

"Will, kesinlikle abartıyorsun."

"Anlamıyorsunuz. Onaylamadıkları bir şey duyduklarında, aile toplantıları düzenlerler. Hawk aile reisi olarak konuyu gündeme getiriyor ve herkes sorunlu aile üyesiyle yüzleşiyor. Bu tıpkı Engizisyon."

"Will, gerçek bir endişeyi işgüzarlıkla karıştırmıyor musun?"

"Mesele şu ki, onlara bir santim bile vererseniz işimize burnunu sokarlar ve ben gerçekten onlarla aramda biraz mesafe olmasını istiyorum. Müdahale etmelerini istemiyorum, bu yüzden onlarla çok fazla zaman geçirmeyeceğiz."

Hayal kırıklığı yerleştikçe gülümsemesi soldu. "Aileni gerçekten daha iyi tanımak istiyorum."

"Amy, izin verirse araya girerler ve ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar sorunlara neden olabilirler. Bizim aramızda olanları evliliğin mümkün olduğunca özel olması."

"Elbette özel hayatımızı gizli tutacağım." Samimi konuşmalarını ifşa edeceğini mi düşünmüştü?

Yüksek sesle bir iç geçirdi. "Onlara özel olması gereken şeyleri söyleyeceğinizi ima etmek istemedim. Bizim hakkımızda konuşurken dikkatli olman için seni uyarmak istedim. Sanırım kız kardeşlerim sana kötü davranmamı bekliyorlar. Saldırmak istiyorlar, bu yüzden istemeden de olsa onlara cephane vermeyin."

Adamın söylediklerini birkaç dakika düşündü ve sonra aklına bir şey geldi. Amy bu konuyu açmakta tereddüt etti, ancak ailesinin sorunları görmezden gelme şeklini duyduktan sonra

Dürüstçe. "Bunu söylediğimde muhtemelen kızacaksın ama ailene bela beklemeleri için bir sebep vermedin mi?"

Yataktan fırladı. "Sadakatinin nerede yattığını görebiliyorum."

Yorganı arkaya attı, yataktan zıpladı ve adamın önünde durana kadar etrafında yürüdü. "Bunun sadakatle hiçbir ilgisi yok. Gerçeği söylediğim için kızgınsın."

"Kızgınlım çünkü beni ciddiye almıyorsun. Sana ailemden bahsettim çünkü aramıza girmelerini istemiyorum. Tanrı biliyor ya, yangına körükle gitmeden de yeterince sorunumuz var zaten."

"Sesini alçalt," dedi. "Bana bağırmana izin vermeyeceğim."

"Boş ver. Bu gece işe yaramayacak." Arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü.

"Sorunları halının altına süpürerek çözemezsiniz."

Ona doğru döndü, sesli bir şekilde nefes alıyordu. Bir an için gözünü korkutmuştu ama şimdi ona karşı koymazsa, istediğini elde etmek için onu ezip geçebileceği sonucuna varacaktı. Öte yandan, onun gururunu da unutmamalıydı. "Will, ailen hakkında söylediklerini anlıyorum. Haklısın. Onları pek iyi tanımıyorum."

"Belli ki," dedi.

Ailesine şüphelenmeleri için sebep verdiğini söylediğinde ona karşı dürüst davranmıştı. Onu sadakatsizlikle suçlamıştı ve şimdi onu yaraladığını fark etmişti.

Amy ona yaklaştı. "Her zaman erkek ve kız kardeşlerim olsun istemişimdir, bu yüzden aileniz bana harika görünüyor. Ama sen benim kocamsın ve her zaman önce gelir. Her zaman. Ve eğer biri benim yanımda seni eleştirirse, seni savunurum."

Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. Merak etti acaba Daha önce kimse onu savunmamıştı. Amy yüzeyin altında daha fazlası olduğunu hissetmişti. Kız kardeşleri ona Will'in küçükken evden kaçtığını anlatırken gülmüşlerdi. O zamanlar Amy bunu çocukça bir şaka olarak görmüştü ama şimdi bunun bir nedeni olup olmadığını merak ediyordu. Amy, Will'in

Bu gece tekrar araştı. Ona vermeye yemin ettiği rahatlığa ihtiyacı vardı.

Yanağından öptü. "Benimle yatağa gel. Sana ilk yemek için söz verdim."

Onun boynunu öptü ve içine çekti. "Bence bayanlar için daha güzel gecelikler tasarlamalısın - şeffaf bir şeyler."

"Başkalarının bunu skandal olarak göreceğinden eminim." Acaba onun sevgilileri gece kıyafetleri giymişti, ama bunu asla tartışmamaya karar verdi. Geçmişindeki kadınları, özellikle de yatak odasındaki kadınları. Bu konudan iyi bir şey çıkmazdı ve ayrıntıları bilmemesi daha iyiydi.

"Bir ricam var," dedi. "Pantolonumu çıkarırsam gücenir misiniz? Don giyiyorum."

"Sanırım çekmeceler de bir giysi sayılır," dedi.

Kıkırdadı ve onunla birlikte yatağa doğru yürüdü. Sonra belinden kavradı, onu kaldırdı ve yatağa yatırdı. Kadın yorganın altına girdi, yan döndü ve adamın pantolonunun düğmelerini açmasını izledi. Adam pantolonu sıyırdı, ayağıyla tekmeledi ve şezlongun üzerine attı. Bol donunu bir kurdeleyle bağlamıştı ve çoktan tahrik olduğu belliydi.

"Her zaman böyle... aşk dolu musun?" dedi.

"Ben iyi bir askerim ve seni selamlamaya hazırım." Gülmekten şiltenin üzerine düştü.

Örtünün içine girdi ve yan yattı. "İlk yemek için ne servis ediyorsun, karıcığım?"

"Öpücük mü?" dedi.

Onu vücuduna doğru çekti. Adamın tahrik olmuş seksini karnında hissedebiliyordu.

"Bir tadına bakayım," dedi.

Ona nefessiz bırakan ve her yerini karıncalandıran yemyeşil bir dil öpücüğü verdi. Kız da karşılık verince sert bir erkek sesi çıkardı. "Tadın çok tatlı." Onu tekrar öptü. Kaslı vücudu ısı yayıyordu ve kadın onun karnına doğru sertleştiğini hissetti.

Avuçlarını onun göğsüne koydu ve parmaklarını oradaki saçların arasında gezdirdi. Sonra onu kalbinin çarptığı yerden öptü. Deney yapmaya karar verdi ve düz meme uçlarından birini yaladı.

Çabucak nefes aldı.

Diğerini yaladı.

"Arkana yaslan," dedi, onu yatağa bastırarak. Sonra gecelik askısının ipini çözdü ve omuzlarından aşağı itti. Kollarını serbest bırakmasına yardım etti. Sonra göğüslerini avuçladı ve başparmaklarını meme uçlarının üzerinde gezdirdi.

Titreyen bir nefes aldı.

"Hassas meme uçların var," dedi. "Nazik olacağım."

Adam başını eğip onu ağzına alana kadar ne demek istediğini anlamamıştı. Onu emdiğinde, tarif edilemez bir zevk damarlarına doldu. Sırtı eğildi. Adamın başına uzandı ve parmaklarını kalın saçlarının arasından geçirdi.

Adam diğer göğsüne geçti ve kadın kendini sıcak hislere bıraktı. Nefes nefese kaldığını fark etti ama içinden akan harika hisler dışında hiçbir şey umurunda değildi. Yavaş yavaş, kalçalarının arasındaki ıslaklığın farkına vardı. Vücuduna neler olduğunu anlamıyordu ama en özel yerinin içinin boşaldığını hissediyordu. Doldurulmak için garip bir ihtiyaç onu yuttu.

Meme ucunu çizdi ve sonra yaladı. Gözlerini açtığında onu göğüslerine bakarken buldu ve bir kez daha kendisini yetersiz bulup bulmadığını merak etti.

"Göğüslerin çok güzel," dedi. "Mükemmel şekillendirilmişler."

Onu ne kadar mutlu ettiğini bilemezdi.

"Seninle sevişmeyi o kadar çok istiyorum ki," dedi. "Seviştiğimiz zaman muhtemelen yatağı yakacağız."

Güldü. "Çok komik şeyler söylüyorsun."

"Oh, o olaylı gece için planlarım var - aslında tüm hafta için." Yan döndü. "Eğer kazanırsan."

"Yapacağım."

"Bana planlarını anlat," dedi.

Onun burnuna dokundu. "Hayır, bu bir sürpriz olacak."

"Bu gece beni şaşırttın bile. Erkeklerin kadınları emdiğini bilmiyordum." "Hoşuna gitti mi?"

"Yaptığımı biliyorsun."

Kıkırdadı. "Ah, şey, kalmak isterdim ama kendime güvenmiyorum." "Keşke kalsan," dedi.

"Pes mi ediyorsun?" dedi umutlu bir ses tonuyla.

"Kesinlikle hayır, ama seninle kucaklaşmayı çok isterim."

"Seni istediğim için uyuyamayacağım," dedi. "Ve bu bahsi kaybetmem için beni kandırmayı düşünme."

"Hâlâ ıslah olduğunu kanıtlaman gerekiyor."

Yanağına bir öpücük kondurdu ve yataktan kalktı. "On sekiz gün daha," dedi. "Bir hafta boyunca yatmadan önce dinlensen iyi olur."

Kadın ona bir yastık fırlattı ve adam kaçtı.

"Tüh, sanırım Laurence'ı öldürdün," dedi.

Kadın güldü.

"İyi geceler, tatlım."

Sevgi dolu sözlerini pek ciddiye almadı ama bu gece bir köşeyi döndüklerini hissetti. Ailesinden ve onların sorunlarından bahsetmişti. Will'i tam olarak anlayabilmek için onun hakkında hâlâ bilmesi gereken çok şey vardı. Ama ilk kez evlilikleri için gerçek bir umut besliyordu.

Başından beri, onun mutluluğunu ve rahatını sağlayacağına yemin ettiğinde bile kötümserdi. Ancak bu gece, ona her zaman önce kendisinin geleceğini ve onu koruyacağını söylediğinde içindeki bir ihtiyaca cevap verdiği inanıyordu.

Bilmese de ona bir hediye de vermişti. Onu eksik bulacağından çok korkmuştu ama adam ondan memnundu. Onunla duygusal bir bağ kurmanın daha önemli olduğuna inansa da, bu gece sevişmenin de bu bağın bir parçası olduğunu öğrenmişti. Bu gece ona daha yakın hissetmişti. Ona zevk vermiş ve onu güldürmüştü.

Zamanla şefkatli duyguları paylaşabileceklerini ummaya cesaret etti.

Onuncu Bölüm

Amy hizmetçinin hesaplarını onayladı ve Cook ile menü üzerinde görüştü. Daha sonra eskiz defterini aldı ve ek tasarımlar çizmek için salona gitti. Dün sabah Madam DuPont'tan bir mektup almıştı. Terzi, onu yeni elbisesi için tebrik etmişti.

avantajlı bir evlilik olduğunu söyledi ve Amy'nin hala tasarımlar sunmaya niyetli olup olmadığını öğrenmek istedi. Amy olumlu yanıt verdi ve gelecek hafta yeni tasarımlarla arayacağına söz verdi.

Will salona doğru yürüdü. "Benimle yürüyüşe çıkmak istersin diye umuyordum."

"Bu yürüyüşü sizinle birlikte seve seve yaparım. Spencer'ımı alayım, birkaç dakika içinde burada size katılırım."

Onun elini sıktı. "Acele etme."

Gelecek hafta tasarımlarını Madam DuPont'a götürmeyi kabul ettiği için kendini biraz suçlu hissediyordu. Önce Will'e sormayı aklına bile getirmemişti ama izin istemek de aptalca geliyordu. Suçluluk duygusunun büyük bir kısmının ondan sakladığı sırdan kaynaklandığını kabul ediyordu. Will'in onun sırrını keşfetme olasılığı çok azdı. Sadece Amy ve Madam DuPont biliyordu ve modacı Amy'nin tasarımlarına onu tehlikeye atacak bir şey yapmayacak kadar değer veriyordu.

Yukarı çıkarken vicdanı onu rahatsız ediyordu. Belki de ona tazminattan bahsetmeliydi ama bunu daha önce itiraf etmeliydi. Şimdi neden sessiz kaldığını merak edecekti. Ona güvenmediğini nasıl söyleyebilirdi? Onun için bu sadece, adamın bir serseri olduğunu öğrenmesi durumunda kendini koruma meselesiydi. Eğer onu aldattığını öğrenirse, yaptıklarını ihanet olarak görecekti. Ve Bunun olma ihtimali çok azdı. Madam DuPont asla

tek kelime etmedi ve Amy modacının kendi tasarımlarını sergilemekten çoktan fayda sağladığını biliyordu.

Gerekçeleri sağlandı ama küçük de olsa bir risk alıyordu.

Bunu öğrenmesinin tek yolu büyük bir borç altına girmesiydi ve bu durumda da itiraz etmeye hakkı olmayacaktı. O zaman neden bu konuda kendini bu kadar kötü hissediyordu?

Çünkü ona karşı bir eğilim geliştirmişti.

Ona kur yapmak için çaba göstermekten fazlasını yapıyordu. Dün gece hayatının acı verici bir bölümünü nasıl paylaştığını ve ona her zaman önce geleceğini söylediğinde ona nasıl sarıldığını hatırladı. Şimdi bunun tam olarak doğru olmadığını anlıyordu, çünkü kazandığı parayı onun önüne koyuyordu.

Anna ona Spencer'a binmesi için yardım ederken Amy kendi kendine gelişen duygularının sağduyusunun önüne geçmesine izin vermemesini söyledi. Onu daha iyi tanıyana kadar pratik davranmalıydı. Kararının doğru olduğuna inanmasına rağmen, yatak odasından çıkarken yine de bir tedirginlik hissetti.

Zil çaldığında merdivenleri yarılamıştı. Will salondan çıktı ve kaşlarını çattı. "Posta erken geldi. Görünüşe göre arayanlar var. Deuce alsın. İnsanların bizi rahat bırakma nezaketini göstereceğini sanırsın."

Fuayeden sesler geliyordu. Amy mermer zemine adım attı ve Will'in koluna girdi. Sonra tanıdık bir gıcırta dikkatlerini çekti. Poppet mermer zemin boyunca koştu ve Will'in bacaklarına sürtündü.

"Poppet, sen nereden geldin?" dedi yavru kediye kollarının arasına alarak.

Hawk ve Julianne içeri girdiler.

Hawk biraz mahcup bir ifadeyle, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Kediniz üç gece üst üste ağladı, ben de onu size getirsek iyi olur diye düşündüm."

Julianne Amy'ye sarıldı. "Mutlu musun?" diye sordu.

Amy kızarmasına engel olamadı. "Evet, öyleyim." Bu sözleri düşünmeden söylemişti ama şimdi bunun doğru olduğunu anlıyordu. Ciddi kuşkularına rağmen, adam özenli ve adil davranmıştı. Elbette onu çekici buluyordu. Şaka yaparken ya da alay ederken en dayanılmaz halini alıyordu.

Hawk, "Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğiz," dedi.

"Saçmalama," dedi Amy. "En azından bizimle bir fincan çay iç."

"Emin misin?" Julianne söyledi. "Sanki izinsiz giriyormuşuz gibi hissediyorum."

"Israr ediyorum," dedi Amy.

Salonda oturdular ve Amy ay servisi yaptı.

Julianne sırttı. "Haberı duymadığınızı biliyorum, çünkü Georgette'in annesi yeni evlilere mektup yazmanın nezaketsizlik olduğunu düşünüyor."

"Ne haberı?" Amy sordu.

"Georgette ve Beau nişanlandı."

"O günü hiç göremeyeceğimi sanmıştıım." Amy gülümsedi. "Onun adına çok mutluym. Keşke o ve Beau arasalar."

Julianne, "Beau, Georgette ve ailesiyle birlikte teyzesi Marianne'in Bath'daki evine gidiyor," dedi.

Amy gülererek, "Ah, hayır," dedi. Will'e baktı. "Georgette'in teyzesi Marianne günde üç kez sirke içiyor, sürekli gut hastalığından şikâyet ediyor ve Herbert adında pis kokulu yaşlı bir köpeği var."

Will, "Umalım da Leydi Georgette Beaufort'u uyarmış

olsun," dedi. "Julianne, küçük Emma nasıl?" Amy sordu.

Julianne gülümsedi. "Artık gülüyor, özellikle de Marc'a."

Hawk iç çekti. "Herkes bana gülüyor. Nedenini anlayamıyorum."

Poppet Will'in kucağına atladı. Kediı yanına oturtarak, "Ah, pençelerin pantolonuma batıyor," dedi.

"Will, aceleye gerek yok," dedi Hawk, "ama hazır olduğunda görevlerini konuşmak isterim."

"Acele etme," dedi Julianne. "Balayına sadece bir kez çıkarsın."

Amy, Will'le hızlı bir bakış alışverişinde bulundu. Evliliklerini tamamlamamışlardı ve nedense bu gerçek birdenbire odanın içinde belirmişti. Ama mahremiyet içinde ne yaptıkları ya da yapmadıkları kimseyi ilgilendirmiyordu.

Hawk, "En az iki hafta daha sürer," dedi.

Amy bir fırsat gördü ve hemen atladı. "Aslında önümüzdeki hafta modacıya bazı eskizler götürmem gerekiyor. Will, belki o zaman ikinizin buluşması için iyi bir zaman olabilir."

Will kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Onları teslim ettiremez misin?"

"Kumaşlar konusunda ona danışmam gerekiyor," dedi Amy. Tanrım, aldatmacası gittikçe daha da derinleşiyordu. Dükkâna gitmesinin asıl nedeni çantayı almaktı ama bunu daha sonra da yapabilirdi. "Özür dilerim Will. Acelemiz yok."

Sırttı. "Alışveriş yapmak istiyorsun."

Julianne güldü. "Bence seni zaten çok iyi tanıyor Amy." "Fark edildim." Will'in gözlerine bakmakta zorlanıyordu.

Will, "O halde karar verilmiştir," dedi. "Gelecek hafta seni arayacağım, Hawk." "Ben de Amy ile alışverişe gideceğim," dedi Julianne.

"Bu çok hoş olurdu," dedi Amy. Para alışverişi için Madam DuPont'u bir kenara çekmesi gerekecekti ve bu onu huzursuz ediyordu.

Hawk, "Yeni evlileri balaylarının tadını çıkarmaları için yalnız bıraksak iyi olur," dedi.

Amy ve Will onları kapıya kadar takip ettiler ve el sallayarak vedalaştılar.

Araba uzaklaştıktan sonra Amy, Will'e döndü. "Özür dilerim. Modiste'i çağırmayı ayarlamakla düşüncesizlik ettim."

"Merak etmeyin. Hawk ile görüşmenin uzun süreceğini sanmıyorum. Siz alışveriş yaparken ben de kulüpte arkadaşlarımla buluşabilirim. Böylece acele etmen gerekiyormuş gibi hissetmezsin."

Neden sanki balaylarını kısa kesiyorlarmış gibi hissediyordu? Kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu. Eğer o görünmez kapıyı açmasaydı, arkadaşlarıyla buluşamayacaktı. Bu onu biraz daha fazla endişelendiriyordu,

Çünkü onlar şüphesiz çapkındı ve onu etkileyebilirlerdi.

Yağmur yürüyüş yoluna vuruyordu. "Sanırım kaderimizde bugün yürümek yoktu," dedi.

Normalde batıl inançları olan biri değildi ama nedense yağmur kötü bir alamet gibi görünüyordu.

Sonraki hafta Amy, Will'in yeni yönlerini keşfetti. Çikolatayı seviyor, yulaf lapasından nefret ediyor ve pişmiş yumurtadan hoşlanıyordu. Bir sabah gazeteyi masaya getirmiş ve sonra mahcup bir bakışla masada okuduğu için özür dilemişti ama Amy buna aldırmamıştı. Bu onu memnun etmişti. Sonra, çayını içerken, onun gazeteyi çok hızlı incelediğini fark etmişti. Güldü ve özel bir şey arıyor olabileceğini söyledi. Adam omuz silkti ve gazetesine geri döndü. Bakışları bir sütundan diğerine aynı hızla geçmişti. Kadın onu sorguladığında, adam hızlı okuduğunu itiraf etmişti.

Bir gün adam içeri girene kadar bunu pek düşünmemişti.

kaşlarını çatarak evdeki hesapları inceliyordu. Uzun rakam sütununu kaç kez toplarsa toplansın, her seferinde farklı bir toplam elde ediyordu.

zaman. Hayal kırıklığına uğramıştı, ondan aritmetiğini kontrol etmesini istemişti. Adam kalemi kâğıda bile değdirmemişti. Bir kez daha, bakışları sütundan aşağıya doğru uçtu ve sonra ona cevabı verdi. İlk başta ona inanmamıştı. Sonra ona yeni bir sayfa açmasını ve son toplamı kapatmasını söyledi. Kadın bunu yaptığında, adam uzun sütunu hızlıca gözden geçirdi ve ona cevabı verdi. Toplamı ortaya çıkarmıştı. Adam haklıydı.

Kız şaşırmıştı ama o omuz silkmiş ve her zaman çoğu insandan daha hızlı öğrendiğini söylemişti. Kız parlak zekasını kabul etmesi için ısrar ettiğinde, içini çekmiş ve bunun okulda sorunlara yol açtığını söylemişti. Çabuk sıkılıyordu ve sonuç olarak her türlü yaramazlığa başvuruyordu.

Cumartesi sabahı yine yağmur yağdı. Will'i salonda yerde, şöminedeki saatin yanında otururken buldu. "Yağmur durdu," dedi.

Halının üzerindeki parçalara kaşlarını çatarak baktı. "Başka bir tane satın alabiliriz." "Hemen tamir ettireceğim," dedi.

Kanepeye oturmuş, onu izliyordu. "Kız kardeşlerin bana beş yaşındayken Çingenelerle birlikte olduğunu söyledi."

Gülümsedi. "Onlar için kapacak tamir ettim ve sonra kaçtığım için sopa yedim." Saatin parçalarını tekrar bir araya getirmeye başladı. "Küçük bir çocukken saatlerin mekanizmalarını merak ederdim. Babamın çalışma odasına gittim, kitap rafları için merdiveni şömineye taşıdım ve saati aşağı indirdim. Sonra onu parçalarına ayırdım. Benim için büyüleyiciydi.

Kırdığım için babam parmaklarıma vurdu. Ondan tekrar birleştirebileceğimi kanıtlamama izin vermesini istedim. Babam bunu yapabileceğime inanmadı. İş başarıyla bitirdiğimde yüzü mosmor oldu."

"Akıllı olduğun için başın belaya girdi." Durakladı. "Will, küçükken neden bu kadar sık kaçıyordun?"

"Hatırlamıyorum," dedi. "Muhtemelen gittiğimi fark edecekler mi diye görmek için yapmışımdır."

Gözlerini kırıştırdı. "Neden fark etmesinler ki? Eminim hemşireniz size göz kulak oluyordur."

Omuz silkti. "O uyuyana kadar bekler, sonra da kaçardım."

Amy, "Annenin o hemşireyi beceriksizliği yüzünden işten atmadığına inanamıyorum," dedi. "Yaralanabilirdin."

"Hemşire yaşlıydı ve Hawk'ın doğumundan beri ailemizle birlikteydi. Her neyse, ben oldukça yaramazdım. En küçükleri bendim ve ayak altında dolaşıyordum."

Amy onun dikkat çekmek istediğini ve yaramazlık yaparak bunu elde ettiğini düşündü. "Beladan kaçınmak için beynimi kullanmayı öğrendim ve ayrıca nasıl başkalarını bana istediğimi vermeleri için etkilemek. Aşçı bana tapardı. Ondan kopardığım bisküviler ve kekler yüzünden şişmanlamamış olmam bir mucize."

"Şaşırmadım," dedi.

"Oh, seni etkilemek kolay değildi. Aslında, oldukça zor biriydin." Ona sırtıttı. "İşte bu yüzden sana karşı koyamadım."

"Beni sadece kendi eğlencen için kızdırmaktan hoşlanıyordun."

"Hoşuma gitti, çünkü her zaman hızlı bir yanıtın vardı. Zekisin ve aynı zamanda çok yeteneklisin."

"Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?" dedi gülerek.

"Evet, ama ciddiydim." Ayağa kalktı ve saati tekrar şöminenin üzerine koydu. "Voilà. Tik tak ediyor."

Alkışladı.

Yağmur çatıyı dövüyordu. Pencereye doğru yürüdü. Dalgalı cam görüntüyü bozuyordu, ama sağanak daha da zorlaştırıyordu Dışarıyı görmek. Arkasında durana kadar ayak sesleri halının üzerinde gümbürdedi.

Kollarını onun beline doladı ve boynuna sokuldu. "Fırtınaları severim."

"Çocukken beni korkuturlardı."

Oda loştı ve adamın kokusu kafasını dolduruyordu.

"Benimle yukarı gel," dedi.

"Gündüz vakti," diye fısıldadı.

"Yağmurla birlikte hava daha da karardı. Seni öpmek ve sana dokunmak istiyorum." Kalbi daha hızlı atıyordu. "Pekâlâ."

Elini tuttu ve onu yukarı çıkardı. Sonra da kapısını açtı. "Ya hizmetçiler gelirse?" dedi.

Masaya doğru yürüdü, bir anahtar aldı ve kapıyı kilitledi. Sonra anahtarı bir kenara bıraktı ve kadının yanına geldi. Arkasında durdu, elbisesinin düğmelerini çözdü ve bantları çözdü. Sonra da bağcıklarını çözdü. Adamın bir kadını bu kadar iyi soymayı nasıl öğrendiğini düşünmek istemiyordu ama kendisinden önce pek çok kişi olduğunu biliyordu. Kısa süre içinde, adam onu elbisesi, çorapları ve terlikleri dışında her şeyinden arındırmıştı.

"Çorapları üzerinde bırak ve terliklerini çıkar," dedi. Kadın terliklerini çıkardı. "Senin sıran."

Ona o bin mumluk gülümsemesini verdi, onu eritmeyi asla başaramayan gülümsemesini.

Onu dar paltosundan çıkarmayı başardı. Kravatını çözdü ve yere attı. Sonra diş tellerini çıkardı. Kadın gömleğinin düğmelerini açtı ve adam gömleği başından geçirdi. Kadının ellerini tuttu ve pantolonunun üzerine koydu. Belli ki düğmelerini açmasını istiyordu.

Gülümsedi ve parmaklarını adamın pantolonundaki çıkıntının üzerinde gezdirdi. Adam hırıltılı bir nefes verdiğinde, onun üzerinde belli bir kadınsı güce sahip olduğunu bilmek hoşuna gitti. Ona zevk vermek istiyordu. Ve biliyor olmasına rağmen

çok az sevişirken, deneyler yapıyor ve kendisine yol göstermesi için onun tepkilerine dikkat ediyordu.

Kadın işini bitirdiğinde, yatağın kenarına oturdu ve botlarını çıkardı. Ayağa kalktı ve pantolonunu çıkardı, geriye sadece donu kaldı. "İlk yemekle başlayacağız ve sonra ikincisine geçeceğiz."

Amy biraz gergin hissediyordu. "İkinci yemekte ne servis edilecek?" "Size göstereceğim. Sizi biraz şaşırtabilir ama hoşunuza gidecektir."

"Önce bana anlat," dedi.

Başını salladı, yorganı sıyırdı ve onu yatağın üzerine kaldırdı. Daha sonra, kalçalarının arasına girip üstündeki elbisenin katmanlarını ve yumuşak kalçalarını aşağı itti. Sonra onu arkasına yaslanmaya çağırdı. Yatağın üzerinde ona katıldı, yan döndü ve göğüslerini avuçladı. Adam onu emerken kadın gözlerini kapattı. Vücudundan zevk nehirleri akıyordu. Kadın

Uyluklarının arasındaki ıslaklığı hissetti ve diğer göğsüne geçerken sırtını dikleştirdi.

Onu öptü ve kadın diline açıldı. Adamın ritmik bir şekilde onu tatmasına bayıldı. Sonra o da onu taklit ederek öptü. Onun Göğüsleri daha dolgun hissediyordu ve daha zor nefes alıyordu. Teni yanıyor gibiydi. Adamın yüzünü tuttu ve dilini tekrar onunkine doladı. Adam izini sürdü

boynunu öptü ve nabzının attığı yeri emdi. Daha sonra, sanki onu serinletmek istermiş gibi o noktaya üfledi.

Onun kaslı vücudunu severek göğsünü okşadı. O onun kocasıydı, erkeğiydi. "Sana dokunmak hoşuma gidiyor," diye fısıldadı.

Gülümsedi. "Benim de hoşuma gitti." Sonra dizini onun kalçalarının

arasına koydu ve üzerine çıktı. Ona dokunmaya çalıştığında, kadın elini yakaladı ama adam

"Söz veriyorum bunu seveceksin." diye fısıldadı.

Will onu şok edeceğini biliyordu. Kadın itiraz edebilirdi ama Will onu boşaltmaya kararlıydı. Yavaşça vücudunda aşağı doğru ilerledi ve elbisesini beline kadar kaldırdı. Kalçalarının tepesindeki kızıl tüyler onu heyecanlandırdı.

Kıvrımları aralayıp ona baktığında kanı kaynadı. Kadın nefesini bıraktı ve başını salladı. Adam gülümsedi, ellerini kadının poposunun altına kaydırды ve onu yukarı doğru eğdi. Ayakları yatağa dikilene kadar dizlerini birer birer bükte. Sonra bacaklarını daha geniş bir şekilde bastırdı. Bacaklarına dokunduğunda

Seksinin kıvrımlarında

sarsıldı. "Sakin ol aşkım," dedi.

Onu çok istiyordu ama kadın biraz gergindi. Will acele etmemeye ve içindeki ateşi yavaş yavaş körüklemeye kararlıydı. Onun yarı çıplak görüntüsü kasıklarının gerilmesine neden oldu. Ellerini ipek çoraplarla kaplı baldırlarında gezdirdi. Tanrım, fevkalade uzun bacakları vardı.

"Will, ne yapıyorsun?"

"Sana bakıyorum." Dudaklarını yaladı. "Bu beni sertleştiriyor."

Dizinin iç kısmını öptü ve dilini jartiyerinin altında gezdirdi. Tüm bu süre boyunca kirpiklerinin altından ona baktı. Onun Dudakları ayrılmıştı ve gözlerinde boğucu bir ifade vardı. Sonra diğer jartiyere geçti. Kızın göğüsleri her nefeste hızla inip kalkıyordu.

Will ona göz kırptı. Sonra dilini kalçasının iç kısmına kadar götürdü ve onu taş gibi sertleştiren kırmızı buklelerin hemen yanında durdu. Diğer kalçasına da ıslak bir iz bıraktı, ama bu kez dilini yumuşak kıvrımları boyunca gezdirdi.

Nefesi kesildi.

Tekrar yaptı.

"Aman

Tanrım."

Will, bakire gelininin kızaran yüzüne gülümsedi. "Sakin ol Amy. Sana zarar vermeyeceğim." Onun yumuşak kıvrımlarını okşadı. Sonra onları biraz araladı ve onun tatlı noktasını buldu. Orayı nazikçe ovuşturdu ve kız paramparça bir nefes aldı.

Parmağını kadının kıvrımlarında gezdirdi ve siki sertleşti nemle karşılaştıkça. Yakında bir gün ona nüfuz ederken izleyecekti, ama bugün sadece onun zevkine odaklanacaktı. Kıvrımları tekrar araladı ve dilini ona dokundurdu. Kadın onun altında kıpırdandı ve adam kıkırdadı.

"Ne yapıyorsun?" Sesi şok olmuş gibiydi.

Dilini tekrar onun tatlı noktasına dokundurdu.

"Çok kötüsün."

"Ben şeytanım." Sonra dilini tekrar, tekrar ve tekrar ona dokundurdu, yavaşça ritmi arttırdı ve sonunda hızlandırdı. Ona baktı. Tanrım, gözleri donuklaşmıştı. "Seni boşaltacağım."

"Ne?"

Güldü ve sonra dilini hızla oynattı. Bütün bu süre boyunca onun yatakta kıvranışını izledi. Vücudundaki gerginliğin arttığını hissedebiliyordu. Sırılsıklamdı ve kendini tutmak zorundaydı, çünkü onun içinde olmak için can atıyordu.

Boğazından küçük, tiz bir ses çıktı. Onu tekrar okşadı. "Benim için gel, Amy."

Dilini tekrar oynattığında, kadının sırtı eğildi. "Will," diye haykırdı.

Dirseklerinin üzerinde ona doğru eğildi ve küçük ölüm onu ele geçirirken yüzünü izledi.

Kadın yere yığıldığında, adam onun dudaklarını nazikçe öptü.

Yeşil gözlerini açtı ve şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

Sırıttı. "Beğendin mi?"

"Seni şeytan. Beni uyarmalıydın." Sırıttı.

"İtiraz ederdin." "Muhtemelen," dedi

kadın zayıf bir sesle.

Will sırt üstü yuvarlandı. Hâlâ hızlı hızlı nefes alıyordu. Aleti tamamen dikilmişti ve donunu yukarı itiyordu.

Yan döndü ve ona baktı. "Tahrik oldun." "Evet."

"Will, karşılık vermemin bir yolu var mı?"

"Penetrasyon olmadan mı? Evet, ama bu sizi iğrendirebilir."

"Beni tatmin ederken iğrendin mi?" diye sordu. "Hayır. Beni heyecanlandırdı."

"O zaman senden iğrenmeyeceğim."

Dönüp komodinin çekmecesini açtı ve iki mendil aldı. "Biraz dağınık. Boşaldığımda boşalacağım."

Kaşlarını çattı.

"Tohumlarım
dökülecek."

"Ah, mendilin sebebi." Durakladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Kızın masumiyeti karşısında göğsünde şefkatli bir şey açıldı. "Sana göstereceğim."

Yanına diz çöktü ve çekmecesinin kurdelesini çözdü. Adam dışarı fırladı ve kadın nefesini tuttu. "Aman Tanrım, kocaman olmuşsun."

Kıkırdadı. "Benim tatlı karım, az önce her erkeğin duymak istediği sözleri söyledin."

Geçici olarak sikinin ucuna dokundu ve parmağını nem parçasının etrafında döndürdü. Kendini hareketsiz bıraktı ve parmağını hafifçe sikinin uzunluğundan aşağı ve keselerin üzerinde gezdirmesini izledi. Nefes aldı, elini tuttu ve etrafına sardı. Sonra ona ritmi gösterdi. Kadın hemen anladı. "Aman Tanrım. Gittikçe büyüyor."

Kadının göğüslerini ve dağınık kızıl saçlarını görmek onu şehvetten çılgına çevirdi. Kadının yumuşak eli sikini sararken çok iyi hissettiriyordu. Tanrım, onun içinde olmak istiyordu, ama şimdi onu sıkıyordu ve kirpiklerinin arasından ona baktı. Bunun uzun, çok uzun sürmesini istiyordu ama ona duyduğu şehvet her geçen gün daha da artıyordu.

Ona baktı ve dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra eğildi ve dilini başının etrafında döndürdü.

"Tanrım." Bir milyon yıl geçse de kadının bunu yapmasını beklemezdi. Çoğu kadın bir erkek sorduğunda reddederdi.

"Beğendin mi?" diye sordu boğucu bir sesle.

Kirpiklerinin arasından tekrar ona baktı. "Tanrım, evet."

Gülümsedi ve sanki bir incelikmiş gibi onu tekrar yaladı. Adam onun yanağına dokundu ve sonra elini tekrar sikine götürdü. Onu tekrar sıktı ve basınç arttıkça arttıkça arttıkça dişlerini sıktı. Çok uzun zamandır sıcak ve sertti ve onun hissinden yanıyordu. dilini onun üzerinde.

Gerginlik vücudundaki her kası kavradı. Bir eliyle yatağın direğini kavradı ve başını arkaya yasladı. Zonklama onu ele geçirdiğinde çok şiddetliydi. Tohumları fişkırmaya başladı ve kadın mendili onun etrafına sardı. Sonra ikincisini aldı, çünkü adam ilkinin ıslatmıştı.

Sürekli devam ediyor gibiydi. Adam yere yığıldığında, kadın onu dudaklarından hafifçe öptü. Sonra küçük ölümün onu almasına izin verdi.

Belirsiz bir süre sonra uyandığında karısını diz çökmüş, vücuduna hayran hayran bakarken buldu. Göğüslerinin yarısı saçları tarafından gizlenmişti ve dudakları öpücüklerle şişmişti.

"Erotik bir orman perisine benziyorsun," dedi.

Kız onun bakışlarına karşılık verdi. "Bayıldın."

Güldü. "Erkekler seviştikten sonra uykuya dalarlar." Kollarını gerdi.

"Hâlâ yağmur yağıyor. Bugün ne yapacağımızı merak ediyorum."

Cıvıl cıvıl bir sesle, "Bence yatmalıyız," dedi. "Neyi serbest bıraktım?" dedi.

"Hoşuma gitti," dedi dizlerinin üzerinde zıplayarak.

Göğüsleri sallanıyordu. Yakında tekrar ateşlenip sertleşeceğini düşündü. "Tekrar sevişebilir miyiz?" diye sordu.

"Kendime gelmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var," dedi. "Ah." Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Merak etmeyin. Tekrar meydan okuyacağım."

"Bahse sadık kalarak yapabileceğimiz başka şeyler de var mı?"

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Günlerin sayısını unuttum. Sanırım sadece on bir gün oldu. Üçüncü kursa daha on gün var."

"Aritmetiğiniz güvenilirmez," dedi. "Üçüncü kursa sadece beş gün kaldı."

"Yalan söyledin," dedi. "Bu kur yaptığınız ilişkide kara bir leke." "Kara lekeyi silebilirim," dedi adam, onu sırtına bastırarak. "Hayır, silemezsin."

Onun belini gıdıkladı.

Çıglık attı. Sonra yüzüne dehşete kapılmış bir ifade geldi. "Aman Tanrım. Hizmetçiler muhtemelen bizi duymuştur."

Güldü. "Bir dakika önce yine benimle uğraşmak için can atıyordun. Şimdi çok şık ve düzgünsün."

"Giyinsek ve kendimize çeki düzen versek iyi olur."

Şimdi onu yataktan çıkaracak değildi. "Yağmur çok gürültülü. Kimse bizi duyamaz."

"Emin misin?" diye sordu.

"Olumlu," diye yalan söyledi onun üzerine gelirken. "Sırada ne var?" diye sordu.

Memelerini avuçladı, birbirine bastırdı ve dilini meme uçları arasında hızla ileri geri hareket ettirdi.

"Will," diye haykırdı.

Onun ilkel görünüşünün altında bir ahlaksızın yattığından hiç şüphelenmemişti ama kendini çok şanslı bir adam sayıyordu.

Pazar akşamı yemeğe oturdular. Kadın adama baktı. "Aç mısın?"

"Senin için açlıktan ölüyorum." Onun bakışlarını tuttu. Mum ışığında onun karanlık Gözlerinde onu büyüleyen şehvetli bir vaat vardı. Bu öğleden sonra salonun kapısını kapatmış ve onu sınırsız bir tutkuyla öpmüştü. Güçlü iştahları olan bir adamdı. Erkeksiliği onu heyecanlandırıyordu ve onu memnun etme konusunda henüz pek bir şey bilmesine de öğrenmeye yemin etmişti.

Onu o kadar mutlu etmek istiyordu ki, asla yoldan sapmayacaktı.

Çorba tabağından sonra uşak ikinci tabağı getirdi. Will ona ateşli bir gülümseme verdi. Kız biraz kızardı ve Will'in ne düşündüğünü merak etti. Bu gece yatmayı düşünüyordu. Yemeğini iştahla yiyordu ama ona her baktığında, baştan çıkarıcı gülümsemeleri onu çok fazla heyecanlandığı için kendini sadece yemeği kemirirken buluyordu.

Tatlı geldiğinde peynirli keki görünce sırtıttı. "En sevdiğin tatlı olduğunu biliyorum," dedi.

Başını iki yana salladı. "Öylesin."

Nefes almakta biraz zorlandı. Göğsünde bir şefkat belirdi. Ona karşı hisleri yavaş yavaş büyüyordu. Bazen onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyordu ama onu zorlamak istemiyordu. Aşkını ilk ilan edenin o olmasını istiyordu. Amy bunun onun için muhtemelen çok erken olduğunu kabul ediyordu. Onu arzuluyordu ve yatakta sık sık sevgi sözcükleri kullanıyordu ama Amy onun cazibesini aşkla karıştırmamalıydı.

Uşak geri çekildiğinde, Will elini onun elinin üzerine koydu. "Bu geceyi düşünüyordum."

Yüzü ısındı.

"Yüzün kızarıyor," dedi.

"Ne düşünüyordun?" diye sordu.

Ona doğru eğildi. "Evliliği tamamlamak dışında neredeyse her şeyi yaptık."

Adamın, ona öğrettiği bir kelimeyle, sikini bacaklarının arasına nasıl soktuğunu düşündü. Sürtünme onu bunaltmıştı. Onu sıkı Kalçalarını birleştirdi, zevki hatırladı.

"Bu bahse girdiğimizi biliyorum ama ilerlemeyi kabul edeceğinizi umuyordum" dedi.

Kadın ona baktı. "Yani bahsi unutam mı diyorsun?" "Seninle sınırsızca sevişmek istiyorum."

Ondan fiziksel zevkten daha fazlasını istiyordu ve eğer şimdi teslim olursa, kalbini ona asla açmayacağını hissediyordu. "Bırakın devam edelim anlaştık," dedi.

İç çekti.

Onu hayal kırıklığına uğratmıştı ve bir yanı ona istediğini vermek istiyordu ama korkuyordu.

"Neden?" diye sordu.

Çünkü sanırım sana aşık oluyorum ve senin de beni sevmeni istiyorum. Bunu itiraf edemezdi. Eğer duygularını açıklarsa ve o da hiçbir şey söylemezse, bunun onu mahvedeceğini biliyordu. "İlişkimizi tamamlamak istemediğimden değil.

Evlilik," dedi. "Kur yapmayı kısa kesersek tüm romantizmin yok olacağını hissediyorum."

Sandalyede arkasına yaslandı ama hiçbir şey söylemedi.

"Will, bunun senin için bir anlam ifade etmediğini biliyorum ama bu benim için önemli." Elbette anlayacaktır.

Çatalıyla oynadı ama eline almadı. "Konuşmamız gerek." Sesi düz ve teslim olmuş gibiydi.

Kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı.

Peynirli kek tabağını itti, yenmemişti. "Tatlıyı ye." Karnı sıkıştı. "Aç değilim."

Ona esrarengiz bir bakış attı. "Ben de değilim."

Kadının ensesi karıncalandı.

Ayağa kalktı ve onun sandalyesini geri çekti. "Yukarı çıkalım."

Onun kolunu tuttu ve eli titrediğinde irkildi. Adam ondan çoktan sıkılmıştı. Onu merdivenlerden yukarı çıkarırken yüz ifadesi asıktı. İlişkilerinde tüm kartların onun elinde olduğu hissinden hoşlanmıyordu. Adam

Bahsi kabul etmişti ama ona kur yapmaktan çoktan bıkmıştı. Evlilikleri sallantılı bir zeminde başlamıştı ve kadın tüm kalbiyle onunla mutluydu. Şimdi ise evliliklerinin çoktan çöküşün eşiğine geldiğinden korkuyordu.

Ona karşı hayal kırıklığına uğramıştı. Tüm bu engeller olmadan onunla sevişmesine izin vermesini istemek çok mu fazlaydı?

Bahse girmeyi kabul etmişti, çünkü bu meydan okuma onu eğlendiriyordu. Onun içinse bu sadece eğlence ve oyun değildi. Bu gece, korktuğunu itiraf etmişti.

Evliliklerini tamamlarlarsa romantizm ortadan kalkacaktı.

Bu evliliğe girerken bunun bir aşk evliliği olmadığını biliyordu. Elbette, onun için bir şeyler hissetmeye ihtiyacı olduğunu söylediğinde gerçekten aşk istediğini anlamıştı. Muhtaç kadınları çok iyi anlıyordu. Birkaç tanesi sadece onunla yatmak istiyormuş gibi davranmış, sonra da bir noktada yapışmaya başlamışlardı. Kadınların onu boğmaya çalışmasından hoşlanmazdı. Kaçınılmaz olarak, onu bir bağ kurmaya zorlardı.

Adam kapısına ulaştığında, kadın ona baktı. "Hazır olduğunda kapıyı çal."

Başını iki yana salladı. "Şimdi konuşacağız."

Gözlerinde bir şey titreşti. Sonra çenesini kaldırdı. "Pekâlâ. Lütfen içeri gelin."

Onu yatağa götürdü. "Kenara oturalım."

"İstediğim yere otururum."

Kız uzaklaşmaya başladığında, adam onun kolunu yakaladı. "Bu gece oyun yok, Amy. Konuşmamız gerek."

Onu yatağın üzerine kaldırdı ve yanına oturdu. "Bana kızgınsın," dedi.

"Eğer evliliğimizi tamamlarsak aramızdaki romantizmin yok olacağını düşündüğünü söylediğinde hayal kırıklığına uğradım ve bundan hoşlanmadım. Sanki aramızda şefkatli duygular yaratacağına dair yanlış bir inançla kendini tutuyormuşsun gibi hissettim."

"Allah korusun," dedi.

"İğnelemenin bir faydası olmaz," dedi.

Kadın ona baktı. "Ama evliliğin tamamlanması olur mu?"

"Neden bunu bir havuç gibi sallamaya devam etmek istiyorsunuz?"

Amy'nin ağzı inceldi ve sonra konuştu. "Bir kadını takip ettiğinde ve sonunda onu yakalamana izin verdiğinde ne oldu?"

"Bunun evliliğimizle ne ilgisi var?" "Sadece soruya cevap ver," dedi.

"Onunla yattım."

"Ne kadar süre Will? Sıkılıp bir sonraki meydan okumayı aramaya başlamadan önce ne kadar süre?"

Tereddüt etti ve ona gerçeği söyledi. "En fazla iki hafta."

Gülümsemesinde hiçbir sıcaklık yoktu.

"Beni ters köşeye yatırdın," dedi. "İlgimi çekmek için beni bu bahse davet ettin."

"Hayır, Will. Bana kur yapmanı istedim, çünkü bu evliliğin mutlu bir evlilik olması için mümkün olan her şeyi yapmak istedim. Ettiğim kutsal yeminin benim için bir anlamı vardı ve bu yüzden senin rahatın ve mutluluğun için elimden gelen her şeyi yapmaya karar verdim. Ama aynı zamanda birbirimizi tanımamız gerektiğini de fark ettim ve seninle evlenmek istememin asıl nedeni buydu.

Ben."

İç çekti. "Kur yapmanın bizi birbirimize daha da yakınlaştırdığını kabul ediyorum. Bu sayede çok konuştuk ve o olmasaydı seninle iletişim kurmanın ne kadar önemli olduğunun farkına varır mıydım emin değilim. Bunu şimdi anlıyorum."

"Will, seni daha iyi tanımaya ihtiyacım var. Öpücüklerini ve dokunuşlarını seviyorum ama aramızda bir şeyler hissetmezsek, aramızdaki yakınlık çabucak kaybolacak."

"Ne hissedebileceğimi bilmiyorum," dedi. "Tüm geçmişim ilişkiler geçici ve sığdı. Ama seninle durum farklıydı ve her şey şarap mahzeninde kilitli kaldığımız o gece başladı. Hayatımda ilk kez sana karşı koruyucu duygular besledim. Üşüteceksin diye endişelendim ve bu kadar korkmandan nefret ettim. Daha önce hiçbir kadın için böyle hissetmemiştim."

Kadının gözlerinden süzülen yaşları gördü ve mendilini çıkardı.

Mendili gözlerinin kenarlarına sildi. "Bana anlattığın için teşekkür ederim. Yardımcı oluyor."

Onun elini tuttu. "Birbirimizi daha yeni yeni tanımaya başlıyoruz. Evliliğimizle ilgili diğer her şey aceleye geldi, ama duygular

ol. Bana her zaman ne istediğini söyledin ve aşk için evlenmeyi hak ettin. Ama olanları değiştiremeyiz ve ben de seni yanlış yönlendirmek istemiyorum.

Sen."

"Hayır, bu yanlış olur."

"Dürüstçe söyleyebilirim ki senden hoşlanıyorum. Böylesine yetenekli ve iyi giyimli bir eşe sahip olduğum için gurur duyduğumu söyleyebilirim. Seninle vakit geçirmekten keyif aldığımı söyleyebilirim, çünkü zekisin ve beni güldürüyorsun. Ve dürüstçe söyleyebilirim ki seni arzuluyorum. Bu benim için önemli ve sanırım senin için de öyle."

"Eğer bahsi bitirmek istiyorsan, bitirebiliriz," dedi.

"Bana güvenmekte güçlük çekiyorsun," dedi, "ünümü göz önüne alırsak, bu anlaşılabilir bir şey. Kötü davranışlarımı düzeltmem için ısrar etmenizden nedeni de bu."

Başını salladı.

"Bence bir tür kanıt ihtiyacın var," dedi Will. "Daha da önemlisi, kur yapma işinin birbirimizi anlamamıza yardımcı olduğunu düşünüyorum."

"Bu evlilikte mutluluğu bulmamızı istiyorum," dedi. "Ayrı hayatlar yaşamamızı istemiyorum ve senin de aynı şekilde hissetmiyor olman beni korkutuyor." "Dürüst olacağım. Bu evliliğe sonumuzun iyi olacağına inanarak girdim.

Ayrı hayatlar yaşamak, koşullar nedeniyle ve tonda çok yaygın olduğu için," dedi. "Kardeşim doğru olduğunu düşündüğüm bir şey söyledi. Evliliğimizin koşulları önemli değil. Önemli olan düğünden sonra ne olduğudur."

"Bence kardeşin çok akıllı," dedi.

"Bana öyle geliyor ki kimse bizden başarılı olmamızı beklemiyor ve meydan okumayı ne kadar sevdiğimi bilirsin." Biraz gülümsedi. "Hadi herkesin yanıldığını kanıtlayalım."

"Bana bir söz vermeni istiyorum," dedi. "Neymiş o?"

"Bana sadık kalacağına söz ver."

Yutkundu. "Sana sadık kalacağıma söz veriyorum."

Kollarını ona doladı. Onun titrediğini hissedebiliyordu ve baştan çıkacağı zamanlar olacağını biliyordu. Ama başarısız olursa hem onun hem de kendisinin şerefini lekelemiş olacaktı. İyi ya da kötü, hayatları boyunca Bu evlilik.

On Birinci Bölüm

Will ertesi sabah uyandığında Poppet'ın göğsüne tünediğini gördü. "Deuce seni alsın."

Poppet ona defalarca ciyakladı. Lanet olsun. Muhtemelen acıkmıştı. Kedi yüzüne doğru yaklaştı ve sanki bir şey istiyormuş gibi ciyakladı. Sonra yünlü beynine Poppet'in kahvaltısını odasına getirmesi için bir hizmetçi çağırabileceği geldi.

Poppet'ı yatağa bıraktı ve dün geceden kalma pantolonunu giymek için ayağa kalktı. Tanrım, saat daha sekizdi. "Yatağına dönmen gerek," dedi kediye.

Poppet kuyruğunu salladı ve ciyakladı.

"Evet, yatakta olduğunu biliyorum ama o benim." Banyosunu giydi ve zili çaldı. Uşak geldikten sonra Will ona talimatları verdi ve deri koltuğa yığıldı. Sonra dün gece olan biten her şey beynine hücum etti.

"Şeytan," diye

homurdandı. Poppet ona ciyakladı.

Will, konuşmalarının ne anlama geldiği konusunda endişeliydi. Ona karşı hisleri konusunda dürüst davranmıştı ama şimdi onun kendisine aşık olmasını bekleyip beklemediğini merak ediyordu. Bir iki kez vurulmuştu ama genellikle kadınlara olan ilgisi sadece şehvete dayanıyordu. Herhangi bir türden yakın ilişkiye ihtiyaç duyan ya da bunu isteyen bir adam değildi. Tanrı biliyor ya, hayatının büyük bölümünde aile üyelerinden kaçmıştı.

Şimdiye kadar yanında durduğu tek kişi Bell'di. Nedeninden bile emin değildi, arkadaşının gözlerinin önünde canlı canlı öldüğünü görmesi dışında. Kedinin kuyruğunun seğirmesini izlerken, aklına sokak hayvanlarını kurtardığı geldi.

hayatı boyunca hayvanlar. Bell'i de kurtarmıştı.

Bu rahatsız edici bir düşünceydi. Kendi kendine bunun bir anlam ifade etmediğini söyledi ve aklından çıkardı. Giyinmeyi bitirdikten sonra bağlantı kapısı çalındı. "İçeri gel Amy."

Uşağı odadan çıktı ve Will garip bir nedenden ötürü ondan biraz rahatsız oldu ama bunun geçeceğini düşündü. "Hazır mısın? Kahvaltı?"

"Evet, bugün Julianne ile alışveriş gezisine çıkacağız."

"Doğru. Terziye eskiz götürüyorsun."

Bir an için dondu kaldı ve sonra gülümsedi. "Evet, umarım Madam DuPont beğenir."

Kadının ilk tepkisinin biraz tuhaf olduğunu düşündü ama bunu önemsemedi. "Eminim terzi onaylayacaktır." Birlikte aşağıya doğru yürürlerken ona baktı. "Kardeşimle buluşacağım için seni arabamla Ashdown House'a götüreceğim. Sonra sen ve Julianne günü alışveriş yaparak geçirebilirsiniz."

"Bunu dört gözle bekliyorum. Bu sezon birlikte fazla vakit geçiremedik ama artık kardeşiz," diyor Amy.

Kahvaltıdan sonra Will onları Ashdown House'a götürdü ve içeri kadar eşlik etti. Julianne onları fuayede karşıladı. "Amy, hazırsan artık gidebiliriz."

Will, Amy'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi eğlenceler."

Julianne, "Marc bana çok fazla para harcamamamı söylerdi," dedi.

Will hiçbir şey söylemedi. Borcunu kapatmak için Amy'nin servetine ihtiyaç duyması onu rahatsız ediyordu, çünkü bugün elinde yirmi bin dolarlık bir çek vardı.

pound kardeşine imzaladı. Omuz silkmeye çalıştı ama bu aldatmaca onu biraz daha fazla rahatsız etti.

Amy onun elini tuttu. "Arkadaşlarını akşam yemeğine davet et. Fordham'a biftek ve Yorkshire pudingi servis edeceğimi söyle."

Sırıttı. "Bu haberi duyunca gelecektir." El salladı ve kardeşinin çalışma odasına doğru yürüdü. İki saat sonra, Will Hawk ile toplantı. Hesap defterleriyle ilgili herhangi bir sorun çıkmayacaktı ama kiracılarla tanışmak ve mülk hakkında bilgi almak için sabırsızlanıyordu.

Ashdown House'dan ayrıldıktan sonra Will, arabasıyla White's'a gitti ve Bell'i kahve odasında bulup arkadaşının karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi.

"Peki, evlilik hayatı nasıl?" Bell sordu.

"Beklediğimden daha iyi."

Bell kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

Bir garson Will'e bir fincan kahve getirdi. Bir yudum aldı ve Bell'e baktı. "Fordham nerede?"

Bell, "Muhtemelen çok fazla şişe içtiği için sızmıştır," dedi.

"Muhtemelen bizimle buluşması gerektiğini unuttu."

Will sırttı ve kahvesini yudumladı. "Peki, hayatında yeni ne var?"

"Pek bir şey yok. Metresimi emekliye ayırdım."

Will, "Umarım olay çıkmamıştır," dedi.

"Elbette vardı," dedi Bell. "Onu nasıl görmezden geldiğim ve hafife aldığımla ilgili aynı eski suçlamalardan bıkmıştım. Bu çok sıkıcıydı."

Will fincanını masaya koydu. "Başka birini mi buldun?"

"Beni çok iyi tanıyorsun." Bell kahvesini içti ve boş fincanı bir kenara koydu. Garson döndüğünde Bell onu el sallayarak uğurladı. "Demek gelininizden memnunsunuz."

Will gülümsedi. "Seni ve Fordham'ı bu hafta bizimle yemeğe davet etti. Fordham'ı görürseniz, ona biftek ve Yorkshire pudingi ikram etmeyi planladığınızı söyleyin."

"Pekâlâ." Durakladı. "Davetlerden bahsetmişken, yeni metresim Elise yarın akşam özel bir kart partisi düzenliyor. Bize katılın," dedi.

Will başını salladı. Hanımlar, fahişeler tarafından verilen partilere katılmazlardı. "Hayır, teşekkürler."

Bell eğlenerek ofladı. "İnanılmaz." "Ne?" dedi

Will.

"Evli olduğun için reddediyorsun." "Ne

halin varsa gör. Biz yeni evliyiz."

"Yakında sıkılacaksın," dedi Bell.

Will arkadaşına ters ters baktı. "Dikkatli ol Bell. O benim karım." Bell nefes aldı. "Doğru. Özür dilerim."

Will, "Kabul edildi," dedi.

"Beni şaşırtıyorsun," dedi Bell. "Alınma ama uzun süreli ilişkilerle tanınan biri değilsin."

Will parmağını fincanın kenarında gezdirdi. "Kadın senin karın olunca işler değişiyor."

"Hiç deneyimim olmadığı için anladığımı söyleyemem."

"Ona karşı bir sorumluluk hissediyorum." Bu sabah kardeşine verdiği çeki tekrar düşünerek kaşlarını çattı. Dün geceki tartışmalarından sonra, bu aldatma zihninde ağır bir yük oluşturmıştı.

"Seni tanıyorum," dedi Bell. "Seni rahatsız eden bir şey var."

"Onunla evlenmek için resmen izin istediğimde babası bana çok kötü davrandı. Ona zarar vermeyeceğime dair adama söz verdim." Will arkadaşına baktı. "Hardwick'in izin vermesinin tek nedeni, evlenmeseydik kızın mahvolacak olmasıydı."

"O kart partisinde onu tehlikeye atmak niyetinde değildin."

"Daha önce denediğimi ve beceremediğimi biliyorsun," dedi. Çaresizlik onu o beceriksiz denemeye yöneltmişti. Şimdi başarısız olduğu için memnundu. Eğer onu bilerek tehlikeye atmış olsaydı, kızın haberi olurdu ve babası muhtemelen onu öldürmek isterdi. Evlilikleri gerçekten de perişan olurdu.

"Kumarda bir servet kaybettiğini biliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Amy'nin ya da babasının bilmesini istemedim. Hawk bunu gizli tutmak için borcunu ödedi." Will kahve fincanına kaşlarını çattı. Amy'yi o almıştı.

ve kardeşine borcunu ödedi. Her şey onun lehine gitmişti. O zaman neden kendini çürümüş bir şey yemiş gibi hissediyordu?

"Neden suratın asık?" Bell sordu.

"Bu sabah Hawk'a yirmi bin poundu geri ödedim - evlilik payından."

Bell, "Onunla normal şartlar altında evlenmiş olsaydınız bile evlilik anlaşmasından para alacaktınız," dedi.

"Elli bin doları olduğu için rahatlamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Servetinin önemli bir kısmının benim kumar borcumu ödemeye gittiğini bilmiyor."

"Bir mirasçıyla evlenen ilk erkek sen değilsin."

"Şarap mahzenindeki olay bir kazaydı," dedi biraz fazla sert bir sesle.

"Borcu öğrenirse, onu tehlikeye atmak istediğim sonucuna varır."

Bell, "Kumar borcunu örtbas ettiniz," dedi. "Nasıl öğrenebilir ki?"

"Tabii ki haklısın."

Bell, "O senin karın ve biraz suçluluk hissediyorsun," dedi.

"Bir yanım ona söylemem gerektiğini düşünüyor."

Bell boğazını temizledi. "Bu kararı vermenize yardımcı olabilecek bir hikâyem var. Beş yıl önce bir oyun salonuna gitmiştik. Hatırlıyor musun? İkimiz de çimen gibi yeşildik ve kendimizle doluyduk."

"Hatırlıyorum," dedi Will. "Çok fazla brendi içtikten sonra gecenin yarısında kustum."

"Sen bir taverna fahişesiyle flört ediyordun. Yüksek bahisli bir kart oyunu izliyordum. Oyun saatlerce sürdü ve sonra bir beyefendinin hile yaptığını gördüm. Düzenli bir meblağ kazandı."

"Ne oldu?" Will söyledi.

"İsmi veremeyeceğim beyefendi, rahmetli babamın arkadaşı." Bell başını salladı. "Başka kimse fark etmedi. Sessiz kalmanın yanlış olduğunu düşündüm ama adamı tanıyordum. Suçlama yapmak için cesaretimi toplayamadım. O gece uyuyamadım. Bir ikilem içindeydim ve ne yapacağımı bilmiyordum. Ertesi sabah babama gittim ve ona gördüklerimi anlattım ama adamı teşhis etmedim. Babam bana böyle durumlarda bir şeyi açıklamadan önce sorulması gereken üç temel soru olduğunu söyledi. Doğru mu? Nazik mi? Gerekli mi?"

"Ne yaptın sen?" Will sordu.

"Bunun doğru olduğunu biliyordum. Nezaket kısmına gelince, adamın Bunu hak ettim. Yine de adamın kimliğini babama açıklamam gerektiğini hissettim. Bana doğru olanı yaptığımı söyledi ve adamın tanıdık."

Will üç soru üzerinde düşündü. "Kumar oynadığım doğru ama bunu Amy'ye söylemek iyi olmaz. Bence bir itiraf sadece gereksiz değil, aynı zamanda yarardan çok zarar getirir."

"Kararınızı verdiniz," dedi Bell. "Şimdi bu meselenin peşini bırakın."

Amy, Julianne ile birlikte Madam DuPont'un dükkânına girerken biraz gergin hissediyordu.

Madam DuPont onları zarif bir reveransla karşıladı. "Müesseseme hoş geldiniz."

"Madam DuPont ile görüşmek istediğinizi biliyorum," dedi Julianne.

"Bone ve süslemelere bir göz atmak istiyorum."

Madam DuPont başını eğdi ve Amy'ye döndü. "Son çizimlerinizi getirdiniz mi?"

"Aldım, teşekkür ederim."

Amy modacıyı çalışma masasına kadar takip etti ve yeni tasarımları ortaya koydu. "Bunun için kırmızı bir saten öneriyorum ve süslemesi de dantel volanların hemen üzerinde kırmızı kadife olacak."

"Bir dakika," dedi Madam DuPont. "Sanırım bu tasarım için çok uygun bir ipeğim var."

Modacı döndüğünde hem mavi hem de kırmızı bir saten getirmişti. Amy kumaşları gözden geçirdi. "Kırmızı ile uyumlu kadifeyi tercih ederim."

"Mükemmel," dedi Madam. "Katılıyorum."

Amy ona bir sonrakini gösterdi. "Sarı ipek bir tül, ipek kurdeleler ve tül hayal ediyorum." Amy başka bir taslak daha çizdi. "Bu altın lame kenarlıklı fildişi ipek bir balo elbisesi. Fırfırların biraz daha fazla olduğuna dikkat edin

sade." Madam'a birkaç tasarım daha gösterdi. "Ve son olarak, bu biraz farklı. Uzun kollu ve dantelli ipek bir tafta.

bileklerde. Siyah işlemeli şeffaf ipek bir şal ve siyah file bir duvakla eşleştirdim."

"Sonuncusu çok çarpıcı," dedi Madam. "Yüksek belini süslemek için siyah ipek bir kurdele önerebilir miyim?"

"Bu mükemmel bir öneri," dedi Amy. "Bu sonuncuyu sevdiğini biliyorum. Diğerleriyle ilgileniyor musunuz?"

"Hepsini alacağım," dedi Madam. Arkasından Julianne'e baktı ve kurnaz bakışlarını Amy'ye çevirdi. "Retikülün senin olsun. Döndüğümde çantayı örtmek için bir şal kullanacağım."

Modacı perdenin arkasında gözden kaybolduktan sonra Amy'nin endişesi devam etti. Sanki meseleler çoktan sonuçlanmamış gibi, tasarımlara dalmış gibi davrandı. Çok geçmeden Madam koluna bir şal dolayarak dışarı çıktı. Amy omzunun üzerinden baktı, ama Julianne bir kaputu inceliyordu.

Amy eskiz defterini kapattı ve retikülünü aldı. İpi açtı. Madam çantayı içine bıraktı. Paraların şingirtısı Amy'nin kulaklarına doğal olmayan bir şekilde yüksek geliyordu, ama şüphesiz bu sadece onun sinirleriydi. İpi kapattı. Sonra başını kaldırdı ve Julianne'in aynanın önünde durup Amy'nin yansımasına baktığını gördü.

Amy sanki kalbi midesine inmiş gibi hissetti. Kendini arkadaşına ve şimdi de kız kardeşine doğru yürümeye zorladı. "Bone sana çok yakışmış."

Julianne tekrar yansımasına baktı ve iç çekti. "Hayır, bugün alacağımı sanmıyorum." Arkasını döndü. "İşini bitirdin mi?"

"Evet, var."

Madam onlar ayrılırken reverans yaptı. Dükkânın ziline sesi Amy'yi biraz hasta hissettirdi.

Julianne eldivenli elini kaldırarak, "İşte araba geldi," dedi. Araba geldiğinde içeri girdiler.

"Başka dükkânları da ziyaret etmek ister misiniz?"

Julianne söyledi. "Hayır, bugün değil."

"Amy, dikkatli ol. Paralar şingirdiyor," dedi Julianne.

Tabii ki şingirdiyorlardı. Amy pencereden dışarı baktı. Aynadaki yansımasını düşünmemişti bile, ama sonra endişelendi, çünkü yaptığı şeyin sorunlara neden olabileceğini biliyordu.

"Ailenizin varlıklı olduğuna biliyorum," dedi Julianne, "ve evlilik payınızın şaşırtıcı derecede büyük olduğuna da biliyorum. Dolayısıyla, ihtiyacınız olmadığı halde çizimlerin için neden para kabul ettiğinizi anlayamıyorum."

"Büyükbabam ticaretle uğraşırdı. Dürüst bir iş için para almanın yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Julianne ona döndü. "O zaman neden saklamaya çalışıyordun?" "Çünkü beau monde'un ticarete nasıl baktığını biliyorum."

"Will biliyor mu?"

Amy yüzünü buruşturdu. "Hayır," diye fısıldadı.

Julianne onun kolunu okşadı. "Bana parayı neden aldığını söyle."

Retikülünün iplerini sıkılaştırdı. "Madam DuPont ile ilk anlaşmayı, tasarımlarımın evinizde sergilendiği gün yapmıştım.

Açgözlülük de bunun bir parçasıydı ama yaptığım iş için para almam gerektiğini düşündüm. Haklısınız. Bunu bir sır olarak saklamam gerektiğini biliyordum. Ailem servetlerinin kaynağını açıklamaz, çünkü servetleri büyükbabamın ticaretinden geliyordu."

"Amy, konuşmamızı gizli tutacağımı biliyorsun ama endişeliyim. Will'i kandırıyorsun."

Julianne'e baktı. "Kocam hakkında çok az şey biliyorum. Öyle bir ünü var ki içim hiç rahat değil. O bir çapkın ve ben de onun bir serseri olabileceğinden endişelenmeye başladım. Bunu ona nasıl söyleyebilirdim? Bu bir suçlama olur. Ama bizi büyük bir borca soktuğunu öğrenirsem

başım büyük belaya girecekti. Bu yüzden, ihtiyaç duyulması halinde kullanılmak üzere bir kenara para koymayı düşündüm."

Julianne kaşlarını çatı. "Amy, eğer en kötüsü olursa, yardım için babana ya da kocama gidebilirsin."

Başını iki yana salladı. "Ailem evliliğimin skandalına katlanmak zorunda kaldı. Bir daha asla endişelenmelerini istemiyorum." Çevresindeki diğer insanların

Muhtemelen mahalleli onun bir çapkınla evlendiğinin dedikodusunu yapıyordu. "Eğer kocandan yardım isteseydim, kardeşler arasında kırgınlığa neden olurdu."

"Amy, eğer bugün seni başka biri görseydi, emin ol dedikodular havada uçuşurdu. O zaman kocanı, aileni ve Will'in tüm ailesini küçük düşürmüş olursun. Para bu riske değer mi?"

"Bir süre daha önleyici tedbirler almak istiyorum. Yolunu düzelttiğinden ve ona güvenebileceğimden emin olana kadar."

Julianne ona baktı. "Amy, eğer onu aldattığını öğrenirse, sana asla güvenmez."

"Evliliğimizin sağlam bir zemine oturduğunu hissettiğim anda tazminattan vazgeçeceğime söz veriyorum." Ona bir daha güvenip güvenemeyeceğini merak ediyordu.

Araba kulübenin önünde durdu.

"Seni bu aldatmaca konusunda cesaretlendirmiyorum," dedi Julianne. "Ama şu paralar şingirdar ve diğerleri fark eder. Tüm alışverişlerimizi veresiye yaptığımızda bunu nasıl açıklayacaksınız?"

"Sizi bu konuya dahil ettiğim için üzgünüm. Artık evde kalmayı tercih ediyorum," dedi Amy.

"Will seni Ashdown House'da bekliyor. Ona bir mesaj iletmemi ister misin?" Julianne söyledi.

"Hayır. İzin ver çantayı içeri götürüyüm, sonra seninle gelirim." Kulübenin içine uçtu ve merdivenlerden yukarı çıktı, şingirdayan paraların sesinden nefret ediyordu. Odasına girdiğinde, çantayı sandığının derinliklerine sakladı. İçinde

Gelecekte Madam DuPont'tan sadece pound banknotlarla ödeme yapmasını isteyecekti. Bagajı kapatırken Amy doğru kararı verip vermediğini merak ediyordu. Her şeyi günü gününe düşünecek ve gelecekte çok daha dikkatli olacaktı.

Will, büyükannesiyile birlikte misafir odasında oturuyordu. "Amy İskoç değil," dedi sesini daha da yükselterek. "Sadece kızıl saçları var."

Büyükanne onun elini okşadı. "İskoç eteği giyebilirsin."

Güldü. "Hayır, ben asla etekle yakalanmam," dedi yüksek sesle. "Ah, canım," dedi dul kontes. "Büyükannem oldukça takıntılı İskoçlar üzerinde."

Marc içeri girdi. "Tanrım, hâlâ Amy'nin İskoç olduğunu mu düşünüyor?" Will güldü. "Evet."

Hawk, "Koridorda sesler duyuyorum," dedi. "Julianne ve Amy dönmüş olmalı."

Amy odaya girdiğinde, Will ve Hawk ayağa kalktı. Amy'nin durgun ifadesi onu şaşırtmıştı. Alışverişle geçen bir günün ardından mutlu olacağını düşünmüştü.

"Julianne Emma'yı beslemeye gitti ve misafir odasına gelmemi söyledi," dedi Amy.

Will onun yanına gitti ve yanağından öptü. Sonra elini tuttu ve onu kanepeye götürdü.

Patience, Hope ve Harmony salona süzülerek girdiler. Ashdown Evi'nde o kadar çok zaman geçiriyorlardı ki, Will neden hemen taşınmadıklarını merak ediyordu.

"William, karını çok iyi tanıyorsun," dedi Patience karşlarına otururken.

Hawk, "Buna sevgi deniyor," dedi.

Will, Amy'ye göz kırptı. "Şok edici, değil mi? Evli çiftlerin birbirlerini tanınması."

Kızardı ve birleşmiş ellerine baktı.

"Onlar yeni evliler," dedi Hope. "Will, bir düğün gezisi yapamamış olman çok kötü."

"Bu yaza kadar erteliyoruz." Will Amy'ye baktı. "Eve gidelim mi?"

"Ah, ama akşam yemeğine kalmalısınız," dedi dul kontes.

Akşamı ailesiyle geçirmek istemiyordu ve Amy'yi rahatsız eden bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu. Will, akrabalarının evliliğine burunlarını sokacaklarını biliyordu. Zaten Patience, Amy'ye açıkça yakınlık gösterdiği için onu eleştirmişti.

Amy ona doğru eğildi. "Annenle konuşmama izin ver," diye mırıldandı. Sonra da dul kontesin yanına oturdu. "Bizi yemeğe davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Umarım yeni evli bir çiftin yalnız vakit geçirmek istemesini hoş görürsünüz."

"Elbette canım. Ailemin burada olması hoşuma gidiyor. Bu yüzden kızlarım sık sık geliyor. Kocam öldükten sonra çok yalnız kaldım. Bu yıllar önceydi, ama yaşlanıp saçlarınız ağardığında, zaman bazı insanlar için daha hızlı akıyor. sebep."

Amy onun elini okşadı. "Seni yakında arayacağım. Will ve ben evliliğimize ters başladık, bu yüzden birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

"Çok sevindim canım." İç çekti. "William, görünüşe göre çok tatlı bir kızla evlenmişsin. Şimdi git balayını yaşa."

Ertesi gün Amy söz verdiği gibi dul kontese bir ziyarette bulundu. Patience, Hope ve Harmony de aramıştı. Büyükanne Amy'nin yanında usulca horluyordu. Âdet olduğu üzere, bütün hanımlar konuşurken kendilerini el işlerine verdiler. Julianne sadece birkaç dakikalığına onlara katıldı ve sonra Emma'yı beslemek için ayrıldı.

Amy, dul kontesin biraz çekingen bir kadın olduğunu ve özellikle Patience olmak üzere kızlarından kolayca etkilendiğini fark etti. Amy, Patience'ın Harmony'nin kendisine gayet iyi görünen dikişlerini eleştirdiğini fark etti, ancak fikirlerini kendine sakladı.

"Eminim Amy'nin iğne işi mükemmeldir," dedi Hope. "Moda tasarımı yapıyor."

"Mükemmellik diye bir şey yoktur," dedi Amy, "ve ben kendi iğne işim konusunda tarafsız olamam."

"Elbise tasarımlarınız çok ünlü," dedi Patience. "Başarılarınızla gurur duyuyor olmalısınız."

Bakışlarını iğne işinden ayırmadı. "Aslında William tasarımlarımla gurur duyuyor."

"Ne kadar tatlı, değil mi?" Patience alaycı bir tonda konuştu. "Sen de aynı fikirde değil misin, Hope?"

Amy gözlerini kaldırdı, Patience'ın alaycılığı karşısında şaşkına dönmüştü.

Hope'un dudakları kıpırdadı. "Gerçekten de, karısına iltifat etmekten bir şey kazanmayı ummadığına eminim."

Üç kız kardeş de güldü.

Amy'nin yüzünde sıcak bir kızarıklık belirdi. Bakışlarını dikiş işinden ayırmadı ve hiçbir şey söylemedi ama ima ettikleri şey hoşuna gitmemişti. Belli ki dalga geçiyorlardı, ama sözlerinin altında yatan inançları onun iltifatlar gerçek değildi.

"Amy, özür dilerim. Seni yaralamak istememiştik," dedi Patience. "Sadece kardeşimizi tanıyoruz. Çok çekici biridir ve istediğini elde etmek için entrikalar çevirmekten çekinmez."

Tamamen karşı çıkamazdı. Adamın damarlarında cazibe akıyor gibiydi ve eğlenceyi seven doğasında karşı konulmaz bir şey vardı. Bahisleri bunun en iyi örneğiydi. Ama onu hiç de iyi tanımıyordu.

Hope, "Onun iltifatlarına biraz şüpheyle yaklaşmanızda fayda var," dedi.

Harmony, "Yerinde duramıyor ve bir yere uzun süre yerleşmesi pek mümkün değil ama belki de onu evcilleştirecek kişi sensindir, Amy," dedi.

Amy iğneyi kumaşa geçirdi. Neredeyse gitmek için bir bahane uyduracaktı ama Will'e bir söz vermişti ve bunu bozmayacaktı. "Bazen birini tanımadığımız halde tanıdığımızı inandığımızı fark ettim. Bu Will'i çok uzun zamandır tanımadığım doğru. Ama o benim kocam ve ona her zaman önce kendisinin geleceğini söyledim. Ayrıca onu savunacağıma yemin ettim.

hiç kimse onu eleştirmede."

Üç kız kardeş şaşkın bakışlarla birbirlerine baktılar. Patience boğazını temizledi. "Amy, kardeşimizi seviyoruz ama onun şeytani ününü hak ettiğini biliyoruz. Onu ıslah edecek kişinin sen olacağından umutluyuz. Will'e biraz aşık olduğunu fark etmeden edemedik. Sadece onu anladığınızdan emin olmak istedik."

"Eğer onun samimi olamayacağına inanıyorsanız, o zaman kardeşinizi hiç tanımadığınız sonucuna varıyorum," dedi Amy. "Ve ben de senin kardeşini

benim yanımda onu eleştiremezsiniz. Lütfen beni bağışlayın." Ayağa kalktığında Hawk'ın kapıyı kapattığını gördü. "Amy, lütfen otur."

"Belki de sizi yalnız bırakmalıyız," dedi Patience. "Otur

Patience, çünkü bu daha çok seni ilgilendiriyor."

"Gerçekten gitmeliyim," dedi Patience, dikiş işlerini toplarken.

"Patience, şu anda doğaçlama bir aile toplantısı düzenliyorum," dedi

Hawk.

dedi.

Amy, Patience'ın yüzündeki tutuk ifadeyi fark etti. "Ben yanlış bir şey yapmadım Hawk."

Hawk, "Kapının dışında duruyordum ve her kelimeyi duydum," dedi. "Şu anda üç kız kardeşimden de utaniyorum."

Amy, Will'in uyarısını hatırlayarak ağzını kapattı. Bir yanı hiçbir şey söylememiş olmayı diliyordu ama yine de onu savunmazsa kendisiyle yaşayamazdı.

"Sadece takılıyorlardı," dedi dul kontes. Şahin annesine baktı. "Kaba bir davranıştı anne."

Hawk, "Biz bir aileyiz ve bir ailenin parçası olmak birbirimizi desteklemektir," dedi. "Kız kardeşlerimin Amy'ye kardeşimizle evliliğinin hiç şansı olmadığını söylemelerine seyirci kalamazdım. Patience, Hope ve Harmony'yi etkiliyorsun. Onları mazur görmüyorum ama tonu belirleyen sensin ve onlar da hep senin yolundan gittiler. Will bizim kardeşimiz. Amy ile yeni evlendiler ve birlikte yaşamaya yeni başlıyorlar. Hepinizden ricam eleştiriyi bir kenara bırakıp Amy ve Will'e destek vermeye odaklanmanız.

"Biz büyük bir aileyiz," diyor Hawk. "Hepimizin farklı kişilikleri ve ilgi alanları var. Ancak bir aile olarak birlik olmalı, nimetlerimizi saymayı ve olumsuzluklara odaklanmamayı unutmamalıyız."

Patience iç çekti. "Haklısın Marc. Amy, lütfen özrümü kabul et. Will'i çok seviyoruz, ancak bazen diğer insanları sadece onları tanıdığınız perspektiften görürsünüz. Lütfen hakaret olarak algılamayın ama sizin bir duvar çiçeği olduğunuzu duymuştum. Utangaç, konuşmayan ve omurgasız bir kadın bekliyordum. Siz bunun tam tersisiniz."

O ana kadar Amy bu kadar kısa sürede ne kadar değiştiğini fark etmemişti ama hayatının kontrolünü eline almıştı. kontrol edilemeyen olaylar meydana gelmişti. Patience'a baktı. "Her zaman geniş bir ailem olsun istemişimdir. Bana gelinliğini ödünç verdiğinde çok duygulandım. Hiç erkek ya da kız kardeşim olmadı ve zaman içinde hepimizin yakınlaşmasını umuyorum."

"Bence Will seninle evlendiği için çok şanslı," dedi Hope. "Daha iyisi için değişti. Artık seninle evlendiğine göre, seyahat etme hayallerinden vazgeçecek. Sen onun hayatına girmeden önce, her şeyi İsviçre'ye yolculuk yaptı ama ailedeki herkes bunun sona ermesi gerektiği konusunda hemfikir. Daha önce yaptığı gibi yıllarca uzakta kalacağından korkuyorduk."

Patience iç çekti. "Ayrılmak niyetindeydi ve Hawk'a üç aylık ödeneğini kesmesi için ısrar ettik. Will çok öfkeliydi ama bir kariyere yerleşmesi gerekiyordu."

Amy yüzündeki ifadeyi gizlemek için elinden geleni yaptı ama içten içe telaşlanmıştı. Ailesinin müdahalesine karşı çıkmasına şaşmamak gerekirdi. Ama neden ailesinin onu evde tutmak için aldığı önlemler hakkındaki gerçeği ona söylememişti?

On İkinci Bölüm

Amy bütün gününü bu akşamki yemek için yapılan hazırlıklara bakarak geçirdi. Bellingham ve Fordham bu akşam onlarla birlikte yemek yiyecekti ve Amy her şeyin mükemmel olmasını istiyordu. Hizmetçiler her yüzeyi pırıl pırıl parlatmıştı. Yemekler hazırlanıyordu ve şimdi geriye sadece Amy'nin giyinmesi kalmıştı. Öğleden sonra bir ara Will gülmüş ve bekâr arkadaşlarının bunu fark etmeyeceğini söylemişti ama Amy kararlıydı.

Amy, Will'le ailesinin açıkladığı bilgiler hakkında konuşmak istemişti ama arkadaşları akşam yemeğinde onlara katılacağı için bir gün daha beklemeye karar vermişti. Will'in bunu ona anlatmamış olmasından rahatsız olmuştu ama belki de Will bunun köprünün altından çok sular aktığını düşünüyordu. Geçmişten bahsederken sık sık her şeyin bittiğini ve hiçbir şeyin değiştirilemeyeceğini söylerdi. Geriye dönüp bakacak biri değildi. Ama belli ki seyahat onun için çok şey ifade ediyordu.

O akşam Anna, Amy'yi yeşim taşlı ipek elbisesini giymeye ikna etti. düşük yaka. Anna saçını düzeltmeyi bitirdiğinde kapı çalındı. "Teşekkür ederim, Anna. Hepsi bu kadar," dedi Amy. Sonra da Will'i içeri çağırdı.

Kapıyı açtı ve elleri arkasında ona doğru yürüdü. "Tuvalet masanda kal."

"Neden?"

Soyunma aynasında ona baktı. "Gözlerini kapat." "Neden?"

"Sadece yap. Ve dikizlemek yok."

Kadın gözlerini kapattı. Adam ona doğru uzandı. Boynuna bir kolye doladığını hissetti. Parmakları bir toka üzerinde çalışıyordu.

"Şimdi açabilirsin," dedi.

Parıldayan zümrüt kolyeyi görünce nefesi kesildi. "Oh, çok güzel, ama nerede-ne zaman?"

"Julianne ile alışverişe gittiğin gündü, ben de Bell'i görmek için White's'a gitmiştim. Sana hiç düğün hediyesi vermediğimi fark ettim. Şikayet etmediğin için, hediye'nin abartılı olması gerektiğini düşündüm. Oh, evet,

aynı zamanda eşleşen kulaklıklar da var. Ama onları takmana izin vereceğim." "Anna da bu sürprizin içinde olmalı," dedi Amy.

Sırttı. "Ve görüyorum ki o elbiseyi giymen için seni ikna etmiş."

Amy kulaklıkları taktı. "Will, çok güzeller." Ona döndü. "Teşekkür ederim."

Ellerini tuttu ve kalkmasına yardım etti. "Beğendiğine sevindim. O gün beni gerçekten şaşırttığını biliyor musun? Alışverişe gittin ve eve eli boş dönmek."

Yüzündeki gülümsemeyi korudu ama midesi kasıldı. Amy istemeden sırrını ifşa ettiği için ne o ne de Julianne bir şey satın almıştı. Suçluluk duygusu içini kemirdi ve bir an için itiraf etmek istedi, ama bu gece değil, arkadaşları yemeğe gelirken. Bu geceye hiçbir şeyin gölge düşürmesini istemiyordu.

Amy, "Keşke masadaki sayıyı eşitlemek için iki bayanı daha davet etmeme izin verseydiniz," dedi. "Bellingham ve Fordham ile tanışmaktan mutluluk duyacak arkadaşlarım var."

"Bayan arkadaşlarının çok sevineceğinden şüphem yok ama benim bekâr arkadaşlarım bir çöpçatanlık planının kokusunu bir mil öteden alırlar." Onu öptü dudaklarına yapıştı. "İkimizden birinin bahsi kazanmasına sadece yedi gün kaldığının farkında mısınız?"

"Hiç casus bulamadım, ama bunun dışında ayrı kalmadık. bir gün," dedi. "Anneni aradığım gün hariç." Will'e, seyahatleriyle ilgili bilgiler dışında olanları anlattı. Kendisini savunduğu için ona teşekkür etti ve Hawk'ın kız kardeşleri konusunda haklı olduğunu kabul etti. Will ayrıca, annesiyle olan ilişkisinden de etkilenmişti. O gün sabırlı ol.

Koyu renk gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi. "Vay canına, haklısın. Her akşamı birlikte geçirdik, tatlı yemedik."

Güldü ve kolyeye tekrar dokundu.

Gülümsedi. "Kim kazanacak merak ediyorum."

"Berabere kalabiliriz. Bahse girdiğinde başarısız olacağından emindim ama sen oldukça romantik olduğunu kanıtladın," dedi. "Çiçekler, şiirler ve mücevherler. Konuşmalarımız hepsinden daha iyiydi."

Sıcak elleriyle onun yüzünü kavradı ve gözlerinin içine baktı. Kalbini yoğun bir baş dönmesi hissi kapladı. Şefkatli duygular büyümüştü. Son iki hafta içinde yavaş yavaş. Kendisine bunun çok erken olduğunu söyledi. Yine de kalbin zaman çizgisi yoktur.

Eğer evlenmeden önce geleneksel bir kur yapmış olsalardı, birlikte bu kadar çok zaman geçiremeyeceklerdi. Mum ışığında saatlerce sohbet etmezler ya da birbirlerine yakından dokunmazlardı. Sıradan bir flörtte, bir misafir odasında gözetim altında tutulacakları için konuşmalarını kontrol etmek zorunda kalacaklardı. Önemli şeyler hakkında özgürce konuşamazlardı. Fakat bir evli bir çift olarak bunu yapabildiler. Bu bir zorunluluk evliliği olsa da, yeminlerine sadık kalmayı kabul etmişlerdi. Will'in de dediği gibi, kimse onlardan başarılı olmalarını beklemiyordu. Onun sözlerini asla unutmayacaktı. *Kanıtlayalım onları yanlış.*

Kalbinin sesini dinledi ve gerçeği kabul etti. Ona aşık olmuştu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ona söylemek istiyordu, ona olan aşkını itiraf etmek istiyordu ama doğru zamanı beklemeliydi. Bu gece ona bir hediye vermişti. Belki de sıra ondaydı. Elini onun göğsüne koydu ve kalbinin düzenli atışını hissetti. "Bu gece sana bir hediye vermek istiyorum."

"Oh, ne oldu?"

"Bahsi sana devretmek istiyorum," dedi. "Ne?"

Şaşırmış görünüyordu.

"Senin kazanmanı istiyorum. Bu gece seninle hiçbir engel ya da kural olmadan sevişmek istiyorum" dedi.

"Teşekkür ederim." Onu önce yumuşakça, sonra da açlıkla öptü. Ağzı sıcaktı ve öpücük gür ve çok, çok erotikti. Ellerini sırtından aşağı kaydırды ve sonra poposunu örttü. Onu kendine doğru bastırduğında tahrik olmuş siki kadının karnına bastırıyordu. Öpüşmeyi bitirdiğinde gözleri tutkuyla kararmıştı. "Az önce bir kez daha hazzı ertelediğini fark ettim."

"Ben mi?"

"Bana bir hediye verdiniz ama paketi açmak için arkadaşlarımın gitmesini beklemem gerekiyor."

Ona şakacı bir şekilde vurdu. "Çok kötüsün."

"Sanırım bunu tespit ettik," dedi.

Yakalarını düzeltti. "Artık o kadar da değil."

Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdı ve bileklerini öptü.

"Beni şaşırtmaya ve hayrete düşürmeye devam ediyorsun."

"Sen de öyle," diye fısıldadı.

"Aşağı insek iyi olur, çünkü o yatak beni cezbediyor ve yavaşça sevişmek istiyorum," dedi.

Koluna girdi ve onun eşsiz, erkeksi kokusunu içine çekti. Göğsü çırpındı ve kalbini dolduranın neşe olduğunu fark etti.

"Ah, harika bir akşam yemeğiymiş Bayan Darcett," dedi Fordham, kıvrık sarı saçlarını alnından iterek. "Yine de kulağa çok tuhaf geliyor. Bu şeytanın evli bir adam olacağını hiç düşünmemiştim ama siz gülümsüyorsunuz. Sanırım ona akıl veriyorsunuz."

Amy güldü. "Aslında bazen tam tersi oluyor." "Oh, ho," dedi

Fordham. "Demek biraz cadaloz, ha?"

Will ona göz kırptı. "Karım neredeyse her gün beni şaşırtmayı başarıyor."

Fordham, "En iyi eşi bulmayı Will'e bırakın, hem de bir şarap mahzeninde," dedi.

Bellingham başını salladı. "Fordham, biraz edepli olmaya çalış."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, Bayan Darcett."

"Merak etmeyin. Alınmadım."

Will, "Bu kesinlikle mihraba giden farklı bir yol," dedi. "Başka bir şarap mahzenine adım atmak istediğimi hiç sanmıyorum. İçerisi çok soğuktu. Ancak şarap mükemmeldi."

Bell'in göğsü titredi. "Boswood'un güzel koleksiyonundan yararlanacağını tahmin etmeliydim. Kaç tane ölü asker vardı?"

"Bir." Will Amy'ye baktı. "Boş şişeler için kullandığımız terim. Yıllar boyunca birkaç taneden fazlasını gömdüm."

Bell bir şişe bordo şarabı kaldırarak, "Şaraptan bahsetmişken, kadehleri doldurayım," dedi. Ardından kendi kadehini kaldırdı. "Bay ve Bayan Darcett'e. İkinize de mutluluklar dilerim."

Amy, Bell'in ilgisini çekmişti. O da kocası kadar uzun boylu ve kaslıydı. O da Will gibi siyah saçlıydı ama onunki daha kısaydı. "Lordum, siz

uzun yıllardır kocam."

Yoğun, parlak mavi bakışlarını ona çevirdi. "Evet, dört yıl boyunca kıtayı dolaştık. Büyük bir maceraydı."

"Ben de gittim," dedi Fordham, "ama ailem sadece altı ay sonra beni eve çağırdı. Başım belaya girdi."

Will gülerek, "Tam bir baş belasısın," dedi.

"Doğru, ama belki bir gün beni koca olarak kabul edecek bir kadınla tanışırım." Amy'ye sırıttı. "Botları yıpranmış ve parası olmayan bir adamı umursamayacak bekar arkadaşların var mı?"

"Sizi seçkin arkadaşlarımla tanıştırmayı teklif edersem kaçacağınızdan neden şüpheleniyorum?" Fordham'dan hoşlanmıştı. Kendini gizleyen bir tavırla çekiciydi.

"Diyorum ki, Darcett sana benim hakkımdaki gerçeği söylemiş olmalı. Şimdi mahvoldum.

Beni asla arkadaşlarının yanına yaklaştırmayacaksın." Fordham masaya doğru eğildi. "Eğer onları arkadaş olarak tutmak istiyorsan, muhtemelen bunu yapmamalısın."

Gülerek Will'e baktı. "Bu doğru mu?" Will,

"Korkarım öyle," dedi.

Dikkatini tekrar Bellingham'a yöneltti. "Lordum, kocamı çok iyi tanıyor olmalısınız."

Bell, "Evet, o benim için bir kardeş gibidir," dedi. "Hayatımın zor bir döneminden sonra büyük bir turda kendisine eşlik etmemi istedi. Şüphesiz size tüm ailemi hastalıktan kaybettiğimi söylemiştir."

"Evet, bana söyledi." Amy konuyu doğrudan ele aldığı için ona hayranlık duydu. İnsanlar genellikle acı verici deneyimleriyle yüzleşmek yerine onları gömerler.

Bell şarabını yudumladı. "Yolculuklarımız büyüleyici oldu ve en kötü kederimin üstesinden gelmeme yardımcı oldu."

Yaşadığı şok ve acı korkunç olmalı. Tanrı'ya şükür Will arkadaşına yardım etmek için oradaydı. "Tekrar seyahat etmeyi düşünüyor musun?" Amy sordu.

Bell, "İsviçre'ye gitmeyi düşündüm ama doğru yol arkadaşını bulmak biraz zor," dedi. "Koşullar genellikle biraz fazla kırsal ve herkes kocanızın yaptığı gibi gülüp idare edemiyor. O çok yönlü biri. Bir demlik çay yapabildiğini ve yumurta pişirebildiğini biliyor muydunuz?"

Amy gülümsedi. "Evet, bana bunu yapmayı zorunluluktan öğrendiğini söyledi." İçten içe, Will'in Bellingham'la birlikte yolculuk etmek istediğini fark etti. Aynı şekilde ailesinden de kaçmak istemişti.

Çocukken kaçtığında yaptığı gibi. Ama neden? Neyden kaçıyordu?

"İngiltere'ye döndüğünüzden beri evlenmeyi hiç düşündünüz mü lordum?" Amy sordu.

"Neden? Uygun arkadaşların var mı?" diye sordu

Bell. "Aslına bakarsanız var," dedi.

"Şok edici," dedi Bell. "Genelde ev sahibesi arkadaşlarını davet eder ve istesem de istemesem de onlarla tanışmamı sağlar."

Amy sırtıttı. "Dürüst olmak gerekirse, masadaki sayıları eşitlemek istedim, ama Will ikinizin de çöpçatanlık yapmamdan hoşlanmayacağınız konusunda ısrar etti. çabaları."

Fordham, "Eğer arkadaşlarınızın cebi dolgun babaları varsa, kendimi mucizevi bir şekilde aşık olmuş bulabilirim," dedi.

Amy güldü. Dikkatini kocasına çevirdiğinde, onun Bell'le şifreli bir bakış alışverişinde bulunduğunu gördü. Belki de Fordham'ın şakasının zevksiz olduğunu düşünmüşlerdi.

Uşak tabakları kaldırdıktan sonra Will, Amy'ye hararetli bir bakış attı. "Üçüncü yemeğin zamanı geldi."

Adamın özel şakalarına yaptığı gönderme karşısında yüzü ısındı. Sevişmeyi her zaman yemekle bağdaştırıp bağdaştırmayacağını merak etti.

"Bayan Darcett, anladığım kadarıyla bir kariyeriniz var," dedi

Fordham. "Bu bir kariyer değil," dedi Will. "Amy modaya uygun tasarımlar yapmaktan hoşlanıyor. elbiseler."

Amy, "Londra'daki bir terzi eskizlerimi kullanarak elbiseleri hazırlıyor," dedi. "Kumaşlar ve süslemeler konusunda ona danışıyorum."

Fordham kaşlarını çatı. "Bana bir kariyer gibi geliyor."

"Bu onun eğlencesi," dedi Will. "Amy yetenekli ve çizim yapmaktan hoşlanıyor."

Bell Amy'ye baktı. "Kalın kafalı arkadaşımızı boş ver. Ticaret ile eğlence arasındaki farkı bilmiyor."

Yüz ifadesini olabildiğince sakın tuttu ve kendi kendine bunu şimdilik aklından çıkarmasını söyledi. Will'in önünde yaptığı aldatmacanın üzerinde durmamalıydı çünkü istemeden de olsa hoşnutsuzluğunu belli edebilirdi.

"Amy, biraz daha şarap ister misin?" Will sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi.

Will kendisi ve arkadaşları için biraz daha şarap doldurdu. Bir kadehi Fordham'a uzattı. "Sizi temin ederim ki karım ticaretle uğraşmıyor."

"Özür dilerim, Bayan Darcett," dedi Fordham. "Düşünemedim. Tabii ki ticaretle uğraşmazsınız."

"Alınmadım." Julianne'in ona dikkatli olmasını söylediği o anı düşündü, çünkü bozuk paralar şingirdiyordu. Bu anı onu utandırmıştı ama şimdi bunun üzerinde durmamalıydı. En iyisi konuyu değiştirmektir ama endişelendiğinde her zaman yaptığı gibi dondu kaldı.

Neyse ki Bell, Will'e arazi kâhyası olarak pozisyonu hakkında sorular sordu. Üç adam kısa bir süre bu konuyu tartıştı. Sonra Will dikkatini ona çevirdi. "Özür dilerim, tatlım. Kendimizi unuttuk. Bizi affedecek misin?"

"Affedilecek bir şey yok. Durumunuz hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama dinlemekten mutluluk duyarım," dedi. Az önce kendini beyin yerine tüyleri olan o aptal kadınlardan biri gibi göstermişti.

Bell, "Bizi hoşgörün, Bayan Darcett," dedi. Will'e baktı. "Sen şanslı bir adamsın. O binde bir bulunur."

Will, "Sanırım öyle," dedi.

"İkiniz de yüzümü kızartıyorsunuz," dedi Amy. Kocasını aldatırken onların kendisini onaylamasından zevk alamazdı.

Will sırtıttı. "Sık sık kızarıyorsun, karıcığım."

Fordham, "Eminim senin bu konuda yapacağın çok şey vardır, Darcett," dedi.

Will ona göz kırptı. Kız, Will'in onu mahcup göreceğini bildiği için bakışlarını indirdi.

Uşaklar tatlıları getirdiler: kuruyemişler, tatlılar, meyveler ve cheesecake.

Will, "Karımın bu akşam cheesecake ikram edeceğini hissediyordum," dedi.

Görünüşe göre Bell ve Fordham da cheesecake seviyordu. Amy sadece birkaç lokma yedi. Will'in harika bir koca olduğunu kanıtlamış olmasına sevinmesi gerekirken, kalbi ağırlaşmıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Will'in sözlerinden hala kurtulamamıştı. *Sizi temin ederim ki karım ticaretle uğraşmıyor.*

Gelecekte çizimleri için tazminat almayı reddetmelidir.

Bu gece bahsi Will'e devretmiş, böylece ona olan güvenini fiilen ortaya koymuştu. Bu aldatmacayla yaşayamazdı, çünkü bu, filizlenmekte olan ilişkilerini mahvedecekti. Bir dahaki sefere Madam DuPont'a eskiz götürdüğünde, ona artık tazminat istemediğini bildirecekti.

Sebeplerini açıklamasına gerek yoktu. Madam DuPont sadece kârla ilgileniyordu. Ama ya eskizleri reddederse?

Beyler tatlılarını bitirdikten sonra Will büfeden bir şişe Porto şarabı aldı. "Amy, dilersen şarabımızı salona getirebiliriz."

"Hayır, kal ve acele etme. Bitirmem gereken bazı nakışlar var." O ayağa kalktığı anda, Will ve arkadaşları da ayağa kalktılar.

"Limanın tadını çıkarın," dedi.

Will ona kapıya kadar eşlik etti. Böylesine zeki ve cömert bir karısı olduğu için gurur duyuyordu. Will'in arkadaşlarını etkilemişti. konuşurken diğerlerini dışarıda bırakırdı. Onda kibir olmaması hoşuna gitmişti. Geçmişinde çok fazla kadın neredeyse iltifat talep etmişti. Onların aksine Amy dikkatini başkalarına odaklamıştı.

Boğazındaki mücevherleri parmaklayarak onu gülümsetti. Amy'ye zümrütleri vermek için bahsin sonuçlanmasını beklemek niyetindeydi ama akşam yemeğinde takmasını istemişti. "Bu gece muhteşemdin," diye fısıldadı. Amy'nin elini kaldırdı ve öptü. "Çok geç kalmayacağım."

Kadın gittikten sonra masaya döndü ve arkadaşları için içki doldurdu. Daha önce bahisten vazgeçtiğinde onu şaşkına çevirmişti. Şimdi onunla sevişme beklentisi kasıklarının gerilmesine neden oluyordu. Onu kızdırmanın bir yolunu düşünürken bir sırtışı ısırıldı. Kalan yedi gün boyunca onunla birlikte yatması için ısrar ettiğinde öfkesini dile getirecekti.

Will içkileri uzatırken Fordham, "Sen şanslı bir şeytansın," dedi.

"Öyleyim," dedi.

Bell portosunu yudumladı. "Başarılı, zeki ve eşsiz biri. Ama sen her zaman bir şekilde kazanan olmayı başarmışsındır. Bu durumda, biriyle evlendin."

"Hiç kız kardeşi olmaması çok kötü," dedi Fordham.

"Arkadaşları var," dedi Will.

"Ne? Bir anlık delilik yaşamış olmalıyım. Eminim balayı yuvasından ayrılır ayrılmaz evlenme isteğim geçecektir," dedi Fordham.

Will homurdandı.

Fordham saatini çıkardı. "Beyler, hanımımı ziyaret edeceğime söz verdim. Kulüpte görüşürüz, eminim."

O gittikten sonra Bell kaşlarını kaldırdı. "Bir cheroot için dışarıda bana katılır mısın?" "Seninle yürüyeceğim."

Kapıdan çıktıklarında Bell bir çanta çıkardı ve Will'e bir cheroot ikram etti.

"Hayır, teşekkürler." Amy'nin duman kokan yatağına gitmek istemiyordu. Bell purosunu yaktı ve içine çekti. "Onunlayken farklısın."

"Doğru. Onun yanında kaba davranışlardan kaçınmaya çalışıyorum." Bell bir duman halkası üfledi.

"Kastettiğim bu değildi." Biliyordu. "Olaylar gelişti. Biz de uyum sağladık."

"İşte aradaki farka bir örnek. *Biz* kelimesini kullandın, *ben* değil." "O benim karım."

Bell külleri savurdu. "Sen aşıksın."

Will, "Bana şimdiden cehenneme gitmemi söyle," dedi. "Dur tahmin edeyim. Evlenmemi öneriyorsun."

"Hayatta kalan tek kişi sensin," dedi Will. "Belki de ailenin mirasını devam ettirmen gerekiyordur."

Bell sigarasını söndürdü. "Olması gerekene inanmıyorum. Sadece görme, koklama, ses ve dokunma vardır. Eğer başka bir şey varsa, benim için çoktan ölmüştür."

Will gözlerini dolunaya dikti. "Başka bir şey daha var." Bell'e baktı. "Hayatta olmanın bir nedeni var."

Amy, Emma için küçük elbiseyi işlemeye odaklanmaya çalıştı ama Vicdanı onu rahatsız ediyordu. Julianne'e çizimleri için aldığı paranın ihtiyati bir tedbir olduğunu söylemişti. O zamanlar, Will'in onları dilendirmeyeceğini kanıtlamasını beklemenin akıllıca olacağını düşünmüştü ama evliliklerini tehlikeye atan da kendisiydi.

Amy, Will'le evlendiğinde ona güvenmemek için yeterince nedeni vardı. Ama akşam yemeğindeki konuşmadan sonra artık kendini kandıramazdı. Evliliklerindeki güvene ihanet eden o değildi. Ticaretteki cilveleşmesini bir sır olarak saklamış, sonra da Julianne'i alarma geçirecek bir risk almıştı. Julianne onunla yüzleştikten sonra bile Amy daha fazla zamana ihtiyacı olduğu konusunda ısrar etmişti.

Bilmiyor olması bunu doğru yapmazdı.

Madam DuPont'un tazminat teklifini kabul ettiği gün, bunun yanlış olduğunu biliyordu. Neredeyse reddediyordu, ta ki modacı ona Çizim başına beş şilin. Amy, Ton'un ticaret konusundaki tavrının

ikiyüzlülüktü ve bu yüzden tazminat almaya hakkı olduğuna kendini ikna etmişti. Ama gizlice ahlak kurallarını çiğnemek de ikiyüzlülük sayılırdı.

Julianne haklıydı. Eğer biri onu para kabul ederken yakalarsa, dedikodu yayılır ve hem kendi ailesinin hem de Will'in ailesinin üyelerini küçük düşürürdü.

Şimdi bir ikilem yaşıyordu. Çizimleri için para kabul ettiğini ona itiraf etme zamanı çoktan geçmişti. Ona şimdi söylerse, nedenini bilmek isteyecekti. Onu çoktan kandırmıştı ve Yalan söyleyerek işleri daha da kötüleştirmek. Ama ona doğruyu söylerse mazeretlerini umursamıyordu. Tek savunması -kumarda bir servet kaybetmesi ihtimaline karşı para sakladığı- onu aşağılayacak ve kurmak için çok çalıştıkları bağı büyük olasılıkla yok edecekti.

Utanc onı biraz hasta hissettirdi. Kocasına ihanet etmiş ve Julianne'i planının ortasına koymuştu. Amy parayı hiç istemiyordu. Ama Will gidene kadar onu sandığının dibinde saklı tutmaktan başka çaresi yoktu ve çantayı güvenle geri götürebilirdi. Madam DuPont.

"Amy?" Will söyledi.

Nefes nefese kaldı ve döndüğünde Will ile Bell'in salona girdiğini gördü. Will güldü. "Çok derin düşüncelere dalmıştın."

"Lütfen bana katılın," dedi ayağa kalkarak.

Bell başını salladı. "Mükemmel akşam yemeği için teşekkür etmeye geldim ama daha fazla rahatsız etmeyeceğim. Tekrar görüşene kadar." Eğildi ve geri çekildi.

Will odayı geçti ve onun yanına oturdu. "Biraz endişeli görünüyorsun." "Önemli bir şey değil," dedi.

Gözlerinde şefkatli bir ifade vardı. "Tatlım, tereddütlerin mi var? Eğer hazır değilsen, sana baskı yapmayacağım."

O kadar düşünceliydi ki göğsünü sızlattı. Onu hak etmemişti ama suçluluk duygusunu beyninin en uzak köşelerine itmeli ve tüm dikkatini ona odakladı. "Will, fikrimi değiştirmedim."

Kalkmasına yardım etti. Sonra ona üst kata kadar eşlik etti. Kendi kendine sırrını saklamanın ikisinin de yararına olduğunu söyledi. İlişkileri hâlâ kırılgan bir aşamadaydı. Aldatmacası hakkında sonsuza kadar sessiz yaşayacaktı,

Çünkü onu kandırmasına neden olan şüphelerle onu yaralamaktansa, bunun başının üzerinde asılı kalmasını tercih ederdi.

Kapısına vardığında ona baktı. "Bu gece saçlarını açmak istiyorum."

Başıyla onayladı. Adam kapıyı kapattığında, suçluluk duygusu midelerini sıkıştırdı. Bunca zaman, bu evlilikte kendini doğru kişi olarak göstermişti ama adam onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. O şarap mahzeninde kilitli kaldıkları geceden beri, onurlu bir şekilde hareket etmişti. Bir kez bile sorumluluklarından kaçmamıştı. Ona kur yapmayı kabul etmişti ve pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirmişti. Kulübüne sadece kızın alışverişe gitmeyi önerdiği gün gitmişti. İronik bir şekilde, onu hayal kırıklığına uğratan oydu. Ve Tanrı'nın izniyle, bunu asla öğrenemeyecekti.

On Üçüncü Bölüm

Kapının çalınmasıyla Amy yataktan kalktı. "İçeri gel."

Will banyan ve pantolon giyerek içeri girdi. Elinde bir şişe ve iki bardak vardı. "Kolyeyi takmamışsın. Buna sevindim."

"Bu nedir?" diye sordu.

"İtalya'da keşfettiğim bir likör." Onu yatak masasının üzerine koydu. Sonra da yorganı yatağın sonuna kadar çekti. Daha sonra onu şiltenin üzerine kaldırarak güldürdü. Yaklaşık iki kadeh kadehlerdeki kehribar renkli likörden birkaç santim aldı ve bir tanesini ona uzattı. "Tatlıya," dedi bardağını onunkine dokundurarak.

Güldü. Sonra içkiyi kokladı. "Sert mi?"

"Biraz, ama çok tatlı. Ve badem tadında," dedi. Kadın yudumladı. "Oh, biraz sert ama çok güzel."

Banyanı silkti ve yatağın üzerinde onun yanına oturdu. "Hoşuna gideceğini düşündüm. Bir hikâyesi var."

Tekrar yudumladı. "Anlat bana."

Yutkundu. "İtalyan bir ressam bir Madonna resmi yapmaya niyetlenmiş ve bir model seçmiş. Söylendiğine göre, dul bir kadınmış ve çok az parası varmış.

kendisine bahşettiği büyük onur için ressama bir hediye vermek istemiştir. Rivayete göre dul kadın, içinde konyak da bulunan gizli bir karışım yapmıştır."

Onu öptüğünde, ağızındaki ve dilindeki likörün tadını alabiliyordu.

Bardığından bir yudum daha aldı. "O kadar tatlı ki günah gibi." Tekrar yudumladı ve gülümsedi. "Senin resmini yapmak istiyorum."

"Resim mi yapıyorsun?"

Gözlerinde kahrkahralar gizleniyordu. "Bir bakıma öyle. Size birazdan göstereceğim." Çenesini kaldırdı. "Biraz daha iç."

Yudumladı. "Planını anlıyorum. Biraz sarhoş olursam gergin olmayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bunun faydalı olabileceğine katılıyorum ama aklımda başka bir şey var." "Eğer benim resmimi yapmaya niyetliysen, ne boyan, ne tuvalin, ne de şövalen var."

Parmağını likörün içinde döndürdü ve alt dudağını boyadı. "Oh," dedi kadın gülerek.

Gözleri muzipçe dans ediyordu. "Bardağını bitirdin mi?" "Hayır." Güldü. "Şaka yapıyorum."

"Sabırlı olacağım." Ona doğru eğildi ve dudağını yaladı. "Mmmm. Tadın çok tatlı."

"Bu ne sürpriz," dedi. Biraz sersemlemişti.

Uzandı ve geceliğinin ipini çekti.

Likörden bir yudum daha aldı ve bardağı ona uzattı. Adam bardakları bir kenara koydu. "Tahmin et ne düşünüyorum?"

"Resim mi?"

"Aslında seni soymayı düşünüyordum." "Ama ben beni resmetmek istediğini sanıyordum," dedi.

"Seni çıplak resmetmek istiyorum." Göz kırptı. "Benim modelim olur musun?" "Elbette. Senin Madonna'n olacağım."

"Madonna daha önce de yapıldı. Ben Amy'yi düşünüyordum." "Resminize ne isim vereceksiniz?" diye sordu.

Saçındaki tokaları çekti. "Gelin çözüldü." İğneleri masanın üzerine koydu. Sonra parmaklarıyla bukleleri taradı ve göğüslerinin üzerinden akacak şekilde düzenledi.

Nefesini içine çekti ve yavaşça dışarı verdi. Ayağa kalkıp pantolonunu ve donunu çıkardı. Adam tahrik olmuştu ve bu manzara kadının damarlarında arzu dalgaları yarattı. Heykel gibi vücudu sert açılar ve düzlemlerden oluşuyordu. Sıcak göğsüne dokunmak için uzandı. Elini adamın sikine doğru götürdüğünde adamın burun delikleri alevlendi. Elini onun etrafına doladı ve hafifçe sıktı. Adam bir an için gözlerini kapattı ve kirpiklerini tekrar kaldırdığında ifadesi donuklaştı.

Geceliğini kavradı ve başının üzerine çekti. Sonra onu yastığa uzanmaya çağırdı. Yanına oturdu ve likör dolu bardaklardan birini aldı. Parmaklarını içine daldırıp dudaklarını, kulak memelerini ve boynunu boyadı. Sonra dudaklarını yaladı. Kızın nefes alış verişi hızlandı. Kulak memelerinin tadına baktı ve birini dişleriyle ısırdı.

"Oh," dedi. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Beni şaşırttın."

"Sorun değil. Eğer hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söylemelisin. Eğer hoşuna giden bir şey yaparsam, sen de bana söylemelisin" dedi.

Yavaşça nefes alıp verdi. Başını eğdi ve boynunu emdi. Sonra elini karnına koydu. "Telaşlanma. Üzerine biraz dökeceğim."

Oh, Tanrım. Onun böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemişti.

Likörü kadının göğüslerinin arasına ve karnına damlattı. Bir kez daha bardağı kenara koydu. Sonra bacaklarının arasına diz çöktü ve vücudundan aşağıya doğru yaladı. Karnı bu sırada biraz titredi.

"Benim için otur." Sesi gürledi.

Kadın adamın dediğini yaptı. Bardağı aldı ve meme uçlarını bolca boyadı. Sonra bir yudum aldı ve bardağı kenara koydu. Ağızını açarak onu öptü ve dilindeki tatlılığın tadını aldı. Elleri göğüslerini kavradı. Kadın adamın omuzlarına yapıştı ve adam göğsünü emmek için başını eğdiğinde kadın boynunu eğerek saçlarının sırtından aşağı dökülmesine neden oldu. Arzu onu yuttu. Boğazından tiz bir ses çıktı. Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Yanıyordu.

Adam başını kaldırdığında, kadın adamın gövdesine baktı ve sikiinin tamamen dik olduğunu gördü. Sırt üstü yattı ve onu üstüne çıkardı. Onun Parmakları tekrar saçlarını taradı ve buklelerinin adamın göğsüne sürtünmesine izin verdi. Kadın adamın gövdesinde aşağı doğru ilerledikçe adamın yüz ifadesi giderek daha ateşli bir hal aldı. Arada sırada onun sıcak tenine öpücükler konduruyordu. Kadın saçlarını adamın sikiinin üzerinde gezdirdiğinde adam nefesini içine çekti.

Onu sırt üstü yatırdı ve derinden öptü. "Ayaklarını yatağın üzerine uzat," dedi. Sonra iri ellerini kızın poposunun altından geçirdi ve onu yukarı kaldırdı. Kalın kirpiklerinin altından ona baktı. Sonra onu izleyerek iki parmağını ağızına soktu. Gözlerindeki bakış onu yakmalıydı.

Kıvrımlarını okşadı ve bir parmağını yavaşça içine soktu. "İslenmişsin." Kesik kesik bir nefes aldı.

Bir parmağını daha içine soktu ve çok yavaşça hareket ettirdi. "Seni geriyorum. Eğer herhangi bir rahatsızlık hissedersen bana söylemelisin."

Hızlı hızlı nefes alıyordu. "Hoşuma gitti."

Hareketleri durdurdu. "Parmaklarımı sık." Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"İç kaslarınızı sıkın," diye fısıldadı.

Öyle yaptı ve bu enfes his karşısında dişleriyle dudağını yakaladı.

"Tekrar," dedi.

İnledi. "İyi hissediyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı ve parmaklarını tekrar sıkı.

"Durma," dedi. Sonra vücudunu yataktan aşağı kaydırды. Dili kadının cinsel organının kıvrımları arasında gezindiğinde kadın haykırdı. Adamdan hınzır bir kahkaha kaçtı ama durmadı. Parmakları içeri ve dışarı hareket ederek onu gerdi ve sonra zevk dalgaları onu kavradı.

Will sikini yerleştirdi ve orgazmının ritmik kasılmaları devam ederken ona girdi. Boğazından yaralı bir ses geldi. Yavaşça eve kadar kaydırды ve yüzünü çerçeveledi. "Tatlı Amy." Öptü yanaklarında gözyaşları. "Seni incitmemeye çalıştım." Tırnakları adamın sırtını ısırdı.

Kıpırdamadan durdu. İçi çok sıkıydı ve Tanrı yardımcısı olsun, bu çok iyi hissettiriyordu. Ama kıpırdamadı, çünkü onun içindeki gerilimi hissedebiliyordu. Onun dudaklarını öptü. "Tatlı, tatlı kız."

Kadın gözlerini açtı.

"Acıttığı için üzgünüm," dedi.

Birkaç dakika sonra iç çekti. "Bu kadar gergin olmadığım zamanlar daha iyi oluyor."

Onun içinde biraz hareket etti. "Acıdı mı?"

"Hayır," dedi gülümseyerek.

Olabildiğince yavaşça girip çıktı ve tüm bu süre boyunca onun gözlerinin içine baktı. Yüzünde bir merak ifadesi vardı.

"Bacaklarını etrafıma sar."

Bunu yaptığında, yumuşak, ince kalçalarının onu sarmaladığını hissederek nefesini tısladı. "Bacaklarını seviyorum," dedi.

Onu tekrar öpmek için eğildi ama kontrolü kaymaya başladı. Will dişlerini sıkarak yavaş ve istikrarlı bir ritme odaklandı ama baskı arttıkça arttı

ve inşa etti. Islaklık sesleri onu uçurumun kenarına sürükledi. Daha hızlı pompalama içgüdüğü onu kavradı. Sert nefes alıyor ve kendini erotik hislere kaptırıyordu. Kadın kollarıyla onu kavradı. Durdu ve daha yukarı bastırdı. Sonra onu kalçalarıyla sıktı. Erotik spazmlar başladı ve tohumları onun içine dökülürken kendini zevke bıraktı. Zonklama devam etti, devam etti ve devam etti, hisler şimdiye kadar hatırlayabildiğinden daha güçlüydü. Tükendiğinde, tamamen ve tamamen doymuş bir halde onun üzerine yığıldı.

Uyku onu ele geçirmişti.

Ağırdı ama gitmesine izin vermek istemiyordu. Hâlâ onun içindeydi ve biraz acı çekse de bu hissi seviyordu. Adamın siyah kirpiklerinin oluşturduğu yelpazeye baktı. Güçlü, kaslı adamı biraz savunmasız görünüyordu uyurken.

Ona kendini güzel ve arzulanır hissettirmişti.

Kalbini şefkat dolu bir duygu seli kapladı. O uyumaya devam ederken, o kelimeleri fısıldamaya cesaret etti. "Seni seviyorum."

Ona karşı nazik olmak için çok uğraşmıştı ama ihtiyacı onu yenmişti. Bütün zaman boyunca onu izlemiş, aldığı zevke odaklanmıştı. Sonlara doğru, daha hızlı ve daha hızlı pompalayarak bir tür çılgınlık içinde görünüyordu. Sonra onun içinde gerildi ve kadın onun zonkladığını hissetti.

Gülümseyerek adamın siyah saçlarından bir tutamı nazikçe kenara itti. Adamın gözleri açıldı. Bir an için kafası karışmış görünüyordu. Kadın onun pürüzsüz yanağını öptü ve bu akşam tıraş olmuş olması gerektiğini fark etti. Kocasını düşünceli biriydi.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve boğazını temizledi. "Seni eziyor olmalıyım." Sesi uyku sersemi gibiydi.

"Sana sarılmak hoşuma gidiyor," dedi.

Sırt üstü yuvarlandı ve ona baktı. "Sen iyi misin?" "Evet, iyiden de öte."

"Daha düşünceli olamadığım için özür dilerim." "Öyleydin," dedi.

"Seninle ilgilenmem gerek."

"Will?"

Yataktan kalktı, çarşafı baktı ve yüzünü buruşturdu.

Kan lekelerini gördü ve onu rahatlatmaya çalıştı. "Ben iyiyim, Will."

Yorganı onun üzerine çekti. "Hemen döneceğim."

Onun kâseye ve sūrahiye doğru yürüyüşünü izledi. Hiç de mütevazı değildi.

Will sūrahideki suyu kâseye boşalttı. Adam kendini yıkamaya başladığında, kadın gözlerini kaçırdı. Birkaç dakika sonra, elinde nemli bir bez ve havluyla yatağa doğru yürüdü. Yorganı arkaya doğru sıyırdı. Niyetini anlayan kız itiraz etmeye çalıştı ama adam parmağını kızın dudaklarının üzerine koydu. "Şşşt. Bırak seninle ben ilgileneyim."

Adam bezi uygularken kadının yüzü ısındı.

"Sen iyileşene kadar bu gece kendi yatağında uyusam iyi olacak," dedi.

"Keşke benimle kalsan."

"Hayır demek çok cazip." Mumları söndürdü, yatağa tırmandı ve onunla yüzleşti. "Eğer gece boyunca aşık olursam, beni durdurmalsın. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var."

Gece uyanıp sevişmek isteyebileceği fikri onu şaşkına çevirmişti. Kocası hakkında hâlâ öğrenmesi gereken çok şey olduğunu düşünüyordu. "Bütün erkekler senin kadar istekli mi?"

"Muhtemelen," dedi esnerken. "Hadi kaşıklayalım." "Ne?"

"Bana arkanı dön," dedi. "Gece korkuluğum nerede?"

"Çıplak uyuyoruz," diyerek onu göğsüne çekti ve göğsünü avuçladı.

"Oh, bunu sevdim," dedi.

"Benim de. Uyu," diye mırıldandı.

Odadaki tek ses onun derin ve düzgün nefes alışığıydı. "Seni seviyorum," diye tekrar fısıldadı.

Uyandığında onu şok etmiş ve sabah ereksiyonları hakkında açıklama yapmak zorunda kalmıştı.

"Şaka yapıyorsun." Çarşafı göğüslerinin üzerine çekmiş, yan yatıyordu ve güzel kızıl saçları yastığın üzerine dökülmüştü.

"Gerçek bu," dedi. "Erkekler gün boyunca ereksiyon olur, ben de dahil."

"Sana inanmıyorum."

"Şu anki dar pantolon modasıyla oldukça açık," dedi. "Erkeklerin kasıklarına bakmak gibi bir alışkanlığım yok," dedi şaşkınlıkla

Ses.

Bir kahkaha patlattı.

Burnunu kırıştırdı. "Hester Teyze haklıydı. Erkekler hayvandır."

Üzerindeki çarşafı yırttı. "Grrrr," dedi, onun üzerinde sürünerek.

"Wiiiiiillll!"

"Seni tuzağıma düşürdüm ve şimdi de kahvaltımsın."

Güldü ve onu itmeye çalıştı.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?" dedi.

"Hayır."

"Bahsimizde yenilgiyi ilan ettiğine göre, altı gün daha benimle yatmak zorundasın."

"Ne? Hayır! Hayır! Bahsi sana bir hediye olarak devrettim. Bu yenilgiyle aynı şey değil."

Kızın öfkeli ifadesine sıırttı ve başını yavaşça salladı. "Bu kuralların bir parçası değildi."

"Az önce bahsi kaybettin," dedi. "Üç hafta daha kur yapma hakkı kazandım. Eğlence senin için sona erdi."

Deuce al onu. Ciddi görünüyordu. "Uzlaşalım," dedi. Yeşil gözlerini kısmıştı.

"Cidden, sana hâlâ kur yapmayı planlıyordum. Bu arada, zümrüt kolyeden başka bir şey takmadan ne kadar cazip görüldüğünden bahsetmiş miydim?"

"Bu kur yapmak değil. Bu şehvet," dedi.

Neredeyse ikincisinin birincisinin amacı olduğunu söyleyecekti ama bu muhtemelen yataktan atılmasına neden olacaktı. "Birbirimiz hakkında öğrenmemiz gereken daha çok şey var," dedi. "Birlikte eğlendiğimizi de kabul etmelisin."

"Altı gün boyunca bu yatakta kalmayacağım,"

dedi. Adam iç çekti. "Kalbim buna bağlıydı."

"Will, pratik ol. Yatakta yemek yiyemeyiz."

"Evet, yapabiliriz." Bunu birçok kez yaptığını söylemeden önce kendini tuttu. Eski sevgilileriyle ilgili en ufak bir ipucu bile ona kalıcı bir kara leke kazandırabilirdi. Ayrıca, hiçbiri gerçekten özel değildi. Bell'in de dediği gibi, Amy binde birdi.

"Eğer bu yatakta kalırsak, konuşmayacağını biliyorum," dedi.
Başını eğdi ve meme ucunu öptü. "Sevişirken konuşabilirim." "Will, pratik meseleler var; banyo, temiz çarşaf ve senin ağır Sakal seni korsan gibi gösteriyor."

"Oh," dedi. "Bencil bir hayvan gibi davranıyorum. Zaten muhtemelen iyileşmen gerekiyordur."

"Neyden?" dedi.

Umut göğsüne sıçradı. "Dün gece ilk seferin olduğu için biraz ağır olabileceğini düşündüm."

Kaşlarını çattı. "Hayır, acı doğru kelime değil. Aslında hoş bir duygu." "Amy?" dedi.

"Uzlaşacağım," dedi. "Üç hafta daha kur yapalım." Adam inledi.

"Bir şartım daha var," dedi. "Bana işkence ediyorsun," dedi.

"Çok üzgünüm ama her gece benimle sevişmeni istiyorum."

Güldü ve onu da yanına alarak sırt üstü yuvarlandı. "Binicilik dersinin vakti geldi."

"Atımız yok," dedi.

"Evet, var," dedi. "Öne eğil, aşkım. Bunu seveceksin."

Kıvrımlarını okşadı ve iki parmağını içine daldırdı. "Sırılsıklam olmuşsun." "Oh, Tanrım."

"Beni içine sok," dedi.

Adamın dediğini yaptı ve tamamen oturana kadar yavaşça aşağı bastırdı. "Oh, bunu sevdim."

"Bana yaklaş," dedi, "ve bin." Kadın yavaşça hareket etti. "Oh."

"İyi hissediyor musun?" Sesi gürledi.

"Evet." İlk başta utandı ama kısa süre sonra kendini hislere bıraktı. Adam göğüslerini avuçladı ve önce bir meme ucunu, sonra diğerini emdi. Ona gösterdiği zevke ulaşmak için uzandı. Adam ellerini kalçalarının üzerinde birleştirdi. Kadın hareket ettikçe zümrüt kolye boynunu okşuyordu.

"Sen ata binerken memelerini seyretmek hoşuma gidiyor," dedi.

Dünyevi sözleri onu şok etmeliydi ama konuşma şekli içindeki şehveti çağırıyordu. Sonra o anın geldiğini hissetti.

Zevk bir şelale gibi içinden akarken Amy haykırdı. Tekrar tekrar yuvarlandı. Güçlü hisler vücudunu sarsıyordu. İç kasları tekrar tekrar kasılırken hareketsiz kaldı. Sonra onun göğsüne yığıldı.

Adam onu ters çevirdi ve kadın vücutlarının hâlâ birleşik olduğunu fark etti. Bu sefer adam hiç tereddüt etmeden kadının içine girdi. Kadın ellerini adamın boynuna doladı ve adam karanlık bakışlarını ondan hiç ayırmadı. "Sen benimsin," dedi adam.

"Evet." Adam onu ele geçirmişti ve o da bunu istiyordu. Onun her şeyini istiyordu.

Adam

Kocası. Erkeği. Onun kalbi.

Güçlü kollarındaki ipe benzeyen kaslar, itişlerinin temposunu artırdıkça gerildi. Hızlı hızlı nefes alıyordu ve onun yüz ifadesini izlemek hoşuna gidiyordu. Genç ve güçlü, hayatının baharında, şehvetli bir adamdı. Bu güzel adamın kendisini istemesine ve arzulamasına hayret etmeyi bırakıp bırakmayacağını merak ediyordu.

Dişlerini göstererek daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde içine girdi. Kadın bacaklarını ona doladı ve sıktı.

"Tanrım, evet," dedi nefesini tıslayarak. Sonra daha ileri gidemeyene kadar itti ve kadın onun içinde zonkladığını hissetti. Adam üzerine yığıldığında, kadın onun ensesindeki nemli saç tellerini okşadı ve ağır olmasına rağmen, onun vücudunun ağırlığını memnuniyetle karşıladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve sırt üstü yuvarlandı. Sonra onun yanağını okşadı ve gözlerini kapattı.

İki saat sonra onu ormanda uzun bir yürüyüşe çıkardı. Onunla konuşması gereken bir şey vardı. Bunun neden daha önce aklına gelmediğini bilmiyordu. Evliliklerini tamamlamayı erteledikleri için olduğunu düşündü. Ama bu konuyu konuşsalar iyi olur diye düşündü. çok geç olmadan, eğer henüz değilse.

Onu ağaç evden çok uzakta olmayan eski salıncağa götürdü. "Seni iteceğim," dedi. Adam onu gittikçe daha yükseğe gönderirken gülümsedi. Sonunda, bıraktı

Yavaşça. "Amy, biraz gecikmeli olarak aklıma gelen bir şey var."

Kadın merakla ona baktı. "Nedir Will?"

"Sevişmenin sonuçları olabileceğini biliyorsun," dedi. "Evet, biliyorum," dedi kadın.

"Çocuklar hakkında hiç konuşmadık," dedi.

Omuz silkti. "Ben sadece onların da geleceğini düşünmüştüm. Ailem gibi olmalarından mı endişeleniyorsun?"

"Hayır, pek sayılmaz," dedi. "Sadece herhangi bir önlem almadık." "Ne demek istiyorsun?" dedi kaşlarını çatarak.

Önleyici tedbirler olduğunu bilmiyordu. Salıncağın yanına çömeldi. "Tohumumu döktüğümde ne olacağını anlıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi.

Nefesini üfledi. "Çocuk sahibi olmanı engellemek için bedeninden çekilebilirdim."

Gülümsemesi soldu. Diğer yöne baktı ve bonesinin yüzünü kısmen gizlemesine izin verdi. "Fahişelerin nasıl idare ettiğini hep merak etmişimdir."

Onun geçmişindeki kadınları düşündüğünü anladı. "Kadınları hayatın temel gerçeklerinden habersiz tutmak çok aptalca, özellikle de kendi bedenleriniz söz konusu olduğunda."

"Bu konuda neredeyse kızgın gibisin," dedi.

Okulda ve yurtdışında tanık olduğu bazı çirkin şeyleri ona anlatmazdı. Geçim kaynaklarını kaybeden genç, hamile kadınlar, Onları hamile bırakan alçaklar ise kuşlar gibi özgürce dolaşıyorlardı. Şanslıydı ki Hawk ona Fransız harflerinin hastalık ve hamileliği önlemek için nasıl kullanılacağını öğretmişti.

Will onun kalkmasına yardım etti ve ellerini tuttu. "Sadece bir seçim yapman gerektiğini bilmeni istiyorum - ya da şöyle demeliyim, bizim bir seçim yapmamız gerekiyor. Bunu düşünmemem bile aptalcaydı. Dün gece, daha çok, seni

"Seni incitmediğimden emin olabilirsin."

Ona baktı. "Bana zarar vermeyeceğini biliyordum Will."

"Hayatımda başkaları da vardı ve hiçbir zaman ciddi bir ilişkim olmadı. Mesele şu ki, endişeliydim çünkü daha önce hiç daha önce bir bakireyle sevişmemiştim. Ne bekleyeceğimi bilemedim." "Kendini çok iyi ifade ettin."

Biraz gülümsedi. "Seçim senin. Her şeyin kendiliğinden olmasını mı istiyorsun yoksa bir aile kurmayı geciktirmek mi?"

"Bir tercihiniz var mı?" diye sordu.

"Hâlâ birbirimizi tanımaya çalıştığımız için, bir süre daha sadece ikimizin olmasını isteyebiliriz."

"Evet, katılıyorum," dedi. "Bir hemşireyle bile olsa, bir bebek hala çok fazla ilgi gerektirir, özellikle de beslenirken."

Kulübeye doğru yürürlerken onun elini tuttu. "Arkadaşlarım senden çok etkilendi."

"Onları sevdim," dedi. "Karakterleri çok farklı. Fordham çekici biri ama senin kadar yakışıklı ve zeki değil."

"Bazen ağırkanlı olabiliyor ama sadık bir dost."

İç çekti. "Bell ise tam bir muamma. Onun Davranışları kibar ve konuşması olması gerektiği gibi. Ama sanki başkalarının kendisine fazla yaklaşmasını istemiyormuş gibi bir parçasını sakladığını hissediyorum."

"Onu yakaladın," dedi Will. "Ama bekâr arkadaşlarımdan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Kur yapmak için üç haftamız daha var."

"Peki bugün ne hakkında konuşalım?" diye sordu.

"Bence moda saatinde bir gezintiye çıkmalıyız," dedi. "Modaya uygun karıma hava atmak istiyorum."

Sosyal hayatın içine bu kadar erken girmek istememişti. Doğrusu, küçük pastoral kulübelerinde kalmak istemişti. Elbette bazı sorunlar vardı ama bunları çözmeyi başarmışlardı. Ve kendini daha rahat hissediyordu. Artık tasarımları için daha fazla para almamaya karar vermişti. Doğrusu, aldatılmasından duyduğu suçluluk duygusu elbise tasarımları yapmaktan aldığı zevki azaltmıştı. Günler geçtikçe kötü duygularının dağılacağını umuyordu ama şimdilik tüm dikkatini Will üzerinde yoğunlaştırmak istiyordu.

Onunla gurur duyuyordu ve onu herkese göstermek istiyordu. Elbette, onun bu durumdan memnun olmasına çok sevinmişti. Hayır, hayrete düşmüştü, onca şeyden sonra

Yıllarca duvar çiçeği sıralarında oturmuş, kocası kadar yakışıklı biri bir yana, herhangi bir erkeğin dikkatini çekemeyecek kadar sade, uzun boylu ve utangaç olduğuna inanmıştı.

Will ona arzulandığını ve çekici olduğunu hissettirmişti. Onunla yalnız kaldığında, çekingenliğini bir kenara bırakmayı öğrenmiş ve kendini sevmeye değer hissetmişti. Ama Will özenli bir aşık olmasına rağmen, ona karşı şefkatli duygularını hiçbir zaman doğrudan ifade etmemişti. Kendisine sabırlı olmasını öğütledi. Ona ne hissedebileceğinden emin olmadığını söylemişti, ama ona güvenmeliydi.

Zamanla onu sevmeye başlayacaktı. Yine de kendi beyanını tutmakta zorlandı. Ancak onun uyuduğundan emin olduğunda kalbinden geçenleri fısıldayacak cesareti bulabiliyordu. Ama şimdi, Londra'nın kalabalık ve gürültülü caddelerinde arabasını ustalıkla sürüyordu ve kadın sanki kendi özel balayı dünyasından

kamusal sosyal dünya. Göğsünü endişe kapladı. Sözde evlilikleri skandalın en kötüsünü hafifletmişti ama başkalarının bakıp dedikodu yapacağını biliyordu. Ton'da tartışmalardan beslenen bir dizi alaycı ve acımasız insan vardı.

"Amy, gergin olmanı gerektirecek bir şey yok. O tatlı gülümsemeni görmek istiyorum ve bugün seni güldüreceğime söz veriyorum. Rotten Row boyunca araba süreceğiz. Kazara bir şarap mahzeninde kilitli kaldığımız için insanların parmaklarını gösterip bize bakacaklarından şüpheliyim - ya da Çingeneler tarafından çalındıysak tercih edin."

Güldü. Sonra içini çekti. "Haklısın. Eğer sinersem, en kötüsünü düşüneceklerdir."

"Aslında park, karı koca olarak ilk kez görünmek için en kolay yer. Ben sadece şapkamı çıkarırım, sen de o güzel eldivenli elini sallarsın. İşte geldik." Yol boyunca ilerledi ve ona göz kırptı. "Aman Tanrım, herkes bize bakıyor." Yan gözle ona baktı. "Şeytan boynuzlarım görünüyor mu?"

"Hayır, çok özür dilerim. Onları unutmuş olmalısın," dedi. Adam ona sırtıttı. "Çatallı kuyruğumun arkamda sallandığına eminim."

Koltuğun arkasına baktı. "Oops, sanırım yolda kaybettin." "Lanet olsun, kötü şöhretim paramparça olacak," dedi.

Onlara açıkça bakan Leydi Wallingham'ın yanından geçerken güldü ve el salladı.

Will, "Sanırım uygunsuz hallerimizi taşrada saklamamız gerektiğini düşünüyor," dedi.

Ona sırtıttı. "Taşrada seninle edepsiz olmak hoşuma gidiyor."

"Bu çok kısa bir yolculuk olabilir," dedi. "Benim çok erkeksi bir kocam var," dedi.

"Seni herkesin önünde öpmeyi çok istiyorum ama bunu yaparsam muhtemelen Ashdown House'da engizisyonla yüzleşmek zorunda kalırız."

Öne doğru eğildi. "Oh, bakın. Georgette ve Beau." Heyecanla el salladı. Will kendi arabasını Beau'nunkinin yanına çekti ve ileriye işaret etti. "Beni takip edin."

Georgette Amy'ye el salladı. Amy, "Işıl ışıl görünüyor ve eminim Beau da çok heyecanlanmıştı," dedi.

Will yoldan çıktı ve aşağı atladı. Sonra Amy'ye doğru uzandı. Onu düşürmek üzereymiş gibi yaparak Amy'yi güldürdü. Yoldan geçen bir grup kadın daha iyi görebilmek için gözlüklerini kaldırdılar.

Beau aracını durdurduğunda, Beau Georgette'in inmesine yardım ederken Amy parmak uçlarında zıpladı.

Amy aceleyle arkadaşının yanına gitti ve ellerini sıktı. "Seni ve Beau'yu tebrik ederim. Sizi çok özledim."

"Ah, Tanrım, yazmak istedim, ama annemi ve onun Adab-ı muâşeret hakkında saçma sapan fikirleri var," dedi Georgette. "Yeni evlilerin postayla rahatsız edilmemesi gerektiğini düşünmesi beni aşıyor."

"Julianne annenin bana yazmanı yasakladığını söyledi. Teyzenin evinden ne zaman döndün?" Amy sordu.

"Dün, hem de çok erken değil. Marianne Teyze'nin yaşlı köpeği, Herbert, bir tepsi bisküviyi yalayıp yuttu ve annesinin terliklerinin üzerine döktü."

Beau güldü. "Hayatımda hiç böyle bir çılgılık duymamıştım." "Annemin sinirleri hâlâ yatışmadı. Yatağına çekildi ve babam da kütüphanesinde saklanıyor. Her şey normale döndü," dedi Georgette gülerek. "Ama kendine bir bak Amy. Yanakların pembeleşmiş ve çok mutlu görünüyorsun."

Will onun elini sıkarken, "Öyleyim," dedi. "Ama düğününüz ne zaman olacak?"

"İki hafta içinde," dedi Beau. "Evlilik ilanları geçen Pazar günü okundu, yani sadece İki kez daha, sonra evleneceğiz. Daha sonra da taşraya çekilip ailemle birlikte yaşayacağız."

"Eugenia benim nedimem olacak," dedi Georgette. "Umarım düğüne gelirsin."

"Elbette yapacağız," dedi Amy. "İkiniz adına da çok mutluyum."

Beau, Will'e arabası hakkında bir soru sordu. İki adam tekerlekleri incelemek için yanlarına gitti.

"Aman Tanrım," dedi Georgette. "Beau saatlerce akslar ve benzeri şeyler hakkında konuşacak. Onun hatırı için büyülenmiş gibi yapıyorum. Ama bunu boş verin. Benimle biraz yürü ve bana gerçekte nasıl olduğunu anlat."

"Muhtemelen seni şaşırtacağım," dedi Amy. "Biliyorsun bu evlilik konusunda endişeliydim, haklı olarak. Başta çok garipti, çünkü birbirimiz hakkında çok az şey biliyorduk. Ama birbirimizi tanımaya başladık ve ben gerçekten çok mutluyum."

"Sevindim," dedi Georgette. "Ve gerçekten, seni nasıl sevmez ki?"

Amy'nin gülümsemesi soldu. "Evlilik ilişkimiz hâlâ gelişiyor."

"Ona aşık mısın?" Georgette sordu.

Amy elini bonesinin siperliğinin üzerine koyup yola baktı. "Ona söylemedim."

Georgette, "Sana vurulmuş gibi görünüyor," dedi.

"Benimle gurur duyduğunu söyledi," dedi. Umduğundan çok daha fazlasıydı ama yine de nihai hayali olan evliliğe ulaşamamıştı.

Georgette, "Bu çok güven verici," dedi.

Amy konuşmayı tekrar arkadaşına çevirerek, "Sen ve Beau hakkında hiç şüphe yok," dedi. "Şimdi bana düğün ve balayı planlarınızdan bahsedin." Georgette, Amy'ye düğünde giyeceği Madam DuPont yaratıyordu ve Beau ile balayı için İskoçya'daki Göller Bölgesi'ne gideceklerini açıkladı.

Amy'nin tüm mutluluğu yavaş yavaş yok oldu. Kendini aptal gibi hissettiği için, evliliğiyle ilgili böyle bir sevinç gösterisinde bulunmamış olmayı dilerken buldu. Gerçekte, evliliğinin gidişatından çok memnundu, ama kendi durumunu Georgette'inkiyle karşılaştırdığında, Amy onun bir zorunluluk evliliğinden dolayı heyecanlandığını fark etti. Georgette'in haberini duyana kadar ikinci en iyiyle mutluydu.

"Bugün seni gördüğüme çok sevindim," dedi Amy.

"Leydi Wallingham nişanı kutlamak için bir balo planlıyor," dedi Georgette. "Katılmalısınız."

"Evet, elbette." Halka açık bir baloda görünme ihtimali Amy'nin midesini biraz bulandırdı. Kendi kendine her şeyin yolunda gideceğini ve

Elbette Georgette'i hayal kırıklığına uğratabazdı ama Will'le baş başa geçirdikleri huzurlu zaman hızla sona eriyor gibiydi.

Geri döndüler ve curricle'lara doğru yürüdüler. Beau Georgette'i götürürken Amy el salladı.

"Yürümek ister misin?" Will sordu.

"Hayır, hafif bir baş ağrım var." Baş ağrısını uydurmuştu, çünkü tüm mutluluğu bir sabun köpüğü gibi patlamıştı.

Will, "Umarım iyi değilsindir," dedi.

"Sadece başım ağrıyor," dedi.

"Seni dinlenmen için eve götüreceğim."

Eve dönerken, kendi evliliğinin gidişatından mutlu olmasını ve durumunu arkadaşınıninkiyle kıyaslamamasını söyledi.

Aslında, Georgette gerçekleri yüzüne vuran sözleri söyleyene kadar oldukça mutluydu. *Ve gerçekten, seni nasıl sevmes?*

Kocası onu sevmiyordu. Ondan hoşlanıyordu. Onunla gurur duyuyordu. Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Ve onu arzuluyordu.

Kendi kendine bunun yeterli olduğunu, bu evlilikten beklediğinden çok daha fazlası olduğunu söyledi. Çok daha kötüsü de olabilirdi. Gerçekte, hayalleri için hiçbir zaman gerçek bir umut beslememişti.

Georgette Londra'ya. Georgette'e ilgi gösteren iki erkek birbirinin tam zıttıydı: bir papaz ve bir şeytan. İronik bir şekilde, tek bir benzerlikleri vardı; ikisi de Georgette'i sevmiyordu.

Derin bir nefes alarak, bu aptalca kıskançlığı ortadan kaldırmaya ve odağını Will ile ortak hedefine geri döndürmeye yemin etti. Herkesin onlar hakkında yanlış olduğunu kanıtlayacaklardı. Herkes birbirlerinden ne kadar memnun olduklarını görecek. Kimse Will'in Londra'nın en kötü çapkını olduğunu ve Will'in de bir şebboy olduğunu unutmayacaktı. Ama şüphesiz bekledikleri şeyi görmeyeceklerdi: ayrı hayatlar yaşayan bir çift.

O öğleden sonra dinlenmek için odasına gitmiş ve kısa bir süre sonra moralinin bozulmasının nedenini keşfetmişti. Aylık regl dönemi başlamıştı. Bunu bilmesi gerekirdi ama sırtındaki hafif ağrının sevişmenin bir sonucu olduğunu söylemişti kendine. Normalde bunu takip ederdi ama hayatındaki onca kargaşa yüzünden bunu tamamen unutmuştu. Söğüt kabuğundan yapılmış bir çay içti, bu çay biraz uykusunu getirdi ve kramplarını hafifletti.

Poppet, Will'i odasına kadar takip etti. "Amy, hâlâ başın ağrıyor mu?" diye sordu.

Yavru kedi yatağa atladı ve Amy'nin yanındaki yastığın üzerine oturdu. "Aylık döngüm başladı," dedi.

"Oh." Yatağın kenarına oturdu. "Umarım çok rahatsız edici değildir."

İşte diğer kadınlarla olan engin deneyiminin bir kanıtı daha. Adamın nazik tavrı onu daha da kızdırdı. "Kendimi iyi hissetmiyorum," diye tersledi, "ve evet, bu rahatsız edici."

Yüzünü buruşturdu. "Size bir şey getirebilir miyim? Ya da belki sırtınızı ovabilirim?" "Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Korkunç bir ruh hali içindeydi.

Ayağa kalktı. "Dinlenmeye çalış."

Uyuklamayı başardı. Kapının açılma sesi onu uyandırdı ve odanın iyice karardığını fark etti. Will elinde bir mumla içeri girdi. "Ah, uyanmışsın. Daha iyi hissediyor musun?"

"Anna'nın yaptığı çay uyumama yardımcı oldu," dedi.

"Sizi rahatsız etmek istemem," dedi. "Kulübe gideceğim ve dinlenmene izin vereceğim." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi uyumaya devam et. Yarın seni kontrol edeceğim."

Adam gittikten sonra kendisi için çok üzüldü, çünkü sırtı ağrıyordu ve sinirliydi. Ona güvenmişti, ama ona güvenmek çok daha kolaydı. Evde onunla birlikteyken ona güvenirdi. Şimdi gitmişti ve onu özliyordu. Dış dünyanın yok olup gitmesini ve sadece ikisinin, artı hizmetçilerin ve tabii ki Poppet'in olmasını diliyordu.

En çok da Will'in eve gelip kendisiyle konuşmasını diliyordu.

Will, Amy'nin bütün hafta boyunca kendinde olmadığını fark etmekten kendini alamadı. Kendi içine kapanmış ve çok az konuşmuştu. Hiçbir zaman sivri dilli olmamıştı ama O da pek açık sözlü değildi. Will bu tuhaf davranıştan çabucak sıkıldı, çünkü ona çok fazla üzülyormuş gibi geliyordu.

Cuma sabahı kahvaltıda ona katılmıştı ve yine eski haline dönmüş gibiydi. Gazetesini bir kenara bıraktı. "Pazartesi günü görevime başlıyorum. Mülkü teftiş etmediğim zamanların çoğunda Ashdown House'da çalışacağım."

Tostunu bir kenara bıraktı. "Keşke daha fazla yalnız zamanımız olsaydı."

Onun elini okşadı. "Yine de geceleri konuşuruz. Bu arada, Leydi Wallingham'dan bir hafta sonraki balo için bir davet aldık. Özür dilerim.

Kaybettim ama dün geç saatlerde bir kabul mektubu gönderdim."

"Georgette bana parkta söyledi. Beau ile olan nişanını onurlandırmak için," dedi Amy.

Kaşlarını çattı. "Arkadaşınızın onuruna verilen bir baloya katılmak istediğinizi sanmıştım."

"Tabii ki biliyorum," dedi hiç hevesli olmadan.

Will'in sinirleri bozuldu ama uşak bulaşıkları toplamak için içeri girdi. Ayağa kalktı. "Amy, lütfen benimle salona gel."

İçini çekti ve onunla birlikte yürüdü. Oraya vardıklarında, adam onunla birlikte kanepeye oturdu. "Amy, sorun nedir? Hafta başında kendini iyi hissetmediğini anlıyorum ama kahvaltıya geldiğine göre iyileşmişsinizdir diye düşünüyorum.

Anlamadığım şey, arkadaşınızın onuruna verilen balo konusunda neden bu kadar huysuz olduğunuz."

Sıkıca kenetlenmiş ellerine baktı. "Bunu açıklamamayı tercih ederim, Çünkü bu bana yakışmıyor ve şimdiye kadar bırakmalıydım. Bunu hemen yapacağım ve sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim."

"Israr ediyorum," dedi, "çünkü arkadaşınla Beau'yu parkta gördüğümüz günden beri huysuzsun. Georgette ile aranız mı bozuldu?"

"Hayır, yapmadım."

"O zaman bana sorunun ne olduğunu söyle, çünkü huysuzluğundan bıktım." "Sebepsiz yere darıldım ve sevgili bir dostumu kıskandım.

Ben

ona haksızlık etmemem gerektiğinin farkındayım."

Kaşlarını çattı. "O zaman neden yaptın? O senin için iyi bir arkadaş."

"Bazen başkalarının hayatı çok daha kolaymış gibi görünebilir. Bazen arkadaşınız sizin dünyadaki her şeyden daha çok istediğiniz şeyi elde eder. Onu elde ettiği için ona kızmazsınız, sadece ona sahip olamadığınız için kızarsınız.

Bu yüzden kötü bir ruh hali içindeydim ve bunu itiraf etmekten utanıyorum."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum; genellemelerle konuşuyorsun."

"Hiç bir şeyi çok istediniz mi, ama koşullar sana karşı komplo mu kurdu?"

Ağabeyinin, seyahat etmesini engellemek için üç aylık harçlığını keseceğini söylediği o günü düşündü. "Evet."

"Georgette hazırlıksız bir yorum yaptı. Kibarca söylenmişti. Beni incittiğine dair hiçbir fikri yok ve bu konuyu burada bırakmak istiyorum."

"Onu serbest bırakana kadar bu kırgınlığı çözemezsiniz."

"Çözüm falan yok Will. Sadece bana hatırlatıldı ki Onun sahip olduklarına sahip olmak. O bu açıklamayı yapana kadar son derece memnundum ve yine memnun olacağım. Sadece her şeyi olmasını istediğim gibi değil, olduğu gibi kabul etmem gerekiyor."

"Hayatındaki bu eksiklik yüzünden mutsuzsun. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de sana onu vereyim" dedi.

"Vermek zorunda olmadığınız bir şeyi veremezsiniz," dedi. "Lütfen beni bağışlayın. Aileme bir mektup yazmak istiyorum."

Will gezintiye çıkmıştı çünkü Amy'ye çok kızgındı. Arazide yapacağı bir gezintinin kafasını dağıtacağını ve böylece karısının ona veremeyeceği kadar çok istediği şeyin ne olduğunu anlayabileceğini umuyordu.

İki saat sonra eve döndüğünde, kulübeye giden patikayı tırmanırken nefesinin altında "kadınlar" diye mırıldandı. Lanet olsun, ona söyletecekti. Her zaman konuşmaları için ısrar eden oydu ve şimdi birden sessizliğe çekilmek istedi. Bu çok kötü bir şeydi.

Yerde toz bıraktığına hiç şüphe yokken, ayaklarını yere vura vura antreye girdi. Will onunla yüzleşmeye ve ona bu kadarının yeterli olduğunu söylemeye karar verdi. Yürüdü. mermer zeminde ilerledi ve sesler duyduğu salona doğru yürüdü. Amy'yi üç arkadaşını eğlendirirken buldu: Eugenia, Cecile ve Bernice. Amy'nin eskizlerine bakıyorlardı.

"Özür dilerim," dedi Will. "Bölmek istememiştim."

Hanımlar ayağa kalktı ve reverans yaptı. "Biz de ayrılmak üzereydik efendim," dedi Leydi Eugenia. Cecile ve Bernice ona bariz bir endişeyle baktılar. Belli ki onun şeytan olduğuna inanıyorlardı.

Leydi Eugenia, "Amy, önümüzdeki hafta seninle alışveriş yapmak için sabırsızlanıyoruz," dedi.

Üç kadın ayrıldıktan sonra Will, Amy'ye kanepede katıldı. "Umarım arkadaşlarını korkutup kaçırmamışımdır."

"Hayır, sadece arayıp alışveriş için bir tarih belirlemek istediler," dedi. "Moda tavsiyelerimi istiyorlar."

Başını salladı. "Bir gezintiye çıktım, çünkü hayal kırıklığına uğramıştım ve Hayatında eksikliğini hissettiğin ve arkadaşını kıskanmana neden olan şeyin ne olduğunu bulmaya çalıştım. Sana vermek zorunda olmadığım bir şeyi veremeyeceğimi söyledin. Bunu anlamam biraz zaman aldı, çünkü bunun arkadaşınla ilgili olduğunu düşünüyordum.

görünür bir şey. Sonra kavga ettiğimiz geceyi hatırladım ve bana evlendiğimiz gün söylediğini fark ettim. Peri masalını istemiştin. romantizm."

"Bu bir anlam ifade etmiyor," dedi. "Bir anlık kıskançlığın kararlarımı gölgelemesine izin verdim. Kendini başkalarıyla kıyaslamaktan hiçbir fayda gelmez. Bunu biliyorum ama ben de insanım ve küçük bir kızgınlıkla karşılık verdim."

"O gece tartıştık, sana karşı ne hissettiğimi dürüstçe söyledim, ama öyle görünüyor ki evliliğimizin koşulları yüzünden mutsuzsun. Dünyaya mutlu olduğumuzu göstermeyi kabul ettin. Ve ikimiz de birbirimize sadık kalacağımıza söz verdik."

"Will, bunların hepsinde ciddiydim ve sanırım mutlu ve sevinçli olduğumu biliyorsun - ama sonra Georgette'le o konuşmayı yaptım ve kıskançlığın beni ele geçirmesine izin verdim."

"Seni kızdıracak bir şey mi söyledi?"

Amy bir an sessiz kaldı. "Sözlerinin beni yaralayacağını bilmiyordu."

"Ne dedi?"

Amy'nin elleri kucağında sıkıca kavranmıştı. "O şeylerden biriydi İnsanların çoğu zaman samimiyetsiz olmayan, ancak çoğunlukla diğer kişiyi neşelendirmek için yaptıkları yorumlar. Duygularımın bu şekilde yükselmesini beklemiyordum. Bu benim için bir şok oldu."

"Ne dedi?" diye bir kez daha sordu.

Amy hiçbir şey söylemedi. O da sessiz kaldı. Bir başkasının yorumuna hemen yanıt vermek onun doğasında olsa da, Amy'nin yanıtını formüle etmesini beklemek zorunda kaldı.

Dudaklarını ıslattı. "Dedi ki, 'Ve gerçekten, seni nasıl sevmez?' " Küçük, neşesiz bir kahkaha attı. "Görüyorsun ya, hiçbir şey değildi ve ben o kadar hassasım ki, bunu yapmam gerekenden daha fazla büyüttüm. Suratımı astım ve sana huzur ve mutluluk getirme yeminimde başarısız oldum."

Göğsü sıkıştı. Bu his hiç hoşuna gitmemişti. "İkimiz de bunu biliyorduk Evlilik bir meydan okuma olacaktı," dedi. "Yemin ettik ve birlikteliğimize dair özel taahhütlerimizi yerine getirdik. Uyum içinde olduğumuzu düşünüyordum."

"Parka gittiğimizde endişeli olduğumu fark ettin. Kulübede baş başa geçirdiğimiz zamanın bu kadar çabuk bitmesini istemedim. İlişkimizin yeni ve savunmasız olduğunu hissettim ve hala da hissediyorum. Evliliğimizi topluma ifşa etmek istemedim ama Rotten Row boyunca araba kullanırken bu o kadar da zor değildi. Of

Elbette Georgette'i tekrar gördüğüm için çok heyecanlıydım. Ona gerçekten mutlu olduğumu, çünkü birbirimizi tanımaya başladığımızı söyledim. Sonra bunu Georgette ile paylaştığımda kulağa o kadar da özel gelmediğini fark ettim. Onun daha hevesli olmasını istedim. Evliliğimizdeki gelişmelerin *cesaret verici* olduğunu düşündüğünü duymak istemiyordum. Benim için heyecanlandığını duymak istiyordum. Mutluluğuma onun bakış açısından baktım ve gerçekliğin kızlık hayallerimin gerisinde kaldığını fark ettim.

"O benim çok sevdiğim bir arkadaşım ve gelinliğini özel olarak diktirecek zamanı olduğu için onu kıskandım. Onu kıskandım çünkü uzun bir düğün seyahati yapacak. Onu kıskandım çünkü Beau'nun ona aşık olduğunu biliyorum. Onu kıskandım çünkü ona her şey kolay geldi ve moda tasarımlarım dışında neredeyse her şey benim için zor geldi.

"Bu nedenle hayatım boyunca kendimden beklentilerim düşük oldu. Aslında Bay Crawford'u çok eleştirel bulmama rağmen onunla evlenmeyi düşündüm çünkü ailem ondan hoşlanıyor gibiydi. Bir adamla evlenmeye çok yaklaşımtım çünkü bu mantıklı geliyordu ve ailemi memnun edeceğini düşünüyordum. Georgette'in tavsiyesi olmasaydı, bu hatayı yapabilirdim."

"Bunun yerine benimle daha kötü bir hata yaptın," dedi.

"Will, uzlaştığımız zaman böyle düşünmüş olabilirim ama o zamandan beri senin hakkındaki düşüncelerim çok değişti. En kötüsünü bekliyordum ve sen her anlaşılmamıza uydun.

"İçine şüphe girmesine izin veren bendim. Kendini kanıtlaman için ısrar eden bendim, ama bunu yapma taahhüdümü yerine getirmedim. evlilik işi. Sana güvenmekte zorlandığım konusunda haklıydın. Bunun bir sorun olduğunu biliyorum ve korkularımın üstesinden gelmeye çalışacağım. Muhtemelen birden fazla kez başarısız olacağım ama umarım bana karşı sabırlı olursun."

"Deneyeceğim, ama güvensizliğin yüzünden öfkelenmeyeceğime ve sinirlenmeyeceğime söz veremem. Bunu tersine çevir Amy ve kendine sana güvenmeseydim nasıl hissedeceğini sor."

Yüzü buruştu. Elbette onu kandırdığına dair hiçbir fikri yoktu ve Bir kez daha ikiyüzlülüğünü göstermişti. Adamın iri ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Bana öyle geliyor ki, eğer senden güven bekliyorsam, bunu iyi."

"Amy, sonsuza dek kulübede kalamayız. Er ya da geç kelebek kozadan çıkmalı. Evliliğimizin koşulları göz önüne alındığında endişelerini anlıyorum, ancak saklanmak durumu daha da kötüleştirecektir. Ancak, eğer bir gün

Kendinizi herhangi bir nedenle sizi rahatsız eden kişilerle bir arada bulursanız, beni bulmalısınız ve ben de sizi buradan uzaklaştıracam. Kendimizi zalim ve kötü niyetli insanlara maruz bırakmamız için hiçbir neden yok ve ikimiz de tonda onlardan bolca olduğunu biliyoruz."

Bölüm On Dört

Will ona Lord ve Leydi Wallingham'ın evinin fuayesine kadar eşlik ederken Amy biraz gergindi. Bu, evli bir çift olarak katılacakları ilk sosyal etkinlikti. Kimseye doğrudan bakmamaya çalışıyordu, Çünkü başkalarının onlara bakmasından korkuyordu. Her türlü skandal, arıların nektara yönelmesi gibi tonları kendine çekiyordu.

Bu gece beyaz saten ipek astar üzerine mavi dallı tül bir elbise giymişti. Elbisenin korsajı ve volanları sarı saten yapraklarla süslenmişti. Saçına ipek güllerden bir çelenk takmıştı. Güllerin kızıl saçlarıyla çok kötü görüneceğinden endişelenmişti ama Will ona bunun, saçlarını dalgalı ve gevşek görmekten sonraki en iyi şey olduğunu söylemişti. Bu gece Will'in kendisiyle gurur duymasını istiyordu. Sade görünüşü yüzünden kendini hep eksik hissetmişti. Yatak odasının mahremiyetinde, Will ona arzulandığını hissettirmişti. Ama bu gece, onun için güzel olabilmeyi çok istiyordu.

Onun aksine, Will onu merdivenlerden yukarı çıkarırken son derece rahat görünüyordu. Birine el salladı ve kabul sırasına doğru ilerledi. Siyah ceket ve pantolonu içinde elbette yakışıklı görünüyordu. Amy, Will'in Diğerleri fısıldaşıyordu. Onlara bakmadı. Sırada ilerlerken Leydi Wallingham'ı selamladılar.

"Ne kadar tatlı, değil mi? Bay Darcett'le evlendiğiniz için ne kadar şanslısınız Bayan Hardwick, çünkü kendisi çok yakışıklı bir genç adam."

Amy söylenmemiş sözleri duydu. *Ne yazık ki sade bir kadınla evlenmek zorunda kalmıştı.*

Will gözlerini Amy'ye dikti. "Leydi Wallingham, yanıyorsunuz. Bayan Hardwick, Bayan Darcett olmayı kabul ettiği için şanslı olan benim."

"Ah, evet. Unutmakla ne kadar aptallık etmişim. Tabii ki o artık Bayan Darcett," dedi Leydi Wallingham. "Ama şimdi, canım, gelip ona merhaba demelisin. Eugenia."

Amy, Eugenia'nın yanına geldiğinde arkadaşı onun elini sıktı.
"Geldiğine çok sevindim."

Salona girmeden hemen önce Will adımlarını yavaşlattı. "Amy?"
Ona baktı.

Onun bakışlarını yakaladı ve tuttu. Teni karıncalandı. Hiçbir şey söylemedi ama gözlerinde yeni bir şey vardı. O kelimeyi aradı ve fark etti şefkatti.

Amy nefesini tuttu ve onun kendisine karşı sadece bir düşkünlükten daha fazlasını geliştiriyor olmasının mümkün olup olmadığını merak etti. Kendi kendine umutlanmamasını söyledi, çünkü kalp kırıklığı riskini almak istemiyordu.

Çok geçmeden Leydi Wallingham onlara yaklaştı. "Bayan Darcett, kocanızın cebinde yaşamamalısınız. Hiç de öyle bir şey değil." Bu anlamsız sözleri anlamsız kahkahalar izledi.

Will, "Ah, ama ben kötüyüm ve çiğnemek için kaşınmadığım bir kuralla hiç karşılaşmadım," dedi. "Bu yüzden karımı şimdilik cebimde tutacağım."

Amy Will'e baktığında, Will ona çok iyi tanıdığı o ateşli bakışla baktı. Will elini Amy'nin belinin kıvrımına koydu ve Amy bu sahiplenici hareketi memnuniyetle karşıladı. Gerçekten de Will ona değer verildiğini hissettirmişti. Eğildi ve "Bu gece muhteşem görünüyorsun" dedi.

Amy'nin kalbi sıkıştı. Onun onayı onun için dünyalara bedeldi. Konuşurken biraz eğildi. "Benimle dans eder misin?"

Gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Dans pistine yaklaştıklarında müzisyenler bir vals in açılış ölçülerini çalmaya başladılar. Kız onun kulağına doğru eğildi. "Hiç dans etmedim."

"Ben önden gideceğim, senin tek yapman gereken takip etmek." Müzik başladı ve adam onu kendi etrafında döndürdü. Bakışlarını ondan hiç ayırmıyordu ve kız onun gözlerinde parlayan aşkı görüp göremediğini merak etti. Kafasının içinde bir-iki-üç, bir-iki-üç, bir-iki-üç seslerini duydu.

Amy omzunun üzerinden baktı. "Oh, Will, bak. Büyükannem müzik eşliğinde elini hareket ettiriyor."

"Sanırım onun duyabileceği kadar yüksek bir ses," dedi.

"Keşke biraz daha dengeli olsaydı da onunla vals yapabilseydin," dedi Amy.

"Sanırım bunu ayarlayabiliriz Bayan Darcett." Elini tuttu ve onu dans pistinden çıkardı. Amy diğerlerini fark ettiğinde Will'e biraz gülümsedi

erken çıkışlarına dikkat çekiyorlardı. Ancak bir an sonra, bu alaycı insanlar çok özel bir şeye tanık olacaklardı; öyle bir şey ki, ondan şeytan olarak bahsederken duraksamalarına neden olacaktı.

Büyükannesine doğru yürüdü ve selam verdi. Sonra elini uzattı. Ayağa kalkmasına yardım ederken yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı. Sonra terlikli küçük ayaklarını kendi ayakkabılarının üstüne çekti. Salondaki sesler yavaş yavaş azalırken, diğerleri Will'i izlemek için etrafına toplandı. büyükannesiyle dans etti. Patience gelip Amy'nin yanında durdu ve ona bir mendil uzattı. Gözlerinin kenarlarını sildi.

Müzik sona erdiğinde Will, büyükanneye yavaşça sandalyesine kadar eşlik etti. Müzisyenler bir sonraki melodiyi çalmadan önceki duraklamada, Büyükanne Amy'ye seslendi, "İskoç musun canım?"

Amy ve diğer herkes güldü. Will'in kız kardeşlerini ve dul kontesi selamlamaya özen gösterdi. Birkaç dakika sonra Will yaklaştı. "Bell ile bahçede yürüyorum. Benimle bir şey konuşmak istediğini söyledi. Birazdan dönerim."

"Acele etme. Son zamanlarda arkadaşlarını pek görmedin."

"Aynı şey senin için de söylenebilir," dedi. Sonra ona doğru eğildi. "Fazla kalmayacağız. Dans beni senin için açtırdı."

Onun sözleri karşısında biraz nefessiz kaldığını hissetti. "Hazzı fazla geciktirme," diye fısıldadı.

Ona kurt gibi sıırttı ve sonra balo salonundan dışarı çıktı.

Arka bahçede rüzgar biraz serindi. Ağaçlarda fenerler vardı, ancak Bell haricindeki konukların serin havaya göğüs germek istemedikleri anlaşılıyordu.

Bell bir cheroot çıkardı. "Bir tane ister misin?" Will başını salladı. "Hayır, teşekkürler."

Bell, asılı fenerlerden birindeki چراغı yaktı. "Evlilik seni yumuşatıyor."

"Aslında, bu beni sertleştiriyor."

Bell homurdandı.

Will baca dumanıyla dolu gökyüzüne baktı. Yine de yarım ayı ve yıldızları seçebiliyordu.

Bell, "Hunter bu gece burada," dedi.

"Ah?" Will'in ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Bell nefes aldı ve bir duman halkası üfledi. "Şehrin her yerinde cömertçe harcama yapıyor. Kulüpteki diğerlerinin o gece onun kazandıkları ve senin kaybettiklerin hakkında konuştuklarını duydum. Karını o şarap mahzeninde bilerek tehlikeye attığına ve onunla serveti için evlendiğine inananların sayısı az değil."

"Ne isterlerse düşünebilirler. Ben gerçeği biliyorum, karım da öyle."

Bell, "Oyun borcunuzdan haberi yok," dedi. "İki seçeneğin var. Ya gerçeği asla öğrenmemesini umarak sessiz kalacaksın ya da itiraf edeceksin."

Amy bu aldatmaca yüzünden ondan nefret edecekti. Ona her şeyi itiraf etmesi gerekirdi ama bu bilgiyi ondan saklamanın daha nazik bir davranış olacağını düşünmüştü. O zamanlar Amy'nin öğrenme ihtimalinin yok denecek kadar az olduğuna inanıyordu. Şimdi ise bu risk, yaklaşan bir fırtına gibi üzerinde belirliyordu. Will, dedikoducuların onu izlediğini ve yanlış bir adım atmasını beklediğini biliyordu.

Onlara bolca yem vermişti ama artık şeytani ününden zevk alan adam gibi hissetmiyordu.

Amy'ye söylerse, onu incitebilirdi. Amy onun hakkındaki şüpheleriyle mücadele etmiş ama ona güveneceğine söz vermişti. Çok çalışmışlardı. Bu evliliği yürütmek istiyordu ama aldatması her şeyi mahvedebilirdi. Beklemek istiyordu ama başka birinin onu bilgilendirmesine izin vermenin zalimlik olacağını biliyordu. "Ona söylemek zorundayım."

"Koşulları açıkla," dedi Bell. "Kumarın onunla hiçbir ilgisi yoktu. Sadece seyahat etmek için para istediniz."

"Evet, sonra da Lord ve Leydi Broughton'ın balosunda onunla uzlaşmaya çalıştım. Servet avında olduğumu anlayacak." Şimdi bir servetten çok daha fazlasını kaybetmek üzereydi, çünkü Leydi bu aldatmacayı öğrendikten sonra ona bir daha asla güvenmeyecekti.

Amy, Georgette ve Beau ile planları hakkında konuşuyordu. "Will'e danışacağım ama belki ikiniz yaz boyunca bizi ziyaret edersiniz."

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor," dedi Beau.

"Katılıyorum," dedi Georgette. "Amy, sen ve Bay Darcett kulübede yaşamaya devam edecek misiniz?"

"Dürüst olmak gerekirse bunu tartışmadık. Will'in pozisyonuna uygun ve rahat bir yer. Sanırım ilk evimiz olduğu için ona oldukça bağlandım. ev."

Georgette, "Beau'nun ailesiyle birlikte yaşayacağız," dedi.

Beau, "Çok büyük bir ev ve kendi dairelerimiz olacak," dedi.

Amy, Georgette'in kendi evinde yaşamayı tercih edip etmeyeceğini merak ediyordu ama elbette Beau'nun önünde bu konuyu açmayacaktı. Georgette'in Leydi Wallingham'ın müdahalelerinden bıkacağını ve kendilerine ait bir ev konusunda ısrar edeceğini düşündü.

Georgette kaşlarını çatarak Amy'nin elbisesinin eteklerine baktı. "Saten yapraklardan biri gevşemiş. Düşmeden önce onu tamir ettirseniz iyi olur."

"Haklısın," dedi Amy. Dinlenme odasına gitmek için izin istedi. Merdivenleri çıkarken Amy'nin yanına kahverengi saçlı, uzun, tilki gibi bir yüzü olan tanıdık bir kadın geldi.

"Beni hatırlamıyorsunuz," dedi. "Siz Bayan Darcett'siniz."

"Adınızı hatırlayamadığım için özür dilerim ama tanıdık geliyorsunuz," dedi Amy.

"Leydi Hunter, eski adıyla Caroline Fielding," dedi.

"Ah, evet," dedi Amy. Caroline'ın yıllarca Hunter'ın peşinden koştuğu hikâyesini hatırladı. Hunter bir rakibi olduğu ortaya çıkana kadar mesafesini korumuştur.

"Eğer uygunsanız sizinle özel olarak görüşmek istediğim bir konu var."

Amy kaşlarını çatı. Kafasının içinde bir uyarı çınladı. Çok az tanıdığı bu kadın neden onunla özel olarak konuşmak istesin ki? Sonra kadının bir elbise tasarımı arıyor olabileceği aklına geldi. "Leydi Hunter, eğer konu modayla ilgiliyse, sizi yönlendirebileceğim bir dükkân var."

Leydi Hunter dudaklarını ıslattı ve daha yakına eğildi. "Bu bir kumar borcuyla ilgili. Endişeliyim. Kumarbaz bir dul olmanın ne demek olduğunu bilirim."

Amy, Leydi Hunter'ın biraz tuhaf olduğunu düşündü. "Yanıyorsunuz Leydi Hunter. Şimdi izin verirsiniz, acelem var." Tuhaf kadından kaçtığı için mutlu bir şekilde merdivenleri hızla çıktı.

Amy dinlenme odasına girerken, Will her geceyi evde kendisiyle geçirmemiş olsaydı telaşlanabileceğini itiraf etti. Bir hizmetçi aceleyle iplik ve iğne tedarik ederek yaprağı çabucak tutturdu.

Daha sonra Amy ellerini yıkamak için sürahiye ve kaseye doğru yürüdü. Elleri kurulağında Amy haksızlık ve ikiyüzlülük yaptığını fark etti. Bu evlilikte aldatıcı olan eş o değildi. Gerçekte, aldatması onu hiçbir zaman tam olarak terk etmemişti. Sandığının  n nden her geçiőinde içindeki dolu çantayı ve kocasından sakladığı sırrı düşünüyordu. Kadın bu konuyu ondan saklamanın yanlış olduğunu biliyordu. Yakında oturup sahtek rlığını itiraf etmeliydi. Bundan hoőlanmayacaktı ama tüm sorumluluğu üstlenecek ve ona bu iş bitirdiğini söyleyecekti. Sadece doğru zamanı bulması gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra Amy merdivenlerden indiğinde Will'i büyük salonda kendisine bakarken buldu. Will gülümsedi ve Amy'nin kalbi sıkıőmaya başladı. Baş d ond r c  duygular göğsünü doldururken adımlarını yavaşlattı.

Onu merdivenlerin dibinde karşıladı ve ellerini tuttu.

"Bell bu akşam nasıl?" diye sordu.

"Her zamanki gibi. T tt r yor ve mümkün olduğunca az kelimeyle çok şey anlatıyor," dedi Will.

Amy güldü. "Düşünceli bir insana benziyor." Will daha yakına eğildi. "Erken ayrılmamızın bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil," dedi. "Georgette ve Beau'ya veda edeceğiz.

O zaman Leydi Wallingham'a teşekkür edip ayrılacağız."

Kalabalığın arasından geçip Georgette ve Beau'yu buldular. Amy Georgette'e sarıldı. "D ğ n n z  dört gözle bekliyorum ve mutlu olacağınızı biliyorum."

Georgette ona sarıldı. "Senin adına çok mutluyum Amy ve son görüőmemizde bunu iyi ifade edememiş olmaktan korkuyorum. Bu yaz seni ve Bay Darcett'i ziyaret etmek için sabırsızlanıyorum." Georgette'in gözleri yaşlarla doldu. " kimizin de sezon sonuna kadar evlenmeyi beklediğinden şüpheliyim. Seni özledim ama her zaman arkadaş kalacağımızı biliyorum."

"Sanırım pek çok mektuplaőacaęız," dedi Amy. "Sen her zaman kalbimin kız kardeşi olacaksın." Sonra Will'le birlikte Georgette ve Beau'ya akşam için veda ettiler.

Sadece birkaç adım atmıőlardı ki Leydi Wallingham yanlarına sokuldu. "Hemen gidiyor olamazsınız. Daha gece yarısı bile olmadı."

Will, "Yarın için erken bir gün planladım," dedi. "Teşekkür ederim leydim, balodan çok keyif aldık."

Will, Amy'yi balo salonundan çıkarıp merdivenlerden aşağı indirirken, Amy kalabalıktan kaçtığı için memnundu. O tuhaf kadını, Leydi Hunter'ı hatırladı ama arabaya binene kadar bundan söz etmemeye karar verdi. Merdivenlerde birkaç konuk vardı ve Amy, başkalarının kulak misafiri olabileceği bir yerde ne söylediğine dikkat etmenin akıllıca olacağını düşündü.

Will'in paltosunu ve onun şalını aldıktan sonra, kendilerini bekleyen arabaya doğru yürüdüler. Hava serin olmasına rağmen, Will'in bu geceki sevişmesini beklerken yüzü biraz ısınmıştı. Will'in deyimiyle, doyup kaşıkları zaman, kendini ona her zaman en yakın hissedirdi. uyku sırasında sarılmak. Elbette onun yataktaki şakacı yönünü de seviyordu. Onu nasıl güldüreceğini ve dokunuşlarıyla nasıl köleleştireceğini biliyordu.

Onu vagonun merdivenlerinden çıkardı, içeri kadar takip etti ve tavana vurdu. Sonra kolunu onun omuzlarına doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Kısa bir süre için araba onu sakinleştirdi ve düşünceleri sürüklendi. Ona güvenmeye ve kendi hayatlarını asla başkalarınıninkiyle kıyaslamamaya yemin etmişti. Bu noktadan sonra, Will'le olan evliliğinin olumlu yönlerine odaklanmalıydı ve bu yönler çok fazlaydı. Birbirlerine fiilen yabancı olan hiçbir çiftin evlenmesini istemezdi, çünkü bu can sıkıcıydı. Ama engeller insanın karakterinin gelişmesine yardımcı oluyordu.

"Yeterince sıcak mı?" diye sordu.

"Evet, vücut ısınız sayesinde."

Onu uzun uzun öptü.

"Ah, sana bir şey söylemeyi unuttum," dedi Amy. "Bu akşam Georgette ve Beau ile bu yaz bizi ziyaret etme olasılığı hakkında konuştum. Onlara önce seninle konuşmam gerektiğini söyledim ama hepsi de bu planı desteklediler."

"İtirazım yok. Başımızın üstünde yerleri var," dedi Will.

"Kabul edeceğinden emindim, yoksa bunu asla önermezdim," dedi Amy. "Gördüğün gibi, artık senin hakkında epeyce şey biliyorum."

Kıkırdadı. "Önümüzdeki haftalarda ve aylarda çok daha fazlasını öğreneceğimizden eminim," dedi.

"Bu gece aklıma başka bir şey daha geldi," dedi Amy. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, kulübenin geçici bir konut olması gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse, özellikle de yeni evli olduğumuz için rahat buluyorum. Ve ilk evimiz olduğu için ona oldukça bağlıyım. Ayrıca işiniz için de elverişli."

Onu dudaklarından öptü. "Tüm söylediklerine katılıyorum."

Kulübelerine varıp dış giysilerinden kurtulduktan sonra Will, Amy'yi üst kata çıkardı. Kapısına vardıklarında kaşlarını çattı. "Bu geceki tuhaf olayı neredeyse unutuyordum. Lord Hunter'ı tanıyor musun?"

Şokunu belli etmemek için elinden geleni yaptı. Amy'nin kızgın olmadığını fark etti. Biraz meraklı görünüyordu ama daha fazlası değildi. Soğuk ter damlacıkları ensesinden aşağı süzüldü. "Evet, onu tanıyorum. Neden sordunuz?"

"Karısı bu gece beni merdivenlerde alıkoymaya çalıştı. Kadının bir tür sinirsel rahatsızlıktan muzdarip olabileceğini düşünüyorum, çünkü çok niyetli görünüyordu. Ayrıca daha önce hiç *duymadığım* bir terim kullandı-oyun *dulu*. Kocasının yüksek bahisli bir oyuncu olduğunu ve bunun onu etkilediğini varsayıyorum.

Ama ona tamamen yabancı olan bir kişiyi durdurmak bence çok tuhaf."

Kadının kapısını açtı.

"Lord Hunter yüksek bahisli bir kumarbaz mı?" diye sordu.

"Evet," dedi. Amy açılışı yapmıştı ve ona söylemesi gerektiğini biliyordu ama hazırlıklı değildi. Şimdi sessiz kaldığı için kendini şeytan gibi hissediyordu ama onu kaybetmekten de korkuyordu. Olayları ona nasıl açıklayacağını düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Onun için üzülüyorum ama mesafemi korumak niyetindeyim," dedi Amy. "Bana biraz garipten de öte görünüyor."

Will nefesini yavaşça bıraktı. "Bu şüphesiz ki En iyisi," dedi. Göğsünde bir düğüm oluştu. "Seni soymama izin ver," dedi, onun arkasına geçerek.

Omzunun üzerinden ona baktı ve gülümsedi.

Onu vardiyasına kadar soyduktan sonra saçındaki tokaları çıkardı. Saçlarının dökülüşünü izlemek hoşuna gidiyordu. Sonra bağcıklarını çözdü ve vardiyasını üzerinden kaydırды.

Kravatını çözdü. "Seni soymak hoşuma gidiyor," dedi.

"Beni soymandan hoşlanıyorum," dedi kadın ceketinin dar kollarını çıkarmasına yardım ederken.

Pantolonunun paçalarını açarken ona boğucu bir ifadeyle baktı. Parmakları adamın kalkmış sikinin üzerinde gezindiğinde, kirpiklerinin altından ona gülümsedi. Uzun gömleğini başının üzerine çekti. Sonunda donunu çıkardığında her tarafı ateş içindeydi.

Şu anda ona ihtiyacı vardı. Onu yatağa kaldırdı ve kalçalarının arasına boşaldı. Sonra onu oturur pozisyona çekti ve yemyeşil bir

dil öpücüğü. Ona olabildiğince yakın olmak için yoğun bir ihtiyaç hissediyordu. Bu gece kendini tutamazdı, çünkü beyninin derinliklerinde bir yerlerde bu aldatmaca yüzünden onu kaybedebileceği korkusu vardı. Onu tekrar yastığa bastırdı ve öpücüklerine alnından başlayıp yanaklarına, uzun, zarif boynuna ve göğüslerinin üst kısımlarına doğru ilerledi.

Diliyle ve ağzıyla ona tapmak istiyordu. Onu emerken, yumuşak, ipeksi belini ve kalçalarını okşadı. Sonra onun uzun bacaklarını omuzlarının üzerine kaldırdı ve önce yavaşça, sonra giderek artan bir hızla ona dokundu. Zorlu nefes alışının ve ıslak kıvrımlarının sesi arzusunu daha da artırdı. Onu istiyordu. Ona mümkün olan her şekilde sahip olmak istiyordu, sadece bu gece değil, Tanrı'nın izniyle birlikte geçirecekleri günlerin geri kalanı boyunca.

Will iki parmağını kızın sıcak ve sıkı olduğu yere soktu. Kaygan kıvrımlara baktıkça ve onun tatlı noktasını ovdukça ona duyduğu şehvet daha da arttı. Şimdi yatağın üzerinde kıvranıyordu, kızıl saçları etrafına dolanmıştı. Ona katılmak zorundaydı, ondan sakladığı lanet olası sırdan kurtulmak zorundaydı. Tanrı biliyordu ki, onun servetine ihtiyacı olduğunu ona asla söylemeyecekti.

Amy güçlüydü ama aynı zamanda kırılgan bir yanı da vardı ve onu yaralamak, güvenini yok etmek ve ilişkilerini alay konusu yapmak onu öldürürdü.

Daha fazla erteleyemezdi. "Sana şimdi ihtiyacım var," dedi.

Kollarını ona doladı. Adam daha ileri gidemeyinceye kadar onu içine itti. Sonra başını eğdi ve dilini tekrar tekrar kadının ağzına soktu. Sonra yavaşça içinde hareket ediyordu.

vücudu onunkine cevap verirken dans ediyordu. Gözlerini ondan alamıyordu. Çoğu zaman enerjikti ama bu gece yavaş, sakın ve her seferinde sadece bir partnerle değil, birlikte olmalarını istiyordu. Onun tatlı noktasını okşamak için aralarına uzandı ve yastığının üzerine dökülen o muhteşem kızıl saçlarıyla çözülmesini izledi. Adam onun çok gerisinde değildi. Ne zaman ki

basınç bir ateş perdesine yükseldi, daha hızlı pompalama içgüdüsüne teslim oldu. Vücutlarını paylaşmak ve kadının ona verdiği inanılmaz zevk dışında her şeyi unutmuştu. Erotik hisler onu ele geçirdiğinde, aleti tekrar tekrar zonklarken daha ileri gidemeyene kadar içeri itti. Yere yığıldığında, geri çekilmeyi unuttuğunu fark etti. Ama olan olmuştu. Kendinden geçerken Amy'nin sesini duydu.

"Seni seviyorum Will."

Rüya ile uyanıklık arasında bir durumdaydı. Hâlâ geceydi. Daha önceki sevişmelerinin çiğ kokusu her tarafını sarmıştı. Aleti taş gibi sertti ve kızın küçük tatlı poposu ona yastık görevi görüyordu. Kızın göğüsleri Elini. Meme ucunu parmaklarının arasında yuvarladı ve kız yine o küçük kadınsı sesi çıkardı.

"Will?" diye fısıldadı.

Adam onun üstüne yuvarlandı. "Seni tekrar istiyorum."

Kollarını ve bacaklarını onun etrafına sardı. Aletini yerleştirdi ve hâlâ ıslak ve sıcak olan içine kaydırды. Yavaşça içeri ve dışarı bastırды, dudaklarını ve göğüslerini öpmek için sık sık durakladı. Çıkardığı küçük kadınsı seslere bakılırsa bundan çok hoşlanmıştı. Bir kadının anatomisini bu şekilde boşalmayacağını bilecek kadar iyi anlıyordu. Bu yüzden onun tatlı noktasını ovma için aralarına uzandı. Kadın onun altında kıvrandı, sırtını kamburlaştırdı ve içinde olmak çok iyi hissettirdi, çünkü ona sıkı bir eldiven gibi uyuyordu. Zevkli hislerin yoğunluğu arttıkça, odağını kaybetmeye başladı. Sonra küçük bir çığlıkla parçalandı. Etrafında kasıldıkça, adam boşaldı ve erotik olarak şaşkınlıkla gözlerine baktı. Duygular ikisini de aynı anda etkisi altına aldı. Ona bakarken, gözlerini kamaştıran bir şey oldu. Göğsü genişler gibi oldu ve bir duygu seli onu tamamen ele geçirdi. İkisi de tükendiğinde, vücutları hâlâ birleşik haldeyken onu nazikçe yan tarafına yuvarladı ve yanağını okşadı. "Amy, seni seviyorum."

Gözleri doldu. "Ben de seni seviyorum Will."

Ertesi gün Will, Cook'tan hazırlamasını istediği piknik sepetini taşıdı. Amy bir battaniye taşıdı ve ağaçlarla çevrili yolda yürürken onun elini tuttu. Güneş ışınları yemyeşil yaprakların arasından süzülüyor ve Amy'nin yüreği neşeye doluyordu.

Bu sabah erkenden Will yatağını terk ettiğinde, bu harika aşk hediyesi için Tanrı'ya içten içe şükretmişti. Will'in evlenme teklif ettiği gün korku ve hayal kırıklığıyla dolmuştu. Sevgi dolu bir kocayla ilgili tüm hayallerinin sonsuza dek yıkıldığına inanmıştı. Şimdi ise sanki bir mucize gerçekleşmiş gibiydi. Will'in onu sevdiğini söylediğinde yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini asla unutamayacaktı.

Amy gelecek yıllarda da anlaşmazlıklar yaşayacaklarını biliyordu. Annesiyle babasının tartıştığı zamanları hatırlıyordu. Bunu onun yanında hiç yapmamışlardı, ama Amy annesinin yüzündeki kızarıklıktan Annesinin yanakları ve babasının yüzündeki inatçı ifade. Ama her zaman bir gün içinde barışmışlardı. Birbirlerine duydukları sevgi her türlü çatışmanın üstesinden gelmişti. Şimdi Amy, Will'le paylaştıkları sevginin sıkıntılı zamanlarında yanlarında olur.

Hayatlarının üzerindeki tek gölge, çizimleriyle ilgili aldatmacasıydı, ama ne yapması gerektiğini biliyordu, bu şansından vazgeçmek anlamına gelse bile

tasarımlarını çarpıcı elbiseler haline getirecekti. Yarın, bu konuyla ilgilenenecekti. Bir yanı bunu bir sır olarak saklamak istiyordu. O asla Ona söylemediği sürece bilemezdi. Ama ihmal ettiği bir yalanla nasıl yaşayabilirdi ki? Ona gerçeğin bir kısmını söyleyebilirdi. Madam DuPont, tazminat almadığı sürece onunla iş yapmayı reddetmişti. Terzinin sigortası, Amy'nin tasarımlarına özel erişim hakkına sahip olmasıydı. Amy Her şeyi itiraf etmesi gerektiğini biliyordu ama ona kumar oynamasından ve onları dilendirmesinden korktuğunu söylerse, bu onu yaralayabilirdi. Onlar için bu mutlu yeni başlangıcı bozmak istemiyordu. İlerleyen yıllarda, ne zaman onun küçük bir ihlaline sinirlense, aldatmacasını hatırlayacaktı.

"Ah, işte ağaç ev," dedi Will. "Evliliğimize ilk başladığımız yerde kutlama yapmamız gerektiğini düşündüm."

Gülümsedi. "Onaylıyorum."

Oraya vardıklarında, Will onun battaniyeyi sermesine yardım etti. Sonra piknik sepetini oraya koydu ve battaniyenin üzerine oturdular. Büyük, sıcak elleriyle onun yüzünü kavradı. "Sizi seviyorum, Bayan Darcett." Sonra onu nazikçe öptü. "Böyle olacağını bilmiyordum. Dün gece sevişirken sana ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünüp durdum ve sonra içimi bir duygu seli kapladı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

"Birbirimize aşık olmamızın mümkün olduğunu düşünmemiştim ve çok mutluyum" dedi.

Bakışlarını indirdi. "Seni seviyorum ama seni hak etmiyorum." "Will, lütfen böyle söyleme."

Yutkundu. "Kötü şeyler yaptım. Bencilce davrandım ve başkalarına küstahça davrandım."

"Hepimiz hatalar yaptık," dedi. "Geçmişî değiştiremezsiniz ama ondan ders almışsınızdır. Ben de hatalar yaptım," dedi. "Başkalarını incittim."

"Kasten değil," dedi. "Ama artık ahlaksız geçmişimden bahsetmeyeceğim. Bugün kutlama günü." Piknik sepetini açtı ve iki bardak aldı. "Ben şarabı açarken onları tutun lütfen."

Adam kadehlere şarap doldurdu, kadın da ona bir tane uzattı.

Will kendi kadehini onunkine dokundurdu. "Aşka."

"Sevmek için," dedi.

şarabını yudumladı ve sonra tabakları yerleştirdi. İnce bir tabakta yemek yediler. jambon dilimleri, tavuk, peynir ve ktır ekmek. Amy yemeği kemirirken o da doyasıya yedi. Amy aşkın midesine hükmetmenin bir yolu olduğunu fark etti.

İşlerini bitirdiklerinde kadın tabakları kaldırdı, adam da kadehleri doldurdu. "Yarın arazi kâhyası olarak görevime başlıyorum. Sizden ayrılmak konusunda kendimi isteksiz buluyorum," dedi.

"Seni güzel bir akşam yemeği ve tatlı olarak da cheesecake bekliyor olacak." Sırıttı. "Seni cheesecake'e tercih ederim."

Güldü. "Belki de önce seni tatlı bir hale getirmek istiyordumdur."

"Akşam yemeğinden sonraya kadar bekleyemeyebilirim," dedi. Sonra gülümsemesi soldu. "Dün gece düşüncesiz davrandığımı fark ettim. Çocukları bekleme konusunda anlaşmıştık ve seni çocuklu yakalayabilirdim."

"Will, eğer bu olursa, bebeği ikimizin de seveceğini biliyorum. Peter'ı yakaladığın o gün, merdivenlerden aşağı baktım ve seni bir gün kendi oğlumuzla hayal ettim," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Yaptım. İyi bir baba olacağını biliyorum" dedi.

Derin bir nefes aldı. "Tüm çocuklarımızın eşit ilgi gördüğünden emin olmak istiyorum."

Ailesinin en küçüğü olarak, muhtemelen zaman zaman kendini küçümsenmiş hissetmiştir. Bu nedenle kaçıp kaçmadığını ve yaramazlık yapıp yapmadığını merak ediyordu. Amy ailesinin iyi niyetli olduğundan emindi; bu sadece en küçük olmanın bir parçasıydı. "Will, bana kardeşini evden uzaklaştırdığı için babana kızdığını söylemiştin. Senin babanla sorunların var mıydı?"

"Ayrılmak Hawk'ın seiminiydi. Sonrasında babam bana çok ilgi gösterdi. Daha önce hiç böyle yapmamıştı. İlk başta hoşuma gitmişti ama sonra

Onu. Beni sadece kardeşim gittiği için fark etmişti. O öldükten sonra kendimi suçlu hissettim. Ondan sonra çocukluk yazılarının çoğunu Bell ile geçirdim."

"Okuldan ayrıldıktan sonra Bell ile büyük turuna çıktın," dedi, "ve dört yıl sonrasına kadar eve dönmedin."

Will ona baktı. "Ne ima ediyorsun?"

"Anneni aradığım gün, kız kardeşlerin bana ağabeyinin senin tekrar seyahat etmeni engellemek için önlemler aldığını söylediler. Bir daha eve dönmeyeceğinden korkmuşlar."

"Başarılı oldular," dedi. "Ayrıca hayatlarımıza müdahale etmeyi de başardılar. Bunun olacağını biliyordum."

"Sana her zaman önce geleceğini ve seni savunacağımı söylemişim," dedi. "Ve savundum da. Onlara, karakter yoksunu olduğuna inanıyorlarsa seni çok iyi tanımadıklarını söyledim. Erkek kardeşin de seni savundu," dedi. "Ve kız kardeşlerin yanıldıklarını kabul ettiler."

"Eğer değişeceklerini düşünüyorsan, hayal kırıklığına uğrayacaksın," dedi. "Senin hakkında düşündükleri buydu," dedi, "ve onlara öyle olduklarını söyledim."

Yanılmışım. Bana iyi bir adam olduğunu kanıtladın." Bir avuç ot topladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Will, bir anlamda çocukluğundan beri aileden kaçıyorsun," dedi.

"Ne? Bu çok saçma," dedi.

"Ailen seni evde tutmak için güçlü adımlar attığında neden kızgın olduğunu anlıyorum," dedi. "Ama gitmiş olsaydın geri dönmeyebileceğini düşünmeye devam ediyorum."

Çenesini sıktı. "Dur tahmin edeyim. Ailemi her şeyiyle kucaklamam gerektiğini düşünüyorsun."

"Aslında bence seni kucaklamaları gerekiyor," dedi Amy.

Şaşırmış görünüyordu.

"Bence insanlar başkaları hakkında fikirler oluşturuyor ve onları etiketliyor. Bu etiketlerin kimliğinizin bir parçası olmasına izin vermek çok kolay. Başkaları bana duvar çiçeği dediğinde bunu kabul ettim. Sonra bunun son sezonum olacağını düşündüğümde, bu kimlikten kurtulmaya karar verdim. Bu yüzden başka bir kimlik edindim ve tonun moda sevgilisi olarak tanımlanmaktan gurur duydum. Ama özümde ben bu değilim. Hepimiz bu kimlikleri üstlenir ve onların bizi tanımlamasına izin veririz. Patience kendini abla olarak görüyor. Eleştirmenin görevi olduğunu düşünüyor ama aslında hiç de öyle biri değil. Gerçek Patience şunu önemsiyor

Annesi yalnızdır ve Hope ve Harmony gibi annesiyle vakit geçirir.

"Çocukken dikkat çekmek için yaramazlık yaptın ve kötü çocuk kimliğine büründün. Yıllarca kim olduğunu bunun belirlemesine izin verdin ama benim tanıdığım Will bu değil. Benim tanıdığım Will büyükannesiyile dans eder ve beni güldürür. Benim tanıdığım Will, aramız bozulduğunda beni terk etmedi. Benim tanıdığım Will bana şiir okur ve bunun gibi kutlamalar planlar. Seni seviyorum Will, gerçekte kim olduğun için."

Onu battaniyenin üzerine bastırdı ve derinden öptü. "Sana söylemem gereken şeyler var ama bugün değil. Bugün sadece seni sevmek istiyorum."

Adamın alnına düşen siyah perçemi kenara itti. "Geçmişin bir önemi yok. Seni bugün olduğun kişi olarak seviyorum."

Will ertesi gün Ashdown House'a doğru yola çıkarken ona el salladı. Daha sonra, arazideki köprüleri teftiş edecekti. O gittikten sonra aceleyle üst kata çıktı. Deri bir çantada yeni tasarımları ve bozuk paraların bulunduğu cüzdan duruyordu. Paraları yastıklamak için üzerlerine mendil tıktırmıştı ve parayı Madam DuPont'a iade edecekti. Amy o parayı saklayamazdı.

artık kulübelerinde saklanıyordu. Onun varlığına dayanamıyordu. Hepsini geri getirdiğinde, Will'e her şeyi itiraf edecekti. Will'e her şeyi açıklayacaktı.

Şüphelerinin ve korkularının onu yanlış olduğunu bildiği bir şeyi yapmaya nasıl sürüklediğini, ama artık bununla yaşayamayacağını.

Korku ensesindeki saçları kaldırdı ve küçük bir ses onu mutluluklarını mahvetmemesi için uyardı. Ona bir an önce söylemeliydi ama adam aşkını daha yeni ilan etmişti. Birkaç haftanın ne önemi olabilirdi ki?

Kendine sarıldı, onun gözlerinin içine merakla baktığı ve onu sevdiğini söylediği anı düşündü. Amy buna tutunmak istedi.

Şimdilik mutluluk. Will'e söylemek için doğru zamanı bulacaktı. Ama aşklarını daha yeni ilan etmişken şimdi değil.

Otuz dakika sonra Amy, Madam DuPont'un dükkânına girdi.

Modacı onu karşılamaya geldi. "Bayan Darcett, umarım bana eskizler getirmişsinizdir."

"Var, ama önce sizinle konuşmalıyım. Özel bir yer var mı?"

Modacı başıyla onayladı. "Bu taraftan," dedi eliyle işaret ederek.

Amy modacının peşinden küçük, özel bir oturma odasına girdi. "Size çay ikram edebilir miyim?" Madam söyledi.

"Hayır, teşekkür ederim." Eskizleri çıkardı. "Onları incelemeden önce, sizin için başka bir şeyim var." Çantayı çıkardı ve modiste uzattı. "Bu bende kalamaz," dedi Amy.

Madam DuPont ona kurnazca baktı. "Yeni kocanız bunu onaylamıyor ve siz de sır saklamak istemiyorsunuz."

"Eskizleri onaylıyor ama para konusunu bilmiyor. İş anlaşmasının bana düşen kısmını yerine getirmemi sağlamak için bana tazminat ödemek istediğinizi biliyorum ama bunu yapamam."

"Anlıyorum," dedi Madam DuPont.

"Eskizleri hâlâ istiyor musunuz? Tutarlı bir teslimat sağlamak için para alışverişi yapmanın politikanız olduğunu biliyorum."

"Eğer reddedersem, onları rakiplerimden birine götüreceksiniz. Reddetmek aptallık olur."

Amy kaşlarını çatı. "Ödeme konusunda ısrar etmenizin gerçek nedeni bu muydu?"

Modacı gülümsedi. "Kesinlikle. Onları asla rakiplerimden birine götürmeyeceğinize dair güvence vermiştim."

"İşte eskizler." Amy, tasarımlar için kumaşları ve süslemeleri gözden geçirmek üzere modacıyı dükkâna kadar takip etti. Koridordan çıktıklarında Amy şaşkınlıkla başını kaldırdığında Patience ve Julianne'i dükkânda buldu. "Burada olacağınızı bilmiyordum."

Julianne ona temkinli bir ifadeyle baktı. "Bizimle gelebilirdin."

"Madam DuPont için çizimlerimi getirdim." Amy onları tezgahın üzerine koydu. "İşte kadife süslemeli hoşunuza gidebilecek bir tane."

Madam DuPont, Patience'ı yeni bir elbise provası için soyunma odasına kadar takip etti. Onlar gittikten sonra Julianne Amy'ye döndü. "Bu planla işinin bittiğini sanıyordum."

"Parayı bugün iade ettim." Ona sarıldı. "Seni aldatmacamın ortasına attığım için kendimi çok kötü hissettim ve paranın orada olduğunu bile bile sandığımın yanından geçmeye dayanamadım. Sevdiklerimi kandırmak konusunda dersimi aldım."

Julianne gülümsedi. "Will'i seviyor musun?"

"Seviyorum ve o da beni seviyor." Kolları karıncalandı. "Her şeye rağmen, mantık evliliğimiz bir aşk maçına dönüştü."

Julianne ona sıkıca sarıldı. "Senin adına çok sevindim. Hiç kimse mutluluğu daha fazla hak etmiyor."

"O paralardan kurtulmak çok özgürleştirici. Şimdi geriye kalan tek şey ona gerçeği söylemek."

"Yaptığın tek korkunç şey onu saklamaktı. Buna odaklan," dedi Julianne.

"Beni rahatsız eden tek şey, bana tekrar güvenmekte zorlanabilecek olması."

Julianne, "Belki, ama açık sözlü olun ve zamanla size olan güveni geri gelecektir," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Amy.

"Burada olmana çok sevindim," dedi Julianne. "Bu ipek sarı dantel için kurdele tavsiyene ihtiyacım var." Danteli yeşil bir satenin üzerine koydu. "Ne düşünüyorsun?"

Amy başını salladı. "Dantel saten için fazla fırfırlı." Dükkânda dolaşırken Amy Julianne'e dantelle uyumlu olabilecek farklı bir kumaş önerdi. "Kızıl, koyu renk saçların için çok iyi bir renk. Beyaz dantelin kırmızı ipeği nasıl güzelleştirdiğini gördün mü?"

"Oh, evet. Bana moda tavsiyeleri veren bir kız kardeşim olduğu için çok şanslıyım," dedi Julianne.

Amy, kendi küçük ailesine ekleyeceği kız ve erkek kardeşleri olduğu için çok şanslı olduğunu düşünüyordu. Ama en önemlisi, onu seven bir kocası olduğu için şanslıydı.

Ertesi gün öğleden sonra Amy moda tabaklarını incelerken uşak Leydi Hunter'ı anons etti. Amy kaşlarını çattı ve neredeyse uşağa evde olmadığı gibi kibar bir bahaneyle onu geri çevirmesini söyleyecekti ama kadının ısrarı Leydi Hunter'ın Amy'nin tüm dikkatini çekmeden tatmin olmayacağını gösteriyordu. "Pekâlâ, lütfen onu yukarı çıkarın."

Leydi Hunter içeri girdiğinde Amy ayağa kalktı. "Lütfen oturun."

Amy bir sandalyeye oturduktan sonra konuya girdi. "Leydi Hunter, çok iyi tanışmıyor olsak da beni ikinci kez arıyorsunuz. Belirli bir amacınız olduğunu hissediyorum."

Amy'yi şoke eden kadın ona bir çanta teklif etmeye çalıştı.

"Hayır, paranı almayacağım," dedi Amy. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bana numara yapmanıza gerek yok. Kocamın yararlandığını biliyorum," dedi Lady.

Hunter söyledi.

Amy kadının aklını kaçırdığını düşündü. "Leydi Hunter, artık gitmeniz gerektiğine inanıyorum."

"Darcett'in, kocam kulübünde yirmi bin sterlin kazandıktan kısa bir süre sonra sizinle evlendiğini biliyorum," dedi Leydi Hunter. "Paraya ihtiyacınız olacağını düşünmüştüm."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok." Amy ayağa kalktı.

"Lütfen gidin." "Biliyordum," dedi Leydi Hunter. "Hiçbir fikrin yok.

Seninle evlendikten sonra

kocama yirmi bin dolar kaybetti."

Amy otururken sandalyenin kollarını sıkıca kavradı. "Şaka yapıyor olmalısın."

Leydi Hunter başını salladı ve bir kâğıt parçası çıkardı. "Bay Hunter'ı buldum. Darcett'in sesli harfleri kocamın masasında."

Oh, Tanrım. Amy'nin eli titredi. Will'in el yazısıydı.

"Çok özür dilerim," dedi Leydi Hunter.

Amy kendini kadının gözleriyle buluşmaya zorladı. "Yalvarırım bunu kimseye söylemeyin."

"Anlıyorum. İnanın bana, anlıyorum," dedi Leydi Hunter.

Amy, Leydi Hunter'ın gitmesine yetecek kadar soğukkanlılığını korudu ve sonra üst kattaki yatak odasına kaçtı. Ağlamasına izin vermeyi reddetti. Bunun yerine Anna'yı çağırdı ve "Tüm eşyalarımı mümkün olduğunca çabuk toplayın" dedi.

Hizmetçinin nefesi kesildi. "Madam, elbette-"

"Sadece yap," diye bağırdı. Ailesine bir mektup yazmak için masasına oturduğunda her yeri titriyordu. Hızlıca yazdı ve hiçbir açıklama yapmadı. Ama kelimeleri yazarken birden yavaşladı ve kalemi bir kenara bıraktı.

Birbirlerine ihanet etmişlerdi. Bir ihanet türü diğerinden üstün müydü? Bir günah diğerinden daha mı kötüydü? Kadın kocasından sır saklamıştı. Görünüşe göre kocası onunla parası için evlenmişti, böylece kumar borcunu ödeyebilecekti.

Bunun doğru olduğunu biliyordu ve canı çok yanıyordu. Onu sevdiğini söylemişti. Eğildi ve ağladı. Neden duyguları hakkında onu kandırmıştı ki? Yoksa

O mu? Artık onun hakkındaki gerçeği belirleyemiyordu. Yüzü buruştu ve kalbi sanki içine bir hançer saplanmış gibi hissetti.

Buradan nereye gittiler?

İlk içgüdüsu kaçmak olmuştu ama elbette böyle bir şey yapamazdı. Onunla hem kendi ihanetiyle hem de onun ihanetiyle yüzleşmeliydi.

Will, arkasında bir demet kır çiçeğiyle kulübenin içinde dolaştı. "Bayan Darcett salonda mı?" diye sordu uşaa.

"Hayır, efendim. Günün büyük bölümünde üst katta kalıyor."

Kaşlarını çatı ve kadının kendini kötü hissedip hissetmediğini merak ederek yukarı çıktı.

Kapıyı çaldığında içeriden hışırtılar duydu. Kadın kapıyı açtıında nefesi kesildi. Yüzü bembeyazdı ve gözleri şişmişti. "İçeri gel Will."

"Aman Tanrım, ne oldu?" Adam Amy'nin ellerini tutmaya çalıştıında Amy geri adım attı.

"Bugün Leydi Hunter'dan bir ziyaret aldım." Boynu diken diken oldu.

"Biliyor musun?"

Masasına gitti ve küçük bir kâğıt parçası aldı. Boğazına bir safra kaçtı. Bu onun sesli harfiydi.

"Sana söylemedim çünkü seninle para için evlendiğimi düşüneneğini biliyordum."

"Öyle değil mi?"

"Şarap mahzeninde yakalandıktan sonra bizi evlenmekten vazgeçirmeye çalıştığımı biliyorsun."

"Yine de, bir kumar borcunu kapatmak için evliliğe getirdiğim paradan bir servet ödediğinizi bana söylemediniz."

"Hayır, çünkü evlenmek zorundaydık ve daha fazla yaraya sebep olmak istemedim."

"Sana söylemem gereken bir şey var Will." "Beni bırakma," dedi.

"Arkadaşlarının bizimle yemek yediği geceyi hatırlıyor musun? Ve ticaret hakkındaki tartışmayı? İhmal ederek yalan söyledim. Çizimlerim için tazminat aldım ve nedenini bilmek ister misin? Önce, evlenmezsem diye parayı güvence olarak almak istedim, sonra da evlenmemiz gerektiğini öğrenince

"Evlen, senden sakladım. Bunun nedeni de kumar oynayıp bizi dilendirmenden korkmamdı."

"Kendimi hasta hissediyorum," dedi.

"Ben de öyle, Will."

"Sana söylemek istedim, çünkü bunu başka birinden duymanı istemedim," dedi. "Sadece doğru zamanı beklemek istedim."

"Doğru zaman bana evlenme teklif ettiğin gün olabilirdi," dedi.

Siniri tepesine çıktı. "Peki o eskizler için para aldığını bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?" dedi, sesi öfkeyle yükseliyordu.

Ona acı bir gülümseme verdi. "Sadece doğru zamanı beklemek istedim. Sana söylemem gerektiğinden bile emin değildim, çünkü bunu neden yaptığımı soracaktın. Sana güvenmediğimi söylersem bunun derin bir çatlağa neden olacağını biliyordum. İtibarın göz önüne alındığında, senden şüphe etmek için her türlü nedenim vardı."

"Fordham ticaretten bahsettiğinde yemekte sakince oturdun," dedi.

"Gözünü bile kırpmadın. Daha da kötüsü, o terziye güvenerek ama bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmedin. Eğer bu ortaya çıksaydı, hem beni hem de ailelerimizi küçük düşürecektin."

"Suçlu hissettiğim için parayı terziye geri verdim," dedi. "Peki ya şu oyun borcu, Will? Kaç kişi biliyor? Diğerleri, borcu kapatmak için beni o şarap mahzeninde bilerek tehlikeye attığını mı düşünüyor?"

İrkildi.

Döndü ve oturmak için masa sandalyesine doğru yürüdü. "Bu utanca dayanamıyorum. Herkes benim hakkımda dedikodu yaparken ben nasıl başımı dik tutacağım? Bana acıyacaklar. Skandalla tekrar yüzleşecek kadar güçlü değilim."

Onun önünde diz çöktü ve elini tuttu. "Amy, bu fırtınayı atlatabiliriz. Daha önce de zorluklarla karşılaştık ve bunların üstesinden geldik."

Ona baktı ve sonra keskin bir nefes aldı. "Aman Tanrım. Beni o karanlık müzik odasına götürmeye çalıştığın gece, beni tehlikeye atmak istediğini yeni fark ettim."

Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. "Amy, sana bencil bir adam olduğumu söyledim. Sonrasında kendimi çok kötü hissettim ve sen beni affettin."

"Bunu benim servetimi istediğin için yaptığını bilmiyordum," diye ağladı. "O şarap mahzeninde kapana kısıldığımızda çok sevinmiş olmalısın."

"Bizi bu durumdan kurtarmaya çalıştığımı biliyorsunuz," dedi.

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Bu bir rol müydü? İkiyle ikiyi bir araya getirmeyeyim diye mi bu kadar çaba sarf ettin?"

"Hayır, ben yapmadım. Yemin ederim." Tanrım, bu iş çok kötü gidiyordu. "Amy, seni seviyorum. Daha önce olduğu gibi bunun da üstesinden geleceğiz."

Yüzünü bir mendille sildi. "Sorun şu ki ben sana güvenemiyorum, senin de bana güvenemeyeceğini söyleyebilirim. İkimiz de bir taahhütte bulunduk ama tüm bu süre boyunca birbirimizi kandırdık. Güven olmadan nasıl uzlaşabiliriz? Bu imkânsız."

"Senin sayende değiştiğimi biliyorsun." "Öyle misin, Will?"

"Öyle olduğumu biliyorsun ve ilişkimiz sayesinde senin de daha güçlü olduğunu biliyorum. Yaşadığımız sürece evliyiz. Kolay olmayacağını biliyorum ama buraya kadar geldik. Senden vazgeçmek istemiyorum."

"Üzgünüm Will. Sanırım gitsen iyi olacak."

"Seni bu şekilde bırakamam," dedi.

"Will, aileme yazmayı ve eve dönmek için gerekli düzenlemeleri yapmayı planlıyorum."

"Hayır!" Titrediklerini gizlemek için ellerini yumruk yaptı. "Beni terk etmene izin vermeyeceğim."

Başını iki yana salladı. "Ben sadece güvensizlik üzerine kurulu bir evliliğin başarılı olamayacağını düşünüyorum. Biz asla birlikte olmak istemedik. Evliliğimiz bir kazaya dayanıyor. Üzgünüm Will, ama bu kadar aldatma ve güvensizliği aşabileceğimizi sanmıyorum."

Hayır. Gitmesine izin vermeyi reddetti. "Sen benim karımsın. Yemin ettik. Eğer bana bir şans verirsen, bunu telafi edeceğim," dedi.

"Çok fazla hasar var." "Ne diyorsun sen?" dedi.

"Yarın aileme mektup yazacağım ve eve dönmek için gerekli düzenlemeleri yapacağım. Tıpkı senin öngördüğün gibi ayrı hayatlar yaşayacağız. Sen arkadaşlarınla seyahat edebilirsin, ben de taşrada sessizce yaşayacağım."

Will odasında volta atıyor, evliliğini nasıl kurtaracağını bulmaya çalışıyordu. Amy'yi kaybetmek istemiyordu. Yaşadıkları onca şeyden sonra, şimdi pes etmeyi reddediyordu ama ne yapacağını bilmiyordu. Tek bildiği, onu kendisini terk etmesine izin vermeyecek kadar çok sevdiğiydi. Tanrım, hayatının geri kalanını

Eğer ona bir şans daha verirse, günlerini onun bastığı toprağa taparak geçirecekti.

Zor nefes alıyordu ve düşünmekte zorlanıyordu ama düşünmek zorundaydı.

Will yatağın kenarına yığıldı. Tanıdık bir gıcırtı duyuldu. Yastığına dönüp baktığında Poppet'in kuyruğunu salladığını gördü. Poppet ona doğru ilerledi ve koluna sürtündü. "Şu anda kendimi iyi hissetmiyorum Poppet," dedi.

Kedi ona doğru ciyaktı. Will onu kucağına aldı ve sevdi. Amy'yi pikniğe götürdüğü günü düşündü. İlk kız arkadaşıyla acemi bir çocuk gibiydi. Sonra Amy ona, genç yaşta kötü bir çocuk kimliğine büründüğünü ve bunun kendisini tanımlamasına izin verdiğini söylemişti. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Tüm o yıllar boyunca, şeytani yedek varis rolünü üstlenmiş ve babasına olan kızgınlıklarını gizlemişti. Babasının ölümünden sonra ailesinin acısını görmekten kaçınmak istemiş ve mesafesini korumak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Amy haklıydı. Yıllardır ailesinden kaçıyordu. Eğer Hawk üç aylık parasını kesmeseydi, Will muhtemelen eve hiç dönmeyeceğini biliyordu.

Ailesini hiçbir zaman takdir etmemişti, çünkü kimsenin ona yaklaşmasını istemiyordu. Yıllarca kıtada dolaşmış ve sayısız kadınla geçici ilişkiler yaşamıştı. Ne zaman içlerinden biri hassas duygularını ifade etmeye başlasa, onlara davranış biçiminden dolayı zerre kadar pişmanlık duymadan çekip gitmişti. Bunu yapmıştı çünkü kendi kalbini riske atmak istemiyordu.

Zavallı ruhunun canı cehenneme. Amy'ye evlenme teklif ettikten sonra ayrı hayatlar yaşamayı planlamıştı. Amy, seyahat edebilmek için onu terk etmek istediğini bilmiyordu. Ama evlendikten sonra, Amy, Amy ile birlikte Birbirlerini tanıyorlardı, çünkü ondan yatağa atılmaktan daha fazlasını istiyordu. Ona çok aşık olmuştu ve şimdi göğsü şeytan gibi acıyordu.

"Bunu tek başıma yapamam, Poppet," dedi.

Tavsiyeye ihtiyacı vardı. Gururunu bir kenara bırakması gerekecekti ama karısını geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Will, Poppet'i yatağa yatırdı. Poppet ona ciyaktı ama Will onu duymazdan geldi ve sürahiye doğru yürüdü. Kâseye soğuk su döktü ve yüzüne sıçrattı. Sonra odasından çıkıp merdivenlerden indi ve bir seyise arabayı getirtti.

Arabayla Ashdown House'a gitti ve şapkasını unuttuğunu ancak titiz uşak Jones ona tiksintiyle baktığında fark etti. "Kardeşim evde mi?

Eve mi?" diye sordu.

"Evet, efendim. Diğer herkesle birlikte misafir odasında."

Tanrım, bütün aileyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Will büyük salona doğru yürüdü ve Peter'ın sahanlıktan ona baktığını gördü. "Tırabzandan aşağı kaymayı aklından bile geçirme," diye homurdandı.

Peter güldü ve kaçtı.

Will merdivenleri tırmandı ve annesinin misafir odasının kapısını açtı. Hester Teyze de dahil olmak üzere herkes oradaydı. Hepsi ona bakıyordu.

Hawk ocağın önünde durdu ve kaşlarını çatı. "Will, bir aile toplantısı yapıyoruz ama seni ve Amy'yi rahatsız etmek istemedik. Sadece Peter hakkında."

Hester Teyze çirkin mor türbanındaki uzun beyaz tüyü düzeltti. "Peter yine güllerin üzerine işedi."

"Ah, Hester," dedi dul kontes. "Biz böyle bir dil kullanmayız."

Hester homurdandı.

Büyükanne ona endişeyle baktı ve onu kanepeye çağırdı.

Adam onun yanına oturdu ve kadın elini okşamak için uzandı. "Sorun ne?" diye bağırdı.

Nefesini kontrol etmeye çalıştı. "Yardıma ihtiyacım var."

Hawk'ın çenesi düştü. "Will, elimizden geleni yapacağımızı biliyorsun ama bize sorunun ne olduğunu söylemelisin."

İlk başta gururu dilini tutmasına neden oldu ama gurur ona hiçbir şey kazandırmayacaktı. Nefes aldı. "Ben gerçekten bir şeytandım." Onlara her şeyi anlattı, onu tehlikeye atma planı da dahil. Onu azarlayacaklarını düşünmüştü ama hepsi ona bakakaldı.

"Hayatım boyunca ailemden kaçtığımı bana söyleyen oydu. Ben bunun farkında değildim. Sadece eski kırgınlıklarımı içimde tuttum ve bencil hayatıma devam ettim. Tanrım, seyahat edebilmek için onu terk etmeyi bile planlamıştım. Ayrı hayatlar yaşayacağımızı düşünmüştüm ama ona kur yapmam konusunda ısrar etti. Ona kaba davranmama izin vermedi. Ondan hoşlandım, ama yavaş yavaş umursamaya başladım. Ve sonra ona aşık oldum.

Will, "Aramızdaki güvenin onarılamayacak kadar sarsıldığına inanıyor ama ondan vazgeçmek istemiyorum," dedi. "Ve sen de onun küçük düşürüldüğünü ve

toplumla tekrar yüzleşemeyeceğine inanıyor. Herkes onunla bu yüzden evlendiğini düşünüyor.

onun serveti." Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Will, biz etkisiz değiliz," dedi Patience. "Bu odadaki herkes bu söylentileri ortadan kaldıracaktır. Hepimiz kazara tuzağa düştüğünü ve skandaldan kaçınmak için onunla evlendiğini biliyoruz."

Will çenesini kaldırdı. "Bu mümkün mü?"

"Bu mümkünden de öte," dedi Hawk. "Boswood'un sana kefil olacağını biliyorum. Yanlış yönlendirilmiş arkadaşların da dedikodulara itiraz edebilir. Ben yapamam

Üçünüzün böyle aptalca bir servet avı planı hazırladığınıza inanamıyorum."

Will, "Benim içimi gördü," dedi. "Bilmem gerekirdi. İlk andan itibaren Onunla tanıştığım anda benim hakkımda tam olarak ne düşündüğünü bana söyledi ve bu olumlu değildi."

Julianne bebeği kucağına alarak ayağa kalktı. "Patience, lütfen Emma Rose'u hemşireye götürür müsün ve lütfen ona çocukların Emma'nın azıcık saçını kesmelerine izin vermemesini söyler misin? Marc, ben arabamı getirirken sen de arabayı çağırır mısın?

Şal mı?"

Sonra Julianne Will'e gülümsedi. "Kızımızı almaya gidiyorum." İçini çekti. "Muhtemelen reddedecektir."

Julianne başını salladı. "Yapmayacak."

Julianne gittikten sonra Will salonda volta atıyor ve saate bakmaya devam ediyordu. Alçak sesle yapılan konuşmalar uğulduyor, ama o bunlara aldırılmıyordu. Sinirli ve huzursuzdu. Bu yüzden volta atmaya devam etti. Otuz dakika sonra umutları azaldı. Julianne'in sesi kendinden emin geliyordu ama Will, Amy'nin kararlı olmasından korkuyordu. Bir sandalyeye yığıldı ama yerinde duramıyordu, bu yüzden kalkıp tekrar volta atmaya başladı.

Yarım saat daha geçti ve kapı açıldı. Arkasını döndüğünde şaşkın arkadaşlarını gördü.

Hawk ikisine de ters ters baktı ve oturmalarını söyledi. Hawk, "Amy geldiğinde, ikiniz de onu tehlikeye atma planının sorumluluğunu üstleneceksiniz," dedi. "Sonra da ikiniz Will'in Amy'yle parası için evlendiği dedikodularına karşı çıkacaksınız."

"Hawk, onları suçlama. Ben kabul ettim," dedi Will.

"Umurumda bile değil," dedi Hawk. "Kabalık için özür dilerim anne. Hope, kokulu tuzları annemize ver."

Hope şişeyi onun için tutarken, "Ah, canım," dedi dul kontes. Bell kaşlarını çatarak Will'e baktı. "Karın kumar borcunu biliyor mu?"

"Elbette biliyor," dedi Hester. "Seni buraya neden çağırdık sanıyorsun?"

Bell'in ağzı hafifçe kıvrıldı. "Siz şu meşhur Hester Teyze olmalısınız."

"Gerçekten de öyleyim," dedi ona bakarak. "Eğer kırk yaş daha genç olsaydım, seni bir hafta içinde bacaklarından zincire vururdum. Benim zamanımda kocaları yakalama konusunda oldukça yetenekliydim."

"Ah, Hester, böyle şeyler söylemek zorunda mısın?" dedi dul kontes.

Will saate baktı. Kırk beş dakika daha geçmişti. Pencereye doğru yürüdü ve çenesini sıktı. Sonra gözlerini kapadı. *Pazarlıkla ilgilenmediğini biliyorum Tanrım, ama yemin ederim onu bana gönderirsen dizlerimin üzerine çöküp yalvaracağım.*

Bir süre sonra yumuşak ayak sesleri ona doğru ilerledi. Harmony, "Will, gel otur ve bir fincan çay iç," dedi.

Başını iki yana salladı, çünkü yüzündeki ıstırapı kimsenin görmesini istemiyordu.

Will ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama ona bir asır gibi gelmişti. Odadaki sesler bastırılmıştı ama onlara odaklanamıyordu. Dağılmamak için tek yapabildiği buydu.

Kardeşi yanına geldi ve elini Will'in omzuna koydu. "Eğer bu işe yaramazsa, yeni bir plan yaparız," dedi. "Sadece sabit dur."

Will her şeyin kaybolduğunu biliyordu. "Teşekkür ederim ama eve dönmek istiyor. Ya şimdi ya da asla ve korkarım ki ikincisi olacak."

"Geçen bahar, Julianne'i sonsuza dek kaybettiğimi sandım. Vazgeçme Will."

Saat çalmaya başladı. Yüzü, acısını içinde tutma çabasıyla buruştu. Sonra kapalı kapının arkasından sesler duyuldu. Bakamadı, çünkü umutlarının yıkılmasına dayanamıyordu.

Kapı iç çekerek açıldı ve herkes aynı anda haykırdı.

"Size onu getireceğimi söylemiştim," dedi Julianne.

Will nefes aldı ve yüzünü ona döndü. Amy'nin yüzü biraz solgundu ve gözleri kızarmıştı. Herkes konuşmaya devam ediyordu ama o hiçbir şey anlamıyordu. Yanına gidip onu teselli etmek istedi. Ama bunu yaparsa, Amy onu reddedebilirdi.

Sonra yaptığı pazarlığı hatırladı ve bir fedakârlık yapması gerektiğini biliyordu. O sırada odadaki tüm sesler azaldı.

Amy'ye doğru yürüdü. "Tanrı'yla bir pazarlık yaptım. Benim gibi bir şeytanı dinleyeceğini düşünmemiştim ama istediğim gibi seni gönderdi. Şimdi gururumu ve haysiyetimi teslim etmek üzere olsam da buna saygı duymak zorundayım." Dizlerinin üzerine çöktü ve onun ellerini tuttu.

Toplu bir nefes sesi yankılandı.

Will derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum ve sensiz yaşamak istemiyorum. Bana bir şans daha verirsen, yemin ederim sana şiir okuyacağım, seni pikniğe götüreceğim ve günde altı kez seni sevdiğimi söyleyeceğim. Hatta izin vereceğim Laurence bizimle uyusun."

Nefes sesleri yükselirken gözleri yaşlarla doldu.

Will omzunun üzerinden baktı. "Laurence bir yastık."

Hester homurdandı. "Devam et, Will."

Yalvaran bakışlarını Amy'ye çevirdi. "Güvenini kırdığım için özür dilerim. Seninle uzlaşmaya çalıştığım doğru ama sen benim berbat planıma kanmayacak kadar akıllıydın. Evlendikten sonra da sana söylemedim çünkü seni önemsiyordum ve bunun seni yaralayacağını biliyordum."

Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. "Tasarımlar için kazandığım parayı sana söylemedim, çünkü kötü bir şöhretin vardı ve kumar oynayarak bizi dilendirmenden korkuyordum. Ama bu benim hatamdı. Başından beri dürüst olmalıydım."

Zorlukla yutkundu, çünkü duygularını kontrol etmekte zorlanıyordu. "Lütfen beni bırakma," diye fısıldadı. "Seni seviyorum ve sensiz yaşamak istemiyorum."

"Sen benim kocamsın ve ben kutsal bir yemin ettim. Ben de hatalar yaptım," dedi. "Ama sanırım evlenirken ikimiz de biraz korktuk ve kötü seçimler yaptık. Seni seviyorum ve şu andan itibaren sana karşı her zaman dürüst olacağıma söz veriyorum."

Tanrım, onu geri götürüyordu. "Amy, ben de sana dürüstlük sözü veriyorum. Daha da önemlisi, eğer beni kabul edersen hayatımı ve aşkımı sana adıyorum."

"Sana sahip olacağım, çünkü sensiz yaşamak istemiyorum," dedi.

Coşkulu bir tezahürat yükseldi. Will ayağa kalktı ve onu öpmek için eğildi. Sonra fısıldadı, "Gel benimle yaşa ve aşkım ol."

Tessa Mansfield çöpçatanların bir
numaralı kuralını çiğnedi: Asla
damada aşık olma.

Bir alıntı için lütfen bu
sayfayı çevirin

[Bir Dük ile Nasıl Evlenilir?](#)

Birinci Bölüm

Londra, 1816

Beau monde'un güzelleri dükal bir koca kapmak için sakarlığa başvurmuşlardı.

Shelbourne Dükü Tristan James Gatewick, Lord ve Leydi Broughton'ın balo salonuna girdiğinde yüzünü buruşturdu. Kıkırdayan bir dörtlü, açık kapıların yanında durmuş, mendillerini sanki düşürmeye hazırmış gibi sallıyorlardı. Tekrar getir götür oyunu oynamaktan kaçınmaya kararlı bir şekilde, odanın çevresi boyunca ilerledi.

Acı dolu bir iç çekişle, bu ulusal rezalete katkıda bulunduğunu kabul etti. Skandal gazeteleri onu İngiltere'nin en uygun bekarı ilan ettiğinden beri yirmi dokuz dantel mendil, beş çocuk eldiveni ve on iki fildişi yelpaze kurtarmıştı.

Keşke gelinini seçme konusunda kendisini ikna edebilseydi. beceriksizliği yüzünden, şimdiye kadar en beceriksiz adayla evlenip yatmış olabilirdi. Ne yazık ki, bir ömrü Kadının Zarafetsizliğiyle geçirme düşüncesine tahammül edemiyordu.

Kalabalığa göz gezdirerek bu büyük sıkışıklığın ev sahibesini aradı, boşuna bir çabaydı. Mekânın en seçkinleri arılar gibi üşüşmüştü. Seslerin gürültüsü, bir kır dansının canlı melodisiyle yarışıyor ve kulakları çınlıyordu. Evlilik pazarının şüpheli zevklerine maruz kalmaktansa pislik yemeyi tercih ederdi ama otuz birinci yaş günü yaklaşırken artık yenilmezmiş gibi davranamazdı. Düklük çok uzun zamandır risk altındaydı.

Biri omzundaki yelpazeye dokundu. Eski metreslerinden ikisi olan Genevieve ve Veronica'yı bulmak için durakladı. Onları birlikte görünce fark etti ki

Çarpıcı dullar birbirlerine ne kadar da benziyorlardı. İkisi de uzun boylu, siyah saçlı ve

Kıvrımlı. Beynindeki örümcek ağlarını gözden geçirdi ve geçmişteki tüm sevgililerinin benzer özelliklere sahip olduğunu fark etti. Hatırlayabildikleri.

Tristan eğildi ve gerekli hava öpücüğü için her ikisinin de elini kaldırdı. "Hanımlar, sizi tekrar görmek büyük bir zevk."

"Kulakların yanıyor muydu?" Veronica abartılı bir yatak odası sesiyle konuştu. "Günün konusu sensin."

"Çok memnunum," diye yalan söyledi. Gazetelerin yarattığı kötü şöhret onu giderek daha fazla hayal kırıklığına uğratiyordu. Bu sirk havası içinde nasıl bir gelin bulabileceği aklının ucundan bile geçmiyordu. Ama bir tane bulmalıydı.

Genevieve titredi. "Sizi diğer centilmen hayranlarımızla karşılaştırıyorduk."

Payına düşenden çok daha fazla metresle yatmıştı ama bu durum deneyimleri arasında kesinlikle benzersizdi. "Ne sonuca vardın?"

Genevieve ona yaklaştı ve kolunu sıktı. "Aşıklarımız arasında en yaramazının sen olduğu konusunda hemfikiriz."

Hızır bir sırıtışla ona baktı. "Gerçekten de övgü."

Veronica kirpiklerinin altından ona baktı. "İngiltere'nin en çok aranan bekari olmak nasıl bir duygu?"

Arkasından tiz bir kıkırdama duyuldu. Gözlerini devirdi. Yine mi?

Genevieve'in omuzları kahkahalarla sarsıldı. "Dikkat et Shelbourne. Bir sürü küçük hanım seni takip ediyor."

Yüzünü buruşturdu. "Beni kurtarmak mı?"

İki kadın güldü, ona bir öpücük verdi ve onu yırtıcılara bırakarak uzaklaştı. Arkasını döndüğünde, daha önce gördüğü dört aptal durdu ve şaşkınlıkla ona baktı. Genç yüzleri ve püriten tavırlarıyla Beyaz elbiseler giydiklerinde, hiçbirinin on yedisinden bir gün bile büyük olmadığını tahmin etti. Bir eşe ihtiyacı vardı ama meşhur beşiği soymaya hiç niyeti yoktu.

Sanki canlanmış bir Yunan heykeli gibi ona bakmaya devam ettiklerinde, bir adım daha yaklaştı. "Boo."

Kalabalığın içine doğru yürürken çığlıkları kulaklarında çınlıyordu. Kendisine yöneltilen hevesli bakışları görmezden gelen Tristan, sayısız sıcak, terli bedenin yanından geçip gitti; bu bedenler yatakta çıplak ve istekli bulmayı umduğu türden bedenler değildi. Biraz da pişmanlıkla, Erdemli ve Bakire'ye odaklanmak için Çıplak ve İstekli düşüncelerini bir kenara bıraktı. Önce şunları yapmalıydı

Lord ve Leydi Broughton'ın yerini bul. Belki ev sahibesi onu iyi yetiştirilmiş, mantıklı bir genç hanımla tanıştırdı. Belki domuzlar da uçar.

Sevgili annesi işbirliği yapsaydı tüm bu saçmalıklardan kaçınabilirdi. Bir ay önce ona gelinlikle ilgili taleplerini bildirdiğinde, yelpazesıyla ona vurmuş ve kafasında taşlar olduğunu söylemişti.

Gürültülü bir patlama neredeyse saklanmak için eğilmesine neden oluyordu. Etrafında kadınsı soluk sesleri yükseldi. Telaşa kapılarak rahatsızlığın kaynağını aradı ve bunun sadece kart odasının kapısının çarpması olduğunu fark etti. Beyefendi Bu nezaketsiz davranışın sorumlusu, en eski arkadaşı Hawkfield Kontu Marc Darcett'ten başkası değildi.

Tristan el sallayarak Hawk'ı selamladı ve o yöne doğru yürüdü. Arkadaşına ulaşmaya odaklanan Tristan, ayakkabısının altında bir şey çıtırdayana kadar yaklaşan tehlikeyi fark etmedi. Yere hızlıca bir göz atması en büyük korkusunu doğruladı: Düşen bir vantilatörün on üçüncü olayı. Lanet olsun, onu ezmişti.

Bakışlarını kaldırdı, sinsî bir anne ve kızarmış kızını bekliyordu. Onun yerine, bal sarısı saçlı minyon bir genç kadın ayakkabısına bakıyordu. *Küller küllere, tozlar tozlara* gibi şüpheli bir sesle bir şeyler söyledi. Kulaklarında çınlayan sesler yüzünden yanlış duyduğunu düşündü.

Kadının yanından geçip gitmek istese de kırdığı yelpazeyi görmezden gelemedi. "Özür dilerim," dedi, parçalanmış fildişi çubukları almak için eğilerek.

"Suçlu sen değilsin. Biri kolumu itti."

Bahanesi şimdiye kadar duyduklarının en kötüsüydü. Bakışları beyaz elbisesinde gezinirken alaycılığını gizleme zahmetine bile girmedi. Mavi kurdeleler elbisenin korsajını süslüyor, dikkatini cömert dekoltesine çekiyordu. İncelemesini kalp şeklindeki yüzüne doğru sürdürdü. Kadın seğiren dudaklarıyla onu izledi.

Yastık gibi dolgun dudaklar. Daralan nefesini içine çekti. Tanrım, bu ağızla bir fahişe olarak bir servet kazanabilirdi.

Uzun kirpikli gözleri parıldadı. "Efendim, eğer kalıntıları geri verirseniz, gömülmesini sağlayacağım."

Kadının esprili sözleri onu şaşkına çevirdi. Geç de olsa ona sırtıttığını fark etti. Muhtemelen onun oyununa geldiğini düşünmüştü. Kendine kızarak kırık çubukları kavradı, ayağa kalktı ve harap yelpazeyi kızın küçük eldivenli ellerine bıraktı.

Onun eğlenen bakışlarıyla tekrar karşılaştı, yüzünün kızarmadığını ya da utanmadığını fark etti. Okuldan yeni çıkmış bir kız değildi. "Verdiğim zarar için özür dilerim.

Tazminat ödememe izin verin," dedi.

"Tamir edilemeyecek durumda," dedi.

"Size tazminat ödemekte ısrar ediyorum-"

"Benim acı ve ıstırabım mı?" Güldü. "Sizi temin ederim ki yelpazenin ölümü beni rahatlattı. Bakın, son derece çirkin olduğunu görebilirsiniz."

Doğru düzgün tanışmamışlardı ama yine de onu yaklaştırmaya davet etmişti. Onu kırmamaya ve niyetinin şakadan öteye geçip geçmediğini öğrenmeye karar verdi. Loş bir dükkân ışığı ve çürümüş yeşil boya hakkında gevezelik ederken, ağzına bir kez daha baktı, nemli ve öpücükle şişmiş dudaklarını hayal etti. Damarlarında yavaş bir sıcaklık dolaştı.

Sanki onlar eskiymiş gibi kayıtsız bir tavırla konuşmaya devam etti Yabancıardan ziyade arkadaşlar. "Hizmetçilerim bile yelpazeyi almayı reddetti," dedi. "Ben de o zavallı şeyi en azından bir kez taşımaya karar verdim."

Şampanya tepsisi taşıyan bir uşak önlerinde durdu. Bir balerin gibi ayak parmaklarının üzerinde yükselerek harap olmuş yelpazeyi tepsinin üzerine yerleştirdi. Ufacık tefecik olabilirdi ama incecik etekleri nefis yuvarlak kalçalarını ortaya çıkarıyordu. Şehvetli kadınları severdi ve tecrübeli gözleri ona bu kadının bir tanrıça vücuduna sahip olduğunu söylüyordu.

Kanı kıpırdadı. Onu istiyordu.

Kafasının içinde bir uyarı çınladı. Muhtemelen evliydi ve o asla başka erkeklerin karılarıyla oynaşmazdı. Belki de evli değildi. Kendini onun istekli ve yalnız bir dul olmasını umarken buldu. umuttan daha fazlası.

"Zavallı küçük hayranım. Huzur içinde yat." Döndü ve ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "İşte şimdi, yas tutmayı bıraktım."

Son derece zekiydi ama tonlar arasında yaygın olan kırılgan yapmacıklığa sahip değildi. Onun bakışlarını yakaladı, gözleriyle onu arzuladı. "Cenaze töreni bittiğine göre, belki size içecek masasına kadar eşlik etmeme izin verirsiniz." Ve oradan da daha özel bir yere.

"Çok nazıksınız ama arkadaşlarıma yanına dönmeliyim."

İçine bir zafer dalgası yayıldı. Arkadaş demişti ama bir kocadan söz etmemişti. "Bana biraz arkadaşlık etmene izin verir misin? daha uzun süre mi? Teklifimi kabul etmeniz için sizi ikna etmek istiyorum."

"Düzinelerce başka hayranım var," dedi. "Özrünüz fazlasıyla yeterli."

Elde edilmesi zoru oynamaya niyetliydi. Reşit olduğundan beri kadınlar hep onun peşindeydi. Bir kovalamaca ihtimali karşısında kanı heyecanla doldu. Ama dikkatli davranmalıydı. Eğer onu yanlış değerlendirirse, kız alınabilirdi. Ağzını bir gülümseme kapladı. Hangi kartı oynayacağını çok iyi biliyordu.

Ceketinin içine uzandı ve işlemeli kartını çıkardı. "Al bunu. Fikrinizi değiştirirseniz, bir not gönderin." Eğer reddederse, cevabını almış olacaktı. Ama kabul ederse, adını öğrenecekti. Ve yakında onu da.

Kız karta uzanmaya başladığında, adam nefesini tuttu. *Al onu, küçük büyüücü. Seni bütün gece yıldızlara götüreceğim.*

Tereddüt etti ve sonra kartına baktı. Bebek gibi gözleri araba tekerlekleri gibi yuvarlaklaştı. Kadın reverans yaptı, adamın duyamayacağı bir şeyler mırıldandı ve kalabalığın içinde kayboldu.

Kadının ani gidişi onu hazırlıksız yakalamıştı. Onu aramak için iki adım attı ama kalabalık onu yutmuştu. Belli ki onun kimliğini önceden bilmiyordu. Ama neden kaçmıştı?

"İşte buradasın."

Hawk'ın sesiyle Tristan döndü.

"Seni kurtarmaya çalıştım," dedi Hawk, "ama o ejderha Leydi Durmont bana engel oldu. Peki sana en son yaklaşan sakar dilber kimdi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Tristan. "Sanırım onu tanımıyorsunuz."

"Yüzünü hiç görmedim." Hawk kaşlarını çatı. "Yabancı bir kadınla sohbet ederek ne halt ediyordun?"

"Yelpazesine bastım."

Hawk tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Beni takip edin."

Arkadaşıyla birlikte yürürken Tristan kaşlarını çatı ve onun sinyallerini nasıl yanlış okuyabildiğini merak etti. Yine de peşine takılan kadınlar, açık saçık imalarıyla gayrimeşru niyetlerini gizlemiyorlardı. Tristan'ın Gizemli kadın onu şaşırtmış ve ilgisini çekmişti ama yemi yutmamıştı, bu yüzden onu aklından çıkardı.

Hawk onu, talih ve kader tanrıçası Fortuna'nın kanatlı bir heykelinin sergilendiği bir duvar nişine götürdü. "Yaşlı çocuk, daha fazla olmalısın

Dikkatli ol," dedi Hawk. "Bu pislikler çok çaresiz. İçlerinden biri sizi tehlikeye atacak bir duruma düşürebilir."

Tristan ofladı. "Tersten bir ibret öyküsü. Lady Rake masum bekârı baştan çıkarır."

"Evlilik pazarında bir dükle evlenmek için namuslarını bir kenara atacak pek çok entrikacı var."

"Saçmalık." Böyle numaralara asla kanmazdı.

"Bu gelin işini şimdilik unut," dedi Hawk. "Sunağa gitmek için acele etmene gerek yok."

"On üç yıl boyunca düklüğü teminatsız bıraktım." İyi bir sebeple, diye sessizce düzeltti.

Hawk yüksek sesle iç çekti. "Evlenmeye kararlısın." "Kararlıyım, evet. Başarılı olup olamayacağım tartışılır."

"Her zamanki gibi meseleleri çok karmaşık hale getiriyorsunuz. Şanslısınız. Harika bir planım var."

"Bu eğlenceli olacak," dedi.

"Çok basit," dedi Hawk. "Balo salonundaki en güzel dilberi seçin, onunla tanışın ve dans etmesini isteyin. Sonra onu çağır. Yarın evlenme teklif edeceksin. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde nişanlı bir adam olacaksın."

"Buna parlak bir plan mı diyorsun?"

Hawk kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Nesi varmış bunun?"

Öfkelendi. "Tanıştığım güzellerin çoğu kibirli, aptal ve beceriksiz."

"Çirkin bir eş mi istiyorsun?"

Tristan kaşlarını çatı. "Kastettiğim bu değildi."

"Ne halt istiyorsun?"

"Mantıklı, saygın ve zarif bir kadın." Daha fazlasını istiyordu ama fantezilerini itiraf edecek değildi.

"Eğer istediğiniz sıkıcı ve sade bir gelinse, duvardan daha uzağa bakmanıza gerek yok," dedi Hawk, dullarla birlikte oturan bir grup zavallı görünümlü jeli göstererek.

Tristan daha önce konuştuğu eğlenceli kadını gördüğünde arkasını dönmeye başlamıştı. Kalp atışları kulaklarında çınlıyordu. Kadın iki genç yavruyu kimsesiz kızların yanına götürüyordu. Avizenin yumuşak mum ışığı kadının kıvrırcık altın rengi saçlarını aydınlatıyordu.

Birkaç dakika içinde, her iki yavru da dans pistine doğru şebboylara eşlik ediyordu. Olayların bu şekilde gelişmesinden sorumlu olan kadın küçük eldivenli ellerini kavuşturdu. Çiftleri izlerken dolgun dudakları hülyalı bir şekilde kıvrıldı.

gölümsedi ve gözleri yumuşadı. Şaşkına dönen Tristan nefes almayı unuttu. Bu ifadeyi en son çarşafklar arasında şiddetli bir mücadeleden sonra bir kadında görmüştü.

Sonra Lord Broughton ve yeni gelini ona yaklaştı. Kadın çiftle yüz yüze geldiğinde baştan çıkarıcı kadının tüm izleri kayboldu. "Bu o," dedi Tristan.

Hawk gözlerini kıstı. "Kim?"

"Daha önce konuştuğum bayan. Broughton ve eşiyle birlikte duruyor."

"Tanrı yardımcımız olsun. Bu Bayan Mansfield."

Bayan Mansfield? O erdemli, bekar bir hanımefendi miydi? Şeytan. Neredeyse ona ahlaksız bir teklifte bulunacaktı.

Hawk güldü. "Onu hiç duymadın mı?"

"Belli ki bana söylemek için can atıyorsun," diye homurdandı.

Hawk kaşlarını sallayarak, "Londra'daki her çirkin ördek yavrusu için kibrit yapıyor," dedi.

Tristan alay etti. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Şaka yapmıyorum. Ona boşuna Bayan Mantrap denmiyor," dedi Hawk. "Bu kadın bekârlar için bir tehdit. İyi kalpli Broughton örnek."

Yaşlı Broughton güzel sarışın gelinine baktı. Adam sanki dizginlenemeyen bir şehvetten muzdaripmiş gibi görünüyordu, bu terim kadınlar tarafından aşk olarak adlandırılıyordu.

Hawk Tristan'a şüpheyile baktı. "Neden onunla bu kadar ilgileniyorsun?"

"Sadece merak," dedi omuz silkerek.

Hawk sırtıttı. "Kesik çizgi. Onun cilveleşmek için uygun olduğunu düşündün." Bunu asla kabul etmezdi. Bir kilise faresi kadar fakir olduğuna şüphe yoktu,

soylu aile bağlantıları olmadan. Muhtemelen çöpçatanlığı

Bir hanımefendinin hizmetçisi ya da mürebbiyesi olarak çalışmayı tercih ederdi. Büyük olasılıkla baloya davet edilmesinin tek nedeni Broughton'ın eşini bulmuş olmasıydı.

Yelpazenin parasını ödeme teklifini reddetmemiş olmasını diledi. Ama onun gururunu çok iyi anlıyordu ve seçtiği kariyerin tuhaf olduğunu düşünse de, Broughton için başarılı bir eşleşme yaptığını inkâr edemezdi.

Tristan'ın derisi karıncalandı. Hayır, kendisine bir gelin bulması için onu kiralamaya tenezzül etmeyecekti. Skandal gazetelerindeki haberleri hayal edebiliyordu. *Tristan'ın*

Çaresiz Duke bir çöpçatan tuttu.

Çaresiz değildi. O lanet olası bir düktü. Parmağının bir hareketiyle istediği her kadına sahip olabilirdi. Sorun şu ki, herhangi bir kadın istemiyordu. İdeal gelini için bazı şartlar belirlemişti.

İhtiyacı olan tek şey onlara uyan birini bulmaktı.

Her hafta balo salonlarında eş aramakla geçirdiği haftaları düşündü. Yelpazeler, mendiller ve şemsiyeler getirmeyi düşündü. Bir varise olan ihtiyacını düşündü. Mükemmel eşini bulma şansı
Düşes en iyi ihtimalle uzak görünüyordu.

Tristan tekrar Bayan Mansfield'e baktı ve yeniden düşündü. Onun paraya ihtiyacı vardı. Onun da bir geline ihtiyacı vardı. Doğru fiyat karşılığında, Bayan Mansfield bu işe karıştığını seçilmiş kız ve minnettar ailesi dışında herkesten saklayacaktı.

Kararını tek bir örneğe, Broughton'a dayandırdığını fark ederek kaşlarını çattı. Bayan Mansfield'i işe almak risk almak anlamına geliyordu ama çabaları yetersiz kalırsa onu işten çıkarabilirdi. Doğrusu, daha büyük bir risk belirmişti. Evlilik ömür boyu sürerdi ve şu anki duruma bakılırsa, kendisini sonsuza dek uygun olmayan bir eşe bağlama tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Ya da bu gidişle hiç karısı olmayacaktı.

Tristan durumu değerlendirdi ve iki seçeneği olduğunu fark etti: gelişigüzel arayışına devam etmek ya da Bayan Mansfield'i işe almak. Evlilik pazarında haftalar süren cehennem alışverişinden sonra çöpçatan kazandı.

Elbette arkadaşını aydınlatmaya hiç niyeti yoktu. "Broughton ve karısına saygılarımı sunmaya gidiyorum."

Hawk homurdandı. "Bu evlilik işi beynini allak bullak etmiş."

"Neyi bu kadar eğlenceli bulduğunuzu anlayamıyorum."

"Bayan Mansfield sonsuza dek mutlu bir kız kurusu." Hawk onu omzundan alkışladı. "Tebrikler, eski dostum. Krallıkta seninle evlenmeyecek tek kadını seçtin."

Tessa Mansfield kendini tekmelemek istedi.

Tanrı aşkına, Shelbourne Dükü denen o çapkınla neredeyse flört etmişti. Bu geceden önce onu hiç görmemişti ama ününü duymuştu. Ona centilmen çapkın derlerdi. Herkes onun Aşırı kumar oynardı. Masumları asla baştan çıkarmadığını söylediler. Ancak diğer tüm kadınlar, görünüşe göre adil bir oyundu.

Bir apkını yirmi adımda fark edebilme yeteneğiyle gurur duyuyordu. Bu apkın, hoş tavırlarıyla onu kandırımıştı. Ama apkınların cazibelerini kurbanlarını etkisiz hale getirmek için kullandıklarını biliyordu. Hatırladı Dük'ün yavaş gülümsemesini ve yakışıklı yüzünün başını döndürmesine izin verdiğini inkâr edemezdi.

Tessa onun bir maymun gibi gevezelik edişini hatırlayınca ürperdi. Skandal sayfalarında okuduğu tüm o aptal kızlar gibi yelpazesini bilerek düşürdüğünü düşünmüş olmalıydı. Ne kadar alçaltıcı.

Derin bir nefes aldı ve onunla tekrar karşılaşma ihtimalinin düşük olduğunu kendine hatırlattı. şükürler olsun.

"Seni gördüğüme sevindim, Tessa. Seni çok özledim."

Tessa dikkatini eski yoldaşı ve dünyadaki en yakın arkadaşı olan Anne'e çevirdi. "Ben de seni özledim."

Anne'in gözleri buğulandı. "Bu kadar mutlu bir evlilik yapacağımı hiç düşünmemiştim. Sen benim tüm hayallerimi gerçekleştirdin."

Tessa neredeyse bir yıl boyunca Anne Mortland ve Lord Broughton arasındaki evliliği desteklemişti. Tessa birden fazla kez her şeyin boşa çıkacağından korkmuştu ama gerçek aşk ve biraz da şansın yardımıyla Peri masalı evliliği.

Tessa, Lord Broughton'a baktı. "İkiniz de iyi görünüyorsunuz lordum."

Broughton hayranlıkla gelinine baktı. "Erkeklerin en mutlusu benim."

Tessa'nın kalbi asla sahip olamayacağı bir şeyin özlemiyle kasıldı.

Anne onun kolunu sıktı. "Tessa, abuk bak. Jane'i dans ederken görmeyi kaçırmak istemezsin."

Tessa kalabalığın arkasını görebilmek için parmak uçlarında yükseldi. Yeni arkadaşı Jane Powell'a bir an göz attı ama iki şık ve yakışıklı beyefendinin hızla yaklaşması dikkatini dağıttı. Onlar yaklaştıkça kalbi küt küt atmaya başladı. Uzun boylu, siyah saçlı adamı tanıdı. Bu adam Shelbourne Dükü.

Kendisini görmemiş olmasını umarak arkasını döndü. Onu utandıracak şekilde Shelbourne ve diğer beyefendi Lord Broughton'a yaklaştı.

Broughton ellerini ovuşturarak, "Shelbourne, Hawk, bu beklenmedik bir zevk," dedi.

Tessa avizeye baktı ve mumlardan sızan balmumu gibi eriyebilmeyi diledi. Tessa kaçtığında, adam muhtemelen onun

onu kovalamasını istedi. Geç de olsa, davranışının kendisini sadece suçlu ve biraz da aptal gösterdiğini fark etti. Lord Broughton onu Dük ve Lord Hawkfield ile tanıştıırken yüzüne sakın bir gülümseme yerleştirdi. Sonra reverans yaparak ayağa kalktı ve Shelbourne'un kendisine baktığını gördü. Avizenin ışığında Shelbourne'un gözlerinin deniz mavisi olduğunu ve kalın siyah kirpiklerle çevrili olduğunu görebiliyordu.

Lord Broughton, "Bayan Mansfield ve eşim arkadaşdır," dedi. "Mutlu birlikteliğimizin sorumlusu o."

Lord Hawkfield kaşlarını abartılı bir şekilde kaldırdı. "Çöpçatan mı? Keşke kız kardeşlerim bekarken sizin yeteneklerinizi bilseydim, Bayan Mansfield. Beni onlara koca bulma zahmetinden kurtarabilirdiniz."

Alaycı ses tonu onu sinirlendirdi. Daha önce de bu türden pek çok kişiyle karşılaşmıştı, her zaman mesleğiyle alay etmekte aceleci davranırlardı. "Bir rakibim olduğunu bilmiyordum. Yoksa sadece akrabalarınız için mi maç yapıyorsunuz?"

Lord Hawkfield cevap veremedi Dük araya girdi. "Kendi kendine ilan ettiği yeteneği oldukça abartılıyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Rahatlamalı mıyım?"

"Sana karşı hiç şansı yoktu."

Kendine özgü bariton sesi, kadının kolları boyunca zarif bir ürperti gönderdi. Zihinsel olarak kendini salladı. *O bir tırmık, o bir tırmık, o bir tırmık.*

Müzik sona erdi. Lord Hawkfield izin isteyip kalabalığın içinde kayboldu. Dük ona bir bakış attı ve sonra aralarındaki mesafeyi kapattı.

Ona ihtiyatla baktı. Onu rahat bırakmasını istediğini göremiyor muydu?

"Sizi bu kadar uzun süre alıkoyduğum için özür dilerim," dedi.

"Düzgün bir tanışma olmadan, güvenmiş olabileceğinizden korkuyorum."

Adam centilmen bir tavırla özür diledi, her ne kadar kadın da eşit derecede hatalı olsa da, belki de daha fazla, çünkü konuşmanın çoğunu o yapmıştı. "Özür dilemeye gerek yok. Koşullar olağandıydı."

Başını eğdi. Gülümsemese de dolgun dudaklarında doğal bir kıvrım vardı. Ancak onunki bir züppenin güzel yüzü değildi. Hayır, hiç de değildi. Kalın kaşları, köşeli elmacık kemikleri ve kare çenesiyle tam bir erkekti. Kadınların onun mükemmelliği karşısında bayıldıkları söylenirdi. Hayır, tam olarak mükemmel değil, diye düşündü, çenesi boyunca ve başının üstünde belli belirsiz bir gölge tespit etti.

Üst dudağı dolgun. Uşağı muhtemelen onu günde iki kez tıraş etmek zorunda kalıyordu. Dükün erkeksiliğinin bu kanıtı karşısında tüyleri diken diken oldu.

"Sana sormak istediğim bir şey var." Sesi gürledi, bir fincan çikolata kadar zengin ve karşı konulmaz bir sestti.

Kalbi onun sesindeki alçak, baştan çıkarıcı notalarla güm güm attı. Kendini bu tür numaralara karşı savunmasız sanıyordu ama belli ki hain bedeni öyle değildi.

"Yarın öğleden sonra sizi ziyaret edebilir miyim?" diye sordu.

"Ekselansları, eğer bu hayranımı ilgilendiriyorsa, sizden konuyu unutmanızı rica ediyorum." İşte, bu onun endişesini sonsuza dek giderecektir.

"Mesele taraftar değil," dedi. "Öğleden sonra erken saatlerde randevularım var. Saat dörtte arayabilir miyim?"

Kadın ona şüpheyile baktı. "Neden şimdi söylemiyorsunuz?" "Eğer uygunsanız, bunu özel olarak konuşmayı tercih ederim."

Özel olarak mı? Ona onursuz bir teklifte mi bulunmak istiyordu? Sonra sağduyusu galip geldi. Onun gibi yakışıklı bir çapkın, tombul bir kız kurusuna ilgi duymazdı.

Ağzı en hafif gülümsemeyle kıvrıldı. "Tereddüt ediyorsun. Seni daha önce rahatsız ettikten sonra seni suçlayamam."

Çenesini kaldırdı. "Rahatsız değildim." Ne fedai ama. Sanki kartındaki yazıda Ekselansları Devilbourne Dükü yazıyormuş gibi kaçmıştı.

"Elbette kararınıza uyacağım." Sonra gözlerinin içine öyle bir yoğunlukla baktı ki, kadın ormandaki bir tavşan gibi hareketsiz kaldı. Onu içine çekti, büyüleyici mavi gözleriyle büyüledi. Onun iradesinin çekimini hızlı bir akıntı gibi hissetti. Ve içindeki her şey *evet dedi*. "Pekâlâ," dedi nefes nefese.

"Teşekkür ederim. Yarına kadar." Resmi bir selam çizdi ve uzaklaştı.

Bastırıldığı nefesini dışarı verdi. Yüce Tanrım, onu kabul etmesi için baştan çıkarmıştı.

Anne sesini korumak için yelpazesini kullanarak yaklaştı. "Dük ile ne konuşuyordunuz?"

Tessa onun amacını öğrenene kadar ziyaret niyetini açıklamamanın en iyisi olacağını düşündü. "Önemli bir şey değil." Ama ondan bir şey istiyordu. Kadın bir ürperti bastırdı.

"Seninle uzun uzun konuştun," dedi Anne. "Bana ne söylediğini anlatmalısın."

"Meseleyi çok büyütüyorsun." Neden başını çevirmesine izin vermişti?

"Sana açlıktan ölmek üzere olan bir kurt gibi baktı. Ondan uzak dur," dedi Anne.

"Politikacı olarak saygı görüyor ama Geoffrey bile Dük'ün kadınlar konusunda kötü bir şöhreti olduğunu kabul etti. Muhtemelen yüz tane yatak direğindeki çentikler."

Tessa alay etti. "Eminim benim gibi yaşlanan bir kız kurusu için bir tane oymakla ilgilenmiyordur."

"Sadece altı yaşındasın ve yirmi yaşındasın," dedi Anne. "Neden her zaman cazibenizi küçümsemek zorundasınız?"

Arkadaşının sorusunu duymazdan geldi. "Merak etmeyin. Bir çapkının oyununa gelme tehlikesiyle karşı karşıya değilim." Adam onu araması için ikna etmiş olsa bile

yarın, ve o daha iyi bir karara karşı kabul etti.

Anne yaklaştı. "Efsanevi bir aşık olarak ün salmıştır. Kadınlar kendilerini onun yoluna atıyor. Gözleriyle bir kadını istediğini yapmaya ikna edebildiğini duydum."

Tessa yutkundu, bunun doğru olduğunu biliyordu.

Anne kalabalığı gözden geçirdi ve Tessa'nın kolunu tuttu. "Bak, işte orada, ocağın yanında. Yanındaki kadını görüyor musun? O Leydi Endicott, eskiden saygın bir dulmuş - Shelbourne'la tanışana kadar."

Tessa o yöne doğru baktı. Uzun boylu, kuzguni saçlı, yeşim taşlı bir güzel parmağını Shelbourne'un yakası boyunca kaydırды. Sonra dul kadın ona doğru eğildi ve kulağına fısıldadı. Adam başını çevirdi ve kadının kulak memesine fiske vurdu.

Tessa'nın nefesi kesildi. Yukarıdaki yıldızlar. O utanmaz çapkını salonuna davet etmişti.

Dişleri çapkın bir sırıtışla parladı. Sonra kadına göz kırptı ve uzaklaştı.

"Kız kardeşi yanındayken nasıl böyle küstahça flört edebilir?" Anne'in sesi öfkeyle çıkıyordu.

Tessa bakışlarını Anne'e çevirdi. "Kız kardeşi mi?"

"Leydi Julianne," dedi Anne. "Lord Holbrook ile dans ediyor."

Siyah saçlı genç kadın partnerinin yanından geçerken güldü.

Teni gençliğin ışıltısıyla parlıyordu ve altın fileli elbisesi ince vücudunu mükemmel bir şekilde ortaya koyuyordu. İçinde bir parça kıskançlık

Tessa'nın boğazı. Uzun zaman önce, kendi mevsimini yaşama fırsatını kaçırmıştı. Çoğu zaman geçmişe takılıp kalmayı reddetse de arada bir pişmanlık kalbini gölgeliyordu.

Anne, Tessa'ya baktı. "Leydi Julianne'in üç yıl önce ortaya çıktığından beri bir düzineden fazla evlilik teklifini reddettiği söyleniyor."

"Sesi çok özel geliyor."

"Belki de özel olan erkek kardeşidir," dedi Anne. "Bazıları Dük'ün hiçbir erkeğin kız kardeşi için yeterince iyi olmadığına inandığını söylüyor."

Tessa sustu. Kız kardeşi için bir eşleşme yapmasını mı istiyordu? Yarın mı? Hayır, kesinlikle annesinin tavsiyesine güvенеcekti. O zaman neden aramakta ısrar etmişti?

Leydi Julianne Gatwick,
pişmanlık duymayan apkınları
ayartmak için bekâr bir kızın
rehberini yazdı.
Tek sorun: Kimse onun yazdığını
bilmemeli.

Bir alıntı için lütfen bu
sayfayı çevirin

[Bir Alçak Nasıl Baştan
Çıkarılır?](#)

Birinci Bölüm

Bir Alçağın Davranış Kuralları: Bakireler kesinlikle yasaktır, özellikle de söz konusu bakire arkadaşınızın kız kardeşi ise.

Richmond, İngiltere, 1817

Her zamanki gibi geç gelmişti.

Hawkfield Kontu Marc Darcett, annesinin evine doğru kaldırımında yürürken silindir şapkasını döndürdü. Serin bir esinti saçlarını karıştırıyor ve yüzünü yakıyordu. Azalan akşam ışığında, mazgallı tepesi ve kuleleriyle Ashdown Evi, Thames Nehri kıyısında dimdik duruyordu.

Normalde Hawk bu zorunlu haftalık ziyaretlerden korkardı. Annesi ve evli üç kız kardeşi, en eski arkadaşı geçen yaz evlendiğinden beri gelin bulamaması konusunda giderek daha talepkâr olmaya başlamışlardı. Ona karşı duydukları hayal kırıklığını gizlemiyorlardı ama o ailenin yüz karası olmaya alışkındı.

Ancak bugün, o en eski dostu, Shelbourne Dükü Tristan Gatewick'i görmeyi dört gözle bekliyordu.

Kâhya Jones onu içeri aldıktan sonra Hawk eldivenlerini ve paltosunu çıkardı. "Shelbourne ve kız kardeşi henüz gelmediler mi?"

Jones, "Dük ve Leydi Julianne iki saat önce geldiler," dedi.

"Mükemmel." Hawk son müstehcen kaçamağını arkadaşına anlatmak için sabırsızlanıyordu. Dün akşam, kendisine uygunsuz bir teklifte bulunan iki yaramaz dansçı Nancy ve Nell ile tanışmıştı. Çok endişeli görünmek istemediği için konuyu düşüneneğine söz vermişti ama bir fiyatına iki tekliflerini kabul etmeye niyetliydi.

Titiz Jones, Hawk'ın kafasına eleştirel bir gözle baktı. "Özür dilerim lordum ama saçınıza dikkat etmek isteyebilirsiniz."

"Söylemiyor musun?" Hawk umursamaz bir tavır takındı ve fuaye masasının üzerindeki aynada rüzgârda savrulan saçlarına baktı.

"Mükemmel," dedi. "Karışık saçlar çok moda."

"Siz öyle diyorsanız, lordum."

Hawk etrafında döndü. "Sanırım herkes altın salonda bekliyor?"

"Evet, lordum. Anneniz sizi birkaç kez sordu."

Hawk büyük salona baktı ve merdiven boşluğunun yanındaki dev heykele sırtıttı. "Ah, annem çıplak heykellere ilgi duyuyor, değil mi? O mu?"

Normalde soğukkanlı olan Jones şüpheli, boğuk bir ses çıkardı. Sonra boğazını temizledi. "Apollo dün teslim edildi."

"Gördüğüm kadarıyla liri ve yılanıyla birlikte. Ona ailemize hoş geldin diyeceğim." Hawk'ın çizimleri kareli mermer zemine vururken Taş basamakların alt tarafının havada asılı gibi görünmesini sağlayan mimari bir başarı olan dirsekli merdiven boşluğuna doğru yürüdü. Merdivenlerin dibinde, yeniden üretimi incelemek için durakladı ve Apollo'nun

minicik cinsel organını. "Zavallı piç."

Yukarıda ayak sesleri duyuldu. Hawk başını kaldırıp baktığında Tristan'ın halı kaplı merdivenlerden aşağıya doğru yürüdüğünü gördü.

"Rekabeti mi ölçüyorsun?" Tristan söyledi.

Hawk sırtıttı. "Şeytan. Yaşlı evli adam."

"Curricule'nızı pencereden gördüm." Tristan mermer zemine çıktı ve Hawk'ın omzuna vurdu. "Yataktan yuvarlanmış gibi görünüyorsun."

Hawk kaşlarını salladı ve arkadaşının ne yapacağını hayal etmesine izin verdi. "Düşesiniz nasıl?"

Arkadaşının gözlerinde kısa ve yorgun bir ifade belirdi. "Doktor her şeyin yolunda gittiğini söylüyor. İki aylık bir ömrü daha var. hapis." Sert bir iç çekti. "Bir oğlum olsun istiyordum ama şimdi güvenli bir doğum için dua ediyorum."

Hawk başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Bir gün sıra sana gelecek ve seni teselli eden ben olacağım."

O gün asla gelmeyecekti. "Peki bekârlığımı bırakayım mı? Asla," dedi. Tristan sırtı. "Düğününüze katıldığım da bunu size hatırlatacağım."

Hawk konuyu değıştirdi. "Sanırım kız kardeşiniz iyi?" Annesi bu sezon Leydi Julianne'e sponsor olmayı planlarken, düşes de artan geliniyle birlikte taşrada kalmıştı.

"Julianne sezonu dört gözle bekliyor ama bir sorun var," dedi Tristan. "Yarım saat önce Bath'dan bir mektup geldi. Büyükannen yine kalp çarpıntısından muzdarip."

Hawk inledi. Büyükanne kalp çarpıntılarıyla ünlüydü. En uygunsuz zamanlarda bu çarpıntılara yenik düşer ve yakınlarda bulunacak kadar talihsiz olan herkese bunları en ince ayrıntısına kadar anlatırdı. Büyükannemin duyma yetisi azaldığından, bu bağırma menzilineki herkes anlamına geliyordu.

Tristan, "Annen ve kız kardeşlerin biz konuşurken kimin Bath'a gitmesi gerektiğini tartışıyorlar," dedi.

"Merak etme, eski dostum. Hallededeceğiz." Hiç şüphe yok ki kız kardeşleri Büyükannesi en sevdiği hastalığını çağırdığında her zaman yaptıkları gibi Bath'a kaçtılar. Genellikle annesi de giderdi ama Julianne'e sponsor olmak için söz vermişti.

Sahanlıktan huysuz bir ses duyuldu. "Marc, yeterince oyalandın. Annen bekliyor."

Hawk başını kaldırdığında en büyük kız kardeşi Patience'ın sanki asi veletlerinden biriymiş gibi parmaklarıyla onu işaret ettiğini gördü. Zavallı Patience hiçbir zaman adının hakkını verememişti, bu da Hawk'ın çocukluğundan beri istismar ettiği bir şeydi. O zaman da onu kışkırtmaktan kendini alamamıştı, şimdi de alamayacağı kesindi. "Sevgili kardeşim, benimle birlikte olmak için bu kadar istekli olduğunu bilmiyordum. Bu kalbimi ısıtıyor."

Burun delikleri alevlendi. "Büyükannemiz hasta ve annem çok üzülüyor. Oyalanarak onun üzüntüsünü daha da artıramazsınız."

"Anneme sinirleri için bir şeri koy. Hemen geliyorum," dedi. Patience dudaklarını büzdü, arkasını döndü ve neredeyse tepinerek uzaklaştı.

Dikkatini arkadaşına verirken Hawk'ın omuzları kahkahalarla sarsıldı. "Yemekten sonra misafir odasında kısa bir süre görünüp kulübe kaçacağız."

"Yapmasam iyi olur. Yarın şafak vakti yola çıkmayı planlıyorum," dedi Tristan.

Hawk hayal kırıklığını gizlemek için omuz silkti. Yaşlı adamın bir an önce karısının yanına dönmek istediğini bilmeliydi. Hiçbir şey asla Arkadaşı evlendiğine göre artık tamamen aynıydı. "Peki, o zaman diğerlerine katılalım mı?"

Merdivenlerden yukarı çıktıklarında Tristan esrarengiz bir ifadeyle ona baktı. "Son görüşmemizden bu yana çok uzun zaman geçti."

"Evet, öyle."

En son dokuz ay önce Tristan'ın düğününe gitmişti. Uygun bir aradan sonra yeni evlileri ziyaret etmek istemişti. Sonra Tristan'ın yaklaşan babalık müjdesini içeren mektubu gelmişti.

Hawk'ın ayakları sanki bir bataklığa batmış gibi hissediyordu.

Salona girdikten sonra Hawk durdu. Kız kardeşlerinin kocalarının büfeden kendisine kaşlarını çatarak baktıklarının sadece uzaktan farkındaydı. Tüm dikkati annesi ile en küçük kız kardeşi Hope'un arasındaki kanepede oturan ince bir kadına odaklanmıştı. Mum ışığı, kucağındaki eskiz defterine bakan kadının jöleli bukleleri üzerinde parılıyordu. Yüce Tanrım, bu nefis yaratık Julianne olabilir miydi?

Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi, ona baktı. Adam onun dönüşümüne baktı ve ince değişiklikler karşısında hayrete düştü. Geçtiğimiz dokuz ay içinde yanaklarındaki hafif dolgunluk kaybolmuş, yontulmuş elmacık kemikleri belirginleşmişti. Yüz ifadesi bile değişmişti. Her zamanki muzip sırıtışı yerine, ona dengeli bir gülümsemeyle bakıyordu.

Hayatı boyunca tanıdığı o küçük tatlı kız artık bir kadın olmuştu. Kalp durduran, güzel bir kadın.

Annesinin sesi onu sarstı. "Tristan, lütfen otur.

Marc, orada aval aval bakıp durma. Gel ve Julianne'i selamla."

Patience ve diğer kız kardeşi Harmony, ocağın yanındaki bir çift sandalyede oturmuş, sinsice gülümsüyorlardı. Onu papazın fare kapanında tuzağa düşürmek için bir plan yaptıklarına şüphe yoktu. Muhtemelen onun da her mevsim Julianne'in ilgisini çekmek için yarışan sayısız yavru kadar abayı yakmış olduğunu düşünüyorlardı. Ama o onun dönüşümü karşısında sadece biraz şaşırmıştı.

Kendini ele geçirmeye kararlı bir şekilde ona doğru yürüdü, bir bacak yaptı ve kolunu en son on altıncı yüzyılda görülen gülünç bir yayla salladı.

Ayağa kalktığı anda annesi yüzünü buruşturdu. "Marc, saçların diken diken olmuş. Tamamen itibarsız görünüyorsun."

Bir jackanapes gibi sırttı. "Teşekkür ederim anne."

Julianne'in boğuk kahkahası dikkatini çekti. Yumruğunu kalçasına koydu ve kaşlarını salladı. "Bu sezon bir düzine kalp kıracağından şüphem yok, Julie-girl."

Uzun kirpiklerinin altından ona baktı. "Belki biri benim sevgimi kazanabilir."

Truvalı Helen'in yüzü binlerce gemiyi denize indirmişti ama Julianne'in doğuştan gelen kısık sesi binlerce adamı devirebilirdi. Bu aptalca düşünce de nereden çıkmıştı? Büyüdüğünde büyüleyici bir genç kadın olmuştu, ama o hep Julianne'i ağaçlara tırmanan ve kayalıkları aşan küçük bir hoyrat olarak düşünmüştü.

Hope ayağa kalktı. "Marc, yerime otur. Julianne'in eskizlerini görmelisin." Bu fırsattan en iyi şekilde yararlanmak istiyordu. Yıllar boyunca

Julianne ve onu yaramazlık konusunda cesaretlendirdi. Onun yanına oturduktan sonra sırtı ve çizime dokundu. "Ne buldun bakalım, şeytan?"

Ona Stonehenge'in bir taslağını gösterdi. "Bunu geçen yaz Amy ve ailesiyle seyahat ederken çizmiştim."

Kontes, "Stonehenge hayranlık uyandırıcı," dedi.

Julianne sayfayı çevirirken o da usulca baktı. "Bunlar büyük kayalar."

Julianne güldü. "Rogue."

Kulağının yanındaki kıvrımı cımbızladı. Kadın elini itince, adam güldü. O her zaman tanıdığı Julie-kızdı.

Ağır ayak sesleri misafir odasının kapısını gümbürdetti. Leydi Rutledge, büyük halası Hester, hantal adımlarla içeri girerken herkes ayağa kalktı. Gri Sosis bukleler, uzun tüylü yeşil bir türbandan dışarı bakıyordu. Hawk'ın annesine şöyle bir baktı ve kaşlarını çatı. "Louisa, o heykel çok iğrenç. Eğer çıplak bir adam istiyorsan, kendine nefes alan birini bul."

Hawk'ın ağzı yüksek sesle gülmek için çaba sarf etti.

Kontes kızgın yüzünü yelpazeledi. "Hester, lütfen sözlerine dikkat et."

"Bah." Hester Hawk'a göz kırptı. "Gel de teyzene bir öpücük ver. haydut."

Adam buna mecbur kaldığında, "Gruptaki tek mantıklı kişi sensin," diye mırıldandı.

Tristan onu selamladı. "Leydi Rutledge."

Hester ona takdirle baktı. "Shelbourne, seni yakışıklı şeytan. Düşesinizin çocuk sahibi olması için hiç vakit kaybetmediğinizi duydum."

Hawk'ın annesi ve küçük kız kardeşleri nefes nefese kaldı. Patience boğazını temizledi. "Hester Teyze, biz böyle nezaketsiz konuları konuşmayız."

Hester homurdandı ve bilmiş bakışlarını Tristan'ın üzerinde tuttu. "Düşesinizin cesur olduğunu duydum. Çocuğunuzu bir aksilik çıkmadan dünyaya getirecektir, benden söylemesi."

Hawk kurnaz yaşlı teyzesine sevgiyle gülümseyerek baktı. Eksantrik olabilirdi ama eski dostuna güven vermeye çalışmıştı. Ve sırf bu yüzden bile ona hayrandı.

Hester'ı bir sandalyeye götürdü ve yanında durdu. Geniş kalçası kolların arasına ancak sığıyordu. Tüylerini düzelttikten sonra, soran bakışlarını camı gözüne götürdü ve Julianne'i inceledi.

Patience sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Hester Teyze, Leydi Julianne'i hatırlarsın," dedi. "Shelbourne'un kız kardeşi."

"Onun kim olduğunu biliyorum." Hester elindeki sorgu bardağını bıraktı. "Neden hâlâ bekârsın, Jel?"

Julianne kızardı. "Doğru beyefendiyi bekliyorum."

"Dışarı çıktığınızdan beri bir düzine teklifi geri çevirdiğinizi duydum. Bu doğru mu?" Hester devam etti.

"Saymadım," diye mırıldandı Julianne.

Hester homurdandı. "Hatırlayamayacağın kadar çok mu vardı?"

Julianne'in endişeli ifadesini fark eden Hawk araya girdi. "Anne, anladığım kadarıyla küçük bir sorunumuz var. Büyükanne yine hastalık iddia ediyor, değil mi?"

Annesi ve kız kardeşleri, Büyükanne'yi gerçekten hastaydı. Sonunda Hester Teyze araya girdi. "Oh, sus, Louisa. Kız kardeşimin sadece ilgi görmek istediğini çok iyi biliyorsun."

Kontes, "Hester, böyle bir şeyi nasıl söylersin?" dedi.

"Çünkü bunu alışkanlık haline getirdi." Hester burnunu çekti. "Sanırım sen ve kızların yine aptalca bir iş için Bath'a gitmeyi planlıyorsunuz."

"Risk alamayız," dedi Patience. "Büyükanne kötü bir dönüş yaparsa kendimizi asla affetmeyiz."

"Ailesine yakın olabileceği bir yere, şehre gelmeli. Evimi onunla paylaşmayı teklif ettim ama Bath'daki ahabplarını bırakmayı reddediyor," dedi Hester.

"Kendi bildiğini okuyor." Hawk teyzesine doğru sırtıttı. "Çok az kadın senin kadar maceracıdır."

"Doğru," dedi Hester kendini beğenmiş bir tavırla.

Kontes ona yalvaran bir bakış attı. "William'ı bilgilendirmek için ona yazar mısınız?"

Hawk, "Şu anda adresinden emin değilim," dedi. Küçük kardeşi bir yıldan uzun bir süredir Kıta'da seyahat ediyordu.

Patience'ın kocası Montague gazetesini indirdi. "William'ın eve dönme ve kıtanın dört bir yanını didik didik etmeyi bırakma zamanı çoktan geldi. Bir kariyer seçmesi ve ailenin sorumlu bir üyesi olması gerekiyor."

Hawk ona bir böcekmiş gibi baktı. "Dolaşmaktan yorulduğunda eve dönecektir." Will'in Londra sezonu için döneceğini ummuştı ama kardeşi iki aydan uzun süredir yazmamıştı.

Montague gazetesini katladı. "Onu bir kuruşsuz bırakırsanız çok geçmeden eve döner."

Hawk en sevmediği kayınbiraderini görmezden geldi ve dikkatini annesine verdi. "Peki ya Julianne? Kardeşi onu buraya kadar getirdi. Anne, geride kalamaz mısın?"

"Ah, böyle bir şey isteyemezdim," dedi Julianne. "Amy ya da Georgette ile kalabilirim. Arkadaşlarımla anneleri eminim beni hoş karşılayacaktır."

Hester, "Arkadaşlarının anneleri kendi kızlarıyla çok meşgul olacak," dedi. "Julianne'e ben sponsor olacağım. Sezonun gözdesi o olacak."

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Hawk'ın annesi ve kız kardeşleri zorlukla gizledikleri bir dehşetle birbirlerine baktılar. Hester'ın tam bir desteden birkaç kart eksik olduğunu düşünüyorlardı ama Hawk teyzesinin biraz patavatsız olsa da son derece zeki olduğunu biliyordu.

Kontes boğazını temizledi. "Hester, canım, çok nazıksın, ama belki de bütün o günlerin ne kadar yorucu olduğunu düşünmemişsindir. eğlenceler olacak."

"Ben hiç yorulmam Louisa," dedi. "Geline sponsor olmaktan zevk alacağım. Yeterince güzel ve canlı görünüyor. Birkaç hafta içinde onu nişanlayacağım."

Hawk ifadesini düzeltti. Julianne evli miydi? Çok... yanlış görünüyordu. Kadınların genç yaşta evlenmelerinin adet olduğunu bilse de, bu fikir ona pek iyi gelmemişti.

Tristan Hester'a baktı. "Kabul, dört sezondur dışarıda ama evlilik ömür boyu sürer. Onu aceleyle getirmeyeceğim."

Hester Julianne'e baktı. "Kaç yaşındasın, gel?"

"Bir ve yirmi," dedi.

Hester, "Yaşı tutuyor ama evliliğin hafife alınmaması gerektiğine katılıyorum," dedi.

Tristan kız kardeşine baktı. "Her türlü ciddi ilişkiyi onaylamalıyım."

Julianne gözlerini devirdiğinde Hawk sırttı. Julianne'i elde etmek için Tristan'dan izin isteyecek kadar cesur bir erkeği kıskanmıyordu. Yaşlı adam yıllardır onu sıkı sıkıya dizginlemişti, öyle de yapmalıydı.

Hester, "Artık mesele hallolduğuna göre, yemeğe gidelim," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

Hanımlar yemek odasından çekildikten sonra Hawk limanı getirdi. Kız kardeşlerinin kocaları anlamlı bakışlar attılar. Tristan sessizliğini korudu ama temkinli bir ifadeyle onları izledi.

Montague küçük ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve Hawk'a seslendi. "Leydi Julianne Hester'la kalamaz. Teyzenin cesur tavırları ve asi fikirleri kız üzerinde kötü bir etki yaratır."

Hawk, Tristan'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Çalışma odasında bana katılır mısın?" Tristan başıyla onayladı.

İkisi de ayağa kalktı. Hawk büfeden bir mum dalı aldığı anda Montague masadan fırladı. "Patience geride kalıp Julianne'e göz kulak olacak."

"Kız kardeşim Bath'a gitmeye kararlı," dedi Hawk. "Büyükanнемizin iyi olduğunu görmeden rahat etmeyecektir." İsteyeceği son şey Julianne'i kız kardeşinin hırçın evliliğine maruz bırakmaktı.

"Büyükanнемnin hastalık numarası yaptığını çok iyi biliyorsun," dedi Montague. "Eğer annen ve kız kardeşlerin gitmeyi reddederlerse, bu durum saçmalık."

Hawk, Montague'un karısını evde tutmak için eline geçen fırsatı değerlendirdiğini fark etti. Adam sürekli Patience'a nerede olduğunu soruyor ve başka bir erkekle konuşsa bile onu azarlıyordu. "Konuyu Shelbourne ile görüşeceğim. Beyler, şarabınızın tadını çıkarın."

Montague'un sesi onu durdurduğunda arkasını dönmeye başlamıştı.

"Lanet olsun sana Hawk. Birinin kızın sorumluluğunu alması gerekiyor." Hawk masanın etrafında dolandı ve kayınbiraderinin üzerine yürüdü.

"Bu konuda söz hakkın yok." Sonra sesini alçalttı. "Yapacaksın

uyarımı unutma."

Montague ters ters baktı ama dilini tuttu. Hawk ona şeytani bir gülümseme verdi. Noel'de adam Patience hakkında çok fazla aşağılayıcı söz söylemişti. Hawk onu bir kenara çekmiş ve bir daha Patience'a saygısızca davranırsa onu eşek sudan gelinceye kadar dövmekle tehdit etmişti.

O ve Tristan uzaklaşırken Hawk, "Lanet olası hayvan," diye mırıldandı.

"Montague sizin siyasi nüfuzunuza, servetinize ve üstün boyunuza içerliyor. Kendini aşağılık hissediyor ve erkekliğini kanıtlamak için sidik yarışlarına giriyor."

Hawk, Montague'un şeytan olmasını diledi. Adam kız kardeşini elde etmek için kampanya yürütmüş ve onu sevgi yağmuruna tutmuştu. Düşünden kısa bir süre sonra gerçek yüzünü göstermişti.

Çalışma odasına girdiklerinde odaya deri kokusu sinmişti. Hawk elindeki mum dalını şöminenin üzerine bıraktı ve devasa maun masanın önündeki çapraz çerçeveli sandalyelerden birine çöktü. Izgara boştu, odayı serinletiyordu. Çalışma odasını hiç kullanmamıştı. Yıllar önce Albany'de oda tutmuştu. Ailesi bunu onaylamamıştı ama babasının baskısından kaçması gerekiyordu.

Tristan etrafı inceledi ve Hawk'ın yanına oturdu. "Çalışma odası babanın ölümünden bu yana neredeyse hiç değişmemiş."

Sekiz yıl önce kalp krizinden aniden ölmüş ve aralarındaki barışma ihtimalini ortadan kaldırmıştı. Aptalca bir düşünce. Babasının onun hakkındaki düşüncelerini değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Baban iyi bir adamdı," dedi Tristan. "Onun tavsiyeleri benim için çok değerliydi."

Hawk, "Sana hayrandı," dedi.

Tristan, merhum serseri babasının onu korkunç bir borç içinde bıraktığını keşfettikten sonra servetini tek başına geri kazanmıştı.

Tristan, "Özgürlüğünüzü kısıkanıyorum," dedi.

"Sana kıyasla kolay bir zaman geçirdim." Hawk'ın babası da bunu unutmamasına asla izin vermemişti. Babasının bir düzineden fazla yıl önce söylediği sözler beyninde yankılandı. *Westcott'un onurunu tatmin etmenin ne kadara mal olacağını biliyor musun?*

Zihinsel olarak bu anıya kapıyı çarptı. "İhtiyar delikanlı, kız kardeşin arkadaşlarından biriyle kalmayı tercih edebilir ama Leydi Georgette ile kalmak isterse bunu reddetmenizi tavsiye ederim. Kardeşi hakkında kötü bir dedikodu duydum.

Belli ki, Ramsey'in çocuklu bir hizmetçisi var." Hiçbir onurlu beyefendi hizmetçilerden faydalanmaz.

Tristan'ın yüzü tiksintisini gösteriyordu. "Yüce Tanrım. İğrenç biri."

"İsterseniz kız kardeşinizi Amy Hardwick'in annesine götürün."

"Hayır, teyzen haklı. Bayan Hardwick kendi kızına odaklanmalı."

Tristan kaşlarını çatı. "Zorla kabul ettiremem."

Tristan muhtemelen kendini biraz suçlu hissediyordu çünkü Amy ve Georgette geçen yıl tüm sezonlarını onun sıra dışı flörtüne ayırmışlardı.

"Teyzem arsız yaşlı bir kuş ama yeterince zararsız. Hester'in hoşuna gidecek

Julianne şehirde."

Tristan yan gözle Hawk'a baktı. "Bir iyilik isteyeceğim."

Hawk'ın üzerine garip bir duygu çöktü. Tristan'ı küçüklüklerinden beri tanıyordu, çünkü anneleri çok yakın arkadaşı. Eton'da Tristan'la birlikte, küçüklere eziyet etmekten hoşlanan büyük çocuklardan kaçmak için bir araya gelmişlerdi. Hawk arkadaşını iyi tanıyordu ama Tristan'ın ondan ne isteyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tristan derin bir nefes aldı. "Kız kardeşimin gayri resmi vasisi olarak hareket edecek misin?"

Hawk güldü. "Ben mi, bir muhafız mı? Eminim şaka yapıyorsun."

"Servet avcıları benim bu işin dışında olduğumu öğrenir öğrenmez, akbabalar gibi Julianne'in üzerinde dolaşacaklar. Sağlam bir adam olmadıkça kendimi rahat hissetmeyeceğim. onu tırmıklardan korumak için orada."

"Ama... ama ben bir çapkınım," diye kekeledi. Elbette, genç kız alışılmadık derecede güzel bir kadına dönüşmüştü ama o arkadaşının kız kardeşiydi. Tırmıklar arasında bile, arkadaşların kız kardeşlerinden uzak durmak bir onur meselesiydi.

"Sen de benim gibi kız kardeşimin büyümesini izledin," dedi Tristan. "O senin için neredeyse bir kız kardeş gibi."

Onu hiç bu şekilde düşünmemişti. Ona göre o sadece Julie-kızdı, her zaman biraz yaramazlık yapmaya hazırdı. Onu kadınlara yakışmayacak bir şey yapmaya zorlamaktan hiç bıkmamıştı ama o bir kez bile geri adım atmamıştı. "Eski dostum, ona düşkün olduğumu biliyorsun, ama kimsenin vasisi olmaya uygun değilim."

Tristan, "Ona her zaman göz kulak oldun," dedi.

Suçluluk duygusu göğsünden fıskırdı. Kendi ailesi onun sorumsuz bir haydut olduğunu düşünüyordu, haklı olarak. Kendi kardeşinin yerini nasıl bulacağını bile bilmiyordu. Ama belli ki Tristan'ın ona inancı tamdı.

Tristan burun kemiğini sıktı. "Julianne'e göz kulak olmak için Londra'da kalmalıyım ama karımı bırakmaya dayanamıyorum. Ne yaparsam yapayım, sanki onlardan birine haksızlık etmişim gibi hissedeceğim."

Ah, lanet olsun. Tristan daha önce hiç iyilik istememişti. Onun için bir kardeş gibiydi. Lanet olsun. Reddedemezdi. "Senin için her şeyi yaparım, ihtiyar delikanlı."

"Teşekkür ederim," dedi Tristan. "Bir şey daha var. Bundan hoşlanmayacaksın."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Tristan gözlerini kıstı. "Sezon boyunca tırmıkçılık yapmayı bırakacaksın."

Güldü. "Ne?"

"Beni duydunuz. Balerin, aktris ya da fahişe olmayacak. Onlara ne dersiniz deyin, ama kız kardeşimi korurken fahişelerle ilişki kurmayacaksınız."

Alay etti. "Kız kardeşinin yüzüne karşı bir metresle hava atacak değilim ya."

"İlişkileriniz meşhur." Tristan başparmağıyla sandalyenin koluna vurdu. "Kötü şöhretinizden zevk aldığınızdan sık sık şüphelenmişimdir."

Çok sayıda metresi hakkında şakalar yaptı. Arkadaşı da dahil olmak üzere herkes onun masallarına inanıyordu. İyi niyetli bir çapkın olsa da, Hawk'ın fetihleriyle ilgili abartılı haberlere uyması -ya da uymaması- mümkün değildi. "Bekârlığı kabul etmeyeceğim," dedi.

"İhtiyatlı olmaya bile çalışmıyorsun. Julianne sana tapıyor. Onun hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum."

"İlişkilerimi gizli tutacağım," diye homurdandı

Hawk. "Anlaştık," dedi Tristan.

Nell ve Nancy ile olan üçlü ilişkisini unutsa iyi olacaktı. Aynı anda iki kadınla birlikte olmadığı için bu durum onu oldukça üzüyordu, ama bu tür kötü işleri meşhur örtülerin altında tutması mümkün değildi.

Tristan tekrar başparmağına dokundu. "Periyodik olarak yaz ve kız kardeşimin nasıl gittiğini bana bildir."

"Yapacağım," dedi Hawk. "Merak etme. Julianne teyzemin açık sözlü tavırlarına alışacaktır."

"Bebek doğduğunda kız kardeşimi bana getir." Gülümsedi. "Tessa Julianne'den vaftiz annesi olmasını istedi bile. Sen vaftiz babası olur musun?"

Göğsünde bir düğüm oluştu ama gülmeye zorladı. "Benim gibi bir hayduda çocuğunu emanet eder misin?"

"Senden daha fazla güvendiğim kimse yok, dostum."

Hawk, arkadaşının saygısını hak etmediğini bildiğinden bakışlarını kaçırıldı.

YEMEK

Yazarların size içeriden bilgi verdiği yer!

Vicky Dreiling'in masasından

Sevgili okuyucu,

HOW TO RAVISH A RAKE'in başrollerinde utangaç duvar çiçeği Amy Hardwick ve daha çok "Şeytan" olarak bilinen çekici tırmık William Darcett var. Görünüşte birbirleri için çok yanlış görünen ama farklılıklarına rağmen aşkı ve mutluluğu bulan iki karakteri öne çıkarmanın çok eğlenceli olacağını düşündüm.

Bayan Amy Hardwick, ilk tarihi aşk romanım *Bir Dük ile Nasıl Evlenilir*'de ilk kez ortaya çıkan utangaç bir dilber. Amy'yi ilk hayal ettiğimde, onun düşük özgüvenin üstesinden gelmek için mücadele eden pek çok genç kadını temsil ettiğini fark ettim. Amy ideal kadın imajına uymuyordu.

Regency Society'deki İngiliz gülüdür ve sonuç olarak başkaları tarafından genellikle göz ardı edilir. Ancak lise ve üniversite günlerimi düşündüğümde, kusursuz bir cilde ve mükemmel bir fiziğe sahip olmasanız bile sizi seven ve destekleyen kız arkadaşlara sahip olmanın ne kadar yardımcı olduğunu hatırladım.

Gençlik dergilerinin kapaklarına fırçalanmış bedenler. Bu hatıra beni, arkadaşlara sahip olmanın Amy'nin kaderinde olduğunu bildiğim kadına dönüşmesine yardımcı olacağına ikna etti.

Şimdi, altıncı ve muhtemelen son Londra Sezonunda Amy, duvar çiçeği imajından sonsuza dek kurtulmaya karardır. Modaya duyduğu yeni ilgi, Amy'nin eşsiz elbiseler için tasarımlar yapmasına ve bu tasarımların onu moda dünyasının sevgilisi haline *getirmesine* yol açar. Tüm hayalleri gerçekleşiyor gibi görünmektedir, ancak

onu dönüşüm yolundan alıkoyabilecek tek bir adam var: Bay William "Şeytan" Darcett.

Ah, Will... *iç çekiyorum*. İtiraf etmeliyim ki lise ve üniversitedeyken çekici kötü çocuklara karşı bir tutkum vardı. Onlarda belli bir gizem var. Ve eminim ki okuduğum ilk tarihi romanda büyüleyici bir kötü çocuk vardı. Onlar gerçekten benim en sevdiğim kahraman tipleridir. Bu yüzden doğal olarak, *tondaki en kötü kötü* çocuğu yaratmaya ve onu tatlı Amy'nin yoluna atmaya karar verdim.

William Darcett seyahat tutkusu olan küçük bir çocuktur. Köklerini salacak biri değildir - sadece iyi niyetli bir tırmıkçının mesleği. Ancak Will'in Kıta'ya yeni bir yolculuk için yaptığı son planlar, her şeye burnunu sokan ailesinin seyahat günlerini engellemek istediğini keşfettiğinde ters gider. Will, ailesinin onun aylak aylak dolaşmasına karışmasına izin vermeyi reddeder ama Amy ile bir şarap mahzeninde tesadüfen karşılaşması, şebboy ve tırmıkçının daha fazlasını yapmasına neden olur başa çıkmaya hazır olduklarından daha fazla sorun.

Bu pek de olası olmayan çift, kahrkaha, aile ve dürüstlüğün sonsuz aşkın en önemli bileşenleri olduğunu fark eder. Umarım Amy ve Will'in en beklenmedik çiftlerin bile çılgınca, derin bir aşk yaşayabileceğini keşfetme yolculuklarındaki maceralarını keyifle okursunuz.

HOW TO RAVISH A RAKE'i okumak için sabırsızlandıklarını bildirmek için bana yazan tüm okuyuculara en içten teşekkürlerimi sunarım. Umarım beğenirsiniz

Amy ve Will'in sonsuza dek mutlu olmalarını sağlayan eğlence ve oyunlar. Şerefe!

Amanda Scott'ın masasından

Sevgili okuyucu,

Özgürlük aşığı bir İskoçyalı, hayatının büyük bir bölümünü Açık denizdeki hayat, Highland'deki mülklerini işletecek bir kocayla evini kurmaya kararlı baştan çıkarıcı bir varisle mi buluşuyor? Ve ne

az önce tanık oldukları bir şey, dünyayı elinde tutmaya kararlı, acımasız ve güçlü bir adamın planlarını tehlikeye attığında
Bu olayın detayları gizli mi?

İskoç Şövalyeleri üçlememin üçüncü kitabı olan HIGHLAND LOVER'da, *Highland Princess* ile başlayan altı kitaplık serinin son kitabı *King of Storms*'da dokuz yaşında bir çocuk olan, son derece bağımsız Sör Jacob "Jake" Maxwell başrolde. Yıllar önce yazdığım bir serideki kurgusal bir çocuğu güncel bir üçlemede kahraman olarak canlandırmak benim için yeni bir şey.

Ancak, İskoç Şövalyeleri'nin üç kahramanı arkadaş olarak tanışmışlardır. Andrews Piskoposu Traill'in genç öğrencileri olmuş ve daha sonra onun İskoç Krallığı'nı korumasına yardımcı olmak için (kurgusal olarak) oluşturduğu yüksek yetenekli şövalyelerden oluşan bir kardeşliğe katılma davetini kabul etmiştir. Yetişkin Jake'in 1403'te doğru yaşta olacağını ve birkaç nedenden dolayı gereksinimlerime kolayca uyacağını hemen fark ettim:

İlk olarak Jake, İskoçya'da otuz bir yıl boyunca (toplamda) kötü bir varlık olan ve şimdi taht için ikinci sırada bulunan acımasız Albany Dükü ile tanıştı. İskoçya Kralı olmaya kararlı olan Albany yoluna çıkan herkesi ortadan kaldırır. İkincisi, Albany hayatını Jake'e borçludur ve bu ilişki her hikâyede ilginç dönüşler sağlar. Üçüncüsü, Jake, Albany sayesinde sahip olduğu *Sea Wolf* gemisinin kaptanıdır ve HIGHLAND LOVER'daki başlangıç olayı denizde gerçekleşir. Bu yüzden Jake mükemmel bir seçim gibi görünüyordu. *Fırtınalar Kralı'ndaki* arsız genç, okuyuculardan gelen ve yetişkin bir Jake Maxwell'in harika bir kahraman olacağını öneren mektupları harekete geçirmişti (ve hala harekete geçiriyor). Şüphesiz bunda bunun da etkisi vardı.

Jake'in HIGHLAND LOVER'daki kahramanı, *Highland Hero*'dan Sir Ivor "Hawk" Mackintosh'un güzel kuzeni Perth'li Leydi Alyson MacGillivray'dir. Alyson bir sürü yapışkan akraba ve İkinci Görüş yeteneği ile kutsanmıştır (ya da lanetlenmiştir). Bu son "yetenek" onun için birçok soruna neden olduğu kadar davetsiz akrabaları var.

Alyson'ın başka bir sorunu daha vardır: Birkaç aydır neredeyse hiç görmediği ve şu ana kadar Alyson'ın Highland mülklerinden ya da Alyson'ın kendisinden çok soylu patronunun işleriyle ilgilenen bir koca. Ama Alyson bu küçük kırışıklığın içinde sıkışıp kalmıştır, değil mi? Ne de olsa 1403 yılındayız.

Her halükarda Jake, Aziz Andrews Piskoposu için bir göreve çıkar, bir

fırtınayla karşılaşır ve sonunda Alyson'ı ve tanımadığı bir delikanlıyı evinden iki yüz mil uzakta İngiliz kıyılarında batan bir gemiden kurtarır.

Perth. Gemi aynı zamanda İskoçya tahtının genç varisini ve Alyson'ın şu anda İngiltere'de tutsak olan ya da olmayan kocasını da taşıyordu.

Böylece eğlence başlıyor. Umarım HIGHLAND LOVER'ı beğenirsiniz. Bu arada, *Suas Alba!*

Amanda Scott

www.amandascottauthor.com

Dee Davis'in masasından

Sevgili okuyucu,

Hayatım boyunca bir hikâye anlatıcısı oldum. Çocukken babamla birlikte alışveriş merkezinde ya da bir restoranda oturur ve yanımızdan geçen ya da etrafımızda oturan insanlar hakkında hikayeler uydururduk. Bu yüzden kendimi bir roman yazarı olarak bulmak pek de zor olmadı. Ama benim için ilginç olan, ne tür bir hikaye anlatırsam anlatayım, karakterlerin birbirini tanıyor gibi görünmesiydi.

Bazen diğer romanlardaki kişilerden başka bir kitabımda sadece geçerken bahsediliyordu. Bazen de gerçekten cameo görünüşleri vardı. Ve birkaç kez, bir hikayede ikincil bir figür olarak yarattığım bir karakter kendi kitabını talep etti. ÖLÜMCÜL DANS'ın Harrison Blake'i için de durum böyleydi. Harrison ilk olarak Son Şans serimde ortaya çıktı ve o ekibin bilgisayar adli tıp uzmanı olarak çalıştı. Hatta *Geceyarısı Yağmuru'nun* John Brighton'ı için Phoenix organizasyonunda da çalıştığı ortaya çıktı, her ne kadar şirket Son Şans'ın sonunda kurulmuş olsa da ve aslında hiçbir zaman kâğıt üzerinde görünmedi.

İlginçtir ki, Harrison hiçbir zaman bir kahraman olmamasına rağmen diğer karakterlerimden daha fazla mektup alıyorum. Ve bu mektupların neredeyse tamamı okuyuculardan geliyor ve ne zaman gününün geleceğini soruyorlar. Bu yüzden A-Tac teknik bir guruya ihtiyaç duyduğunda, benim için

Harrison'ı kattım. Ekibin ayrılmaz bir parçası haline geldikçe, kendi kitabına sahip olma zamanının geldiğini biliyordum.

Ve tabii ki hikâyesi geliştikçe eski dostlarının yardımına ihtiyaç duydu. Madison Roarke ve Tracy Braxton'dan yardım istedi. Madison ilk Son Şans kitabı olan *Endgame*'in kahramanı. Ve Harrison gibi Tracy de yardımcı karakter rolüne yerleştirilmişti, dünya standartlarında bir Adli patolog.

Ne diyebilirim ki? Dünya küçük ve hepsi birbirini tanıyor ve yardım ediyor. Ve son olarak, bu karışıma kahramanımız Hannah Marshall'ı da ekliyoruz.

Hannah tüm A-Tac kitaplarının kalbinde yer almıştır. Uzun zamandır ekibin bir üyesi olan Hannah, ihtiyaç duyulduğunda cevaplarıyla her zaman yanımda oldu. Ve Harrison gibi, o da kendi hikayesini hak ettiğini bana açıkça gösterdi. Kendini ifade etme biçimindeki ilginçlik (gözlükleri ve çizgili saçları) ve gelişmiş zekâsıyla Hannah, Harrison için mükemmel görünüyordu. Sadece ikisi de bunu henüz bilmiyordu.

Böylece onları bir araya getirdim ve dedikleri gibi, olay örgüsü kalınlaştı ve DEADLY DANCE doğdu.

Umarım Harrison ve Hannah'nın hikâyesini okurken benim yazdığım kadar keyif alırsınız.

Hem Harrison hem de Hannah hakkında fikir edinmek için, işte DEADLY DANCE'ı yazarken dinlediğim bazı şarkılar:

Riverside, Agnes Obel tarafından

Set Fire to the Rain, Adele Everlong, Foo Fighters Ve her zaman olduğu gibi, yazarlığım ve kitaplarım hakkında daha fazla bilgi için www.deedavis.com adresine göz atın.

İyi okumalar!

Dee Davis

Katie Lane'in masasından

Sevgili okuyucu,

Hikâyeyi planlamadan ve karakterlerimi oluşturmadan önce, kitaplarım temel bir fikirle başlar. Ya da belki de kağıda dökene kadar beni rahat bırakmayan, dırdırcı, ısrarcı bir düşünceyle başladıklarını söylemeliyim.

Going Cowboy Crazy, uzun süredir kayıp olan ikizler ve ikizlerden birinin diğerinin hayatını ele geçirmesi ve ateşli futbol koçu dışında kimsenin bundan haberdar olmaması durumunda neler olacağı konseptiyle başladı.

Make Mine a Bad Boy bu önermenin diğer tarafıydı: Sahip olduğunuzu bile bilmediğiniz ikiziniz erkek arkadaşınızla evlenir ve sizi hiçbir işe yaramayan, aşağılık bir kötü çocukla bırakırsa ne olur?

Ve CATCH ME A COWBOY bir melodramla başladı. Bahsettiğim türü biliyorsunuz, alçak bir kötü adamın zavallı, çaresiz bir kadını demiryolu raylarına bağlayarak ya da bir testerenin keskin bıçağına doğru giden bir taşıma bandına yerleştirerek ya da kirayı ödeyecek parası olmadığına onu evinden çıkararak ondan yararlanmasının hikayesi. Tabii ki, bunlardan herhangi birinden önce

Bunlar olurken, kahraman günü kurtarmak için güneşe rakip olacak kadar büyük ve parlak bir gülümsemeyle gelir.

Günlerce bu melodramı aklımdan çıkaramadım. Ama bu fikir ne kadar aklıma takılırsa takılsın, yeni kitabıma uygun olduğunu düşünmüyordum. Kahramanım zaten seçilmişti: önceki romanlardan favori bir ikincil karakter. Shirlene, Mae West'in oynayamayacağı kadar zor durumdaki genç kızı oynayabilecek, şımarık, şehvetli bir Batı Teksaslı kadın. Şarkı Söyleyen Rahibe. Biri Shirlene'i tren raylarına bağlasa çılgılık atmaz, bayılmaz ya da elinin tersini dramatik bir şekilde alnına götürmezdi. Sadece bir margarita için yeterli zamanı olup olmadığını sorardı.

Şımarık kahramanımın Snidely Whiplash tipi biriyle uğraştığını düşündükçe daha çok güldüm. Güldükçe daha çok yazdım. Ve birdenbire melodramım ortaya çıktı. Ancak Shirlene'in Sonsuza Dek Mutlu Sonu'na giden yolda komik bir şey oldu: Kötü adamım ve kahramanım biraz karıştı. Ve ben farkına bile varmadan, Shirlene müstakbel kötü adamı o kadar etkilemişti ki treni durdurdu. Testereyi kapattı. Kirayı ödedi.

Peki parlak gülümlü kahramanın tüm bunlarla ne ilgisi var diye sorabilirsiniz.

Hayal kırıklığına uğrayacağınızı sanmıyorum diyelim. CATCH ME A COWBOY şimdi satışa sunuldu.

Hepinize iyi eğlenceler!

Katie Lane

AYRICA VICKY DREILING TARAFINDAN

Bir Dük ile Nasıl Evlenilir
Bir Alçak Nasıl Baştan Çıkarılır

Vicky Dreiling'in Romanları İçin Övgü Dolu Sözler
BİR ALÇAK NASIL BAŞTAN ÇIKARILIR

"Regency çöpçatanlığı, çapkınlar, düzenbazlar, masumiyet ve skandal: oh ne eğlenceli! Dreiling bu malzemeleri nasıl bir araya getireceğini çok iyi biliyor ve ortaya nefis lezzetli, muzipçe esprili bir okuma keyfi çıkarıyor."

-RT Kitap Yorumları

"5 yıldız! İki güçlü karakter arasında geçen eğlenceli ve esprili bir hikâye... Vicky Dreiling karakter odaklı bir hikâye anlatarak mükemmel bir iş çıkarmış ama hikâyeyi eğlenceli kılacak kadar da neşeli tutmuş... Şimdi Birinci Kitabı okumak için sabırsızlanıyorum ve Üçüncü Kitap çıktığında onu da dört gözle bekleyeceğim. Bu kitabı tüm aşk romanı hayranlarına kesinlikle tavsiye ederim."

-TheRomanceReader.[com](http://TheRomanceReader.com)

"5 yıldız! Bu, beni kulaktan kulağa sırtan büyüleyici bir hikâyeydi. Marc ve Julianne arasındaki kimya alev alev yanıyordu ve onu ateşlemek için sadece bir kıvılcıma ihtiyaç vardı."

-SeducedbyaBook.[com](http://SeducedbyaBook.com)

"Julianne ve Hawk arasındaki sahneler çok eğlenceli; harika bir fiziksel kimyaları ve keskin diyalogları var... Umarım Bayan Dreiling'in bir sonraki Regency romantizminde Julianne'in arkadaşlarından biri yer alır, çünkü tekrar ziyaret etmek isterim bu karakterler tekrar. Eğer tarihi romantizmden hoşlanıyorsanız, *Bir Alçağı Nasıl Baştan Çıkarırsınız*'ı tavsiye ederim."

-NightOwlRomance.[com](http://NightOwlRomance.com)

BİR DÜKLE NASIL EVLENİLİR

"Vicky Dreiling, canlı ilk romanında, Regency çöpçatanlığı üzerine zekice bir espri ve hazırcevaplıkla dolu, taze ve ilgi çekici bir yaklaşım kaleme almış. Kendimi birçok kez gülümserken ve yüksek sesle gülerken buldum. Bu umut vaat eden yeni yazarın tarihi aşk romanlarının devamını bekliyoruz!"

-Nicole Jordan, *New York Times* çoksatan yazarı

"Mizah ve yürek dolu, büyüleyici bir ilk kitap!"

-Madeline Hunter, *New York Times* çoksatan yazarı

"Vicky Dreiling sıcaklık, zekâ ve şefkatle dolu bir hikâye sunuyor. Okuyucuları her yerde memnun edeceği kesin!"

-Samantha James, *New York Times* çoksatan yazarı

"Seksi, taze ve esprili... Lezzetli bir okuma! Çikolatadan daha iyi! Vicky Dreiling izlenmesi gereken bir yazar!"

-Sophie Jordan, *New York Times* çok satan yazarı

"Müthiş bir okuma şöleni!.. Vicky romantizmde yeni ve parlak bir ses."

-Sarah MacLean, *New York Times* çoksatan yazarı

"Dreiling'in bu keyifli ilk romanı, Regency kur yapma ritüellerini televizyondaki *The Bachelor*'la birleştiriyor... Karakterlerin (özellikle de dul düşesin) doğal cazibesi, şaşırtıcı sonuca kadar sayfaların akıp gitmesini sağlıyor.

Dreiling kesinlikle izlenmesi gereken yeni bir oyuncu."

-RT Kitap Yorumları

"İlgi çekici... büyüleyici... Oyuncular mizah, maskaralık ve davranışlarıyla sağlam bir kadro oluşturmuşlar ama hikaye düğ ve çöpçatanına ait."

-TheRomanticPosts blogspot.com

"Derinliği olan karakterlerle dolu harika bir hikâye... Vicky Dreiling kesinlikle daha fazla okumak istediğim bir yazar... *Bir Dük ile Nasıl Evlenilir* kariyerine harika bir başlangıç."

-TheRomanceReader.[com](http://TheRomanceReader.com)

"Nükteli, besleyici bir aşk romanı... Elinizden bırakmanız imkansız...
Dreiling bir döneme hayat verirken büyülüyor. Sayfaları kahkaha,
duygusallık ve çekicilikle dolduruyor. *Bir Dük ile Nasıl Evlenilir*
okuyucuların tekrar tekrar döneceği karşı konulmaz bir yolculuk."

-Examiner.[com](http://Examiner.com)

"Eğer saf eğlence içeren keyifli bir okuma arıyorsanız, o zaman
"Bir Dük ile Nasıl Evlenilir?"

-TheRomanceReadersConnection.[com](http://TheRomanceReadersConnection.com)

İçindekiler

[Ön Kapak Resmi](#)

[Hoş Geldiniz İthafı](#)

[Teşekkür Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Onikinci](#)

[Bölüm Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm](#)

[*Bir Dük ile Nasıl Evlenilir'in Önizlemesi*](#)

[*Bir Alçağı Nasıl Baştan Çıkarırsınız'ın*](#)

[Önizlemesi The Dish](#)

[Ayrıca Vicky Dreiling tarafından](#)

Vicky Dreiling'in Romanlarına Övgü Yağıyor
Telif Hakkı

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2012 Vicky Dreiling

Bir Dük ile Nasıl Evlenilir'den alıntı Copyright © 2011 by Vicky Dreiling

Bir Alçağı Nasıl Baştan Çıkarırsınız'den alıntı Copyright © 2011 by Vicky Dreiling

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek

Hachette Kitap Grubu

237 Park Avenue, New York, NY 10017

www.hachettebookgroup.com

www.twitter.com/foreverromance

İlk e-kitap baskısı: Mart 2012

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır.

Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

ISBN 978-1-455-51028-3

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

